

Ludmila Plett

*Garīgās
slimības*

Ludmila Plett

Garīgās slimības

Izdevniecība:
„Wasser des Lebens” e. V.
Kolomanstrade 32
73527 Schwabisch Gmünd
Germany

Ludmila Plett
„Garīgās slimības”

Izdevniecība
Misija „Dzīvie ūdeņi”
Adrese pasūtījumiem Vācijā
Wasser des Lebens e. V.
Kolomanstrase 32
73527 Schwäbisch Gmünd
Germany

Telef. +49 (0) 7171 – 39734
Faks: +49 (0) 7171 – 939152
E –Mail: info@wasserdeslebens.org
Internets: www.wasserdeslebens.org

Copyright by Ludmila Plett
Autortiesības ir aizsargātas un pieder autoram

Tulkotāja Dace Balode
Korektore Ilze Marija Vesterlunda

Bībeles citāti no
Latvijas Bībeles biedrības izdevuma 2001.gads
(1965. GADA IZDEVUMA REVIDĒTAIS TEKSTS)

ISBN 978-3-935308-36-6

Pirmais izdevums, 2019. gads

Saturs

	Lpp.
Autora priekšvārds.....	4
1. Rūgtums – vulkāns cilvēka dvēselē.....	7
2. Mēle – elles aizdedzināta.....	29
3. Cilvēka miesīgās dabas manifestācijas.....	50
4. Grēki pret tuvāko.....	69
5. Naudas kārība – visu ļaunumu sakne.....	95
6. Netikumi, kas dzimuši no acu kārības un miesas iegribām.	118
7. Lepnība – krišanas priekšvēstnesis.....	140
8. Mūsdienu farizejisms.....	160
9. Grēki, kas ir tiešs izaicinājums Dievam.....	181
10. Pēdējo laiku baznīcas garīgais nespēks.....	212

Autora priekšvārds

Sešpadsmit gadus atpakaļ, kad Tas Kungs aicināja mani dvēseļu aprūpes kalpošanā, uzreiz nācās saskarties ar to, ko visas savas dzīves laikā nebiju piedzīvojusi. Šobrīd nestāstīšu kā tas notika, jo par to jau ir rakstīts grāmatā „Meklējumos”, teikšu tikai, ka kopš tā laika man sāka atvērties līdz šim nepazīstamā garīgo slimību pasaule, tā parādāt baznīcā esošo dvēseļu reālo stāvokli.

Gan mācoties medicīnas institūtā, gan vēlāk, strādājot par ārsti, es nebeidzu brīnīties par slimībām, kas piemeklē cilvēka ķermeni. Kļūstot par dvēseļu aprūpētāju, es biju vēl pārsteigtāka, redzot to kaišu daudzumu, kas nomoka cilvēka dvēseli. Tās visas apvieno viens mums labi zināms vārds – „grēks”. Pretēji tam, ka cilvēki par savas miesas kaitēm runā pilnīgi atklāti, dvēseles vainas pieņemts slēpt. Vispār to var saprast. Kurš gan vēlas runāt par to, kas tevi raksturo ne no tās labākās puses. Tā nu mēs ar dievbijīgu seju nākam uz dievkalpojumiem, apsēžamies, klausāmies, ko runā no katedras, lūdzamies, dziedam Tam Kungam slavas dziesmas, liecinām, īsāk sakot: spēlējam teātri, kurā mums ir nopietna, patiesa kristieša loma, bet lieliski apzināmies, ka sirds dziļumos, kurus neviens neredz, viss izskatās pavisam savādāk.

Daudzus kristiešus tāda dzīve neapmierina. Vēloties garīgu pieaugšanu, viņi mokas un vaid, meklējot ceļu, kā izkļūt no šī pagrimuma un sava bēdīgā stāvokļa. Viņus neapmierina apgalvojumi, ka viss ir kārtībā un vajag tikai priecāties un pateikties Tam Kungam par dāvāto glābšanu, bet viss pārējais tiks piemests. Dieva tautas vidū arvien biežāk novērojami meklējumi. Visspilgtāk par to liecina sāpju pilnās vēstules un telefona zvani ar lūgumiem pēc padoma un lūgšanu palīdzības. Taču, ir ne mazums tādu ticīgo, kurus šādas problēmas neuztrauc. Viņi ir visai apmierināti ar sevi un nevar saprast, kas tiem citiem pietrūkst.

Neiroloģijā ir ļoti bīstami stāvokļi, kuri anestēzijas un arefleksijas veidā pavada paralīzes, komas un parēzes gadījumus. Pacienti nejūt ne sāpes, ne pieskārienus. Viņu āda

nereagē uz ārējiem kairinātājiem, nav ādas un sauso dzīslu refleksu. Cilvēks vēl it kā ir dzīvs, bet atsevišķas viņa ķermeņa daļas jau ir kā mirušas. Ir skumji, ja tādā stāvoklī atrodas miesa, bet, vēl sliktāk, ja kas līdzīgs piemeklē mūsu dvēseli.

Tautā saka, ka acis ir dvēseles spogulis, un ja tas patiešām tā ir, tad sirds ir orgāns, kas atspoguļo cilvēka garīgo veselību. Ne velti ir rakstīts, ka „...no iekšienes, no cilvēka sirds, iziet ļaunas domas, nešķīstība, zādzība, slepkavība, laulības pārkāpšana, mantkārība, blēdība, viltība, ienaidība, skaudība, Dieva zaimošana, lepnība, vieglprātība” (Mk. 7:21-22).

Slimība paliek slimība. Tā ir jāārstē. Lai cik ilgi mēs atliktu vizīti pie ārsta, agri vai vēlū nākas to darīt. Bet pieņemšanā pie viņa vajag izģērbties. Un tad gribi vai negribi, kauns vai nē, ir jāļauj sevi apskatīt, pie tam, brīžiem, tajā visnepatīkamākajā veidā. Citādi, vienkārši nesaņemsi palīdzību.

Tieši tā mēdz būt arī ar garīgajām slimībām. Arī tām bieži vien ir nepieciešama „izģērbšanās”. Tikai tagad tas notiek garīgā nozīmē. Bet tas mūsu lepnajam un augstprātīgajam „ES” mēdz būt ļoti sāpīgi.

Vairāku gadu garumā man ir nācies dzirdēt cilvēku lūgumus, lai tiktu uzrakstīta grāmata par dvēseļu aprūpi, un to var saprast. Šai tēmai kristiešu praktiskajā dzīvē tiek veltīts ļoti maz uzmanības. Taču, pirms runājam par pieeju garīgajām slimībām un to „ārstēšanas” principiem, no sākuma ir jāizstāsta par to „simptomiem”. Medicīnas praksē ir gadījumi, kad, jūtot nespēku, cilvēki neapzinās, ka ir slimi. Kaut kas līdzīgs mēdz būt arī garīgajā dzīvē. Dvēseles cieš un mokās, nesaprotot, kas ar viņām notiek, un kādēļ viņas arvien vairāk un vairāk jūtas garīgi bezspēcīgas.

Visiem ir zināms, ka grēks atdala mūs no Dieva, taču, neskatoties uz to, mēs turpinām grēkot un izliekamies, ka tas nav nekas īpašs, ka tā jau ir bijis visos laikos, tā ir tagad un tā būs vienmēr. Cilvēks taču ir nepilnīgs. Tā kā viss ir pilnīgi normāli.

Taču, slimojot miesā, mēs neuzskatām, ka tāds stāvoklis ir kaut kas normāls, un darām visu iespējamo, lai izvesēļotos

un būtu veseli un laimīgi. Daudzi cilvēki savā veselībā saskata savu galveno un lielāko laimi. Ja tas ir tā, tad cik gan vairāk tas attiecas uz mūsu garīgo veselību. Jo miesā uz šīs zemes mēs dzīvojam tikai laiciņu un tā beidzas, bet dvēsele iemantos mūžību. Tādēļ, atliekot malā visu pārējo, ir vērts piekerties savām garīgajām slimībām.

Ludmila Plett

Ievadlūgšana

Dārgo Pestītāj! Tu esi mūsu Kungs un mūsu Tēvs! Tavs Vārds saka, ka bez Tevis mēs ne nieka nespējam. Tādēļ, apzinoties savuniecīgumu, es saprotu, ka bez Tevis es ne nieka nevarēšu un, ja Tevis tur nebūs, tad nespēšu nedz dalīties ar saviem ticības brāļiem un māsām, nedz dot šīm dvēselēm to, kas tām ir nepieciešams. Lūdzu, ja tas ir Tavs Prāts, svētī to, ko esmu nolēmusi tagad darīt. Tu zini savu bērnu rūpes. Tu zini vajadzības, skumjas un satraukumus, kas plosa viņu sirdis. Tu zini viņu kļūdas, netikumus, grēkus un krišanas. Tu zini visus mūsu ceļus, kā mēs staigājam Tavā priekšā. Lūdzu, lai, lasot šo grāmatu, Tu katrai dvēselei dāvātu tieši to, kas tai ir nepieciešams. Darbojies caur Savu Svēto Garu un sūti man Savu vadību, jo bez tās nevar būt svētība.

„Sauc pilnā balsī, neviena nesaudzēdams! Lai tava balss skan kā bazūne, un liec pie sirds Manai tautai tās pārķāpumus un Jēkaba namam tā grēkus!”

Jesaja 58:1

1. Nodaļa

Rūgtums – vulkāns cilvēka dvēselē

Lai pārliccinātos par to, cik nopietnas un dažreiz pat traģiskas var būt kādas garīgas slimības sekas, atliek vien pievērsties vienai mums labi zināmai Rakstu vietai, kura, ja to uzmanīgi izpēta, var šokēt. Vēstulē Ebrejiem 12:15 ir teikts: „...pielūkodami, ka neviens nezaudētu Dieva žēlastību, lai nekāda rūgta sakne, augstu izaugusi, jums nekaitētu un daudzi ar to netiktu apgānīti...”.

Vārdā „pielūkodami” skan nepārprotams brīdinājums, kas norāda uz kaut ko, kas sevī slēpj lielu bīstamību. Tas ir kā luksofora sarkanā gaisma, kura liek mums apstāties un būt galēji uzmanīgiem un piesardzīgiem. Ko tas nozīmē? No kā mums ir jāsargās? Uzreiz varam lasīt arī atbildi: „ka neviens nezaudētu Dieva žēlastību”. Jā, bet Dieva žēlastības zaudēšana ir pielīdzināma mūžīgai pazušana! Jo tieši no žēlastības mēs esam pestīti (glābti)! Viss, kas mums pie-der, ir šīs Dieva žēlastības un apžēlošanas rezultāts! Tās zaudēšana ir līdzvērtīga glābšanas zaudēšanai! Te nu tiešām ir par ko šausmināties. Dieva bērniem nav nekā sliktāka kā pazaudēt glābšanu. Tad mēs zaudējam jebkādu cerību būt kopā ar To Kungu mūžībā. Lielāka bīstamība mums nevar būt!

Bet tikai kā tas var notikt? Kā ir iespējams pazaudēt žēlastību un līdz ar to arī glābšanu? Atbilde neliek uz sevi gaidīt: „...lai nekāda **rūgta sakne**, augstu izaugusi, jums nekaitētu...”.

Rūgta sakne? Kas tas ir? Kas slēpjas aiz šiem vārdiem?

Lai to saprastu, no sākuma vērsīsimies pie medicīnas. Ārstniecības praksē ir sastopama vesela rinda saslimšanu, kuru rezultātā tiek traucēta sāļu, kaitīgu vielu un sārņu izvade no organisma. Pie tām pieder smagas slimības, saistītas ar dažādiem vielu maiņas traucējumiem, dažādām sirds disfunkcijām, nieru un aknu darbības traucējumiem. Caur šo cilvēkam ātri vai pamazām pašsaindējas organisms, kā rezultātā viņš agri vai vēlū nomirst.

Kaut kas līdzīgs notiek arī garīgajā sfērā. Cilvēka dzīvē mēdz būt daudz faktoru, kas izraisa normāla, veselīga ritma traucējumus. Parasti cilvēks tiek galā ar grūtībām, kas viņam jāpārcieš. Viņš tās pārvar vai aizmirst un turpina dzīvot tālāk. Patiesiem kristiešiem ir īpaša priekšrocība, jo, esot Dievā, viņi saņem spēku no augšienes, lai cīnītos ar ļaunumu un tas nevarētu viņu sirdīs atstāt kādas indīgas paliekas. Toties nominālajiem kristiešiem un pasaules cilvēkiem tas ir pavisam citādāk. Likteņa triecieni, dvēseles ievainojumi un traumas, ko viņi savās dzīvēs piedzīvo, atstāj viņu sirdīs neizdzēšamas pēdas. Tas izpaužas kā bīstams, negatīvs dvēseles stāvoklis, ko sauc par **rūgtumu**. Šī sakne, kas uzdīgst cilvēka sirds dziļumos, aug un izplešas, novedot dvēseli pie iekšēja aizlauztības stāvokļa un lēnas, garīgas sairšanas.

Redzamā veidā rūgtums izpaužas kā ātrsirdīgums, aizkaitināmība, apvainošanās un paaugstināta ievainojamība. Atliek tikai neapzināti aizskart sāpīgo vietu un dvēseles ievainojumu, un cilvēks uzsprāgst uz līdzenas vietas, kļūst nesavaldīgs, apvainojas un noslēdzas sevī. Savas pēdas rūgtums atstāj arī ārējā izskatā. Tādi cilvēki izskatās drūmi, mūžīgi neapmierināti. Sejas kļūst skarbas, aukstas, it kā teiktu citiem, lai tie nebāž savus degunus svešās lietās un liek viņus mierā. Uzvedībā nav nekādas laipnības, pretimnākšanas, draudzīguma. Noslēdzoties sevī, viņi kļūst drūmi un nepieejami.

Šie cilvēki nomācoši ietekmē apkārtējos. Ar viņiem ir grūti kontaktēties. Lai ko viņiem teiktu – viss ir ne tā. Pat visnevainīgākie vārdi, kas vērsti uz viņiem, izsauc neizskaidrojamu dusmu un naida uzliesmojumu. Tas bieži

var beigties ar skandālu, lamāšanos, nonākt pat līdz lāstu izteikšanai pār cilvēku, kurš ir runājis. Taču šīs uzkrātās indes „izlādēšana” nenes atvieglojumu, bet vēl vairāk sasasina cilvēka smago dvēseles stāvokli. Rūgtums, naidis, ļaunas sajūtas un atriebības kāre, kas piepilda šos nelaimīgos, reizēm viņus mudina uz visbriesmīgākajām rīcībām un darbībām.

Jau pirmajās Bībeles lappusēs mēs varam atrast notikumu, kas apraksta tipisku rūgtuma piemēru un tā traģiskās sekas: „Pēc kāda laika Kains nesa no zemes augļiem upuri Tam Kungam, un arī Ābels nesa upuri no avju pirmdzimušiem un no viņu taukiem. Un Tas Kungs uzlūkoja Ābelu un viņa upuri. Bet Kainu un viņa upuri Dievs neuzlūkoja. Tad Kains iededzās bardzībā, un viņa vaigsraudzījās nikni. Tad Dievs sacīja Kainam: „Kāpēc tu esi apskaities? Kāpēc tavš vaigs raugās nikni? Vai nav tā: ja tu esi labs, tu savu galvu vari pacelt, bet, ja tu dari ļaunu, tad grēks ir tavu durvju priekšā un tīko pēc tevis. Bet tev būs valdīt pār viņu!” Un Kains runāja ar savu brāli Ābelu. Un notika, kad viņi abi bija tīrumā, Kains cēlās pret savu brāli Ābelu un viņu nokāva.” (1.Moz. 4:3-8)

No cilvēkiem, kuri ir rūgtuma piepildīti, visvairāk cieš viņu tuvinieki un ģimenes locekļi. Tieši viņiem ir jānorij viss šis rūgtais trauks saturs, bez iespējas šo slogu pārlīkt uz kādu citu. Taču ironija visā ir tas, ka rūgtums, kas iedzimis cilvēka sirdī, lielāko postu nodara pašam rūgtuma nēsātājam. Tas līdzīgi kā vēzis ēd un grauž viņu no iekšpuses, līdz tas kļūst par garīgām drupām.

Ilgi slēpta neapmierinātība, neiecietība, ļaunums un nepatika grauž rūgtuma nēsātāja fizisko veselību, izraisot: hipertoniju, stenokardiju, miokarda infarktu, insultu, kuņģa čūlu, dažādas psihiskas un nervu slimības. Ticīgiem cilvēkiem rūgtums pilnībā paralizē garīgo un lūgšanu dzīvi.

Ar rūgtumu piesūcies, cilvēks nav spējīgs pozitīvi domāt, pareizi analizēt un saprātīgi spriest. Viss, ko viņš runā un dara, nespēj celt, bet tikai grauž. Gadiem ritot, viņa dzīve kļūst tik neizturama, ka, saniknots uz visu pasauli, viņš

brīžiem sāk domāt par pašnāvību. Taču šādas saindētas dvēseles galvenā nelaime ir tā, ka viņa nevar saprast, ka visu nelaimju vaininiece ir viņa pati.

Vēstulē Ebrejiem 12:15, runājot par rūgtās saknes bīstamību, Pāvils savu domu nobeidz ar vārdiem: „...un daudzi ar to netiktu apgānīti”. Lieta tāda, ka rūgtā sakne, kad ir iekļuvusi sirdī, tur neguļ kā kritusi lapa. Saindētais nav spējīgs ilgi klusēt. Šis dvēseles dziļumos kūšājošais vulkāns agri vai vēlu izlauzīsies uz āru. Apkārt esošajos cilvēkos viņš meklē un atrod dvēseles, kurām sāk izgāzt savu indi, tā viņus apgānot. Apzināti vai to neapzinoties, viņš rīkojas līdzīgi čūskai, kura pati būdama indīga, saindē arī tos, kuriem pieskaras. Iekļūstot cilvēka sirdī, rūgtā sakne ātri izplatās, grauj, iznīcina, visu sev apkārt pārvērš par garīgu tuksnesi.

Rūgtums padara cilvēkus garīgi aklus, kaut paši viņi par to nemaz nezina. Viņiem liekās, ka ar viņiem viss ir kārtībā un ka tikai viņiem ir taisnība, bet visi citi ir maldos. Tāda uzvedība ir nepārprotama liecība par garīgu sajukumu. Jo līdzīgi uzvedas psihiski slimi cilvēki, citiem vārdiem sakot, vājprātīgie. Viņiem iekas, ka tikai viņi ir pie pilna prāta, bet visi pārējie – nenormāli. Un visi centieni viņus pārliecināt par pretējo, parasti ir veltīgi.

Rūgtums spēj sagraut pat vissiltākās attiecības ģimenē. Savā sirdī sieva var slēpt ļaunu aizvainojumu pret vīru, kurš reiz ir nelāgi izrīkojies ar viņu. Vīrs nav spējīgs piedot savai sievai to, ka viņa nav pienācīgi vīram iztāpusi. Bērni ir spējīgi neieredzēt savus vecākus tādēļ, ka (kā viņiem šķiet) daudzus gadus atpakaļ vecāki ir viņus netaisni sodījuši. Tajā pašā laikā aizmirstot, kādās mokās un sāpēs māte ir laidusi viņus pasaulē, ar kādām grūtībām un kādās bēdās ir izaudzinajusi, cik negulētas nakts ir pavadītas pie bērnu slimības gultas. Aizmirstas, arī tas kā tēvs vaiga sviedros strādāja, lai savu ģimeni varētu nodrošināt ar visu nepieciešamo. Tā vietā, lai izrādītu rūpes un būtu pateicīgs, pamet tēva mājas un neparāda ne rūpes, ne uzmanību, ne mīlestību. Vēl jo vairāk, tādi dēli un meitas, lai sevi attaisnotu, iet un par saviem vecākiem runā ļaunu.

Vai tas nav aklums? Un šī skarbuma iemesls ir tas pats rūgtums.

Arī cilvēku savstarpējās attiecībās rūgtā sakne ienes daudz problēmu. Bieži tie ir kaimiņi, tuvi radnieki, paziņas vai brāļi un māsas ticībā, vienas draudzes pārstāvji. Varbūt kāds no viņiem kaut ko izdarīja vai pateica, kas citam bija kā sitiens. Gadi iet, bet kristietis to nevar aizmirst, un gala rezultātā no viņa mutes nāk tādi vārdi, kuri ir nepiedienīgi cilvēkam, kurš sevi sauc par Dieva bērnu.

Gadās arī, ka kāds draudzes loceklis savam brālim (vai mātai) Tai Kungā uzrāda kādu grēku viņa dzīvē, iespējams aizrādījis kaut ko attiecībā uz viņa bērniem, pastāstot par kādu nejauku rīcību vai nepiedienīgu uzvedību. Taču vecāki tā vietā, lai pateiktu paldies par to, patur savā sirdī ļaunumu un sašutumu. Protams, viņi var to ārēji neizrādīt, bet domās tādām „gudriniekam” iesaka pieskatīt savus bērnus – un nodarboties ar savas dzīves sakārtošanu. Šādas situācijas var piedzīvot, cik tik uziet, un kristieši izvairās viens no otra, jo sirdī tiek nests ļaunums, bet ja nav iespējams izvairīties no tikšanās, ar liekulīgu smaidu sveicina viens otru pieņemtajā manierē.

Rūgtums – tas ir kas vairāk nekā tikai mīlestības trūkums vai mīlestībā balstītas cilvēciskas tuvības trūkums. Tas rok bedres tā vietā, lai celtu tiltus. Grauj tā vietā lai celtu. Noslēgšanās sevī, izolēšanās no citiem, sevišķas uzmanības pievēršana savām tiesībām, nepārtraukta kaut kā pieprasīšana – tam visam ir nospiedoša ietekme, tas noved pie strīdiem un šķelšanās. Viss riņķo tikai ap „es”, „man”, „mani”. Sevis žēlošana, vēlēšanās noslēgties savā čaulā, ietiepība, pierādot savu taisnību, nepārtraukti pārmetumi un negatīvas sajūtas – no tā sastāv ar šo garīgo slimību sirgstošā dzīve.

Mēdz gadīties, ka tikt brīvam no rūgtuma ir ļoti grūti. Tas kā spēcīga sakne, kurai ir daudz atzaru, ieaug cilvēka sirds dziļumos, iekarojot arvien jaunas un jaunas teritorijas, izspiežot visu labo. Tie, kuri nodarbojas ar dārzkopību, zina dažas nezāļu sugas, kuras parādās atkal un atkal, lai cik tās tiktu ravētas. To zemē apslēptās saknes ir

tik garas un sazarotas, ka noraujot tikai galotnes, tas nedod nekādus rezultātus, līdz brīdim, kad tu ņem un uzroc visu nezālei apkārt esošo zemi un izlasi, un izvelc visus tās atzarojumus kopā ar pašu centrālo sakni.

Ļoti viegli rūgtā sakne rodas grēka samaitātā sirdī, jo grēks tai ir labākais mēslojums. Visbiežāk sastopamie grēki, kas veicina rūgtās saknes rašanos sirdī, ir: vilšanās, aizvainojumi, ļaunatminība, nespēja piedot, pārpratumi, atšķirīgas domas un skaudība.

Nemot vērā šo garīgo slimību nopietnību un izraisīto seku bīstamību, būtu prātīgi tās apskatīt katru atsevišķi.

Vilšanās vai cerības, kas nepiepildījās – tā ir neapmierinātība un sarūgtinājums par kaut ko, kas nav noticis, ticības sabrukums kādam vai kaut kam, sarūgtinājuma sajūta.

Dzīvē mēs nereti augstu vērtējam vai cienām kādu cilvēku. Mēs viņam pilnībā uzticamies, paļaujamies uz viņu, esot pārliecināti, ka viņš nepievils pat visgrūtākajos brīžos. Mums liekas ka labāku un uzticamāku draugu neatrast, tādējādi mēs atveram viņam savu sirdi, uzticot pašu slēptāko. Ar laiku mēs viņam tik ļoti pieķeramies, ka viņš mums kļūst kā elks. Bet visas šīs ilūzijas sagrūst brīdī, kad notiek kaut kas tāds, kas mūs šokē. Piemēram, šis cilvēks kaut ko runā vai dara, vai pret mums sāk izturēties tā, ka tas mūs apbēdina, aizvairo un dziļi pievil. Šādā situācijā, kad vajadzētu būt īpaši modram, uzmanīt savas domas un lūgt Dievam palīdzību, mēs savā sirdī ielaižam aizvainojumu, kurš pāraug slēptā nepatikā un redzamā atsvešinātībā. Pirmajam šokam un vilšanās sajūtai seko neiecietība, tad ļaunums un neieredzēšana. Un kad viss jau aizgājis tik tālu, tad esam gatavi atriebties jebkādā veidā un formā, pie tam slēpjoties aiz visādiem piemīļīgiem ieganstiem. Tas notiek secīgā kārtībā, jo grēks darbojas pēc ķēdes reakcijas principa.

Bībele māca tā: gadījumā, ja kāds pret mums ir grēkojis, tad mums jāiet pie viņa un tas jāpasaka. Ja viņš to nevēlas pieņemt, ņem līdzī vēl divus vai trīs lieciniekus, bet ja arī šos neklausā, tad to saki visas draudzes priekšā. Diemžēl kristieši ļoti bieži noniecina šo Tā Kunga doto padomu. Savā

viltus dievticībā viņi izlemj rīkoties citādi – viņi klusē un uzskata, ka reiz Dievs Pats iestāsies par viņiem, un taisnīgums uzvarēs. Viņi pat nepamana, ka tā tiek mēslota augsne, kur var plaukt un zelt antipātija, rūgtums un ienaidis. Bet cilvēks turpina sevi uzskatīt par Dieva bērnu, apmeklē sapulces, dzied, lasa Bībeli, lūdz un dara visu to pašu, ko agrāk. Tas tādēļ, ka tāda dzīve viņam ir kļuvusi par sava veida garīgo kultūru un tradīciju, aiz kuras nekā vairāk nav. Vienkārši formāla baznīcas apmeklēšana. Bēdas tādai dvēselei, ja tādā stāvoklī viņa aiziet mūžībā, tādēļ, ka viņai ir atņemta Dieva žēlastība, un tā tad – tā var aiziet bojā.

Aizvainojums ir tāds grēks, ko mēs, cilvēki, uzskatām par nekaitīgu un bieži attaisnojam. Jā, to var saprast. Ne jau es biju tas, kurš kādam izdarīja ļaunu, bet kāds cits man nodarīja gauži. Tā nu sanāk, ka es esmu kāda neuzmanības, nejūtīguma, cietsirdības upuris.

Cilvēku attiecībās iemeslu, lai varētu apvainoties, ir vairāk nekā pietiekami. Jebkas var darīt sāpes manam jūtīgajam un viegli ievainojamajam „ES”. Tas var būt: aizrādījums (pēc manām domām nepelnīts), neapdomīgi pateikts aizvainojošs vārds, joks nevietā, nemīlīgs skatiens, gaidītās uzmanības trūkums, ar mani nez kādēļ nesasveicinājās, man neatbildēja ar sapratni, neizpildīja manu lūgumu, nepiekrita manam priekšlikumam, noraidīja manu padomu, nevēlējās uzklausīt manu pamācību, atteica to, ko es ļoti vēlējos, apvainoja nepārliedzinoties par manu nevainību, nenoslēpa manu nodarījumu, kad es pieļāvu kļūdu, neizrādīja pienācīgu mīlestību, bija pārāk prasīgi pret mani, nepaslavēja, kad biju to pelnījis, negodāja, kaut citiem tajā pašā laikā izteica īpašu cieņu, neatdarīja par to labo, ko es izdarīju, utt.

Šo garo uzskaitījumu varētu turpināt līdz bezgalībai, bet būtība tam visam viena: ja es esmu tendēts apvainoties, iemeslus var atrast, cik tik uziet. Skumji vien tas, ka, visu laiku apvainojoties, mēs nepārtraukti grēkojam. Mums pat prātā neienāk, ka mūsos apvainojas mūsu „ES”, kurš ir neapmierināts savos meklējumos, jo, lai „ES” varētu nepārtraukti augt, viņu ir jāpiebaro.

Tā kā Dievs mūs labi pazīst, tad laiku pa laikam Viņš speciāli pieļauj tādas dzīves situācijas, kurās mūsu „ES” varētu padoties un iet mazumā, jo tieši tas mums ir nepieciešams un nāk par labu.

Kaut Dieva Vārds pilnīgi skaidri saka: „...Kādēļ jūs labāk nepaciešat netaisnību?...” (1.Kor. 6:7). Mūsu „ES” nevēlas tam piekrist. Viņš apvainojas, kļūst neiecietīgs, pieprasa uzmanību un, ja to nepanāk – sāk neieredzēt. Aizvainojums uz aizvainojuma un naidis aug kā sniega bumba, pārvēršoties par gadiem iznēsātu rūgtumu. Visādos veidos mēs cenšamies to noslēpt, dzenot sirds dziļākajos nostūros bet to izdarīt neizdodas. Tas ir kā snaudošs vulkāns, kurš laiku pa laikam atgādina par sevi, izverdot dūmu mākoņus, pelnus un gāzes. Tā tas var turpināties gadiem ilgi, gadu desmitiem ilgi un pat gadu simtiem ilgi. Bet pienāk brīdis, kad aizturētais vulkāna spēks uzsprāgst, un tad notiek kaut kas briesmīgs. Dūmi, uguns, sērs, akmeņi un sakaitēta lava izverd un sagrauj savā ceļā visu, pārvēršot apkārtni par šaušalīgu, mirušu tuksnesi. Lai atceramies Vezuva izvirdumu, kas reiz visu satricināja un iznīcināja ļoti skaisto pilsētu Pompeju, kas atradās tā pakājē. Lūk, ar aizvainojumu, kas ir mūsu sirdīs, notiek kaut kas līdzīgs. Vien pieļauj un dod iespēju tam attīstīties, un tu redzēsi, par kādu graužošu spēku tas ar laiku kļūs.

Cik gan daudz aizvainojumu ir ģimenēs: vīra un sievas starpā, starp bērniem un vecākiem, brāļu un māsu vidū, starp vedeklu un vīramāti, starp znotu un sievasmāti, tuvu un tālu radnieku starpā, un viņi, diemžēl, sauc sevi par kristiešiem! Cilvēki var nekontaktēties gadiem un nevēlas satikties tikai tādēļ, ka kāds kaut kad kaut kur kādu ir aizvainojis. Aizvainojumi tiek nēsāti vienas draudzes vai kopienas locekļu sirdīs, liekot izvairīties no dievkalpojumu apmeklēšanas, lai pēc iespējas retāk būtu jātiekas ar sev tik nepatīkamiem cilvēkiem.

Parasti aizvainojums nespēj ilgi klusēt. Ātri vien aizvainotā persona meklē sev sabiedrotos. Tad pārlej savu rūgtumu viņu sirdīs, tā inficējot ar nepatiku un aizdomīgumu. Domāju, ka daudziem ir pazīstamas šādas runas:

„O, tu vēl nezini, kas tas ir par cilvēku! No viņa var sagaidīt jebko! Uzmanies no viņa, lai tev arī nenāktos piedzīvot to, ko es piedzīvoju.” (pēc šāda veida vārdiem, parasti tiek stāstīts stāsts, kas ir aizvainojuma iemesls). Vai: „Tu nevari iedomāties, uz ko viņa ir spējīga! Cik daudz ļauna ar savu mēli viņa man ir nodarījusi! Labāk turies no viņas pa gabalu. Nekad neesmu satikusi nepatīkamāku sievieti kā šo...”. Kur ir aizvainojumi, tur arī aprunāšana, un šī inde izplatās ar neticamu ātrumu, inficējot arvien jaunas un jaunas dvēseles.

Rūgtums, ko izraisījis aizvainojums, var rasties katrā, bet īpaši bieži tas iedzimst tādu kristiešu sirdīs, kuru dzīve ārēji izskatās visai taisna, un tam iemesls ir nesaprašana un neatzišana.

Viens šāds kristietis, kurš dzīvoja dzīvi, kuru varētu ņemt par piemēru, nolēma, ka vēlētos kalpot Tam Kungam un, nez kāpēc, izvēlējās būt par mācītāju. Bet viņa ceļā uz mērķi nostājās cits kalpotājs, un šim draudze bija devusi priekšroku. Aizvainojies par to, ka viņu noniecināja, nesaprata un nenovērtēja, šis kristietis pret visu un visiem kļuva tik sarūgtināts, ka rūgtums kā vēzis sāka graut viņa dvēseli un visu dzīvi.

Viņa seja, kas vienmēr bija neapmierināta, dūsmīga un sadrūmusi, visus nomāca. Lai ko viņš runātu – viss noveda pie nepelnītā aizvainojuma. Rūgtuma vajāts, viņš nepārtraukti meklēja cilvēkus, kuri justu viņam līdzīgu un būtu ar viņu vienprātis. Taču šādā veidā iegūtie „draugi”, piekusuši no tā, ka sarunu tēma visu laiku atkārtojas, viens pēc otra viņu pameta. Vairākkārtīgi mēģinājumi ar šo rūgtumu saindēt savus paša bērnus, beidzās ar pilnīgu atsvešināšanos. Tad viņš pavisam noslēdzās sevī un no visa norobežojās, paliekot sevis žēlošanas un sevis apraudāšanas stāvoklī. Pēc daudziem rūgtumā un bezcerībā pavadītiem gadiem, viņš aizgāja mūžībā, aiznesot sev līdzīgu ļaunumu un aizvainojumu.

Ja mēs gadiem nēsājam sevī aizvainojumus, tas liecina par mūsu **ļaunatminību** un **nespēju piedot**; bet, kurš nevēlas piedot, tas pats pār sevi izsauc nosodījumu, jo

Jēzus Kristus ir teicis: „...piedodiet, ja jums kas ir pret kādu, lai arī jūsu Tēvs, kas Debesīs, jums piedod jūsu pārkāpumus, bet, ja jūs nepiedodat, tad arī jūsu Tēvs Debesīs jūsu pārkāpumus nepiedos” (Mk. 11:25-26). Kaut mēs šos vārdus lieliski zinām, tomēr tā nerīkojamies. Gadiem, gadu desmitiem ilgi, dažreiz pat līdz mūža beigām cilvēki nēsā aizvainojumus un nevēlas izlīdzināties, un visu aizmirst. Bet mēs visi piederam pie tiem, kuriem Tas Kungs ir daudz piedēvis. Bēdas mums, ja esot tādā stāvoklī Dieva priekšā, mēs rīkojamies kā nelietīgais kalps, kuram viņa kungs atlaida lielu parādu, bet kurš nevēlējās parādīt žēlastību savam biedram. Un tādēļ viņš saņēma bargu sodu (Mt. 18:23-35).

Ja mēs tiešām uzskatām, ka Bībele ir Dieva Vārds, tad nav saprotams, kā var ar dusmām sirdī aiziet gulēt un mierīgi aizmigt, zinot, ka Rakstos ir teikts: „Dusmās neapgrēkojieties: lai saule nenoriet, jums dusmojoties” (Efez. 4:26). Katru reizi, izsakot vārdus, kas ietverti lūgšanā „Mūsu Tēvs”, mēs paši sev pasludinām bargu spriedumu, sakot: „Un piedod mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem”. Jo tieši tā tas arī notiek. Tas Kungs piedod mums mūsu grēkus tieši tāpat kā mēs piedodam tiem, kuri grēkojuši pret mums. Un tas jau ir ļoti nopietni.

Tāpat kā aizvainotais, tā arī ļaunatminīgais nevar ilgi klusēt. Visu laiku viņš meklē sev līdzī jutējus. Sajūtot, ka kāds var viņu saprast, viņš tā cilvēka ausis pielej pilnas ar savu rūgtumu, stāsta par to, kā viņam atmaksājuši labu ar ļaunu, un cik bezkaunīgi ar viņu rīkojušies. Katrā tikšanās reizē tāds cilvēks atkārtoti vienu un to pašu stāstu, ar katru reizi to piepušķojot un uzlabojot. Tādā veidā viņš savu rūgtumu izplata tālāk.

Ļaunatminība vienmēr cilvēku padara aizdomīgu. Viņš uzmanīgi seko katram sava „ienaidnieka” izteiktajam vārdam un solim, esot pārliecināts, ka pret viņu tiek gatavots nākamais uzbrukums. Ļaunatminīgais, kura sirdī mīt rūgtums, kļūst par īstu lāstu sev apkārt esošajiem cilvēkiem. Lai kur viņš ierastos, visur sākas strīdi un šķelšanās. Miers pārtop par ienaidu un garīgu karu. Tādēļ labāk nekontaktēties ar cilvēku, kurš sevī nēsā rūgtumu, nepārtraukti

to sevī uzkurinot. Kontaktēties ar šādu cilvēku var tikai tādēļ, lai viņu vestu pie prāta. Bet ja mēs to nespējam, tad labāk vairīties no tuvām attiecībām ar viņu. Tāpēc, ka, esot vienībā ar viņu, viegli varam paši apgānīties.

Skumji ir tas, ka, nesākot sevī ļaunumu pret kādu cilvēku, mēs ceļam sienu starp mums un To Kungu. Jo, kur grēks, tur attālināšanās no Dieva. Cik gan mums mūsu baznīcās ir nenokārtotu strīdu un neatrisinātu konfliktu! Zem šī nepatikas un rūgtuma sloga mēs vaidam, taču tik un tā turpinām iet uz sapulcēm, sludināt, liecināt, dziedāt korī, citiem vārdiem sakot – pienest Tam Kungam savus upurus, neaizdomājoties par to, ka tie Viņam var būt nepatīkami. Neticiet? Tad izlasiet Jēzus vārdus: „Tāpēc, kad tu upurē savu dāvanu uz altāra un tur atminies, ka tavam brālim ir kas pret tevi, tad atstāj turpat altāra priekšā savu dāvanu, noej un izlīgsti papriekš ar savu brāli un tad nāc un upurē savu dāvanu” (Mt. 5:23-24). Vai mēs tā rīkojamies? Vai sakārtojam savas attiecības ar tuvāko? Ja nē, vai nav pienācis laiks beigt klusēšanu, dusmas, ļaunumu un naidu, tā nojaucot sienu, kas nošķir mani no drauga, radnieka, brāļa un māsas Kristū, tāvad arī no paša Dieva?

Tas, kurš patiešām ir piedzīvojis piedošanu, ko dāvājis Tas Kungs, tam nav grūti piedot. No daudziem cilvēkiem nākas dzirdēt tādus vārdus: „Es esmu pats lielākais grēcinieks uz šīs zemes”. Nu jā, pareizi teikts, jo bieži tas tiešām atbilst patiesībai. Ja patiesi šie nav tikai dievbijīgi vārdi, bet sava grēcīguma smaguma apjaušana, tad kādēļ mums ir tik grūti otram piedot?

Ir tādi cilvēki, kuri saka, ka viņi ir piedevuši, bet nevar aizmirst notikušo. Atļausiet jautāt – kā lai saprot šādu piedošanu? Kad Tas Kungs piedod, Viņš aizmirst un vairs to nepiemin. Pie tam, Viņš ne tikai nepiemin, bet mūs arī taisno. Bet taisnošana nozīmē pilnīgu vainas noņemšanu un izlīdzināšanu, tā, it kā vispār nekas nebūtu noticis. Tikai tā notiek pilnīga piedošana. Tādēļ, ja tu „piedodot” nevari aizmirst, nāc pie Tā, Kurš piedod un vairāk to nepiemin un lūdz, lai Viņš tev dāvā brīnumu – spēju piedot.

Vēl viens iemesls tam, lai rastos rūgtuma sakne, ir **pārpratumī**, kas rodas, pateicoties tam, ka līdz galam nesaprotam viens otru, vai nepareizi saprotam tuvāko. Kaut liekas, ka iemesls ir nevainīgs, pārpratumi arī var kļūt par rūgtuma iemeslu. Visbiežāk tas notiek tā: brālis vai māsa, paši to nesaprotot, var kaut ko izdarīt vai pateikt ko tādu, kas tevi dziļi ievaino. Vai, kaut kā rīkojoties, viņi domā citādāk nekā tu, un tas var kļūt par tava apbēdinājuma iemeslu. Gadās arī tā, ka Tā Kunga virzīti, viņi sāk kādu darbu, kas tev liekas nesaprātīgs un pat bezjēdzīgs. Nesaprotot viņu tieksmes un mērķus un redzot, ka viņi ar tavu viedokli nerēķinās, tu uz viņiem apvainojies un sāk domās vai darbos tam pretoties. Un tajā pašā laikā rūgtā sakne spraukas arvien dziļāk un dziļāk tavā sirdī. Pat ja viņi patiešām pieļauj kļūdu, kādēļ gan tu par viņiem nelūdz, lai Dievs viņiem to uzrāda? Bet nē. Tu noslēdzies, novērsies, reizēm pat pavisam sarauj saikni ar viņiem, nesaprotot to, ka tādā veidā tu tikai vēl vairāk sarežģī savu problēmu.

Šādu pārpratumu gadījumos vislabāk ir ieklausīties šajā Bībeles padomā – iet pie brāļa (vai māsas) un atklāti un no sirds parunāt ar viņu. Varbūt, ieklausoties tevī, viņš pārsteigumā izsauksies: „Nu padomā tikai, man pat prātā neienāca, ka tu varētu mani tā saprast! Es to redzēju pavisam savādāk un rīkojos citu ierosu vadīts! Paldies, ka tu pie manis atnāci un piedod, ka es tevi negribot apvainoju”. Ja kristieši biežāk izvēlētos šo – īso, tiešo ceļu, tad daudzas rūgtuma saknes nerastos vispār. Šis princips, diemžēl, bieži tiek noraidīts, un rezultāts tam – ienaid, domstarpības, strīdi un daudz kas cits, pat pilnīga atdalīšanās.

Domu dažādība arī var novest pie rūgtās saknes veidošanās. No pirmā acu uzmetiena tā var izskatīties pavisam nevainīga, un, liekas, tam pat ir izskaidrojums. Jo katram taču ir tiesības uz savu viedokli, un tas ir tikai normāli. Mēs visi esam dažādi, tādēļ katrs spriež atšķirīgi, izvēloties to ceļu, kuru uzskata par pareizu. Taču šādas „nevainīgas” domu dažādības dēļ sākas rūgtums, kas noved pie tā, ka dvēseles aiziet katra savu ceļu un kļūst kā avis, kurām nav sava gana. Tādēļ, nevar būt ne runas par attiecībām, kādas bija

pirmapustuļu laikā, kad visi Dieva bērni bija viena sirds un viena dvēsele.

Katram cilvēkam, kurš pasludina sevi par Dieva bērnu, ir jābūt vienotam ar tiem, kuri arī ir Dieva bērni. Pretējā gadījumā, sludinot patiesību citiem, viņš pats reiz var tikt atmests. Jo krustam, par ko mēs vēstām citiem, ir gan vertikālā, gan horizontālā brusa. Vertikālā daļa norāda uz cilvēka, kurš dzīvo uz zemes, saistību ar Dievu, kurš dzīvo Debesīs. Horizontālā daļa simbolizē cilvēka un viņam līdzīgo komunikāciju. Tādēļ, ja kristietim patiesi ir tuvība ar To Kungu, viņam būs miers arī ar apkārtējiem. Ja šī miera nav, tad apgalvojumi, ka viņš ir tuvās attiecībās ar Dievu, ir visai apšaubāmi. To apstiprina vārdi: „Ja kāds saka: Es mīlu Dievu, – un ienīst savu brāli, tad viņš ir melis; jo, kas nemīl savu brāli, ko viņš ir redzējis, nevar mīlēt Dievu, ko viņš nav redzējis” (1.Jņ. 4:20). Tāda ir Dieva mēraukla mums.

Domu dažādība agri vai vēlū noved pie nocietināšanās un dūsmām. Tādēļ tikai garīgi akls kļuvušais var nēsāt to savā sirdī un turpināt uzskatīt sevi par Dieva bērnu. Reiz, vērsoties pie galatiešiem, apustulis Pāvils sāpēs teica: „Jūs, neprātīgie galatieši, kas jūs apmājis, jūs, kam acu priekšā ir tēlots Jēzus Kristus, krustā sistais? ... Vai jūs esat tik neprātīgi? Garā iesākuši, jūs tagad miesā gribat pabeigt?” (Gal. 3:1,3). Tā, lūk, var notikt arī ar mums. Labi iesākot kopā ar To Kungu, mēs arī varam kļūt garīgi akli un pakrist, nemaz to nepamanot. Ja atļaujam rūgtai saknei dziļi iemānot mūsu sirdīs, mēs pārstājam pret citiem būt labvēlīgi. Tā mēs pazaudējam jebkādu līdzietību un līdzjūtību pret savu tuvāko, redzot tikai viņa grēkus, kļūdas un neveiksmes. Dieva Vārds taču ne velti teic: „...jo tiesa ir bez žēlastības tam, kas nepārāda žēlastību...” (Jēk. 2:13).

Dažādu domu un nevienprātības dēļ, baznīcās ir daudz strīdu, skandālu un dalīšanās. Dažkārt kristieši strīdas vismieklīgāko jautājumu sakarā. Tādas nesaprašanās ir izraidījušas ne vienu vien mācītāju no viņa draudzes. Daudzus draugus ir pārvērtušas ienaidniekos. Iznīcinājušas vienotību. Strīdoties par sīkumiem, daudzi aizmirst,

kādēļ vispār ir vajadzīga baznīca. Baznīca taču ir vieta, kur ļaudis sanāk kopā uz dievkalpojumu, lasa Bībeli, dzied Dievam slavas dziesmas, kalpo savam tuvākajam un palīdz cits citam pieaugt ticībā. Tādēļ tai ir jābūt vietai, kur valda iecietība, atbalsts, mīlestība un piedošana. Baznīcai ir jābūt kā klusai ostai, kur nav vētru un negaisu. Ja kristietis karo ar savu brāli, diez vai viņš var būt miera atiecībās ar To Kungu.

Vēl viens grēks, kas noved pie rūgtās saknes rašanās cilvēka sirdī, ir **skaudība** vai īgnuma sajūta, ko ir izraisījusi kāda cita cilvēka labklājība, svētība, laime vai veiksmes. Taisni brīnums, ka cilvēkiem ļoti raksturīgi ir ātri ievērot un notiesāt šo riebīgo netikumu pie citiem, bet paši sevī to viegli attaisno un piedod. Ir milzum daudz iemeslu, lai varētu rasties skaudība: „Kādēļ visiem viss ir labi, bet mana dzīve nekādi nevar nokārtoties?! Kādēļ tam cilvēkam veicas it visā, bet man ir viena nesakārtotība? Kā tā var būt, ka šai mācai viss ir un vēl tiek pielikts, bet man visu laiku jādzīvo nabadzībā un trūkumā?.. Kādēļ kaimiņu bērni ir tik talantīgi un gudri, bet no manējiem nav nekādas jēgas?.. Manai draudzenei gan ir laimējies ar vīru: gan labs, gan uzmanīgs un maigs, un saimniecībā visur pieliek roku, un labs sludinātājs, bet man ar savējo visu mūžu jāmokās!.. Jā... šim brālim sieva ir īsta skaistule! Nu kādēļ citiem sievas ir tādas, ka prieks uzlūkot – gan gudras, gan labas saimnieces, bet man?.. Lai ko darītu, viss krīt no rokām ārā!.. Nu paskat tik, atkal jaunu mašīnu nopirkuši! Kā viņi to dabū gatavu? Nesen tādu māju „uzblieza”, bet tagad vēl mašīna! Bet man jau kuro gadu jābrauc ar savu aizvēsturisko grabažu! Nu kur tie cilvēki to naudu ņem?.. Paskat tik, mūsu draugi atkal aizbrauca ceļojumā! Nav bijusi tāda vasara, kad viņi nebūtu kaut kur devušies. Nu veicas taču cilvēkiem! Bet man te jāsēž un jāsvīst savā šaurajā dzīvoklītī!.. Tikai padomā, to „izlēcēju” nepārtraukti uzslavē. Padomā tikai – kārtīgā! Man arī mājās ir kārtība, bet neviens to neredz! Atliek vien viņai kaut ko izcept un tas tiek atzīts par labāko. It kā es ceptu sliktāk! Nu nekā īpaša viņa nav, ko visi tā sajūsminās?”...

Šādu uzskaitījumu varētu turpināt līdz bezgalībai. Bet būtība ir viena: kādēļ citiem ir labāk nekā man, un kādēļ citi ir labāki nekā es?

Skaudība mūsu sirdī rodas tad, kad mēs sevi salīdzinām ar citiem cilvēkiem, mēs jūtamies neievēroti, apdalīti un pazemoti. Mums liekas, ka citi saņem no dzīves ko labāku, viņiem ir tikusi lielāka bagātība, laime, iespēja pašapliecināties, dzīvot savam priekam. Sevišķi grūti ir samierināties ar tādu „netaisnību” tad, kad tu centies dzīvot svēti un taisni, ciešot un visu laiku esot trūkumā, bet citi neapgrūtina sevi ne ar ko, dara netaisnību, bet dzīvo, cepuri kuldami.

Bībeles lappusēs ir atstāts spilgts piemērs tādām stāvoklim. Psalmu dziedātājs Asafs bija nonācis visai kritiskā situācijā, jo bija salīdzinājis sevi ar citiem. Viņš atzinās: „Bet es – es gandrīz būtu paklupis, manas kājas bija sagrīļojušās, mani soļi gandrīz būtu izslīdējuši no manas gaitas raksta, jo es dusmojos par lielīgajiem, kad es redzu, ka bezdievjiem tik labi klājas... Redzi, tādi ir bezdievji, un tomēr viņiem arvienu labi klājas pasaulē, un viņi vairo savu bagātību. Tiešām, veltīgi es esmu paturējis šķīstu savu sirdi un mazgājis nevainībā savas rokas... Es to visu pārdomāju, lai saprastu, bet tas bija par grūtu manai saprašanai, tiekāms es iedziļinājos Dieva noslēpumos un kļuvu uzmanīgs uz to, kāds gals viņus sagaida.” (Ps. 73:2-3, 12-13, 16-17).

Svētnīcā Asafs no jauna ieguva pareizu skatu uz lietām un izārstējās no niknuma. Tā mēdz būt arī ar mums, kristiešiem. Dievs mūs ir radījis ļoti dažādus. Mēs katrs dzīvojam savu dzīvi. Mums ir dažādi sadzīves un sociālie apstākļi. Tā ir bijis agrāk, tā ir tagad un tā būs vienmēr. Tādēļ ir svarīgi dot iespēju Dievam mūs pasargāt no salīdzināšanas, kas ved pie sarūgtinājuma. Svētnīcā Asafs saprata savu milzīgo priekšrocību, kura ir ietverta sekojošajā: „Tu mani vadi pēc Sava Prāta un beidzot mani uzņemsi Godībā. Kad Tu esi mans, tad man nevajag ne debess ne zemes! Jebšu man arī pamirtu miesa un sirds, taču Tu, Dievs, esi mans patvērums un mana daļa mūžīgi!” (Ps. 73:24-26).

Sevišķi skumjš ir fakts, ka skaudība nepaliek tikai miesīgajā sfērā, tā izplatās arī garīgajā sfērā. Nespēj vien brīnīties, kāds ļauns aizvainojums var rasties Dieva bērnu sirdīs, kad viņi redz, ka Tas Kungs kā savu svētīgo trauku un ieroci izmanto kādu citu, bet ne viņus, un ne ar viņiem, bet ar kādu ticības brāli vai māsu Viņam ir ļoti tuvas attiecības.

Piemēram, draudzē ienāk jauns mācītājs vai sludinātājs, vai pat tikko ieticējušais un pirmajā mīlestībā pret To Kungu degošais jaunais brālis. Viņa patiesā vēlēšanās kalpot Tam Kungam ar pilnu atdevi aizdedzina cilvēku sirdis. No viņa kalpošanas redzamā veidā plūst svētība – un jau kādā sirdī iedzimst skaudība un greizsirdība, kas met tumšu ēnu pār lielisko Dieva darbu. Dieva lietotais cilvēks, vienkārši fiziski lūst zem savas kalpošanas smaguma un atbildības. Bet tā vietā, lai viņu atbalstītu un viņam palīdzētu, priecājosies par Dieva izlietajām svētībām, viņu skauž un cenšas traucēt darbā. Tiek meklēti visvisādi iemesli, lai viņu nomelnotu cilvēku acīs, tiek meklētas vismazākās kļūdas un vājības, kas, protams, katram cilvēkam piemīt. Ja skauži ar visa šā palīdzību nerasniedz vēlamo rezultātu, viņi sāk rakties pa cilvēka personīgo un ģimenes dzīvi, izceļot gaismā lietas, par kurām normālā sabiedrībā pat nerunā.

Mēdz būt, ka korī vai draudzē ierodas jauna māsa, kurai Dievs devis fantastisku balsi. Ņemot vērā šo apstākli, iepriekšējai solistei nākas pierauties, jo daudzi solo gabali tiek iedoti šai jaunajai, un tādēļ bijušās solistes sirdī iedzimst ļaunums un sveloša skaudība.

Kad garīgajā dzīvē lieta nonāk līdz greizsirdībai un skaudībai, var tikai nobrīnīties uz kādiem nejaukumiem ir spējīgi tā sauktie Dieva bērni, lai novāktu no ceļa tos, kuri atrodas acu priekšā. Īpaši skumji ir tad, ja par šādiem skaužiem kļūst tuvākie radi un labākie draugi. Labs piemērs garīgai skaudībai ir lasāms 4.Mozus grāmatā, kad pret Mozu sacēlas viņa tuvākie – brālis Ārons un māsa un Mirjama.

Agrāk vai vēlāk skaudība, kas ir iemitinājusies sirdī, izlaužas uz āru caur ļauniem vārdiem. Tad skaužis laiž darbā

visu. Tad tiek pieminētas visas „vainīgā” kļūdas. Viss, ko šis cilvēks runā vai dara, tiek izskaidrots īpaši, viss dārgākais, ko viņš savā sirds vienkāršībā ir izteicis un uzticējies, nu tiek izcelts gaismā. Tagad viņu apspriež pat tie, kuri kādreiz ar sajūsmu bija viņā klausījušies. Cilvēka ļaunumam, patiesi, nav robežu.

Skaudība ir netikums, kurš saistīts ar egocentrismu un iedomību. Tas padara cilvēka saprātu aklu un nogalina mīlestību pret tuvāko. Skaudībai piemīt graužošs spēks, dzemdinošs apmelošanu, ienaidu, zagšanu, laulības pārkāpšanu, nogalināšanu un citus grēkus, kas cilvēkiem sagādā ciešanas, rada haosu un sajukumu cilvēku sabiedrībā. Skaudība – tas ir grēks, kas vērsts pret Dievu, tādēļ, ka veidojas no pateicības trūkuma Viņam, kurš ir Tas, kurš savas dāvanas izdala pēc saviem ieskatiem. Skaudība ir sekas tam, ka sev vēlamo dvēsele iegūst nevis vēršoties pie Dieva, bet mēģina to sasniegt ar pasaulīgiem līdzekļiem.

Ne jau velti cilvēcisko skaudību sauc par „melnu”. Dieva Vārds Salamana pamācībās 14:30 skaudību sauc par puvešiem kaulos, tā ticīgajiem liekot uzmanīties no šīs garīgās spitālības. Diemžēl kristiešu vidē tā ne tikai neiet mazumā, bet arvien vairāk izplatās. To īpaši var redzēt tad, kad cilvēks no materiālām grūtībām nonāk labklājībā. Tad tiek smeiti pirkti un sacensties ar citiem iegūšanā nav robežu. Tādēļ, vai ir vērts brīnīties par to haosu, kas valda kristiešu mājās, baznīcās un draudzēs, un kuras ar gadiem tikai vairojas? Ne velti ir rakstīts: „...jo, kur ir skaudība un ķildas, tur ir juceklis un visāda nelietība”. (Jēk. 3:16).

Nav vērts daudz runāt par **greizsirdību**. Tas, kuru tā nomoka, labi zina, kādu rūgtuma sakni tā audzē dvēselē. Viņu pilnīgi izmainot un pārvēršot par despotu un tirānu. Visprecīzāko šī grēka aprakstu mums dod Svētie Raksti: „...barga, kā elle, greizsirdība: viņas bultas – bultas ugunīgas: viņas liesmas ļoti spēcīgas” (tulkojums no kr. val.) „...Jo mīlestība ir spēcīga kā nāve, un tās karstums ir varens kā elle; tās versme ir ugunīga, un tās liesmas ir kā Dieva liesmas” (Augstā dz. 8:6). Spilgts šī netikuma piemērs ir dzīvesbiedru greizsirdība, kas izpaužas mokošās šaubās

par otra mīlestību un uzticību. Ja šis ļaunums rodas vīra vai sievas sirdī, ģimenes laime noteikti tiek grauta.

Greizsirdība, kas grauž mātes sirdi, kurai vedekla, redziet, ir atņēmusi mīloto dēlu, nedod viņai mieru ne dienu ne nakti, liekot nepārtraukti iejaukties jaunā pāra dzīvē un pārvērst to par īstu elli.

Greizsirdību, kas iezogas bērna sirdī, kuram liekas, ka vecāki viņu mazāk mīl kā pārējos bērnus, uz visu mūžu padara viņu par nīdēju. Viens tāds mazulis, kurš daudzus gadus bija ģimenē vienīgais un mīļotais bērns, tā neieredzēja savu tikko dzimušo mazo māsiņu, jo mamma tai tagad velta vairāk uzmanības nekā viņam, ka sagaidījis, ka mamma aizies uz virtuvi, piegāja pie viņas gultiņas, izvilka no tās mazulīti, izgāja uz balkona un nometa viņu lejā no septītā stāva, jau agrā bērnībā kļūstot par slepkavu.

Darba kolēģa panākumi, viņa paaugstinājums amatā, viņam izrādītā uzticība, lielāka alga var atņemt cilvēkam mieru un prieku, padarot par ienaidnieku to, kurš nav izdarījis neko sliktu un nereti pat neiedomājas par šādu iespējamību.

Starp diviem sludinātājiem draudzē var rasties nesaņēšanās siena tikai tādēļ, ka viens no viņiem ir ievērojis, ka otra svētrunas cilvēki klausās ar lielu interesi, bet, kad runā viņš – gandrīz aizmieg. Šķiet šeit vajadzētu aizdomāties un pameklēt sevī Dieva svētības iztrūkuma iemeslu. Bet nē. Tā vietā kalpotājs ielaiž sirdī greizsirdību, no kuras pēc tam ir ļoti grūti tikt vaļā.

Protams, augšminētais neietver sevī visus iemeslus, lai cilvēka sirdī varētu iemānot bīstamā rūgtā sakne. Dzīvē ir ļoti daudz citu apstākļu, ar kuriem netiekot galā, dvēsele „saslimst” ar rūgtumu. Piemēram, vīrietis vai sieviete ļoti vēlas izveidot ģimeni, bet apstākļi izkārtojas tā, ka viņi paliek vientuļi. Varbūt kādam bija talants un viņš varēja kļūt par slavenu muzikantu, rakstnieku vai mākslinieku. Taču dzīvē notika kaut kas neparedzēts, un visi viņa plāni sabruka. Cilvēks nespēja atjēgties no šī trieciena, kad saņēma jau nākošo sitienu. Un tā daudz sološās nākotnes vietā dzīve guļ satriekta drupās. Ja dvēsele nespēj tikt galā

ar visu to, tā var sākt neieredzēt visus un visu, un līdz mūža beigām nest sirdī rūgtumu.

Iespējams, kādam par visas dzīves mērķi bija izvirzīta kādas iemīļotas profesijas apgūšana. Bet pašā mācību karstumā tiek paralizēta šī puīša vai meitenes māte. Nu mācības ir jāpārtrauc un jākopj slimnieks, kurš šādā stāvoklī atrodas vairākus gadus. Izpildot savu dēla vai meitas pienākumu, jaunais cilvēks ir zaudējis savu sapni, un kā viņam tagad liekas, ir izmests sētmalē. Tādā veidā nereti rodas tie, kurus vēlāk ar izsmieklu sauc par „vecpuisi”, „vecmeitu”, „mūžīgi neapmierināto”, „neatzīto ģēniju”.

Nedziedināms dvēseles ievainojums var izveidoties kādas reiz piedzīvotas psiholoģiskas traumas rezultātā. Tā atstāj savas rūgtās pēdas visā turpmākajā dzīvē, piemēram: pēkšņi atsaukta saderināšanās, nodota un sabradāta mīlestība, laulātā neuzticība, nelietīga uzticības izmantošana, mātes neapdomīgi izteikti vārdi, ka viņa bērnu nav gribējusi un labāk būtu izdarījusi abortu, pār dēlu vai meitu strīdā un dusmu karstumā izteikti lāsta vārdi, un dažādi citi negatīvi momenti, kuri saindē dzīvi, un to sirdīs, kas to pārdzīvo, iesēj bezcerību, sarūgtinājumu un bezizejas sajūtas. Jo rētas, ko iecirtuši paši tuvākie, atstāj visdziļākās un sāpīgākās pēdas.

Lūk, kādēļ, neskatoties uz to, ka šie cilvēki rada atbaidošu iespaidu, viņiem vairāk kā jebkuram vajadzīga dvēseles aprūpētāja palīdzība, jo paši viņi nav spējīgi izklūt no šī noslēgtā loka. Diemžēl nav daudz tādu, kuri būtu gatavi palīdzēt šīm nelaimīgajām dvēselēm. Ar viņām kā ne ar vienu citu nepieciešama milzu pacietība, īsta kristīga mīlestība un tā Dievišķā autoritāte un Svētā Gara spēks, kuri spēj sagraut visas sienas un šķēršļus. Šajā grūtajā kalpošanā var palīdzēt vārdi no Svētajiem Rakstiem, kas teikti par To, Kurš izlēja savas svētās Asinis arī par šīm – rūgtuma ievainotajām dvēselēm: „Ielūzušu niedri Viņš nenolauzīs, un kvēlojošu degli Viņš neizdzēsīs... Viņš domādams pārdomā, lai atmestais netiktu arī Viņa atmests” (Jes. 42:3, 2.Sam. 14:14).

Rūgtums – tā ir garīga slimība, kuru vieglāk ir nepieļaut, nekā pēc tam ārstēt. Taču, ja mēs jau esam inficējušies,

mums tik un tā ir iespēja no tās atbrīvoties. Vispirms mums ir jāpiedod. Jā, jā! Mums ir jāpiedod tieši tiem, kuri ir šī rūgtuma iemesls vai cēlonis. Lai cik neiespējami tas liekas, tas ir jāizdara. Lai mums šeit palīdz Jēzus vārdi, kurus Viņš teica Pēterim, atbildot uz jautājumu: „Tad Pēteris, piegājis pie Viņa, sacīja: „Kungs, cikārt man būs piedot savam brālim, kas pret mani grēko? Vai ir diezgan septiņas reizes?” Jēzus saka uz to: „Es tev nesaku septiņas reizes, bet septiņdesmit reiz septiņas” (Mt. 18:21-22). Lūk, arī šodien šie vārdi ir zāles pret rūgtumu. Iemācīsimies piedot tiem, kuri pret mums grēko, negaidot, ka viņi nāks un lūgs mums piedošanu. Šis priekšnosacījums ir jāizpilda, ja patiesi vēlamies dziedināšanu. Ja mēs tā rīkosimies, tad drīz vien sajūtīsim, kādu atvieglojumu šis solis mums nesīs.

Otrkārt – ieklausoties Bībeles padomā, saņemsim visus savus spēkus un vīrišķību, un katrs dosimies pie sava „ienaidnieka”, lai ar viņu aprunātos. Pie tam ne jau tādēļ, lai viņam pateiktu, cik ļoti viņš mūs ir aizvainojis, bet tādēļ, lai atvainotos par to, cik mēs esam nepareizi rīkojušies. Nesteigsimies apgalvot, ka tas ir pāri mūsu spēkiem. Lūgsim To, Kurš var mums tos iedot. Atcerieties, ka tajā brīdī, kad mēs pazemosimies, Dievs nostāsies mūsu pusē un attaisnos mūs tā, kā mēs pat nevaram to iedomāties. Ticiet, jo ne velti ir rakstīts: „Un, kas pats paaugstināsies, tas tiks pazemots; un, kas pats pazemosies, tas tiks paaugstināts” (Mat. 23:12). Šāda rīcība nebūs vājuma demonstrējums, bet lielāka iekšēja spēka demonstrējums, kurš „pretinieku” uzreiz arī atbrūņo.

Bez tam, iemācīsimies arī rēķināties ar sava tuvākā viedokli. Dosim viņam iespēju izteikties. Jo arī mēs taču nevēlamies, lai mums aiztaisa muti. Katram ir tiesības uz savu viedokli. Vai mēs viņam piekrītam vai nē – tā jau ir cita lieta. Taču tas nebūt nenozīmē, ka ir jāmetas „tuvcīņā” un jāpie-rāda sava taisnība. Ja mūsu viedoklis ir pareizs, tad agri vai vēlu tas taps redzams, un visi arvien vairāk sāks ar to rēķināties. Beidzot iemācīsimies būt izturēti, pieklājīgi un uzmanīgi viens pret otru. Jo tas nav tikai kristīgās ētikas jautājums, bet elementāra pieklājība.

No vilšanās var izvairīties, ja mēs pārstājam veidot ilūzijas, ka dzīve ir bez grūtībām un baznīcā nav problēmu, un tā ir piepildīta ar ideāliem cilvēkiem. No citiem mēs pieprasām pilnību visā, bet aizmirstam, ka paši esam tālu no ideāla. Ir jāiemācās skatīties patiesībai tieši acīs. Visiem cilvēkiem ir savi trūkumi: citiem tie redzami vairāk, citiem mazāk. Bieži gadās tā, ka, jo redzamāka ir personība, jo vairāk krīt acīs viņas trūkumi un kļūdas. Tādēļ, tā vietā, lai sarūgtinājumā novērstos, redzot citu nepilnības, labāk ir koncentrēties uz šī cilvēka labajām īpašībām. Jo visiem tādas piemīt. Ir tikai viena Personība, Kuras raksturā ir apkopojies viss labais, un tas ir Kungs Jēzus. Vien Viņā mēs nekad nepievilsimies.

Spēju apvainoties vajag censties sevī iznīcināt. Un jāsāk būs ar sava lepnā un prasīgā „ES” nonāvēšanu un piesišanu krustā tā, kā par to ir rakstījis apustulis Pāvils: „Bet es norīdu un kalpinu savu miesu, lai, citiem sludinādams, pats neklūstu atmetams.” „Es mirstu ik dienas, tik tiešām, ka jūs, brāļi, esat mans gods Kristū Jēzū, mūsu Kungā” (1.Kor. 9:27, 15:31). Tad nu, ja jau tādām svētīgam Dieva vīram nācās noņemties ar šādām lietām, tad mums tas ir nepieciešams vēl jo vairāk. Mēs nekad nedrīkstam aizmirst, ka Dievs vienmēr palīdz tam, kurš ir gatavs pielikt pūles.

Cilvēkiem, kuriem ir nosliece uz skaudību, ir jāsāk cīņa ar šo grēku, kurš liecina par mūsu miesīgo, grēcīgo dabu. Nevienš cits mūsu vietā to nedarīs. Skaudīgā acs ir jāiznīcina, lai ko tas mums maksātu. Ir biežāk jāsaka „nē” mūsu iegribām un vēlmēm, un jābūt pateicīgiem par to, ko Tas Kungs mums ir devis. Jo Dievs taču nekad neklūdās. Šāda cīņa, protams, kaut ko maksās. Taču, ja domājam par to, kādus augļus tā nesīs, tad visi upuri ir tā vērti.

Dārgais draugs! Mēs ar tevi dzīvojam pasaulē, kur ir jāsaskaras ar ļoti dažādiem cilvēkiem. Vieni var ar tevi apieties kā ar eņģeli, citi, savukārt tā, it kā tu būtu velns. Neskatoties uz to, mēs nedrīkstam pieļaut rūgtumu. Pat ja cilvēki grēko pret mums, tas mums nedod tiesības grēkot. Piesargies savā sirdī audzēt rūgto sakni! Nepieļauj

aizvainojumus un dusmas, tādēļ, ka tie agri vai vēlū kļūs par virvi uz tava kakla. Lai vienmēr tavā dzīvē būtu redzama Dieva svētību klātbūtne, bet tas nav iespējams, ja sirdī mīt ļaunais rūgtums.

Nobeidzot šo tēmu, gribas atkal atgriezties pie vēstules Ebrejiem 12:16-17, kur tiek pieminēts Ēzavs, kurš par lēcu viruma blodiņu atteicās no savas pirmdzimtības, kura ietvēra sevī Dieva apsoliņumus, kas bija doti Ābrahamam. Tā rīkojoties, viņš zaudēja ne tikai dubulto mantojuma daļu, kas pienācās pirmdzimtajam, bet arī īpašo vietu ciltskokā, un tātad arī Dieva svētības. Atjēdzies un sapratis, ko ir izdarījis, viņš rūgti apraudāja paša svarīgākā zaudēšanu, bet vairs nevarēja izpirkt izdarīto grēku – Dieva apsoliņumu noniecināšanu.

Patiesi beigas ir šokējošas? Tik lēti pārdot savu lielāko dārgumu! Cik neprātīgi un mulķīgi! Bet vai tieši tāpat nerīkojamies mēs, kad ielaižam savā sirdī rūgtumu? Jo caur to mēs varam pazaudēt Dieva žēlastību un apžēlošanu, bet tātad arī glābšanu! Kas gan var būt briesmīgāks par šo? Uzsverot savas tiesības un pieprasot sava „ES” atzīšanu, atriebjoties un kurnot par Dieva „netaisnību”, mēs atdodam par „lēcu virumu” to, kas mums ir visvērtīgākais un mūžīgais. O, cik gan tas ir svarīgi – uzmanīt sevi, savu uzvedību, sekot saviem vārdiem un rīcībai, lai pēc tam nav jāapraud tas, ko vairs nevar ne izlabot, ne atgriezt!

2. nodaļa

Mēle – elles aizdedzināta

Par grēkiem, kas saistīti ar mēli, Dieva Vārdā ir runāts ļoti daudz. Ņemsim kaut Jēkaba vēstuli: „Tāpat arī mēle ir mazs loceklis un veic lielas lietas. Redzi, kāda maza uguns iededzina kādu lielu mežu! Un arī mēle ir kā uguns, netaisnības pasaule, mēle ir likta starp mūsu locekļiem, tā apgāna visu miesu un aizdedzina dzīves ritumu, jo pati ir elles aizdedzināta. Jo katras sugas zvēru un putnu, rāpuļu un jūras dzīvnieku dabu savalda un ir savaldījusi cilvēka daba; bet mēli neviens cilvēks nevar savaldīt: nemitīgs ļaunums, pilns nāvējošas indes. Ar viņu mēs slavējam To Kungu un Tēvu, ar viņu mēs lādam cilvēkus, pēc Dieva līdzības radītus. No tās pašas mutes iziet svētība un lāsts. Tam, mani brāļi, nebūs tā notikt!” (Jēk. 3:5-10)

Šajos nedaudzajos vārdos ir izteiktas visas šausmas un negantība, kas iziet no mūsu ķermeņa mazā locekļa. Ja mēs esam godīgi pret sevi un atklāti pret Dievu, tad ar sāpēm un noskumšanu mums ir jāatzīst, ka tas tiešām tā ir. Cik gan reizes savā dzīvē mēs esam kādam kaut ko neapdomīgi pateikuši un pēc tam rūgti nožēlojuši šos vārdus. Atcerēsimies brīžus, kad esam cietuši un mocījušies, būdami ievainoti ar kāda ļauniem un dzelīgiem vārdiem, vai pārdzīvojuši tādēļ, ka paši esam tā darījuši.

Ja sirds ir pārpilna, tā izlejas caur muti, bet, kā zināms, bez mēles nav iespējams runāt. Šis mūsu ķermeņa mazais loceklis var darīt lielas nekrietnības: graut kāda reputāciju, izjaukt draudzību, iecirst dziļas un nedzīstošas rētas. Ar vārdiem var nogalināt un var dziedināt, var atbalstīt un uzmundrināt, bet var arī iznīcināt, var sēt cerību un var atņemt jebkādu palaušanos. Mēle runā ugunīgus vārdus par mīlestību, un tā pati mēle izverd lamas un lāstus. Ar mēli gan taisnīgi tiesā, gan nepatiesi apmelo. Varam ar mēli slavēt Dievu un varam Viņu zaimot. Kas gan netiek darīts šai pasaulē ar mēli un kāda tik loma tai nav bijusi cilvēces vēsturē!

Visu šo pārdomājot, arvien vairāk brīnies par precīzajiem formulējumiem, kas doti Svētajos Rakstos: „nemitīgs ļaunums”, „elles aizdedzināta”, „pilns nāvīgas indes”. Un kā visa apkopojumu varam lasīt Salamana pamācībās 18:21 lakoniski teiktus vārdus: „Nāve un dzīvība stāv mēles varā”, un tas diemžēl nav pārspīlējums.

Tieši tādēļ tik skumdinošs ir fakts, ka, lieliski to zinot, mēs tomēr viegli atdodam savu mēli sātana varā, un, protams, viņš nevilcinās to izmantot. Reti, ļoti reti satiksiet cilvēku, kurš mēli kontrolē. Visaugstāk vērtējot tos, kuri negrēko vārdos, Bībele viņus sauc par **pīlnīgiem** (Jēk. 3:2). „Kas valda savu mēli, paglābj dvēseli”, – reiz teica gudrais Salamans, un ja kaut nedaudz zini dzīvi, tam nevar nepiekrīst.

Tagad aplūkosim dažas garīgās slimības, ko izraisa ļauna, indīga mēle. Pie tām pieder piepušķošana, pārspīlēšana, meli, krāpšana, aprunāšana, baumas, apmelojumi, nosodījums, ļauna kritizēšana, pļāpīgums, lielība, glaimi, rupjības.

Piepušķošana daudziem ir kļuvusi par kaut ko tādu, bez kā viņi vairs, liekas, nevar dzīvot. Lai ko viņi stāstītu un lai par ko liecinātu, lai tas būtu efektīgāk, vajadzīga piepušķošana. Tad nu fantāzijai tiek ļauta brīva vaļa. Reizēm cilvēks tā aizraujas, vēlamo pasniedzot par esošo, ka beigu beigās stāsts pārvēršas par izdomājumu.

Kas attiecas uz **pārspīlēšanu**, tad arī tā mums liekas pati par sevi saprotama. Lai par to pārliecinātos, nevajag klausīties, ko runā citi, bet ieklausīties savos vārdos, kad tu kaut ko stāsti vai apraksti. Ievēroji, cik daudz tu pārspīlē? Visu laiku pielietojot pārspīlējumus, mēs tā pierodam pie meliem, ka tie kļūst par dzīves neatņemamu daļu.

Jebkādi pārspīlējumi un piepušķojumi, lai cik nevainīgi mums tie liktos, ir nepatīkams, par kuru ir teikts: „Katra netaisnība ir grēks” (1.Jņ. 5:17). Lūk, kādēļ, lai izvairītos no tā, Dieva Vārds mums dod gudru padomu: „...lai atturās no netaisnības ikviens, kas daudzina Tā Kunga Vārdu” (2.Tim. 2:19).

Par meliem un apmānu Svētajos Rakstos ir teikts tikai negatīvais, bet tas netraucē cilvēkiem izmantot šos sātana

ieročus. Viņš pirmais izmantoja melus, kad reiz sarunājās ar Ievu. Kopš tā laika ir pagājuši tūkstošiem gadu, bet sekretāju sātanam nav trūcis nekad. Krāpšanās plaukst un zeļ visās cilvēku aprindās un slāņos. Uz meliem tiek būvētas veselās valsts sistēmas.

Atbilstoši krievu valodas skaidrojošajai vārdnīcai, **meli** – tā ir apzināta patiesības sagrozīšana, bet **krāpšana** – nepatiesi priekšstati par kaut ko, vai kāda apzināta maldināšana. Tautā saka, ka meli ir bailīgo iemīļots paņēmiens, lai glābtu savu ādu. Bībelē – Salamana pamācībās 12:22 bez aplinkiem ir teikts: „Nepatiesas plāpu rīkles šķiet Tam Kungam negantība”.

Meli – tas ir pretīgs grēks, un Tas Kungs to viennozīmīgi nosoda. Tādēļ meliem nav un nevar būt nekādu attaisnojumu un atvainošanās. Kristietim nevar būt tādi jēdzieni, kā „mazi meli”, „balti meli”, „piespiedu meli” un noteikti jau nu ne „meli, lai aizstāvētu Dieva darbu”, tādēļ ka Tas Kungs ir pats spējīgs aizstāvēt savu darbu, un Viņam nav jāķeras pie sātana viltībām. Jebkuri, pat vismazākie meli izaug par lieliem, un tādēļ mēs agrāk vai vēlāk nonākam nepatikšanās.

Dievs ir patiesība. Viņā nav un nevar būt nekādu melu, tādēļ mēs zaiņojam, ja, skaidrojot Bībeli, melus sauca par gudrību. Piemēram, ir sludinātāji, kuri saka, ka Dievs gudri izmantoja Rebekas melus, lai nepieļautu Īzaka kļūdu, kad viņš vēlējās piešķirt pirmdzimtā svētību nevis Jēkabam, bet Ēzavam.

Tāds Svēto Rakstu skaidrojums ir izdevīgs tiem, kuri vēlas attaisnot vai noslēpt savus personīgos melus, bet, vai tam var piekrist? Vai tad Visuaugstajam nebija citu iespēju, lai piepildītu Savu plānu? Vai tiešām Viņam bija nepieciešama tāda „Palīdzība”?! Bet Rebeka? ...Ko viņa panāca, pasteidzoties Dievam priekšā un izdarot šo „lāča pakalpojumu”? Ar mānīšanos dabūjis pirmdzimtību, viņš bija spiests bēgt uz svešu zemi, nekad vairs neredzot savu māti, kura tik akli viņu mīlēja. Nostājoties uz melu ceļa, viņš vairākkārtīgi tika pats piemānīts no sava sievastēva puses, bet pēc tam gandrīz gāja bojā no sava brāļa rokas. Tikai Dieva iejaukšanās

novērsa vēl vienu brāļa nogalināšanu. Tādi ir bijuši un vienmēr būs melu augļi. Ne velti tautā saka: „Meliem īsas kājas”, bet tas nozīmē, ka ar melu palīdzību tālu netiksi. Agri vai vēlū tie tevi pievils un tad ar uzviju būs jābauda šie vērmeļu rūgtie augļi.

Fakts, ka pasaulē, kur valda melu tēvs, viss ir būvēts uz apmānu, mūs vairs nepārsteidz. Vēl jo vairāk, izaugot melīgā sistēmā, mēs tā pierodam pie tāda lietu stāvokļa, ka pārstājam to pamanīt un paši bieži vien sākam mānīties. Apzināti vai neapzināti mēs atkal un atkal sarunās ar citiem pieļaujam nepatiesību. Pēc tam it kā aptveram un jūtamies neveikli, bet meli jau ir izteikti, nereti arī jau nodoti tālāk.

Pie meliem ķeras, lai sevi attaisnotu, slēptu vai notušētu kaut ko nepatīkamu, lai izvairītos no nopēluma vai nosodījuma, citu acīs parādītu sevi labāku nekā esi patiesībā, noslēptu sava rakstura neglītās puses. Nevar uzskaitīt visus variantus un situācijas, kad mēs ķeramies pie meliem. Beigu beigās tie tā iedzīvojas mūsu dzīvēs, ka mēs tos vienkārši vairs neievērojam.

Īpaši skumji ir tas, ka meliem ir izdevies iekļūt ne tikai visās zemes dzīves sfērās, miesīgajā dzīvē, bet arī garīgajā sfērā, līdz pat kristiešu kalpošanām. Kāds cilvēks, kurš priekš mūsu laikiem ir ļoti patiesss un taisnīgs, izmisumā teica: „no sākuma es pazaudēju ticību politiķiem, tad pārstāju ticēt tam, ko runāja darbā, bet pēc tam pievīlos no kanceles runātā patiesumā”.

Šāds kristieša izteikums no pirmā acu uzmetiena liekas šokējošs. Kā kaut ko tādu var runāt par vietu, kur tiek piesaukts Dieva, Kurš ir Patiesība, Vārds?! Taču, ja iedziļināmies šo vārdu jēgā un salīdzinām ar to, kas notiek kristiešu sapulcēs, neviļus pārņem šausmas.

Ja izsekotu svētrunām, kurās ir teikts par mīlestību, cieņu, vienotību, citu cilvēku rūpju atvieglošanu, sapratni un līdzcietību, bet pēc tam salīdzinātu ar dažu sludinātāju un viņu klausītāju reālo dzīvi, tad nāktos pievilties. Izrādās, ka runāt ir daudz vieglāk nekā īstenot dzīvē pateikto. Tā nu iznāk, ka, mācot citus, pārliecinot viņus rīkoties pareizi, pierādot, ka Dieva Vārds neprasa no mums neko neiespējamu,

bet pašiem to nedarot, mēs mēnāmies. Te nāk prātā Dāvida vārdi: „Palīdzi, ak Kungs, jo svētie ir zustin zuduši un ticīgo tik maz ir palicis starp cilvēku bērniem! **Viltu** viņi runā cits caur citu. Ar smaidu uz lūpām viņi runā ar divkosīgu sirdi.” (Ps. 12:2-3). Nu ko, kā redzams, mainās tikai laiki, bet ne cilvēki, kuri savā grēcīgajā un kritušajā dabā paliek tādi paši, kādi bijuši tūkstošiem gadu atpakaļ.

Nemaz neaizdomājoties, mēs varam melot ne tikai svētrunās, bet arī dziedot, kad slavējam To Kungu. Neticiet? Tad nu izsekosim tam, par ko dziedam. Piemēram, daudzi zina kristiešu dziesmu: „Labi, ka visi mēs kopā saplūstam vienotā...”.

Tā mēs dziedam, bet vai tiešām izrunājot vārdus par vienotību, mēs esam vienoti? Vai patiesi esam kā viena sirds un viena dvēsele ar savu tuvāko, kurš arī atrodas šajā sapulcē? Ja jā, tad no kurienes ceļas apvainojumi, strīdi, nesaprašanās, nevienprātība, kas no iekšienes plosa mūsu draudzes un baznīcas?

Lūk, vēl dziesma: „Mēs mundrāk dzīves ceļu iesim, ja Jēzum uzticēsimies...” Mums šķiet, ka mēs uzticamies Jēzum, bet mundrums mūsu sekošanā Jēzum nav redzams. Parasti mēs klunkurējam pa Dieva ceļu, knapi velkot savas kājas.

Vēl kādas kristiešu dziesmas vārdos mēs apgalvojam, ka: „Visu atdodu es Jēzum, viss es Viņam piederu...”. Bet vai tā tas ir? Vai tiešām, visu, kas mums ir, mēs atdodam Glābējam? Ja jā, tad atbildiet uz jautājumu, cik daudz laika jūs Viņam veltāt? Piecpadsmit, divdesmit minūtes rīta un vakara lūgšanai, un pāris stundas svētdienas dievkalpojumam? Kur paliek pārējā, lielākā daļa mūsu laika? Diemžēl visam kam: mājai, televizoram, apģērbam, mašīnai, datoram, hobijiem, izpriecām un draugiem, – tikai ne tam, lai meklētu kontaktu ar To Kungu.

Tātad, vai tad mēs neesam liekuļi, kad dziedam? Mēs ne tikai neatdodam Jēzum visu, bet vēl arī apzogam Viņu, paturot to, kas Viņam pēc taisnības pienākas. (skatīt Maleahijas 3:8). Mūsu apgalvojums, ka „viss piederu Viņam” arī nav taisnība, tādēļ, ka nevar pilnībā piederēt Viņam un plēsties vai pušu kalpojot savam „ES”, ko mēs bezgalīgi mīlam.

Ir arī dziesma, kuru labprāt dzied laulību ceremonijās. Tajā, vēlot jaunlaulātajiem svētību, mēs lūdzam Dievam, lai „Viņu kopība svētā, lai neirst nekad...”, bet savu personīgo laulību saraujam gabalos ar nemitīgiem pārmetumiem, neapmierinātību, apvainojumiem, neiecietību, prasīgumu un kliekzošu egoismu.

Baznīcas korī ar iedvesmu var dziedāt: „Ak, **Lielais Dievs...**”, bet, izejot no turienes, par „Lielo” var darīt sev jebkuru un jebko, tikai ne Dievu.

Tad nu, kā redziet, melot var dažādi, un tādēļ, ka tu to nesaki, bet dzied, tas nepārstāj būt par meliem.

Dīvains ir fakts, ka cilvēks viegli sadzīvo ar saviem meliem, bet citu cilvēku melīgums viņu drausmīgi tracina. Bieži nākas dzirdēt: „Ar šo cilvēku es nevēlos vairs nekādas darīšanas! Viņš melo uz katra soļa! Es viņam vispār neuzticos!” Taču pēc kāda laika, šis, neiecietīgais pats melo, acis nepamirkšķinot. Tādi, lūk, mēs, cilvēki, esam. Kā izskatās, mums visiem ir **iedzimta tālredzība, lai pamanītu grēkus**: svešus pamanām pa gabalu, savus pat deguna priekšā neredzam. Šis princips sevišķi labi saskatāms, kad nosoda un kritizē.

Nosodījums – tas ir neatbilstošs viedoklis par kādu vai kāda nopelšana. Doto jēdzienu nedrīkst jaukt ar apspriešanu, ar kuru ir domātas veselīgas pārdomas un kaut kā novērtējums, kam seko savu domu vai viedokļa izteikšana. Tātad, ja vārdā „nosodījums” ir ielikta negatīva jēga, tad vārdā „apspriešana” pārsvarā ir pozitīvais. Kaut ko apspriest ne vienmēr nozīmē nosodīt. Brīžiem mēs tā baidāmies nosodīt, ka uzskatām par labāku klusēt, pat ja sev līdzās redzam skaidru nelikumību. To, protams, izmanto daži „dievbijīgie”, kuri uz katru mēģinājumu viņus atmaskot, aizver mums muti ar labi zināmiem vārdiem no Rakstiem: „Netiesājiet, lai jūs netopat tiesāti.” (Mat. 7:1).

Dievs mūs nav radījis kā robotus vai aklas marionetes. Viņš patiesi nevēlas, lai mēs, aizmirstot savu spēju saprātīgi spriest un kritiski analizēt, taptu citu vadīti. Ne velti taču mums ir atstātas pamācības Bībelē: „Mīlie, neticiet katram garam, bet pārbaudiet garus, vai viņi ir no Dieva, jo daudz

viltus pravieši ir izgājuši pasaulē” (1.Jņ, 4:1); „Pārbaudiet visu; kas labs, to paturiet” (1.Tes. 5:21).

Tādēļ ir svarīgi taisni tiesāt, tur, kur tas ir mūsu pienākums un izvairīties tiesāt tad, kad to aizliedz Bībele. Tā piemēram, nedrīkst tiesāt cilvēkus, ja viņi rīkojas ne tā, kā mums gribētos. Mēs taču neesam visu zinoši un nevaram zināt šīs rīcības motīvus. Tāpat mēs nedrīkstam kritizēt citu ticīgo kalpošanu, jo par to viņi atskaitīsies Tā Kunga priekšā. Bet mums ir veselīgi jāizvērtē visādas mācības, vai tās nav pret-runā ar Svētajiem Rakstiem, lai mēs nenokļūtu zem sveša jūga un nesāktu Dieva vietā pielūgt cilvēku. Citiem vārdiem sakot – Tas Kungs aizliedz viena veida tiesu, bet atbalsta citu. Nosodīt citus par viņu kļūdām – nozīmē atteikties piedot, aizmirstot, ka paši, iespējams, vairāk grēkojam. Attiecībā pret tuvāko ir pieļaujams tikai pazemīgs aizrādījums. Taču, ir arī apžēlojoša tiesa, kura nenosoda, bet atšķir ticību no neticības, patiesību no maldiem, īstenību no tās viltojuma.

Saprātīga apspriešana un pareizs novērtējums var kļūt par atslēgu ceļā uz patiesību. Šādas pareizas pieejas piemēru var atrast Apustuļu darbos 17:10-12. Šeit Pāvils ne tikai nenosoda, bet pat uzmundrina un atbalsta Berojas ticīgos, kuri uzklausi viņu, sākuši pārdomāt un cītīgi pētīt Svētos Rakstus, lai pārliecinātos, vai tas, ko viņi dzirdējuši atbilst rakstītajam. Ja mūsdienu kristieši biežāk nodarbotos ar pie sevis notiekošā apspriešanu, tad velns nevarētu ieņemt tik daudz vietas, un draudzēs neieviestos tas, kas nepārprotami ir pretrunā ar Dieva Vārdu (kā diemžēl pie mums tas nereti notiek).

Tomēr spriežot un apspriežot vajadzētu būt modriem, jo savas miesīgās dabas dēļ mēs viegli pārkāpjam robežu starp apspriešanu un nosodišanu. Jo ne velti Dieva Vārds saka, ka „tiesa un spriešana ir tuvu stāvošas” (Īj. 36:17).

Kas attiecas uz **tiesāšanu (nosodišanu)**, tur mēs visi esam lieli meistari. Pamanīt cita kļūdu, ievērot viņa netikumus un vājības, saasināt uzmanību uz viņa aizkaitināmību, nepareizo intonāciju un uzvedību – uz to mums ir īpašs

jūtīgums un saasināta redze. Mēs ne tikai lieliski redzam cilvēku trūkumus, bet tiecamies tos īpaši sameklēt.

Šai sakarā ir lielisks Deivida Mac Kaslanda komentārs, kurš skan tā: „Ir neprātīgi pievienoties „skabargoloģijas” speciālistiem, ja pats slimo ar „baļķismu”. Reiz, savā Kalna sprediķī Jēzus teica: „Bet ko tu redzi skabargu sava brāļa acī, bet baļķi savā acī neieraugi? (Mat. 7:3). Ja termins „skabargoloģija” būtu skaidrojošajā vārdnīcā, tas būtu paskaidrots apmēram tā: „Nekļūdīga un momentāna sava tuvākā trūkumu atrašana. Ļoti populāra zinātne. Nevar atkauties no gribētājiem to studēt.” Bet ja tajā pašā vārdnīcā būtu „baļķoloģijas” skaidrojums, tur būtu rakstīts sekojošais: „Slimība, kas izkropļo slimnieka pašnovērtējumu, pilnībā atņem slimniekam spēju atzīt savas personīgās kļūdas. Sastopama it visur.” Ja ticam mūsu Kungam, tad no tās izārstēties var tā: „Izvelc papriekš baļķi no savas acs, un tad lūko izvilkt skabargu no sava brāļa acs.” (Mat. 7:5). Lai saprastu mācījenu, nav jābūt ne namdarim, ne oftalmologam. Mēs visi esam skabargoloģijas speci un visi ciešam no baļķisma. Ak, ja mēs šodien neskatītos uz svešām skabargām, bet ķertos pie saviem baļķiem – daudz kas izmainītos!”

Lasot šīs rindiņas, neviļus jāsmaida. Cik trāpīgi un precīzi pateikts, patiesi? Cik precīzi novērtējumi un cik pareizs raksturojums mēles slimībām, tās spēj ķert katru no mums! Piekritīsiet, ka, patiešām, ir par ko aizdomāties.

Vienā solī ar tiesāšanu iet **kritizēšana**, pie tam ne jau tā veselīgā, kuras mērķis ir kaut ko apspriest un novērtēt, lai atrastu trūkumus, bet ļaunā un graužošā, kas balstīta negatīvā, augstprātīgā spriešanā par kādu (vai par kaut ko), lai meklētu vēlamās nepilnības. Tādu ļaundabīgu kritiku labāk būtu saukt par kriticismu, tā ir cilvēka nosliece būt pārlietu prasīgam un kritizēt visu pēc kārtas, visur redzot tikai slikto.

Jāsaka, ka to, kuri mīl kādu pakritizēt ir ļoti daudz, bet to, kas ar savu kritizēšanu spēj celt un audzināt – ļoti, ļoti maz. Īpaši bieži nākas saskarties ar kritizētājiem, kuri to uzskata gandrīz vai par savu aicinājumu, visur meklēt tikai nepilnības. Tādiem cilvēkiem neizdarīsi pa prātam,

viņiem viss nepatīk, viss ir ne tā kā vajadzētu būt pēc viņu domām. Bieži, paši neko nespējot, viņi nokauj citu labos nodomus un iniciatīvu, visādi graujot viņu autoritāti un tādā veidā atņemot spēku.

Pie šādiem pieder tā sauktie „atmaskotāji”, kuri pa labi un kreisi steidzas atmaskot citus. Raksturīgi, ka šādi uzvedas tie, kuriem nebūtu morālas tiesības uz to, jo viņu garīgais stāvoklis un personīgā dzīve ir ļoti tālu no pilnības. Spriediet paši, vai ir prātīgi, sēžot savu grēku un problēmu netīrajā pelkē, censties kādu vest pie prāta, kurš ir daudz cienīgāks un labāks par tevi?

Tiem, kuri nodarbojas ar šo, derētu zināt, ka Tas Kungs pieļauj tikai viena veida kritiku – ar mērķi palīdzēt tuvākajam, jeb, atmaskošana mīlestībā. Ja jūs vēlaties cilvēkam palīdzēt, ja jūs uz to mudina mīlestība, ja jūsu sirds vēlēšanās ir izpatikt Dievam, tad varat kritizēt. Bet ja jūs nevirza mīlestība, bet skaudība, ļaunums un atriebība, tad labāk pievaldiet savu mēli, tādēļ ka kritika, kurā nav mīlestības, saudzības un patiesa vēlēšanās palīdzēt, var kļūt par cietsirdīgu un graužošu spēku. Sevišķi bīstami tā ir, ja kritizē kādu viņam aiz muguras. Tad tā jau vairs nav kritika, bet baumas, apmelojumi un ļaunvārdība.

Redzot mūsdienu baznīcu un draudžu bēdīgo garīgo stāvokli, ir viegli ļauties kārdinājumam sākt kritizēt un tiesāt Dieva tautu. Te nu jābūt ļoti uzmanīgam. Lai cik taisnīga būtu šī kritika, kritizētājam tā parasti beidzas bēdīgi. Ja jau Dievs neatstāja bez soda savu uzticīgo kalpu Mozu, kurš tikai reizi nepareizi rīkojās, tad cik gan stingri Viņš var ko prasīt no mums, ja pārkāpsim noliktās robežas. Pat atrodos tuksnesī un sadusmojot Dievu ar savu neuzticību, kurnēšanu, kalpošanu elkiem, netiklību un daudziem citiem grēkiem, Israēls tik un tā palika Dieva tauta. Par viņu atkāpšanos no patiesības Dievs viņus stingri sodīja, nodeva viņus ienaidnieku rokās, brīžiem desmitiem tūkstošus nogalināja, tomēr nepameta un neatraidīja, neļaujot nevienam iejaukties Viņa suverēnajā plānā.

Tikai Tam Kungam ir tiesības tiesāt savu tautu. Līdzīgi kā uzticamie svētie, kuri skumst un smagi nopūšas par visām

negantībām, kuras reiz ir notikušas Izraēlā, mēs varam skumt, censties vest pie prāta un atmaskot tagadējās Dieva tautas atsalšanu un garīgu atkāpšanos, bet tiesāšanu tomēr atstāt Dieva rokās. Mēs taču neesam spējīgi sasniegt Dieva domas, ceļus un plānus. Tie ir pārāki par mūsu cilvēcisko saprašānu. Mums nesaprast kā var savienoties Viņa taisnīgums, taisnums un grēka neieredzēšana ar neaptveramu žēlastību, žēlsirdību un gatavību piedot.

Pie tam, nevar aizmirst, ka Tas Kungs spriež ne tā kā cilvēki, un ka pie Viņa „žēlastība nebēdā par tiesu” (Jēk. 2:13). Viņš neieredz grēku, bet mīl grēcinieku, un nevēloties viņa bojāeju, dara visu, lai viņš nožēlotu grēkus un iemantotu Mūžīgo Dzīvību. Tieši tādēļ mums, cilvēkiem, ir bīstami ielauzties sfērā, kur valda Dievs un kur tikai Viņam pieder pēdējais vārds.

Ja cilvēka sirdī ieperinājusies kritika, augstprātība, nosodīšana un ļaunums, tas ļoti drīz izliesies caur muti. Tā dzimst **ļaunvārdība**, ar to domājot dzēlīgus, nelabvēlīgus vārdus un izteikumus par kādu vai kaut ko, ko cilvēks ir izteicis ļaunā, satraukti naidīgā noskaņā.

Cilvēkus, kas runā ļaunus vārdus, vēl sauc par ļaunvalodīgiem, tādēļ, ka viņi par citiem mīl izteikties indīgās un nīrdzīgās frāzēs. Viņiem – nedod ēst, bet ļauj vaļu izliet savu dvēseles indi pār kādu. Savu nelabo jūtu vadīti, runājot ļaunu un aplejot ar netīrumiem citus, viņi aizmirst par to, ka Dievs dzird visu. Jā. Viņš dzird kurš, ko un par ko runā un par katru netaisnu, apsūdzošu vārdu no mums prasīs atskaiti.

Visu šo, mēs, protams, labi zinām, tikai nezin kādēļ nepildām. Jo nevienam nav noslēpums, ka Dieva tautas vidū ļaunvārdība ir plaši izplatīta. Pie tam, šādu neiecietīgu sarunu galvenais objekts ir mūsu tuvākais, nereti pat tās pašas draudzes loceklis, kurš, protams, tajā brīdī nav klāt. Ar nožēlu jāsaka, ka daudz ir tādu cilvēku, kuri ļaunvārdībā rod prieku. Liekas, ka viņiem pat prātā neienāk doma, ka šie izteiktie vārdi tiek likti uz Dieva svaru kausiem un tikai pavairo, jau tā smago grēku mēru. Nomelnojot citus, ļaunvārži neaizdomājas, ka tādā veidā atklāj savu personīgo būtību, tā

apstiprinot tautas parunu: „Katrs spriež pēc savas samaitātības pakāpes”.

Dīvaini, ka ne visiem zināmais bauslis „Tev nebūs nepatiesu liecību dot pret savu tuvāku” (2.Moz. 20:16), nedz apustuļa Jēkaba brīdinošie vārdi par bēdām, ko nes ļauna mēle, ļauna runātājus neapstādina un neieliek viņos bailes par gaidāmo atmaksu mūžībā. Te nu tiešām patiesi uzrakstīts: „Viņu mēle ir nāvīga bulta” (Jer. 9:7) un „Taisnā mute ir dzīvības avots, bet bezdievīgo muti aizbāzīs bēdas” (Sal.pam. 10:11).

Nav, kur paslēpties no mēles pātagas. Tā mūs sasniedz visur. Mēlei nevar likt klusēt. Ne velti senos laikos Krievijā teica: „Katrū mutīti ar lakatiņu neapklāsi”. Tādēļ vislabākā atbilde uz jautājumu, ko iesākt ar tādiem cilvēkiem, ir lasāma apustuļa Pāvila vēstulē: „...no tādiem izvairies” (2.Tim. 3:5).

Ļaunvārdības grēks izriet no skaudības un nāk no paša velna. Vārds „velns” nozīmē melis. Atklāsmes grāmatā par viņu ir teikts, ka viņš mūsu brāļus dienu un nakti apsūdz Dieva priekšā (Atkl. 12:10). Tādā kārtā, tas, kurš ļauni runā par savu brāli, vai māsu, līdzinās pašam velnam un var dalīties ar viņu savā liktenī.

Ļaunvārdības spilgti piemēri ir tenkas un apmelojumi. **Tenkas** – tās ir baumas par kādu vai kaut ko, kas balstās neprecīzos vai apzināti sagrozītos faktos, bet **apmelojumi** – meli, kas apzināti izplatīti, ar ļaunu nodomu kādu aptraipīt (apmelot). Kaut Dieva Vārds stingri nosoda šādu rīcību, cilvēki ļoti bieži to izmanto, brīžiem pat nemaz to neapzinoties.

Ak, cik daudz bēdu ir atnesušas dažādas tenkas un apmelojumi radu, ģimenes, draugu, ticības māsu un brāļu vidū! Cik gan siltu, draudzīgu un tuvu attiecību ir izjaukts! Cik likteņi un dzīves ir pārvērstas gruvešos!

Īpaši skumji ir tad, kad baumas un apmelojumi nāk no kristiešu un tuvu draugu mutēm. Šādos gadījumos tās ir spējīgas iznīcināt un burtiski nogalināt dvēseli. Ne velti, brīdinot par tādiem „draugiem”, Jeremija, kurš daudzkārt bija piedzīvojis nodevību un bēdas, saka; „Sargaities ikviens no sava drauga un nepaļaujieties uz brāļiem! Jo katrs brālis

krāpj un māna, un katrs draugs aprunā un apmelo. Tie apkāpj cits citu un nerunā patiesību; viņu mēle pieradusi pie meliem, un viņi nopūlas rīkoties netaisni, viņi pat citādi nevar... Viņu mēle ir nāvīga bulta, viņu mutes vārdi ir viltus. Ar savu tuvāku tie runā miermīlīgi, bet savā sirdī tam izliek valģus.” (Jer. 9:3-4,7).

Gadās arī tā, ka cilvēks pat nepamana, ka ir kļuvis par ļauno vārdu avotu. Piemēram: viņš gatavojas stāstīt par kādu lietu. Iespējams, no visas sirds un vislabāko mērķu vadīts, viņš domā teikt tikai patiesību. Iekšējā balss no Tā Kunga viņu brīdina : nerunā! Uz īsu laiku tas palīdz, un viņš atturas, bet kā jau bieži mums gadās, pēc dažām minūtēm tiek izstāstīts tas, kas bija atradies uz mēles gala. Nepaspēja vēl tas līdz galam notikt, te viens, te otrs sāk balstīties uz dzirdēto, un saruna ieņem melīgu, vai pat ļaunu raksturu. Tādā veidā, nepaturot savu mēli aiz zobiem, šis cilvēks kļūst par ļaunvārdības avotu un ir pilnībā atbildīgs par notikušo.

Cilvēku ļauna aprunāšana, lai kādā veidā tā notiktu, melīgi apvainojumi, baumas un apmelojumi, parasti dziļi ķeras pie sirds, izraisa sašutumu un aizvairo mūs. Tikai nedaudzi spēj to mierīgi un vīrišķīgi paciest; – tā kā to izdarīja Dāvids, dzirdot kā viņu lādēja Šimejs, kad ķēniņš bēga no paša dēla. „Ļaujiet tam, lai viņš lādas”, – viņš teica saviem draugiem, kuri vēlējās aizvērt nelabvēlim muti (2.Sam. 16:11). Bet mums tādās situācijās gribas aizstāvēties, attaisnoties un mazgāties baltiem. Jo vairāk mēs sapratīsim, ka Dievs to pieļauj mums par labu un pēc Sava prāta, jo mazāk pievērsīsim uzmanību tam, ko par mums runā. Protams, var pieprasīt pretiniekiem, lai viņi pamato savus apvainojumus, vai visiem dzirdot pateikt, ka tie ir meli, – bet, vai tomēr nav labāk kā Dāvidam, saņemt visu savu pacietību un gaidīt, kad tevi attaisnos Pats Dievs. Ja tici, ka Dievs tev vēl tikai labu, tad varēsi paciest visas pārestības.

Dzīve zina neskaitāmus ļaunvārdības upurus un arī tos, kuri ļāva pieliet savas ausis pilnas ar indi. Daudzas labas cilvēku attiecības ir tikušas sagrautas tikai tādēļ, ka kādam mēle bija līdzīga čūskas dzelonim. Gadiem un gadu desmitiem saindētās dvēseles savās sirdīs iznēsā ļaunumu pret

tiem, kuri faktiski neko sliktu viņiem nav izdarījuši. Ļaunvārdību, baumas un apmelojumus ir ļoti viegli izplatīt, bet, to rūgtos augļus iznīcināt ir gandrīz neiespējami. Ne velti sens krievu sakāmvārds saka: „Kas ar mēli runāts, to ar cirvi vairs neizeirst”. Un spilgts piemērs šim ir kāds notikums, kurā kādas pareizticīgo draudzes māsa par kaut ko sāka neieredzēt savu mācītāju.

Lai kur viņa būtu, visur runāja tikai sliktu par viņu, nez no kurienes ņēma kompromitējošus faktus un cilvēkus noskaņoja pret mācītāju. Pagāja gadi un beidzot pienāca tāds brīdis, kad viņa saprata savu grēku un no sirds to nožēloja. Atnākot pie mācītāja, viņa ar asarām izsūdzēja savu ļauno darbu un lūdza viņam piedošanu.

„Labi”, – atbildēja mācītājs. – „Es esmu gatavs tev visu piedot, ja tu izpildīsi vienu uzdevumu. Aizej uz mājām, nokauj vistu un atnes man, pa ceļam izplūcot no viņas spalvas un noņemot tās tur, kur tu iesi”.

Sieviete ļoti nopriecājās, ka no viņas neprasīja neko vairāk, aizsteidzās uz mājām, izdarīja visu, kā bija teikts. Drīzumā atgriezusies, apmierināta pastiepa mācītājam nokauto un noplūktu vistu.

„Paldies”, – viņš teica, pieņemot šo dāvanu, – „bet tas vēl nav viss. Tagad tev jāgriežas atpakaļ pa to ceļu, pa kuru tu nāci šurp un visos stūros un ielās jāsavāc visas tās spalvas, ko tu izmētāji, un jāatnes man.

„Ko!?” – šausmās iebļāvās sieviete. – „Kā gan es varu to izdarīt, kur man tās meklēt, ja vējš tās ir iznēsājis pa visurieni un aiznesis jau tālu no vietas, kur es tās nometu!...”

„Tu pareizi saki”, – teica mācītājs. „Spalvas vairs nesalasīsi, tāpat kā tos nelabos apvainojumu un baumu vārdus, ko tu par mani izplatīji. Piedot es tev piedodu, bet kā būs ar to ļauno sēklu, ko tu tik dedzīgi sēji citu dvēselēs?..

Līdzīgi stāsti ir visapkārt gan senos laikos, gan mūsdienās. Divas svētītas draudzenes – kristietes, daudzus gadus kopā strādāja Tā Kunga Vīna Dārzā. Viņas palīdzēja cilvēkiem un viena otrai. Kopīgā kalpošana, uzticēšanās un savstarpējā sapratne viņas tā satuvināja, ka pat ārēji viņas kļuva līdzīgas, un cilvēki viņas uzskatīja par māsām. Bet velns,

kurš ne velti nes „apmelotāja” slavu, necieš un nevar pieļaut vienotību. Lai to varētu sagraut, viņš ņem talkā dažādus ieročus. Vieni no viņa mīļākajiem ieročiem ir skaudība, greizsirdība un nocietināšanās, kurus ar lieliem panākumiem viņš varēja izmantot arī šeit.

Reiz viena no sievietēm sacēlās pret otru tādā niknumā, ka varēja tikai pabrīnīties. Viņas jaukā seja kļuva cieta un atbaidoša. Vien viņai zināmu apsvērumu vadīta, viņa sāka izplatīt visizsmalcinātākās baumas par savu bijušo draudzeni, sējot cilvēku sirdīs ienaidu, ļaunas aizdomas un nosodījumu.

Tad viņai likās, ka tas nav pietiekoši, un viņa sāka otras sievietes bijušajiem draugiem un paziņām izsūtīt vēstules un audiokasetes, kurās par to sievieti, ar kura kopā strādāja daudzus gadus, izplatīja prātam neaptveramus faktus un apvainojumus.

Atbildes reakcija no pirmās sievietes bija klusēšana. Viņa nevienam neko neskaidroja, netaisnojās un neaizsargājās, bet krita Tam Kungam pie kājām un lūdza uzrādīt tās kļūdas, ko viņa bija pieļāvusi un kuras bija kļuvušas par iemeslu šai ļaunvārdībai. Un Debesu Tēvs to izdarīja. Sakārtojot savu nodarījumu, māsa turpināja savu kalpošanu vēl svētīgāk, bet, kas attiecas uz aprunātāju, tad viņas garīgais stāvoklis līdz pat šim laikam liek vēlēties ko labāku.

Visa nelaime ir tajā, ka mēs nevēlamies ņemt vērā vienkāršu faktu, ka dzīvē „viss plūst, viss mainās”. Visi cilvēki ir spējīgi sagrēkot un pieļaut kļūdas. Taču, ja viņš, sapratis savu netaisnību, nāk grēku nožēlā pie Dieva un saviem tuvākajiem, Tas Kungs piedod, nomazgā un izdarīto padara par labu mācību tālākai dzīvei. Pie tam, mēdz būt tā, ka pakritušais pieceļas un ar Jēzu iet tālāk, bet viņa „atmaskotājs”, kas tā priecājās par savu „uzvaru”, garīgi kļūst vājš un arvien vairāk atsalst, tā ka beigās no viņa „triumfa” vairs nekas pāri nepaliek.

Šajā sakarā nāk prātā liturģiskā himna no pravieša Mihas grāmatas: „Nepriecājies par mani, mana ienaidniece, ja es guļu nogāzts pie zemes: es atkal celšos kājās, un, ja es arī mītu tumsā, tad tomēr Tas Kungs ir mana gaisma!

Es panesīšu Tā Kunga dusmas, – jo es jau esmu pret Viņu grēkojis, – kamēr Viņš izšķirs manu lietu un dos man taisnību; Viņš mani izvedīs gaismā, tā ka es ar prieku skatīšu Viņa taisnību. Manai ienaidniecei tas būs jāredz un pašai par lielu kaunu arī jāatzīst...”. (Mih. 7:8-10). Ļaunvārdība ne tikai nenes svētību tās runātājam, bet uz visu viņa turpmāko dzīvi atstāj dziļas un tālejošas lāsta sekas. Bieži šis ļaunums atgriežas pie viņiem caur bērniem, draugiem un radniekiem.

Izņemot mēles grēkus, kas vērsti pret citiem, ir vēl kādi netikumi, caur kuriem mēs cilvēku acīs sevi atmaskojam, un viņi redz mūsu kā nepilnīgus, nekaunīgus un ļoti, ļoti miesīgus. Pie tādiem grēkiem pieder plāpīgums, tukšvārdība, mulķīgas runas, lielība, glaimošana un lamas.

Plāpīgs ir tas cilvēks, kurš mīl daudz runāt un nespēj saglabāt noslēpumus. Viņam, kā saka „Kas prātā, tas uz mēles” un tādēļ viņa valoda ir neapdomīga un pārsteidzīga. Kā zinām – kur daudz vārdu, tur neiztikt bez grēka. (Sal.pam. 10:19).

Reti kurš mīl šādus cilvēkus. Parasti no viņiem vairās, lai nebūtu jāiesaistās sarunās, jo, ja plāpa sāk runāt, viņu nevar apstādināt. Viņš grab un grab bez apstājas. Papildus savai plāpībai viņi ir arī ziņkārīgi. Jo, lai varētu ar kādu parunāt, vajag atrast interesantu tēmu. Bet pie interesantā vienmēr pieder viss jaunais. Un tā nu plāpātāji cenšas savas ausis turēt plaši atvērtas, lai varētu ko tādu saklausīt. Šai ziņkārībai vairāk ir pakļautas sievietes, bet arī stiprais dzimums slimo ar šo netikumu.

Mēs jau runājām, ka nedrīkst baumot, bet „paskrubināt kāda kauliņus” – mīļākā mūsu nodarbe. Padalīties ar jaunumiem, paplāpāt par šo un to, tas ir kļuvis par mūsu cilvēciskās kontaktēšanās ikdienas normu. Ar ko nodarbojas kaimiņš, ko dara viņa bērni, kā uzvedas paziņas, kas notiek ticības brāļu un māsu ģimenēs, kurš ar kuru draudzējas, kurš ar kuru taisās precēties, kurš kuram ir ko pateicis, kad mūsu brālis nav pareizi rīkojies, ko runāja brāļu sapulcē un kurš kā uzvedās, kā izskatījās un kas viņiem bija mugurā... Plāpām un runām tēmas var atrast pietiekoši. Jaunami plūst kā no pārpilnības raga. Ja tik ir vēlēšanās runāt, tad jau tēmu varēs

atrast. Un sēd tādi biedrīši un draudziņi un stundām ilgi „trin mēles”, nemaz nedomājot, ka reiz viņiem par to visu vajadzēs atskaitīties.

Ar plāpāšanu ciešā saistībā ir **tukšvārdība**, tas nozīmē – izrunāt liekus, nevajadzīgus vārdus, kuri vispār nav nepieciešami. Runājot pa tukšo mēs nodarām sev un citiem tikai ļaunu, jo ir rakstīts: „Bet Es jums saku: Par ikkatru veltīgu vārdu, ko cilvēki runās, tiem būs jāatbild tiesas dienā.”; „No jūsu mutes lai nenāk neviens nekrietns vārds, bet tikai krietnas runas, kas draudzi ceļ un nes svētību klausītājiem.” (Mat. 12:36, Efez. 4:29).

Tur kur ir plāpīgums un tukšvārdība, parasti mīt arī muļķīgas runas – apzināta citu smidzināšana, izsakot nepiedienīgus jokus vai stāstot anekdotes. Par šiem netikumiem Bībelē ir teikts skaidri un nepārprotami; „...lai... jums ir sveša... tāpat bezkaunība, tukšas runas, jo tādas lietas neklājas, bet gan jo vairāk pateicība” (Efez. 5:3-4).

Lai izvairītos no tukšvārdības un plāpības grēka, laiku pa laikam ir labi uzdot sev jautājumu: „Vai es gadījumā nesirgstu ar runas nesavaldīšanas grēku? Vai nepavadu savu laiku tukšā plāpāšanā, vieglprātīgās sarunās un apspriešanās, kas nes vien zaudējumus un ļaunumu?”

Nevajadzētu aizmirst, ka plāpības gars ir Svētā Gara ienaidnieks, tādēļ, būtu vienkārši noziedzīgi zaudēt laiku tajā, kas grauj mūsu pašu dvēseli un arī citu dvēseles, tās visas garīgi iztukšojot.

Kur ir plāpīga un ļauna mēle, tur, protams, aizvainojumi, sašutumi, apvainojumi, skandāli, konflikti, problēmas un nelaimes. Ja ir viss šis, tad nevar runāt par mieru un sakārtotību. Skumji, ka ne tikai pasaules cilvēki, bet arī daudzi kristieši, aizmirstot savu aicinājumu būt par zemes sāli sev apkārt esošajiem cilvēkiem drīzāk, kļūst par pipariem.

Lielība – tā ir cilvēka sevis paša, vai arī kādas savas labās īpašības, pārmērīga cildināšana, kas bieži vien ir visai apšaubāmas un stipri pārspīlētas. Lielīgais „ES” nepazūd no lielībasnieka lūpām. Izskatās tā, it kā viss sāktos un beigtos ar viņu.

Neskatoties uz šī trūkuma nepievilcību, jābrīnās, cik daudziem cilvēkiem ir nosliece uz sevis lielīšanu. Iespējams,

viņi rīkojas pēc principa: „Ja pats sevi nepalīdēsi, neviens cits jau to neizdarīs”, vai „Kas gan sunim asti cels, ja ne pats”. Tādi cilvēki atrod iemeslu sevi paaugstināt pat tur, kur, liekas, nebūtu par ko. Viņi var stundām stāstīt par to, cik lieliski sevi kaut kur parādījuši, kā un ko izdarījuši, kā pēc nopelniem ir novērtēti, kā visi viņus cienīja un cik labi atsaucās par viņiem. Viņi izliek visu apskatīšanai savu izskatu, savus talantus un spējas, kas viņiem ir dotas. Citi demonstrē savu prātu, attapību un saprātīgumu, citi visu laiku atceras to, kas viņi bija kādreiz. Viņu starpā ir tādi, kuri nepaguruši stāsta par reiz piedzīvotām garīgajām svētībām, vairākkārtīgi atkārtojot vienu un to pašu tā, ka klausītāji jau zina, par ko būs runa tālāk. Pie tam runātājs, protams, noklusē, ka šie piedzīvojumi ir sena pagātne, bet tagadne nebūt nav tik pievilcīga.

Ir vecāki, sevišķi mammas, kuras nepiekuš izcelt un paaugstināt savu bērnu esošās un visai apšaubāmās spējas. Klausoties šādas odas par savām atvasēm, neviļus prātā nāk kāda krievu tautas paruna: „Laba gan Anniņa, – to liela mamma un omiņa”. Zinot šo cilvēcīgo vajību, Bībele mums saka: „Lai tevi daudzina kāds cits, un ne tava paša mute, kāds svešais, un ne tavas paša lūpas.” (Sal.pam .27:2)

Var tikai brīnīties, kā lielīgie ļaudis nepamana to, ka, cenšoties sevi paaugstināt citu acīs, viņi panāk pretēju efektu un nevis pietuvina sev, bet atgrūž.

Ja visu izvērtējam, tad cilvēkam jau nav nekāda pamata lielīties. Jo mums jau nav nekas, kas nebūtu mums iedots. Izskatu un prāta spējas mēs saņemam piedzimstot. Ir muļķīgi lielīties ar saviem fiziskajiem dotumiem, jo arī tur nav mūsu nopelna. Mēs vienkārši tādi piedzimām. Visas mūsu zināšanas ir iegūtās izglītības rezultāts. Šo informāciju mūsu prātos ielika citi. Daudzus savus talantus mēs esam mantojuši no vecākiem un vienkārši tos izkopām, pateicoties darbam un neatlaidībai.

Apustulis Pāvils, vērsoties pie korintiešiem, uzdod taisnīgu un saprātīgu jautājumu, kurš attiecas arī uz katru no mums: „Kas tad tev ir, ko tu nebūtu saņēmis?” (1.Kor. 4:7). Un ja tas ir tā, ka viss, kas mums ir un ar ko mēs sirds

dziļumos lepojamies, un sevi paaugstinām pār citiem, nav mūsu pūļu auglis, bet ir tikai dāvana, tad, patiešām, mums nav nekāda pamata, ar to lielīties un sajūsmināties par sevi. Labāk pateiksimies Dievam par visu labo, kas mums ir dots un ko mēs darām, tad mēs rīkosimies kā ir rakstīts: „lai būtu, kā ir rakstīts: kas lielās, tas lai lielās ar To Kungu” (1.Kor. 1:31).

Glaimošana – tā ir viltīga izpatikšana, izlikšanās, ka piekriti, liekulīga slavināšana, maigošanās ar nodomu kaut ko panākt vai pievērst vēlamās personas uzmanību. Glaimi ne tikai piesedz mūsu mērķu savtīgumu, bet ir arī garīga bedre tiem, uz kuriem mēs tos vēršam. Tā mēs bieži dodam iemeslu šai sirdij paaugstināties un tapt iedomīgai. Dieva Vārds mums iesaka izvairīties no glaimotājiem, brīdīnot: „...liekulīga mute ir par iemeslu pazudināšanai.” (Sal.pam. 26:28). Nereti ir tā, ka tas, kurš tev ir glaimojis, kļūst par tavu pirmo ienaidnieku, baumu un apmelojumu izplatītāju. Lai cik tuvs un dārgs mums kāds būtu, nepieļausim glaimus attiecībās ar viņu, atceroties Rakstu vārdus: „Vīrs, kas liekuļo sava tuvākā priekšā, tas izstiepj viņa priekšā tīklu viņa soļiem” (Sal.pam. 29:5).

Par **rupjību**, šķiet, nevajadzētu pat atcerēties, jo Dieva bērnu vidū tai nevajadzētu būt. Diemžēl dzīve parāda, ka atsevišķās situācijās tas tomēr notiek. Sevišķi raksturīgi tas ir tiem, kuri, dzīvojot pasaulē, neganti lamājas. Šiem cilvēkiem tik ļoti ir jāuzmana sava mēle, ka pēc atgriešanās pat parasta saruna viņiem var būt īsts pārbaudījums.

Nepiedienīgi vārdi un izteicieni noraujas no mēles tad, kad cilvēks ir viens un atrodas stīprā nervu sasprindzinājumā. Dažreiz tie ir kā grūti valdāma naida izpausme. Lamāšanās – kā jūtu izpausme vilšanās brīdī. Gadās tā, ka lamuvārds izsprūk tad, kad atmiņā nāk notikums vai gadījums, kurā cilvēks izjuta apkaunojumu, neveiklību, samulsumu. Neskatoties uz lieliskiem nodomiem, lēmumiem, kas nākuši no sirds, lamas izsprūk no lūpām, pirms tu vēl esi par to padomājis, katru reizi tevi pārsteidzot.

Daži tā mokās ar šo nejauko ieradumu, ka zaudē cerības to jel kad uzvarēt. Šādus cilvēkus gribas mierināt, ka uzvara

ir iespējama arī pār šo netikumu, tāpat kā pār visiem citiem. Tā gan nebūs viegla cīņa pašam ar sevi. Kā sevišķi spēcīgs ierobežojošs faktors šai cīņā noteikti var kalpot nerimstoša doma, – cik aizvainojoša šī vārdiskā netīrība ir Tam, Kurš ir Svēts un ir miris par mums Golgātā.

Nobeidzot garīgo slimību tēmu, ko izraisa mēles netīrība, gribētos nedaudz apstāties pie šo problēmu profilakses pamatmetodēm un ārstēšanas, ko piedāvā Bībele.

Sargājot kristiešus no nepareiziem secinājumiem un pārsteidzīgiem lēmumiem, Dieva Vārds māca strīdīgos jautājumos būt ļoti uzmanīgiem un nepaļauties uz viena cilvēka liecību. Mēs visi esam tendēti, noklausoties kāda viedokli, nostāties viņa pusē. Šī cilvēka vārdi mums liekas tik pārliecinoši, ka iekaro mūsu sirdi. Bet, paiet laiks un mēs uzzinām, ka tika izstāstīta tikai lietas viena puse. Noklausoties otras puses stāstījumu, mēs saprotam, ka mūsu pirmais sarunu biedrs ir izkropļojis faktus, vai vismaz tos pasniedzis sev izdevīgākā gaismā. Tādēļ Salamana pamācībās ir teikts: „Ikviens kā pirmais šķiet savas sūdzības lietā taisns esam; tikai kad lietā iesaistās viņa pretinieks, tā noskaidrojas” (Sal.pam. 18:17).

Tā vietā, lai kādu notiesātu, ir jāpaciešas, kamēr noskaidrojas visi fakti. Vecās Derības laikā nevienu nedrīkstēja apvainot, ja nebija divi vai trīs liecinieki (5.Moz. 19:15). Neievērojot šo likumu, mēs riskējam salauzt sirdis, nomelnot kāda labo vārdu, ienest baznīcā šķelšanos, sagraut draudzību.

Tieši tāpat jārīkojas, ja tas attiecas uz mums personīgi. Ja kāds ir mūs apbēdinājis, nevajag steigties to stāstīt visiem pēc kārtas, bet ķerties pie Bībeles padoma: aiziet pie šī cilvēka un censties nokārtot šo konfliktu. Jo Dieva bērniem ir jāizplata mīlestība un patiesība, nevis dusmas un šķelšanās. Ja mēs vienmēr rīkotos pēc Svēto Rakstu ieteikuma, mūsu vidū būtu mazāk netaisnības un sāpju.

Katrs no mums var izvairīties no garīgas slimības attīstības, kas rodas no mēles nesavaldības, ja biežāk atcerēsies Tā Kunga vārdus: „Tad nu visu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums dara, tāpat darait arī jūs viņiem (Mat. 7:12). Katru reizi,

kad tava mēle grib kādam cilvēkam teikt ļaunu vārdu, uz mirkli apstājies un uzdod sev jautājumu: „Vai es gribētu, lai par mani tā pasaka? Vai es gribētu, lai par mani tiktu izplatītas tādas baumas? Kā es justos, ja nevis par viņu, bet par mani tik ļauni runātu?” Ticiet, šāda pieeja aizvērtu daudzas mutes, kuras vēlējās teikt ko ļaunu.

Labu šķērsli mēlei var nolikt arī šāda doma: „Kāda gara spēkā es tagad runāšu? Kurš mani tagad vada? Skaudība, dusmas, greizsirdība, vēlēšanās atriebties un pazemot? Ja es tagad visu izteikšu, kādas tam var būt sekas? Kā uz to skatīsies Dievs? Kā es pašlaik izskatos Viņa acīs?”

Līdzīgas sarunas domās ar sevi un godīgas atbildes uzliks zīmogu jūsu mutei un liks palikt mēmai jūsu mēlei. Nevajag aizmirst, ka neizsakot visu, mēs vēl varēsim to izdarīt, bet to, ko mēs pateiksim, to vairs nevarēs labot. Jebkuru slimību, vai tā ir pie miesas vai dvēseles, vieglāk ir nepieļaut nekā ārstēt.

Vēl viena laba metode mēles darbu apkarošanai ir nepārtraukta vēlēšanās to pielietot tikai labajam. Pasaulē, kur valda egoisms, **labi vārdi** ir kā gaismas stari tumsas valstībā.

Vēršoties pie dažādiem cilvēkiem, apustulis Pāvils savās vēstulēs, mācēja atrast vārdus, kas bija viņiem kā uzmundrinājums. Viņš sauca vārdos ne tikai tos, kas palīdzēja viņam Labās Vēsts sludināšanā, bet arī izteica viņiem savu pateicību par visu, ko tie darīja. Diemžēl, pie mums tā nav. Baidoties, ka mums tuvais cilvēks varētu kļūt lepns, mēs uzskatām, ka pareizāk ir teikt to, kas nav labs viņa uzvedībā vai raksturā, bet labo par viņu mēs izsakām viņa apbedīšanā. Tad gan mēs neskopojamies ar uzslavas un pateicības vārdiem. Protams, atcerēties visu labo par aizgājēju var un vajag, bet cik gan daudz labāk ir viņam to pateikt, vēl dzīvam esot. Iespējams, tieši šo vārdu viņam pietrūka. Kāds nezināms dzejnieks ir uzrakstījis šādas rindas:

Vienu rozi ziedošā dārzā,
No tavām rokām gribu es ņemt,
Nekā ziedu un vainagu grēdas,
Ko pār kapu noliks man svešs.

Labāk vārdu tik vienu, parastu vārdu,
Kas mīlot būs pateikts vien man,
Nekā piemiņas runas, kas pītas no glaimiem,
Tūkstošvārdīgas tukšumā skan.

Labāk draugs lai man smaida vispār bez vārdiem,
Un lai dvēsele sasilst no tā,
Nekā kāds, kurš man dzīvē bija tik tālu,
Tagad asarās plosīsies bāls.

Šodien nesiet vēl ziediņu, lapu vai zāli,
Šodien atdodiet daļiņu sirds.
Nevis plosiet sev sirdi, vaigu tik bālu,
Kad jau dzīve ir beigta un irst.

Šajos vārdos skan dvēseles kļiedziens pēc mīlestības, labestības, maiga, ieinteresēta vārda. Bet, ja tā padomā, mēs visi to vēlamies. Mums vienmēr ir vajadzīgi labi vārdi; vai mēs cīnāmies par taisnību, vai veicam kādu grūtu uzdevumu, vai darām pašus parastākos un ikdienišķākos mājas darbus. Labie vārdi taču var uzmundrināt, iedrošināt, atbalstīt, reizēm pat pilnīgi dziedināt vientuļu, skumstošu dvēseli. Mēdz būt, ka vietā un laikā pateiktais īstais vārds izšķir cilvēka likteni. Tad nu neizmantosim savu mēli kā indīgu, iznīcinošu mūsu dvēseļu ienaidnieka ieroci, bet kā brīnišķīgu instrumentu, kas ir mīlošā un žēlsirdīgā Dieva rokās.

3. nodaļa

Cilvēka miesīgās dabas manifestācijas.

Kad aizdomāties par mūsu miesīgās cilvēcīgās dabas būtību, tad neviļus prātā nāk Svēto Rakstu vārdi: „Jo es zinu, ka manī, tas ir, manā dabīgajā miesā, nemīt nekas labs. Labu gribēt man ir dots, bet labu darīt ne. Jo labo, ko gribu, es nedaru, bet ļauno, ko negribu, to es daru” (Rom. 7:18-19). Tas patiešām tā ir. Kad Ādams krita grēkā, visi viņa pēcnācēji mantoja sava pirmtēva kritušo, grēcīgo dabu. Tādēļ ne velti ir rakstīts: „Tātad, kā viena cilvēka vainas dēļ pasaulē ienācis grēks un ar grēku – nāve, tā visu cilvēku dzīvē ienākusi nāve, jo viņi visi ir grēkojuši” (Rom. 5:12).

Grēcīgā daba – tā ir nepārtraukta sliekšme grēkot, tātad tieši tas, par ko tik precīzi reiz teica apustulis Pāvils: „Jo labo, ko gribu, es nedaru, bet ļauno, ko negribu, to es daru. Bet ja es to daru, ko negribu, tad darītājs neesmu vairs es, bet manī mītošais grēks. Tad nu šādu bauslību es atrodu, ka, gribot darīt labu, man iznāk ļaunais. Mans iekšējais cilvēks ar prieku piekrīt Dieva bauslībai. Bet savos locekļos es manu citu bauslību, kas karo ar mana prāta bauslību un padara mani par grēka bauslības gūstekni, kas ir manos locekļos” (Rom. 7:19-23).

Grēks iekļūst visās trijās cilvēka būtnes daļās: miesā (Rom. 7:24), dvēselē (Rom. 8:7, Jer. 17:9-10), un garā (Jēk. 4:5, 2.Kor. 7:1, 1.Tes. 5:23). Miesīgā daba, mūsu cilvēciskais „ES” vienmēr un skaļi liek sevi manīt. Pastāv uz savām tiesībām, kādu cenšas pārliecināt, kaut ko pierāda un kaut ko pieprasa. Diemžēl grēcīgā daba nezina, ko nozīmē – būt miesīgam. Miesa pretojas Garam, Kurš ienāk mūsos, kad mēs piedzimstam no augšienes. Un Gars, Kurš pretojas miesai, rada nepārtrauktas cīņas atmosfēru divu pirmsākumu starpā, tā uzrādot mūsu grēcīgās noslieces.

Cilvēka miesīgās dabas veidošanās procesā liela nozīme ir iedzimtībai, audzināšanai, citu cilvēku ietekmei, kā arī apstākļiem un konkrētām situācijām, kas novirza no

patiesā ceļā. Brīžiem mēs cenšamies cīnīties ar nelabām domām un rīcību, bet, aptverot savu bezspēcību, reizēm nonākam tuvu bezcerībai. Cilvēka miesīgā daba dara savu, demonstrējot neko citu, kā vien mūsos mītošo grēku (Rom. 7:17).

Ir daudz netikumu, kas nekļūdīgi raksturo mūsu cilvēcisko miesīgo dabu. Jo vairāk mums to ir, jo spilgtāk tie sevi izpauž, jo mums ir lielāks pamats sevi uzskatīt par neatdzimušu kristieti.

Izanalizējot un novērtējot pašam sevi, esot godīgam pret sevi, ir vērts pārdomāt kaut vai nedaudzu šo izpausmju uzskaitījumu: egoisms, egocentrisms, patmīlība, sevis mīlēšana, sava „ES” meklējumi, nepakļaušanās, nepaklausība, spītība, sacelšanās, pārmērīga rosība un norūpēšanās, nemiers, nepacietība, neapmierinātība, aizkaitināmība, sašutums, netikumība, dusmas, niknums, ļaunums, ļaunšana, nelaipnība, noslēgtība, nesaprātība, nesavaldība, slinkums un daudzas citas.

Patmīlība – tā ir pašcieņa un savas vērtības apzināšanās. Mūsdienās tās izpausme saprātīgos daudzumos ir attaisnojama. Tomēr, gadījumos, ja mēs esam pārāk augstās domās par sevi, tā iegūst īpašu veidu, izpaužoties nepārtrauktā, slimīgā sevis apliecināšanā, slavas, goda un pirmtiesību alkās. Patmīlībai ir raksturīga paaugstināta spēja apvainoties. Cilvēks apvainojas par to, ka nav līdz galam novērtēts, vai viņam nav parādīts gods. Patmīlības paveids ir sevis mīlēšana, tā ir mīlestība, kas vērsta tikai uz sevi, rūpes tikai par sevi un vienaldzība pret tuvāko cilvēku vajadzībām un labklājību.

Egoisms – tas ir spilgts sevis mīlestības demonstrējums, savu interešu stādīšana augstāk par citu interesēm, sabiedrības un apkārt esošo cilvēku vēlmi neievērošana. Cilvēks jau pēc savas būtības ir egoists. Vienmēr un visur viņš, pirmkārt, domā par sevi, vispirms cenšoties piepildīt savu gribu. Nereti, lai panāktu savu, vai lai apmierinātu savas zemiskās vēlmes, kaislības un iegribas, viņš ir gatavs sagraut citu labklājību. Viņš ņem talkā melus un mānīšanos, lai īstenotu savus plānus.

Uz šo cilvēku ir grūti paļauties, jo sava „ES” un sava labuma dēļ, viņš var pievilt jebkurā brīdī. Par katru cenu cenšoties sasniegt savus nospraustos mērķus, viņš ir gatavs „iet pār līķiem”, neņemot vērā to, ko tas maksās citiem. Savas dusmas un niknumu viņš izgāž pār tuvākajiem, nedomājot, ka tādā veidā viņš traumē dvēseles. Viņam viss rotē ap „es”, „man”, „mani” – lūk, tas ir tas, kas viņu vada un virza. Atrodot sirdī labvēlīgu augsni savai izaugsmei, egoisms pārtop savā galējā izpausmē – **egocentrismā**. Tad cilvēks pilnībā ieciklējas uz sevi pašu, atmetot malā visu, kas viņu neinteresē un neskar personīgi.

Dzīvot kopā ar egoistu un patmīli ir gatavā katorga, sevišķi cieš viņa ģimenes locekļi. Kur ir patmīlība un egoisms, tur neizbēgami ir lepnība un paaugstināšanās. Egoists uzskata, ka viņš dzīvi pazīst vislabāk. Viņš visu vēlas darīt pēc sava prāta. Citu viedoklis un vēlēšanās viņu neinteresē. Viņš piekasās mājiniekiem, izrīko viņus, ir viegli aizkaitināms, ātri aizsvilstas, ja kāds pieļauj kļūmi, vienmēr un visur pasvītrot savu pārākumu.

Bēdīgi ir tas, ka, tā dzīvojot, egoists nedomā, ka ar savu uzvedību saindē dzīvi apkārtējiem. Tieši otrādi, viņš uzskata, ka tie ir viņi, kas dara viņa dzīvi nepanesamu, tādēļ dara visu iespējamo, lai izvairītos no viņu ietekmes. Lai kurš ģimenē būtu tāds egoists – vai sieva, vīrs, tēvs, māte, sievasmāte, vīramāte vai pašu bērns, – no tā cieš visi. Ar gadiem gaisotne mājās tā nokaitējas, kļūst tik nepanesama, ka gribas bēgt prom no turienes. Tādēļ nav jābrīnās, ka ģimenes, kur ir šāds cilvēks, bieži izirst.

Patmīli gandrīz nav iespējams vest pie prāta, jo visu, kas ierobežo viņa „ES”, viņš vienkārši atmet. Tāds cilvēks uz visu skatās caur savām personīgajām brillēm, un pārliecina, ka viņu gandrīz nav iespējams. Augstprātīgais un pārākais „ES” viņu ir tā apžilbinājis, ka skaidri un saprātīgi domāt viņš vienkārši vairs nevar.

Bībelē ir daudz egoisma piemēru. Jona satraucās par to, ka tārps sagrauca kociņu, zem kura viņš bija paslēpies no svelmes, nedomājot par to, ka tūkstošiem Ninives iedzīvotāju draud bojāeja. Par viņiem viņš nedomāja. Tajos brīžos

viņš domāja tikai par sevi (Jonas 4:6-11). Apustuļi, neskatoties uz to, ka bija Jēzus līdzgaitnieki, un redzēja Viņa nesavtīgo kalpošanu cilvēkiem, bija spējīgi dalīt vietas un amatus Debesu Valstībā (Mk. 10:37). Spilgtu egoisma piemēru atrodam arī Korintas draudzē, kur apustulim Pāvilam vajadzēja teikt: „Kad jūs sanākat kopā, tad nav iespējams turēt Tā Kunga mielastu. Jo, mielastam notiekot, katrs steidzas paņemt savu paša ēdienu, un tā cits paliek neēdis, cits piedzeras” (1.Kor. 11:20-21). Dievs taču vēlas, lai mēs vispirms domātu par citu labumu, bet nevis par savām egoistiskajām iegribām. Bet, diemžēl... Dzīve atkal un atkal parāda, ka mēs nemīlam ne Dievu, ne tuvāko, tādēļ ka pārāk mīlam sevi.

Tur kur plaukst egoisms, tur vīst un mirst mīlestība, draudzība un savstarpēja sapratne, kas balstās pašatdevē un piekāpībā. Patmīlis ne uz ko tādu nav spējīgs, jo ir pieradis tikai pieprasīt un ņemt. Pasaulē, kas pilna ļaunuma, šis netikums pieņemams spēkā. Tādēļ viena pēc otras izjūk laulības, sairst draudzības saites. Pārtrūkst draudzīgas attiecības.

Nelaime ir tā, ka mēs paši varam sev blakus izaudzināt egoistu, un visbiežāk tas notiek ar mūsu karsti mīļotajiem bērniem, sevišķi, ja viņš ir vienīgais ģimenē. Savā aklajā mīlestībā tēvs un māte viņam izdabā jau no mazām dienām, izpildot visas viņa iegribas un vēlēšanās. Tādi dēli un meitas tā pierod visu laiku būt uzmanības centrā, ka, ja notiek citādāk, viņi to vienkārši nevar pārdzīvot. Gadi iet, un šis ģimenes mīlulis kļūst savai ģimenei par īstu sodību. Visiem ir „jādanco pēc viņa stabules”. Visam ir jānotiek tā, kā viņš to vēlas. Jau no mazām dienām piekāpjoties egoistam, drīz pārliecinies, ka tas ir visnepielūdzamākais tirāns zemes virsū.

Egoismu ir viegli izaudzēt arī sevī pašā, ja kļūsti par sava „ES” vergu un ļaujies visām savās iegribām un vēlmēm. Tas, kurš nezina, kas ir pašdisciplīna, kurš nevēlas teikt „nē” savām grēcīgajām nosliecēm un iegribām, tas ātri vien nokļūst šajā tīklā, no kura ir ļoti grūti tikt ārā. Cilvēks var pieradināt savvaļas dzīvniekus. Viņš spēj iekarot kalnus, jūras, kosmosu un visu, kas ir zem debess juma, taču nav spējīgs iegrozīt savu lepno, augstprātīgo un pašpārliecināto „ES”.

Tur, kur plaukst un zeļ patmīlība un egoisms, tur, protams, **manifestējas patvaļa, nepaklausība, nepakļāvība, spītība, stūrgalvība un sacelšanās**, kas izpaužas, atsakoties paklausīt un protestā pret visu, kas pazemo un neapmierina mūsu augstprātīgo „ES”. Šie grēki ir raksturīgi ne tikai pasaules cilvēkiem, bet, diemžēl, arī mums – kristiešiem, kaut ļoti labi zinām, kā uz šo netikumu skatās Svētie Raksti. Tieši tādēļ pirmais Israēla ķēniņš Sauls pazaudēja Dieva svētību un uz visiem laikiem tika atmests no Dieva vaiga. Reiz, caur sava pravieša muti, Dievs savam nepaklausīgajam svaidītajam teica vārdus, kuri arī mums šodien ir ļoti svarīgi: „Redzi, paklausība ir labāka nekā upuris, un padevība ir labāka nekā auna tauki, bet nepaklausība ir kā buršanas grēks, un stūrgalvība ir līdzīga elku kalpošanai un dievekļu turēšanai mājās” (1.Sam. 15:22-23).

Paklausība ir galvenais kristieša dzīves likums. Bībeli var nosaukt par Dieva grāmatu, kura nolād nepakļaušanos un svētī paklausību. Lai kuru lappusi mēs tajā atvērtu, ir redzams, ka paklausība ir noteicošais mūžīgajā esībā – mums pašiem un tiem, kuri ir no mums atkarīgi. 5.Mozus grāmatas 28. - 30. nodaļās to var redzēt sevišķi spilgti. Nepaklausība Dievam izpaudās jau Ādamā un Ievā un kopš tā laika ir kļuvusi par lāstu, kas klājas pār visu cilvēci un izpaužas līdz pat mūsu dienām.

Mūsu miesīgajā, cilvēciskajā dabā nav ne mīņas no pakļāvības un paklausības. Mēs kā jauns savvaļas ēzelis esam paštaisni, spītīgi un nepakļāvīgi. Mums nepatīk Dieva iemaukti, pavada un sedli. Pat tad, kad esam ieticējuši, mēs varam būt kā nesavaldīti ērzeļi, kuri nemaz necenšas nodot savas dzīves vadības grožus Dieva rokās. Ar savu patvaļu mēs bieži iznīcinām savu dzīvi, bet pēc tam tā vietā, lai atzītu savu vainu, mēs dusmojamies uz To Kungu, uzskatot, ka Viņš ir tas, kurš laupa mums svētības. Bet tas taču ir gatavais neprāts, – apsūdzēt Dievu nepaklausības sekās! Ja mēs neatļausim Dievam sevi savaldīt, tad nekad nebūsim kaut kam derīgi.

Mums, kristiešiem, ir svarīgi savu sirdi darīt rāmu ne vien Dieva priekšā, bet arī cilvēku priekšā. Tas nozīmē, ka

mūsos vairs nevar būt vieta lepnībai, augstprātībai un pašpārliecinātībai. Tad mēs neuzskatīsim, ka mūsu pienākums ir dedzīgi pastāvēt uz savām tiesībām un aizstāvēties pret nepelnītiem apvainojumiem. Neatbildēsim sitienam ar sitienu, kad par mums ņirgājas, apsmej, apmelo vai min dubļos mūsu godu. Neuzskaitīsim aizvainojumus un neturēsim ļaunu prātu uz kādu. Citiem vārdiem sakot, kļūsim patiesi Tā bērni, Kurš par Sevi ir teicis: „...jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs” (Mat. 11:29).

Cik gan nelaimju un bēdu mājās un draudzē atnes mūsu nevēlēšanās pakļauties! Cik gan asaru tiek liets ģimenēs, kurās ir nepaklausīgi bērni! Kā gan apbēdina To Kungu vīri, kuri nezina, kas ir patiesa mīlestība un pazemība! Cik gan sāpju, neiecietības, vilšanās un bezcerības vīros izsauc sievu nepakļaušanās! Cik gan ļaunuma, strīdu, nesaprašanos un šķelšanos ir baznīcās, kur sirdīs nav pazemības un kur valda spiediens, sacelšanās un pretošanās! Ja sacelšanās gars vada cilvēku, tad nebūs miera ne viņa dvēselē, ne cilvēkos, kuri ir viņam visapkārt.

Svētajos Rakstos ir visīsākais un apbrīnojami precīzākais pazīmju apraksts, kurš raksturo mūsu cilvēcīgo, miesīgo dabu: „Jo jūs vēl esat miesīgi. Kamēr jūsu starpā naidis un ķildas, vai tad neesat miesīgi un vai nedzīvojat kā šīs pasaules cilvēki” (1.Kor. 3:3). Kā redzat, pietiek tikai ar šiem trim apustuļa Pāvila nosauktajiem netikumiem, kas tik raksturīgi pēdējo laiku kristiešiem, lai varētu diagnosticēt un apšaubīt kristieša apgalvojumus, ka viņš ir garīgs.

Mūsdienu baznīcas dzīvē strīdi, kašķi, domstarpības un šķelšanās ir kļuvušas gandrīz par normālu parādību. Ir ne mazums dažādu konfesiju draudzes, kurās jau vairākkārtīgi ir notikusi dalīšanās. Viena Dieva bērni dalās, dalās, dalās... Pie tam, bieži ir tā, ka, jo par garīgāku sevi uzskata draudze, jo vairāk tajā ir skaudības, strīdu, kašķu, nesaprašanās un dalīšanās. Kā to lai saprot, ņemot vērā apustuļa Pāvila teikto, nav skaidrs.

Nākošās izpausmes, kas raksturo mūsu cilvēcīgo miesīgo dabu: **nepacietība, neapmierinātība un aizkaitināmība** – bieži ir savstarpēji saistītas, jo, ja ielaižam sirdī

vienu no šiem grēkiem, mēs neapzināti izraisām cita rašanos. Kad rodas nepacietība, parasti mēs demonstrējam neapmierinātību, kas pārāug aizkaitināmībā un dusmās. Pacietības trūkumu, gaidot kaut ko vai kādu, varētu saprast pasaules cilvēkos, kuriem ir raksturīgs prasīgums, tieksme visu dabūt uzreiz, bet, ja kristieši tā attiecas pret lietām, – tas ir nesaprotami, jo saskaņā ar Dieva Vārdu – pacietība (izturība) ir Svētā Gara auglis, ja Gars patiešām mīt mūsos.

Daudzās vietās Svētajos Rakstos ir īpaši pasvītota šīs, Dieva bērniem tik nepieciešamās rakstura iezīmes nozīmība. Pats Kungs Jēzus, zinot par daudziem pārbaudījumiem, grūtībām un bēdām, kas gaida Viņa sekotājus, ir teicis: „ar savu izturību jūs iemantosiet sev dzīvību” (Lk. 21:19). Par pacietības nepieciešamību, vēlāk raksta un uzsver arī Viņa mācekļi: „Bet izturība lai parādās darbā līdz galam, ka jūs būtu pilnīgi caurcaurim un jums nebūtu nekāda trūkuma” (Jēk. 1:4). Mierinot, pārliecinot, pamācot un dodot sapratni, visā pasaulē izkaisītajiem kristiešiem, apustulis Pāvils atkal un atkal viņiem atgādināja: „...dosimies ar pacietību mums noliktajā sacīkstē...” (Ebr. 12:1).

Pacietība (izturība), vai cilvēka spēja gaidīt – tā ir tāda īpašība, bez kuras Dieva bērns nevar iztikt ne miesīgajā dzīvē, ne garīgajā. Ja mūsu reakcijās, rīcībā un darbībās nebūs miera, apkārt esošie cilvēki neieraudzīs mūsos Kristus gaismu, jo tieši tas ir tas, kas viņus izbrīna un sajūsmina, nereti atvedot pie Tā Kunga. Ja cilvēks pacietīgi, bez žēlošanās, vaimanām un kurnēšanas pārcieš slimības, bēdas, nelaimes un citus dzīves triecienus, tad apkārtējiem neviļus rodas jautājums: „Kur gan viņš tam visam ņem spēkus? No kāda avota viņš smel vīrišķību, lai to visu pārciestu?” Tādā veidā bez vārdiem, sludināšanas un liecināšanas, ir iespējams atvest dvēseles pie Kristus.

Milzu pacietība ir nepieciešama mammai – kristietei viņas neskaitāmajās rūpēs, mājas darbos un nemitīgā aizbildniecībā par ģimeni. Ne mazāk to vajag arī vecākiem, audzinot savus bērnus. Pacietība ir nepieciešama arī attiecībās ar darba kolēģiem, visādās nebūšanās, ķibelēs un situācijās, esot darba pienākumos. Pacietība mums ir nepieciešama, esot

kopā ar saviem mājiniekiem, radiem, draugiem, ticības brāļiem un māsām. Mēs, cilvēki, esam tik dažādi, ka nevaram gaidīt un pieprasīt, lai citi saprastu un rīkotos tā, kā to darām mēs. Ja jau pat Dievs nevienam neko neliek darīt ar varu, tad mums uz to nav pilnīgi nekādu tiesību.

Zaudējot pacietību, mēs sākam skaisties, bet skaišanās ir dusmu, niknuma, naida iesākums. **Aizkaitināmība** – sašutums, īgnums un neapmierinātības sajūta, ko kaut kas ir izraisījis.

Cilvēks, kurš ir tendēts uz skaišanos, ātru dusmošanos, ir gatavā sodība viņam apkārt esošajiem, sevišķi viņa tuviniekiem un radiem, kuri dzīvo ar viņu zem viena jumta. Rūgta ir sievai daļa, kuras vīrs ir aizkaitināms un aizsvilstas par katru sīkumu. Viņa dzīvo pastāvīgās bailēs, lai ar kādu vārdu vai rīcību neizsauktu kārtējo dusmu un naida uzliesmojumu.

Žēl ir to bērnu, kuriem mamma ir nepārtraukti neapmierināta un dusmīga, vai tēvs, kurš ātri dusmojas un kļūst nikns. Mieru un laimi tādā mājā nav ko gaidīt. Spriedze un saspīlējums ģimenes locekļu savstarpējās attiecībās, nebeidzama kārtējā ģimenes skandāla gaidas un bailes kļūt par skandāla iemeslu, ģimenes dzīvi pārvērš par īstenu elli. Ar cilvēku, kurš ātri aizkaitināms, ir ļoti grūti kontaktēties viņa reakciju neprognozējamības un spontānuma dēļ. Tādēļ, ar viņu cenšas nekontaktēties, lai neiekultos nepatīkšanās.

Jebkurā gadījumā – skaišanās atbaida. Bet ja kristietis, pie tam kalpotājs, viegli saskaišas, tas jau ir vienkārši nepiedodami. Kā viņš var pēc tam uzturēties liecināt par Dievu, vai, vēl jo vairāk – sludināt?! Diemžēl, tieši tas nereti notiek ar brāļiem kristiešiem. Un dievkalpojumā sēž tāda kalpotāja sieva un bērni, klausās, kā viņš pamāca citus, un domā: „Runā, runā, es jau gan zinu, kāds tu pats esi”.

Viens tāds pazīstams sludinātājs misijas braucienā paņēma līdzīgu sievu. Kamēr visi zālē sēdošie aizmūrēja elpu klausījās viņa spēcīgos un dziļos vārdus, sievas sejā bija vienaldzība un apātija pret dzirdēto. Pēc kārtējā dievkalpojuma, divas viņai blakus sēdošās kristietes nenoturējās, pieliecās viņai pie auss un nočukstēja: „Ak, cik gan tai jābūt lielai laimei būt par tāda vīra sievu!” Atbildes vietā sludinātāja sieva

rūgti pasmaidīja, nopūtās un teica: „Jūs tā runājat tikai tamdēļ, ka neziniat kāds viņš ir mājās...”

Tā nu, mīļais brāli, ja tavi vārdi ir tikai tukša skaņa tavai sievai, cik gan nenozīmīgi tie ir velnam, lai cik pareizi tie skanētu. Runas par tikumību ir tukšas, ja tas, ko mēs sakām, neatbilst tam, kā mēs rīkojamies. Īstenā pamācība izriet no dzīves. Personiskais piemērs ir tas, kas dod spēku un iedarbību tam, ko mēs sludinām. Cilvēki seko piemēram nevis vārdiem.

Lai cik bēdīgi to ir atzīt, sieviešu vājā vieta ir viņu nesavaldīgā mēle, bet vīriešu – tieši skaišanās un niknums. Kas zina, varbūt tādā veidā viņi apstiprina savas tiesības uz valdīšanu. Bet, vai patiešām tādā veidā tam ir jāizpaužas tajos, kuri zina Svētos Rakstus?

Aizsvilšanās, skaišanās, spēja viegli uzbudināties ir vārda pilnā nozīmē miesīga uzvedība, tādēļ Īstens Dieva bērns, pieliekot pūles, darīs visu, lai to pievarētu.

Kā jau tika pieminēts, aizkaitināmība viegli pārtop dusmās, niknumā un naidā. **Dusmas** vienmēr pavada spēcīga neiecietība un sašutums uz kādu. Neatrodot apmierinājumu, tās pāraug naidīgās jūtās **niknumā**, bet pēc tam tā augstākajā pakāpē – **naidā**. Tādā stāvoklī esot, zaudējot kontroli pār sevi, cilvēks ir spējīgs pateikt vai izdarīt kaut ko tādu, kas pēc tam ļoti jānožēlo.

Dusmās nav iespējams izdarīt kaut ko labu vai taisnīgu. Tādos brīžos viss tiek darīts pārspīlēti, kaislē, kā ir rakstīts: „...jo cilvēka dusmas nesagādā Dieva taisnību” (Jēk. 1:20). Kur dusmas, tur bieži arī **blāušana**, – neapdomātu vārdu izteikšana, esot galējā uzbudinājumā un aizkaitinājumā. Dusmas viegli pārtop **ļauņumā** – tas ir tāds gara stāvoklis, kad cilvēkam ir vēlēšanās otram izdarīt kaut ko ļaunu. Tā veidojas **ļauņprātība**, vai smags raksturs, kurā pārsvars ir ļaunajām īpašībām, bet mīlestības, lēnprātības, padevības, žēlsirdības iztrūkst.

Darbības, kas izdarītas dusmās, ļauņumā un niknumā, nereti ir pretrunā ar veselo saprātu, un tādēļ, brīdinot mūs no šī neprāta, Dieva Vārds saka: „Neļauj sevi pārmērīgi ātri pārņemt dusmām, jo dusmas mājā **nelgas** azotē”

(Sal.māc. 7:9); „**Nejēga** izkrata sava gara saturu cita priekšā, bet īsteni **gudrais** to pataupa sev” (Sal.pam. 29:11); „Dusmās neapgrēkojieties: lai saule nenoriet, jums dusmojoties... Katrs rūgtums, ātrsirdība, dusmas, bārsšanās un zaimi, vispār katra ļaunprātība lai ir tālu no jums” (Efez. 4:26,31); „Tad nu es gribu, lai vīri lūdz Dievu katrā vietā, paceldami svētas rokas **bez dusmām** un šaubām” (1.Tim. 2:8).

Dusmās cilvēks nesaprot, ka stūrgalvīgi pastāv uz to, lai viss būtu tā, kā viņš grib. Dusmojas tikai lepna, kurš uzskata savus lēmumus un spriedumus par nevainojamiem, un tādēļ necieš nekādus aizrādījumus un iebildumus. Sastopoties ar šķēršļiem, kas viņam traucē dzīvīt īstenot savas iegribas, milzīgā nocietinātībā, kas robežojas ar galēju niknumu, viņš vērsas pret tiem, kas pretojas.

Par nožēlu, šīs pasaules skatījumā, šāds sprādzienvēdīgs temperaments tiek uzskatīts par spēka un vīrišķības pazīmi, vadības simbolu un līdzekli, kā panākt cieņu. Bet Bībeles gaismā līdzīga uzvedība izskatās pavisam savādāk. Jebkura veida dusmu izpausme ir nevis uzvara, bet sakāve. Dusmojoties mēs zaudējam pārējo cieņu un kaitējam Dieva darbam. Ļaujoties niknumam, mēs iznīcinām jebkādu redzamu atšķirību starp sevi un pasaules cilvēku, tā nolemjot sevi klusēšanai tajos brīžos, kad būtu jāliecina par Dievu.

Aizkaitināmība, ļaunums, dusmas un niknums nav Svētā Gara augļi. Tie ir miesas darbi. Tādēļ tie ir pilnīgi nepieņemami kalpotāja uzvedībā, jo aizdara viņam muti, nedodot morālas tiesības mācīt, vest pie prāta, atmaskot un sludināt, un tas jau ir ļoti nopietni.

Pie cilvēka miesīgās dabas izpausmēm pieder arī nesavaldība un neprāts. Ar **nesavaldību** saprotam nekontrolētu uzvedību, kas nav veselā saprāta un ētisko normu vadīta. Atkarībā no tā, uz kādu dzīves sfēru tā attiecas, nesavaldība var izpausties kā rijība, alkatība, seksuāla izlaidība, uzdzīve, alkoholisms, u.c.

Esot kristiešiem, mēs varētu teikt, ka tas mūs neskar, jo tādi grēki ir raksturīgi tikai pasaules cilvēkiem. Diemžēl dzīve pierāda, ka tas nebūt tā nav. Vaļsirdīgajās dvēseļu aprūpes sarunās ar kristiešiem laiku pa laikam var dzirdēt

tādas lietas, ka netici savām ausīm, kad to stāsta kristietis. Protams, ierindas draudzes loceklis diez vai par to zina, bet mācītāji un sevišķi dvēseļu aprūpētāji saskaras ar šīm problēmām. Visbiežāk gaismā tiek nestas rijība, alkatība un seksuālā izlaidība, par kurām vēlāk parunāsim pamatīgāk.

Neprāts – tas ir spriestspējas un saprātības trūkums vārdos un darbos. Tas ienes mūsu dzīvēs nesakārtotību un haosu, tā graujot to un pārvēršot par vienām vienīgām šausmām. No tā ciešam ne tikai mēs, bet arī apkārtējie cilvēki, pirmkārt, mūsu tuvinieki.

Precīzu šī netikuma aprakstu un tā sekas mēs varam lasīt Dieva Vārdā, kur ir arī lielisks padoms, kas uzrāda izeju no šī bezprāta. „Neprātīgie, kas sirga un cieta mokas savu grēku un savu noziegumu dēļ, ka viņiem apriebās ēdiens un viņi nonāca gandrīz līdz pat nāves vārtiem, tad viņi piesauca To Kungu savās bēdās, un Viņš viņus izglāba no viņu bailēm. Viņš sūtīja Savu Vārdu un dziedināja viņus, un izglāba viņus no bojā ejas.” (Ps. 107:17-20).

Ja savas cilvēciskās miesīgās dabas dēļ esam rīkojušies neprātīgi, neapdomīgi kaut ko pasakot vai izdarot, par ko vēlāk rūgti nožēlojam, nav vērts krist izmisumā, bet atceroties šos Svēto Rakstu vārdus, vajag nožēlot savu nodarījumu un steigties pie Tā, Kurš spēj dziedināt mūsu brūces un atbrīvot no briesmīgās bojāejas.

Niecība – arī ir raksturīga mūsu miesīgās cilvēcīgās dabas izpausme. Ar to mēs saprotam visu tukšo, bezvērtīgo, jo agri vai vēlū tas kļūst par pīšļiem. Niecībai raksturīgas haotiskas rūpes, nevajadzīga steīga kustībās, darbos un uzvedībā. „Ak niecību niecība! saka mācītājs, – Ak niecību niecība! Viss ir niecība!” (Sal.māc. 1:2), – šie vārdi 100% precīzi raksturo mūsdienu dzīvi, kura ir kā atvars, kas ievēl sevī, arvien palielinot ātrumu, un mēs, līdzīgi kā vāveres ritenī – griežamies, griežamies un griežamies...

Vienīgais Cilvēka paraugs, kurš nebija niecības uzvarētis, bija Kungs Jēzus, savas zemes dzīves laikā. Cik mierīgi, apdomāti un nesteidzīgi bija visi Viņa vārdi, rīcība un darbības! Cik nesatricināmi Viņš rīkojās pašās bezcerīgākajās un kritiskākajās situācijās! Viņš patiesi bija Dieva Dēls. Kas

attiecas uz mums – cilvēkiem, tad psalmists Dāvids reiz, visu apkopojot, ir teicis: „Tiešām, kā vēsma ir cilvēku bērni, tikai maldi ir lielu vīru dēļi; svaru kausos likti, viņi ceļas uz augšu vieglāk par vēja pūsmu” (Ps. 62:10). Precīzāku apzīmējumu neatrast.

Uzmanīgi izpētot Rakstus, nonāc pie secinājuma, ka visos laikos niecība ir bijusi lāsta zīmogs. Ījaba grāmatā mēs atrodam tādus vārdus: „Lai no ceļa nokļīdušais neuzticas niecībai, jo niecība viņam būs arī kā atmaksa” (kr.val.tulkojums) „Lai viņš nepaļaujas uz nelietību, ar to viņš tikai pieviļ pats sevi.” (Īj. 15:31). Daudz vēlāk – ķēniņa Dāvida laikā, levīts Asafs – pazīstams pravietis un psalmotājs, atceroties Dieva dusmas kā atbildi uz Israēla atkāpšanos no patiesības, teica: „Tad **Viņš lika izgaist viņu dienām nīcībā** un viņu gadiem postīgā steigā” (Ps. 78:33). It kā viņam piekrītot, ķēniņš Dāvids apgalvo: „Cilvēks staigā kā ēna. Un **nieka dēļ viņš raizējas**. Viņš krāj mantu kaudzēm, bet nezina, kam tā būs” (Ps. 39:7). Pamācot un stiprinot kristiešus Tesalonikā, apustulis Pāvils nīcību nosauc par piedauzīgu rīcību: „Tagad dzirdam, ka daži jūsu starpā dzīvo nekārtīgi, nestrādādami nekādu darbu, bet tikai izlikdamies” (2.Tes. 3:11). Un tas patiešām tā ir. Dzīvē bieži nākas manīt, ka hiperaktīvi cilvēki, kuri visu laiku ir ar kaut ko aizņemti, skraida šurpu turpu, cenšoties daudz paveikt, patiesībā ļoti maz ko izdara.

Vēl viena miesīgā cilvēka izpausme mūsos ir **nemiers**. Tajā mēs iekrītam tad, kad kaut kas mūs satrauc. Parasti, tiklīdz nemieru izraisošais faktors pazūd, arī nemiers izgaist. Bet mēdz būt arī tā, ka cilvēks nepārtraukti ir satraukumā, un tāds stāvoklis kļūst par viņa ikdienas dzīvi. Viņš nepārtraukti par visu satraucas, vai tam ir vai nav iemesls. Šāds cilvēks nereti nemieru uzskata par pozitīvu sava rakstura iezīmi, kas liecina par gudrību un īstenu tuvākā mīlestību. Patiesībā, ar visu šo, viņš savu tuvāko dzīves aptumšo, nevis uzlabo. Jo, nenesot savā sirdī mieru, rada rūpes un neērtības citiem, izsitot viņus no līdzsvara un laupot tiem mieru.

Nemiera un satraukuma brīžos, mums sevišķi svarīgi ir savā sirdī sadzirdēt vārdus, ko reiz Jēzus teica vētraī, kas

bija sacēlusies jūrā: „Klusu, mierā!”. Ja daba, vējš un viļņi pakļaujas Radītājam, tad cik jo vairāk tas būtu jādara mūsu domām, jūtām un emocijām. Dievs visu nepārtraukti kontrolē un, zinot, cik mēs spējam panest un izturēt, neliks mums ciest pāri spēkiem. Miers iekš Tā Kunga nekādā gadījumā nav atkarīgs no ārējiem apstākļiem, bet tikai no mūsu personīgajām attiecībām ar Dievu.

Nemiers parasti liecina par mūsu trūkumiem, tādēļ ka, ļaujot tam vaļū, mēs tādā veidā paužam šaubas par to, vai mūsu apstākļi un problēmas ir Dievam pa spēkam. Tad nu, lūdzu, nolieciet malā savu satraukumu, jo tas tik un tā neko nemainīs. Lieciet pie malas arī visus savus apsvērumus un iespējamības, bet pilnībā uzticieties Dievam. Atcerieties brīnišķīgos Svēto Rakstu vārdus: „Kas dzīvo Visaugstākā patvērumā un mīt Visuvarenā ēnā, tas saka uz To Kungu: „Mans patvērums un mana pils, mans Dievs, uz ko es palaujos!” Jo Viņš tevi glābj kā putnu no ķērāja cilpas, pasargā no iznīcinātāja mēra. Viņš tevi sedz ar Saviem spārniem, zem Viņa spārniem tu esi paglābts; Viņa patiesība ir tavs vairogs un bruņas” (Ps. 91:1-4). Nepievērsiet pārāk lielu nozīmi savām neveiksmēm, neticiet nelaimīgam liktenim un „melnajai dienai”, jo Tas Kungs ne velti ir mums teicis: „Jūsu sirdis lai neizbīstas” (Jņ. 14:1). Šos vārdus atkārtojiet vairākas reizes dienā, kamēr pieradīsiet uzticēties Dievam, Viņu visur liekot pirmajā vietā un visu darot, balstoties uz Viņa mīlestību, uzticamību, tuvumu un žēlastību.

Ar nemieru cieši saistīta ir **pārlieku liela norūpēšanās**. Tas nozīmē, ka cilvēkam ir nosliece ļaut sevi aprīt rūpēm, izdomātiem satraukumiem un bailēm. Pārlieku lielu norūpēšanos nevajag jaukt ar gādību un rūpēšanos, ar ko mēs saprotam domas un darbības par kāda vai kaut kā labklājību. Rūpēšanās nozīmē uzmanību, gādību, aprūpi, ko mēs veltām saviem tuviniekiem un sev dārgiem cilvēkiem. Norūpēšanās ir nemiera un satraukuma izpausme, kuri visbiežāk ir lieki un nevajadzīgi, ja mēs patiesi ticam, ka tas Kungs par mums rūpējas.

Bez Dieva gribas un atļaujas nekas mūsu dzīvē nevar notikt. Mēs nevaram kļūt par akla gadījuma vai likteņa upuriem.

Viss, kas ar mums notiek, ir ieplānots un atrodas Dieva pārziņā. Tādēļ nevajag priekšlaicīgi satraukties, ka tev var atīstīties vēzis, piemeklēt infarkts vai autokatastrofa. Tas viss var notikt tikai tad, ja ir Dieva paredzēts. Norūpēšanās un nevajadzīgi satraukumi ne tikai nav vajadzīgi, bet ir lieki. Lai kā tu satrauktos, tas nepalīdzēs atrisināt problēmu vai izvairīties no krīzes. Vēstulē Filipiešiem (4:6-7) ir tādi vārdi: „Nezūdaities nemaz, bet jūsu lūgumi lai nāk zināmi Dieva priekšā ar pateicību ikvienā pielūgšanā un lūgšanā. Un Dieva miers, kas ir augstāks par visu saprašanu, pasargās jūsu sirdis un jūsu domas Kristū Jēzū”.

Pārmērīga norūpēšanās un lieka satraukšanās ir ne tikai grēks, kurš laupa mums mieru un pašaušanos uz To Kungu, bet arī nervu pārslodzes, bezmiega, sirds funkcionālo slimību un kuņģa čūlas iemesls. Tā ne tikai nemazina sāpes par to, kas rīt varētu notikt, bet arī izsūc no jums spēku, kas nepieciešams šodienai. Tādēļ, vislabāk ir visā pašauties uz To Kungu – kā bērnam, kurš paklausīgi izpilda to, kas rakstīts Bībelē: „Visu savu zūdīšanos metiet uz Viņu, jo Viņš gādā par jums” (1.Pēt. 5:7).

Tur, kur ir rūpes un satraukumi, noteikti ir arī **bailes**. Diez vai mūsu starpā atradīsies kāds cilvēks, kuram šīs jūtas nebūtu pazīstamas. Bailes, esot nedrošībā par kaut ko, nakts murgi, satraukums, ka pašam ar visu jātiek galā, bailes pirms eksāmeniem, bailes pazaudēt darbu, saslimt ar kādu neārstējamu slimību, novecot un kļūt bezpalīdzīgam.

Mēs visi pazīstam šīs cilvēciskās bailes, kuras atņem mieru un prieku, savažo un paralizē, dara mūs nespējīgus saglabāt sirds mieru, liecināt par Kristu un nest Labo Vēsti dvēselēm, kuras iet bojā. Bailes nav nieks, ar kurām var tikt galā izmantojot pašdisciplīnu un saprātu. Tomēr tām nedrīkst pakļauties. Tās nedrīkst mūs šķirt no Dieva. Tieši pretēji, – bailēs vajag saukt un vaimanāt uz To Kungu, līdzīgi kā to darīja Ījabs, Jona, Dāvids, Elija, Jeremija un citi: „Bet es domāju savās bailēs: „Es esmu atstumts no Tavām acīm!” Bet Tu uzklausīji manu lūgšanas pilno saucienu, ar kuru es griezpos pie Tevis” (Ps. 31:23); „Un, kad mana dvēsele bija pagurusi baiļu mazdūšībā, es atcerējos Tevi, ak, Kungs,

un mana lūgšana nonāca pie Tevis Tavā svētajā namā” (Jona 2:8).

Tad, kad mūs moka nemiers un bailes, kad mēs sevi novārdzinām ar rūpēm un satraukumiem, ir īstais laiks ar visām savām domām vērsties pie Tā Kunga. Jo Viņš ir Visuvarens. Viņš ir labākais atbalsts. Viņš ir mīlestība, un tajā ir mūsu cerība. Savas bezspēcības, sliktās pieredzes un biedējošo perspektīvu priekšā ir jātic Viņa spēkam un palīdzībai, jo vien Viņš var mūs izcelt no jebkurām bēdām.

Tagad gribētos pieskarties tādām mūsu miesīgās, cilvēcīgās dabas izpausmēm, kuras daudzi uzskata par diskutējamām. Piemēram, daudzi ticīgie uzskata, ka **kautrīgums, noslēgtība, neatsaucība un nedraudzīgums** nav uzskatāmi par grēkiem. Viņi sliecas to apzīmēt kā nepilnību, vājumu, mazdūšību vai vienkārši par negatīvām cilvēka rakstura iezīmēm, pie kurām var attiecināt vēl citas nelabas rakstura šķautnes, tādas kā : **nesakārtotība, nevīžība, nedisciplinētība, neuzmanība, lēnība un slinkums**.

Taču, ja mēs uz tām lūkojamies tā, tad nekas cits neatliek kā ar viņām samierināties, paliekot tādām visu mūžu. Ja atzīstam tās par grēku un nākam pie Jēzus dārgajām Asinīm, no tām var attīrīties un atbrīvoties. Līdzīgas cilvēcīgas vājības, neapšaubāmi, ir jāsauc par grēku jau tādēļ vien, ka viņu izcelsmes avots ir uz otru pusi izvērsta lepība, kurā, protams, neviens nevēlas atzīties.

Kristietis nevar nolaist rokas sava bezspēka priekšā, ja viņam ir Palīgs, Kuram nekas nav neiespējams. Tieksme attaisnot šos grēkus, liecina vien par to, ka mēs esam miesīgi, pēc miesas spriežam, pēc miesas domājam. Bet šajā miesā, pēc apustuļa Pāvila vārdiem, „nedzīvo nekas labs”. Ir ļoti vienkārši pateikt; „nu, ko lai dara, ja es tāds esmu! Tādi bija mans tēvs un māte. Es to esmu mantojis no viņiem...”

Nē! Ja Dieva Vārds saka: „Kas ir Kristū, tas ir jauns radījums, kas bijis ir pagājis, – viss ir tapis jauns”, tad tam ir jāizpaužas arī realitātē, darbos. Dieva bērnu attiecībām, tādām, kādas tās būs mūžībā, tādām tām jābūt jau šeit uz zemes. Vai tu vari iztēloties, ka Dieva troņa priekšā tu būsi kopā ar tādiem pašiem kā tu; neatsaucīgiem, noslēgtiem

ļaudīm? Protams, ka nē! Bet ja tā, tad nemeklē tam attaisnojumu savā raksturā, bet labāk iznīcini to sevī. Vai tad Svētie Raksti nesaka: „Citam daudz draugu uz nelaimi; tomēr ir draugi, kas ir labāki nekā brālis” (Sal.pam. 18:24) un „Bet beidzot esiet visi vienprātīgi, līdzcietīgi, brālīgi, žēlsirdīgi, pazemīgi” (1.Pēt. 3:8)? Sāc vingrināties tajā un drīz ieraudzīsi, kā pamazām no tevis aiziet nesabiedriskums un noslēgtība. Atceries mūsu Kunga Jēzus nenovērtējamos vārdus: „Tad nu visu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums dara, tāpat darait arī jūs viņiem. Jo tā ir bauslība un pravieši” (Mat. 7:12). Pārkāp, tā saukto, savu „slikto raksturu” un tad drīz vien pārliecināsies, ka Dievs patiešām palīdz tiem, kuri pieliek pūles.

Tas pats attiecas arī uz visām citām netīkamām mūsu rakstura iezīmēm, tai skaitā arī uz lēnīgumu un slinkumu, ar ko saprotam jebkuru nevēlēšanos strādāt un darboties, – tātad, nosliece uz bezdarbību. Svētie Raksti asi nosoda šos netikumus. Cilvēki ir izdomājuši daudzas parunas un sakāmvārdus par slinkumu. Sliņķis ir tīrā sodība gan mājās, gan ražošanā, bet vēl sliktāk, ja Dieva bērns cieš no slinkuma, tai skaitā no garīgā slinkuma. Un, ja, kā teicis gudrais Salamans: „Gausas rokas dara nabagu” (Sal.pam. 10:4), tad garīgais slinkums „Slinkums ieaijā miegā” (Sal.pam. 19:15). Kur plaukst garīgais slinkums, tur kļūst vājāka, atdziest un aizmieg kristiešu draudze. Tas, diemžēl, ar gadiem kļūst par sevišķi izplatītu slimību.

Nobeidzot tēmu par cilvēcisko, miesīgo dabu, atliek tikai teikt, ka visu augšminēto problēmu būtība slēpjas mūsu sirds grēcīgumā. Tādēļ mainīties mēs varam tikai no iekšienes, kad, noticot Jēzum, sāksim dzīvot tā, kā to māca Bībele. Patiesam un meklējošam Dieva bērnam raksturīga intensīva vēlēšanās atbrīvoties no sava „ES”. Tāds cilvēks kaislīgi vēlas pievarēt savas iedomas par paša nozīmīgumu – tas ir egoismu, kas savažo mūsu soļus un attur no patiesa garīguma izpausmēm. Atbrīvošanās no egoisma ir ļoti sāpīgs process, bet tas ir neizbēgams, ja vēlamies sasniegt Tā Kunga mērķus. Ja mēs nedomāsim sev, mēs nebūsim spējīgi atdot sevi Jēzus rokās un iemīlēt Dievu un cilvēkus.

Mūsu miesīgās cilvēcīgās dabas pārveidošana notiek pamazām, atkarībā no tā, kā mēs atsakāmies no saviem vecajiem, grēcīgajiem ieradumiem un dienu no dienas atjaunojamies gan savā sirdī, gan savā prātā, tātad, rīkojamies saskaņā ar Dieva Vārdu, kurš iesaka mums „...ka līdz ar agrākās dzīves veidu jums jāatmet vecais cilvēks, kas savu kārību pievilts iet bojā, un jāatjaunojas savā sirdsprātā un jāapgērbj jaunais cilvēks, kas radīts pēc Dieva patiesā taisnībā un svētumā. Tāpēc atmetiet melus un runājiet patiesību ikviens ar savu tuvāko, jo mēs savā starpā esam locekļi” (Efez. 4:22-25). Šādas pārmaiņas nav vienas vai divu dienu darbs. Tas ir process, kurš turpinās bezgalīgi. Kāds ir teicis, ka grēknožēla un vēršanās pie Dieva var notikt minūtes laikā, bet pieaugšana svētumā – visas dzīve darbs. Pētera 2. vēstulē 1:5 ir teikts: „Tāpēc pielieciet visas pūles un parādiet savā ticībā tikumu...”.

„Pielikt visas pūles” – nozīmē veidot savu raksturu, tas ir – iegūt jaunas spējas, mācīties būt nomodā un koncentrēt tam visu savu uzmanību. Nevienš nepiedzimst ar gatavu raksturu un ieradumiem. Tos mums ir jāveido saskaņā ar mūsu jauno dzīvību, kas ir mūsos. „Pielikt pūles” vienmēr ir grūti. Kaut arī mēs zinām, ka „šauris ir ceļš un šauri ir vārti, kas ved uz mūžīgo dzīvību”, bet uzvedamies tā it kā Tam Kungam mūs vajadzētu ievest Debesu Valstībā pa celiņiem un taciņām, kas nokaisīti ar ziediem.

Mūsu absolūti neatliekamā, garīgā nepieciešamība ir tajā, ka mums ir jāpiespriež nāvēssods mūsu dabiskajai tieksmei grēkot, tātad, pilnīgi jāatsakās no sevis tāda, kādi bijām iepriekš, tā kā atsakās no līķa, to apglabājot. Apustulis Pāvils teica: „Kas vēl apsūdzēs **Dieva izredzētos**? Vai Dievs, kas mūs taisno?” (Rom. 8:33).

Tā spriežot, mēs neesam pievērsuši uzmanību konkrētajam raksturojumam par tiem, uz kuriem tiek vērsti šie vārdi. Dievs attaisno ne jau visus pēc kārtas, kuri vienkārši Viņam tic (jo arī ļaunie gari tic un dreb), bet Savus **izredzētos**, par kuriem ir teikts; „Tad nu tiem, kas ir Kristū Jēzū, vairs nav nekādas pazudināšanas... Jo miesas cilvēki tiecas pēc miesas lietām, bet Gara cilvēki pēc Gara lietām.

Miesas tieksme ved nāvē, bet Gara tieksme – uz dzīvību un mieru. Jo miesas tieksme ir naidā ar Dievu: tā neklausā Dieva bauslībai, jo tā to nespēj. Miesas cilvēki nevar patikt Dievam. ...jo, ja jūs pēc miesas dzīvojat, tad jums jāmirst. Bet, ja jūs Gara spēkā darāt galu miesas darbībai, tad jūs dzīvosit” (Rom. 8:1,5-8,13). Tātad, **Dieva izredzētie**, kurus Dievs taisno, ir tie, kuri katru dienu nonāvē savu cilvēcīgo miesīgo dabu.

Mēs dziļi maldāmies, ja domājam, ka visu, kas mūsos ir, jāizlabo un jāizmaina Dievam. Tā mēs atsakāmies paši sevi garīgi, dvēseliski un fiziski audzināt. Nevajag arī vainu novelt uz vecākiem, kuri nav pienācīgi audzinājuši mūs, kad vēl bijām bērni. Pat ja tas tā ir bijis, tad šodien pat ir jāķeras pie sevis audzināšanas un savu miesīgumu jāatnes kā upuri par labu garīgajam. Nelolosim sevī miesīgo dabu, bet labāk aizvedīsim to tuksnesī, lai tur tā pilnībā pazemojas, tiek noslāpēta un nomirst.

Sākot cīņu ar veco cilvēku sevī, pirmkārt: jāatzīst, ka jebkurš cilvēks ir pilns netikumu, ir egoistisks un vienkārši postošs. Ja mēs to neizdarīsim, tad ātri vien iziesim uz kompromisu ar savām grēka izpausmēm, nospriežot, ka cīnīties ar visu ļauno mūsos ir bezjēdzīgi. Mums jāiemācās ne tikai atzīt pats grēka fakts, bet jāiemācās atrast izeju no šī šķietamā strupceļa, atceroties, ka uz zemes atnākušais Glābējs grēku uzvarēja pilnībā un absolūti. Viņš zina, kā mums palīdzēt mūsu cīņā.

Pazīstamais angļu evaņģēlists Rojs Hesions savā nelielajā grāmatiņā „Zem Golgātas zīmes” par to raksta tā: „Savas cilvēcīgās miesīgās dabas uzvarēšana nav vienreizējs notikums. Tas var sākties tad, kad Tas Kungs jums pirmo reizi uzrādīs jūsu netikumus. Tad iesākas nemitīga nomirstāšana sev, jo tikai tādā veidā Kungs Jēzus var izpausties mūsu mirstīgajā miesā. Simtiem reižu dienā mēs stāvēsim izvēles priekšā. Bet runa nav par mūsu plāniem, laiku, naudu vai izpriecām, bet par pastāvīgu piekāpšanos cilvēkiem mums apkārt; tas ir drošs pierādījums tam, ka mēs pakļaujamies Dievam. Jebkurš pazemojums, jebkurš mūsu apvainotājs un mocītājs – tas ir ierocis, ar kura palīdzību Dievs mūs grauj,

lai veidotos dziļāka gultne, pa kuru Kristus dzīve plūstu mūsos. Vienīgā dzīve, kas iepriecina Dievu un var beigties ar uzvaru, – tā ir Viņa Dzīve, kas atspoguļojas mūsos. Tā kā mūsu koncentrēšanās uz sevi ir pilnīgs pretstats Viņa dzīvei, mēs nevarēsim piepildīties ar Jēzus dzīvi, ja neesam gatavi Dieva dēļ nebeidzami pakļaut savu dzīvi nāvei. Un to veicina mūsu izvēle dzīvot tikumisku dzīvi”.

Iedziļinoties šajos vārdos, neviļus saproti, cik dziļš un precīzs ir Svēto Rakstu padoms: „Bet es saku: staigājiēt Garā, tad jūs miesas kārību savaldīsīt” (Galat. 5:16).

No brīža, kad piedzimstam no augšienes, Tas Kungs sāk Savu darbu pie mūsu jaunā cilvēka veidošanas. Un pienāks brīdis, kad no vecās dabas vairs nekas nebūs palicis pāri. Pazūd ārējā svētulība, pazūd iepriekšējā attieksme pret lietām, un viss, kas ir mūsos, ir no Dieva. Kad pilnībā esam atvadījušies no vecās dzīves, mēs saņemam jauno – bez kaislībām un egoisma, bez sava „ES” meklējumiem, bez jūtīguma pret pazemojumiem, apvainojumiem, pāridarījumiem. Dzīve – piepildīta ar mīlestību, kura pacieš, neskauž, neaizkaitinās, nedomā ļaunu, nepaaugstinās, vienmēr priecājas un nekad nepieķūst.

Kad miesīgais aiziet, tas ir tik redzami, ka nav iespējams to nepamanīt, un kā apstiprinājums tam būs visparastākās dzīves situācijas. Piemēram, kaut kas ar tevi notiek, bet tu nedusmojies un nenervozē, nekļūsti neiecietīgs, un izbrīnā domā par sevi: „Ja tas ar mani būtu noticis agrāk, tas mani noteikti būtu aizkaitinājis!” Nomirstot sev un dzīvojot garā, tu brīnīsies par to, ko Dievs tevī ir izdarījis. Tad tavā dzīvē darbosies vārdi: „Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns” (2.Kor. 5:17).

4. nodaļa

Grēki pret tuvāko.

Dieva Vārdā ir daudz padomu, kurus ievērojot, mēs varētu izvairīties no neskaitāmām dzīves problēmām. Viena no tām, ir problēma, kas saistīta ar cilvēku savstarpējām attiecībām. Visiem ir zināms, ka pēc rakstura, ieradumiem, nosliecēm, uzvedības sabiedrībā, spējām kontaktēties un daudz kā cita, mēs viens no otra ļoti atšķiramies. No vienas puses tas ir labi, jo padara mūsu dzīvi uz zemes interesantu, no otras – ir par daudzu konfliktu, nepatīkamu sadursmju, skandālu un citu nesaprašanās izpausmju cēloņi.

Nelaime ir tā, ka, esot pārāk aizņemti ar sevi, mēs nepamanām vai negribam pamanīt to, kā jūtas cilvēki mums blakus. Pēc savas dabas mēs esam egoisti, tamdēļ uzmanību, labu attieksmi, rūpes, palīdzību un citas izpausmes pieņemam kā pašas par sevi saprotamas, tā, it kā viņi visi mums būtu ko parādā. Visdrīzāk, mēs vienkārši aizmirstam, ka attiecības veidojas no abām pusēm.

Labākais princips, pēc kura vadīties, ir sekojoši Svēto Rakstu vārdi: „Tad nu visu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums dara, tāpat darait arī jūs viņiem. Jo tā ir bauslība un pravieši” (Mat. 7:12).

Brīnumaini dziļi un vienkārši vārdi, vai ne? Ja šo padomu ievērotu visi zemes iemītnieki, tad tas pašos pamatos izmainītu ģimeni, visas baznīcas dzīves jomas, nacionālo politiku un starptautiskās attiecības. Šajā īsajā Bībeles izteikumā ir apkopota visa, visu laikmetu morāles mācība, kas izteikta ar Mozus un praviešu muti.

Balstoties šajā principā, viss izskatās vienkārši un skaidri. Ja nevēlies, lai tavš tuvākais, vienalga, – tēvs, māte, meita, dēls, brālis, māsa, vai jebkurš cits – sarunātos ar tevi tādā tonī kā to pašlaik dari tu, tad nedari tā pats. Ja nevēlies, lai pret tevi izturas tā, kā tu grasies to darīt pret kādu citu, tad, vai nebūtu labāk, ja tu šajā brīdī apstātos? Padomā, kā justos tu, ja to, ko tu gatavojies par kādu teikt, skaļi pateiktu

visiem par tevi? Vai tev tas nebūtu aizvainojoši un sāpinoši? Ja, jā, tad arī tu, lūdzu, paklusē.

Jautājumā par attiecībām ar tuvāko (bet par tādu kļūst jebkurš cilvēks, ar kuru mēs kontaktējamies, neatkarīgi no tā, vai viņš ir vai nav ticīgs) biežāk būtu jāatceras, ka kristietība nav tikai atturēšanās no grēka, bet aktīva tikumība, kas izpaužas visās cilvēka dzīves jomās. Tādam **dvēseles cēlumam** būtu jābūt katrā sevi cienošā cilvēkā, un vēl jo vairāk – kristietī. Žēl, bet šī rakstura īpašība mūsdienās ir kļuvusi par tādu retumu, ka mēs pat šī vārda nozīmi esam aizmirsuši; bet tas nozīmē augstu tikumību, godīgumu, atklātību un pašaieliedziību. Par šādiem augsta garīguma cilvēkiem, mēs labprāt lasām senlaiku grāmatās. Mūsdienās cilvēkos to gandrīz nevar sastapt, – vai nu tādēļ, ka cilvēce ir kļuvusi sekla, vai tādēļ, ka apstiprinās Bībeles vārdi par pēdējiem laikiem.

Ir viena cilvēka rakstura iezīme, pēc kuras var nekļūdīgi noteikt cilvēka garīgo stāvokli, un tas ir nekas cits kā cilvēka spēja būt pateicīgam Dievam un blakus dzīvojošiem tuvākajiem. Kritušu un izvirtušu cilvēku pasaulē pateicība – rets viesis, bet, ja mēs to tomēr sastopam, tad visbiežāk tajos, no kuriem to vismazāk gaidām.

Pateicība – tā ir atzinības izpausme par parādīto labestību un uzmanību, vai, citiem vārdiem sakot, spēja sajust un ar laipniem vārdiem, uzvedību un žestiem izteikt kādam savu prieku un apmierinātības sajūtu.

Tādēļ – **nepateicība** ir – jebkādu pateicības un atzinības jūtu neesamība, to izpausmes trūkums par sniegto palīdzību kādam. Šis netikums, kas raksturīgs daudziem, ļoti apbēdina To Kungu. Lai pārliecinātos par to, atliek vien atcerēties brīnumaino desmit spitālīgo izdziedināšanu, aprakstītu Lūkasa evaņģēlijā, no kuriem tikai viens atgriezās, lai pateiktu paldies. Cik skumju, sāpju un maiga pārmetuma skan Pestītāja vārdos, kad, pie Viņa kājām nokritušajam cilvēkam Viņš saka: „Vai visi desmit nav kļuvuši veseli? Kur tad tie deviņi? Vai cits neviens nav atradies, kas būtu griezies atpakaļ un Dievam godu devis, kā vien šis cittautietis?” (Lk. 17:17-18). Vēršoties pie samarieša,

Jēzus teica: „Celies, ej! Tava ticība tev ir palīdzējusi”. Šajā mēs redzam, ka tikai pateicīgie mantos patiesās Kristus bagātības. Uz mūsu pateicību Tas Kungs atbild ar jaunām svētībām. Deviņi no desmit spītālīgajiem tikai izdziedinājās no savas briesmīgās slimības, desmitais tika izglābts arī no grēka.

Citu nepateicība, kas vērsta pret mums, mūs dziļi izbrīna, bet kad mēs paši esam tās avots, visbiežāk, nez kāpēc, nepamanām. Sevišķi tas attiecas uz mūsu vistuvākajiem cilvēkiem, kurus, liekas, mēs ļoti mīlam: – mātes, tēvus, sievas, vīrus, – tas ir tos, kuri dāvā mums dzīvību, pilnībā nododas rūpēm un gādībai par mums, nereti upurējot sevi un savu personīgo laimi.

Tā kā esam Dieva radība un pilnībā esam atkarīgi no Viņa, un dzīvojam cilvēku sabiedrībā, kas mūs kaut kādā mērā ietekmē, tad pateicības izrādīšanai būtu jābūt pašsaprotamai. Bībelē ir daudzas rakstu vietas, kas uz to norāda ar tādiem vārdiem kā: pateicība, pateikšanās, pateikties, pateicīgs (3.Moz. 22:29, Neh. 12:24, Jer. 33:11, Mt. 15:36, Rom. 6:17, 2.Kor. 2:14, Ef. 5:4, Fil. 4:6, 1.Tes. 5:18, Ap.d. 24:3, 1.Lku. 16:4, 2.Lku. 29:31, Ec. 45:15, u.c.).

Taču, neskatoties uz to, cilvēciskā nepateicība ne tikai visu laiku liek sevi manīt, bet arvien vairāk izplatās. Par to lasām Bībelē. Nepateicība neskaitāmas reizes izpaužas attiecībā **pret Dievu**: „Jo, zinādami Dievu, viņi to nav turējuši godā kā Dievu un Viņam nav pateikušies... tāpēc Dievs viņus viņu sirds kārtībā nodevis izvirtībai...” (Rom. 1:21.24); **pret vecākiem**: „Jo dēls nicina un nopaļā tēvu, meita uzstājas pret māti, vedekla ir pret vīramāti...” (Mih. 7:6); **pret labdariem**: „Uz manu mīlestību tie atbild ar naidu...Tie atmaksā labu ar ļaunu, ar ienaidu par manu mīlestību” (Ps. 109:4-5) un „Vai labs jāatmaksā ar ļaunu? Tie manai dzīvībai ir izrakuši bedri!...” (Jer. 18:20); **pret draugiem, kuri ir nelaimē**: „Un Ījabs atbildēja un sacīja: cik ilgi jūs manu dvēseli gribat skumdināt, mani ar vārdiem saplosīdami gabalos? Jau desmitkārt jūs mani niecinājāt, un jums nebija par kaunu man sāpes darīt!... Mani radi uzturas kaut kur tālumā, un mani uzticamie draugi mani aizmirsuši...

Visiem maniem uzticamiem draugiem es derdzos, un tie, ko es mīlēju, ir man pagriezuši muguru un ir man naidīgi” (Īj. 19:1-3, 14, 19).

Nu ko, laiki mainās, bet cilvēki nē. Kā tas bija gadu tūkstošiem atpakaļ, tā tas ir arī tagad. Saņemot no Tā Kunga neskaitāmas žēlastības un svētības, cilvēki Viņam pateicas tikai ar savām lūpām, tādēļ, ka viņu sirdis ir aizņemtas ar ko citu. Pieaugot, bērni aizmirst labo, ko vecāki viņiem darījuši, un, pateicības vietā izsaka tiem savu neapmierinātību un aizvainojumus, nesniedz mīlestību un uzmanību, bet vecumā – vispār pamet, atstājot vārda pilnā nozīmē, likteņa varā. Kas attiecas uz laba atdarīšanu ar ļaunu, tad šī kliezdošā cilvēciskā netaisnība ir sastopama visapkārt.

Kur ir nepateicība, tur noteikti ir neuzmanība, rupjība, neiejūtība, nonākot līdz pat cietsirdībai.

Neuzmanība – tas ir iejūtīguma, sapratnes, rūpju, cieņas iztrūkums, pret otru cilvēku, kas bieži izpaužas kopā ar viņa cilvēciskās vērtības un tiesību ignorēšanu. Šī nepievilcīgā rakstura iezīme labi sadzīvo ar **rupjību**, kas izpaužas kā asums, nekaunība un neaudzinātībā attiecībās ar citiem.

Rupjība vienmēr darbojas atbaidoši, bet, kad tā izpaužas attiecībā uz vistuvākajiem, tā izsauc īpašu riebumu. Smalki uztverot šo netikumu, tautas paruna saka: „Citu priekšā dzied kā lakstīgala, savējo – mauro kā vērsis”. Ļoti bieži tas tieši tā arī ir. Dienā, atrodoties mazpazīstamu ļaužu vidū, darbā, mācību iestādē, var spēlēt savaldīga, audzināta cilvēka lomu. Ko vajadzēja valdīt dienā, vakarā mājās var izgāzt pār saviem tuviniekiem. Nepazīstamas sievietes klātbūtnē vīrs var uzvesties ļoti pieklājīgi, galanti un uzsvērti uzmanīgi, bet, atgriežoties mājās – neveltīt pat labu vārdu vai laipnu skatienu savai sievai.

Neuzmanīgam un rupjam cilvēkam raksturīga cieta dvēsele, kas ir cietsirdības veidošanās iemesls, tālāk attīstoties līdz bezjūtībai – galējam skarbumam, nesaudzībai, nežēlīgai attieksmei pret jebkuru. Tādā gadījumā nevar būt ne runas par līdzietību, žēlsirdību, tāpat arī par labestību, maigu, augstsirdīgu attieksmi pret cilvēkiem,

tādēļ ka nocietināta sirds uz to nav spējīga. Tā, iesākoties ar „nevainīgu” neuzmanību, kuru, mēs, atrodot visus iespējamus iemeslus, attaisnojam, varam nonākt līdz galējai ciet-sirdībai, kas cilvēku var padarīt par despotu un tirānu.

Ir kāds stāsts par mazu puisīti, kurš auga ģimenē, kur dzīvoja viņa vecvectētiņš. Vecais vīrs bija jau tik vecs un nespēcīgs, ka nespēja pienācīgi uzvesties pie galda. Viņa kreisā roka bija paralizēta, bet labā tā trīcēja, ka viņš nevarēja karoti pacelt pie mutes, lai tās saturs neizlītu uz krūtīm. Tas, protams, izskatījās neestētiski, tādēļ, lai citos neizsauktu riebumu un nebojātu apetīti, vecvectētiņu ar visu viņa blodiņu, nosēdināja tā patālāk no visiem – stūrī un kā mazam bērnam uzlika lacīti, un atstāja viņu vienu. Jaunajai sievietei – puisīša mammai tā bija apnīcis rūpēties par šo nespēcīgo ģimenes locekli, ka savā sirdī viņa jau sen viņam vēlēja nāvi.

Reiz pēc vakariņām, kad visi vēl turpināja sēdēt pie galda un sarunāties, puisītis nosēdās pie sava mīļā vectētiņa kājām un no kociņiem kaut ko cītīgi sāka meistarot. Izbrīnījusies par šo uzcītīgo darbošanos, mamma skaļi pajautāja dēlam, ko viņš tur dara, un saņēma atbildi: „Es tev un tētim taisu kasti, no kuras jūs barošu, kad būsiet tikpat veci kā vecvectētiņš”.

Pie galda iestājās nāves klusums. Kauna sārtums ielija jaunās sievietes vaigos, bet viņas vīrs samulsis kāšēja. Vārdi te bija lieki. Tas Kungs izmantoja maza bērna prātu, lai caur to uzrunātu pieaugušo cilvēku sirdsapziņu. No tā laika vecais vīrs atkal sēdēja pie galda, un visi pēc kārtas baroja viņu bez jebkāda sašutuma un riebuma, kas agrāk bija bieži redzams.

Arī tagad daudzās ģimenēs ir slimi un veci cilvēki. Attiecībā uz viņiem ļoti ātri top redzamas tās īpašības, par kurām tikko runājām. Tādēļ, lai cik tas būtu grūti, šādos brīžos ir jāmācās būt pacietīgam un mīlošam, atceroties, ka, gandrīz katram no mums nāksies nodzīvot līdz vecumam, un tagad mēs nevaram uzminēt, kāds tas būs. Tad nu labāk šodien attieksimies pret mūsu vectēviem, vecmammām, savārgušajiem tēviem un mātēm tā, lai pēc tam – mūsu vecumdienās nevajadzētu raudāt un nožēlot savu bezjūtīgumu, cietsirdību, un ar nokavēšanos nāktos uzzināt Bībeles vārdu

patiesumu: „Nepievilieties, Dievs neļaujas apsmieties! Jo, ko cilvēks sēj, to viņš arī pļaus” (Gal. 6:7).

Turklāt vēl bez nepateicības, rupjības, neuzmanības un nejūtības, mēs pret saviem tuvākajiem nereti izpaužam izsmieklu, pazemojumu un prasīgumu.

Izsmiešana – tā ir nosliece uz aizvainojošiem jokiem, cenšanās kādu izsmiet citu klātbūtnē, ņirgāties un pat apvainot. Nereti par izsmiešanas objektu kļūst kāds no ģimenes locekļiem, kurš kādu iemeslu dēļ nevar vai negrib tam pretoties. Tādus cilvēku parasti sauc par „grēkāžiem”, izlejot pār viņiem ļaunumu, apvainojumus, sašutumu un neiecietību. Jāteic, ka tiem, kuri mīl ņirgāties par citiem, pašiem tas nepatīk, ja kāds to pašu pavērš pret viņiem. Tad viņiem smieklī vairs nenāk. Viņi apvainojas, jūtas aizskarti un sāk neieredzēt savus izsmējējus.

Vēl viena pretīga rakstura iezīme attieksmē pret tuvākajiem ir ieradums citu klātbūtnē viņus pazemot. Sevišķi bieži gan apzināti, gan neapzināti to dara laulātie – ļoti labi zinot viens otra nepilnības un vājās vietas. Kad viņai vai viņam sāk apnikt otras puses vājās vietas, un viņi redz, ka mājieni, pārmetumi un citi mēģinājumi ko mainīt nedarbojas, tad sākas apvainojumu, neapmierinātības, sašutuma izliešana „vainīgā” tuvinieku un citu cilvēku ausīs. Tā, esot viesībās, vīrs var pateikt, ka viņa sieva ir neprasa un tik garšīgi kā šīs mājas saimniece, nemāk gatavot. To sakot, viņš pat nepadomā, kā jūtas sieva, bieži darot to pat speciāli – lai viņu sāpinātu. Tad mēdz būt, ka arī sieva nepaliek parādā, paziņojot, ka vīrs ir tāds sliņķis, ka mājās pat naglu nevar iesist, un mājās neko nedara.

Tā, viens otru pazemojot, šīs pāris piepaceļ plīvuru, un top redzamas patiesās attiecības šajā ģimenē. Jāsaka, ka laulātais, kurš pazemo savu „otru pusi”, visu pirms pazemo pats sevi, parādot sevi ne tajā labākajā gaismā. Jo dzīves draugu mēs izvēlamies paši pēc savas gaumes. Ne velti ir sakāmvārds „tāds tādu atrod”. Tad nu „atkailinot” citu priekšā vīru vai sievu, mēs demonstrējam paši sevi un savu gaumi. Bez tam ar šādu uzvedību mēs apstiprinām savas pašcieņas trūkumu.

Bieži precēta meita, atnākot pie savas mātes, viņai vienai vai arī vēl citu ģimenes locekļu klātbūtnē, sāk sūdzēties par to, ka vīrs viņu vairs nemīl, nepalīdz mājas darbos, nevelta pietiekoši uzmanību. Apvainojumi un sašutums līst straumēm, „vaininieks” sēž blakus un nezina, kur likt savas acis. Tāpat var darīt arī vīri, stāstot savām mātēm par sievas nepilnībām. Tādēļ nav brīnums, ka tādas vīramātes un sievasmātes, kuru galvas ir pilnas ar šīm raudu dziesmām, sāk censties vest pie prāta savas vedeklas un znotus, kas noved pie jaunās ģimenes saspīlēto attiecību vēl lielākas saasināšanās. Citu cilvēku klātbūtnē pazemojot savu dzīves draugu, mēs varam sastrādāt tādas lietas, ka pēc tam grūti būs kaut ko izlabot.

Līdzīgi mēdz notikt arī draugu vidū. Jāsaka, ka dziļa, nesavtīga draudzība mūsdienās, ir liels retums. Daudzi sev draugus izvēlas, ne vienmēr tīru motīvu vadīti. Veidojot draudzību ar tā sauktajiem „vajadzīgajiem cilvēkiem”, daži darbojas savtīgu motīvu vadīti, meklējot sev kādu labumu. Pat ja tas tā nav, draudzība bieži tiek pārbaudīta ne tikai caur uzticību, bet arī caur skaudību.

Gadās, ka tavu draugu visi, it kā būtu norunājuši savā starpā, liela, sajūsminās par viņu, uzteic viņa rīcību. Kādu laiku tu to viegli pieņem, bet pienāk brīdis, kad tas sāk apnikt un kļūst nepanesami, jo sirdī ir iezagusies skaudība, un, zinot šī cilvēka citas puses, tu sāk pārliecināt sajūsminātos, ka viņiem nav gluži pareizs viedoklis par šo cilvēku.

Tā nu sanāk, ka visu zināšanai top zināmi fakti, kurus draugs, uzticoties tev, ir atklājis. Tā rīkojoties, pārāk labo viedokli par draugu tu varbūt esi izmainījis, bet vai tu esi rīkojies kā draugam pienākas? Vai tu tāpat kā Jūda neesi nodevis viņa uzticēšanos un vaļsirdību? Vai tu gribētu, lai viņš attiecībā pret tevi izdarītu to pašu? Nē? Tad kādēļ tu tā rīkojies? Jo Dieva Vārds saka: „Tad nu visu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums dara, tāpat darait arī jūs viņiem.” Pat ja tas, ko tu par viņu pastāstīji, ir patiesība, vai draudzības vārdā nebūtu labāk paklusēt?

Dzīvojot uz šīs zemes, Kristus, pazemojies līdz kalpa kārtai, mazgāja Saviem mācekļiem kājas, sakot: „Ja nu Es,

jūsu Kungs un Mācītājs, esmu jūsu kājas mazgājis, arī jums pienākas cits citam kājas mazgāt. Jo Es jums priekšzīmi esmu devis, lai jūs darītu, kā Es jums esmu darījis” (Jņ. 13:14-15). Šajos vārdos ir ielikta dziļa, garīga jēga. Tajos laikos, kāju mazgāšana, ienākot kādā mājā, bija kalpu darbs. Pielīdzinot Sevi viņiem, Kristus rādīja piemēru, kā mums ir jāizturas pret mūsu tuvākajiem.

Mēs, ar savu tuvāko, bieži apejamies kā ar niecību, viņu pazemojot un demonstrējot savu pārākumu. Pie tam, nereti tā darām ar cilvēku, kurš pēc vecuma, izglītības, prāta, intelekta un cēlsirdības ir daudz pārāks par mums. Pazemots un apvainots viņš klusē, jo nevēlas jums atmaksāt ļaunu ar ļaunu, un rīkojas tā, kā māca Dieva Vārds. Bet kādi tad nu izskatāmies mēs?... Nevajag aizmirst, ka Tas Kungs vienmēr ir pazemoto un nonicināto pusē. Tādā veidā, cenšoties citu acīs graut kāda godu, mēs pār sevi izsaucam Dieva dusmību, nevis Viņa labvēlību. Viņš ir taisnīgs, un tādēļ, agrāk vai vēlāk, viss ļaunais atgriezīsies pie mums atpakaļ.

Paši, neesot ne tuvu pilnībai, mēs esam spējīgi būt ļoti prasīgi pret citiem, bieži kļūstot par tirāniem un despotiem.

Prasīgums – tas ir augstu prasību uzstādīšana kādam. Cilvēks, kuram ir šī rakstura iezīme, parasti ir ļoti prasīgs pret citiem. Katru reizi, kad viņš nav apmierināts, izrāda dusmas un sašutumu par visīstākajiem sīkumiem. Visus savus lūgumus un rīkojumus viņš izsaka kategoriskā un apņēmīgā formā, ar intonāciju, kura nepieļauj nekādus iebildumus. Rupjā uzstājība, ar kādu viņš gaida savu iegribu un vēlmju izpildīšanu, atņem cilvēkiem spēku un dara nervozus, tā sagandējot viņiem dzīvi.

Prasīgums pret saviem tuvākajiem nav raksturīgs tikai egoistiskajiem pasaules cilvēkiem. Ar to slimo arī tā saucamie „paraugticīgie”. Šie „dievbijīgie”, esot savās ģimenēs, nevis iet mazumā, parādot mīlestību, pacietību un lēnprātību, bet tie ir viņu neticīgie radnieki, kuriem sevi jāpazemina. Tie, visu to saskatījušies, vēlāk neko nevēlas dzirdēt par ticību un kristiešiem. Tā nu ar vārdiem var runāt par Kristu, gribot dvēseles vest pie grēku nožēlas, bet ar savu rīcību un darbiem attālina no Viņa un noskaņo pret kristietību.

Mēs varam pat nepamanīt, ka ar savām nepārtrauktajām prasībām, aizrādījumiem, spiedienu un dominēšanu pār citiem, viņu dzīves pārvēršam par īstām šausmām. Viņi tad to vien gaida, ka varēs izrauties no šīs dzīves un dzīvot tā, kā paši to vēlas.

Visbiežāk šis prasīgais cilvēks ir mājas saimnieks – tēvs un vīrs, kurš ar savu uzvedību un attieksmi pret sievu un bērniem, piespiež viņus iet „kā pa stīgu”. Izmantojot savas ģimenes galvas tiesības, viņš uzvedas kā neapšaubāma autoritāte un gaida bezierunu pakļaušanos, un visu viņa izdomāto nolikumu un kārtību bezierunu izpildi. Bet viņš to panāk nevis ar gudrību, laipnību un mīlestību, bet ar prasīgumu, kas pārtop morālā vardarbībā un cietsirdībā. Zem tādas „dzelzs rokas” sieva un bērni burtiski vaimanā, jūtoties izmantoti. Šādā gadījumā par savstarpēju cieņu, uzticību un patiesumu nevar būt ne runas tādēļ, ka cietsirdība un likums visu nogalina.

Līdzīga loma var būt arī valdonīgai un cietai mātei, kura visādi cenšas panākt, lai visi „dancotu pēc viņas stabules”. Bērni no viņas dzird tikai dusmīgus: „Ko es tev teicu! Uz kurieni tagad sataisījies?! Cik reizes tev var teikt vienu un to pašu!? Ātrāk!.. Nedrīkst!.. Nekur tu neiesi, un tas ir mans galavārds!... Sliņķe tāda! To tik dari, kā centies aizšmākt no mājas darbiem!.. Tādu slaistu kā tu, mans dēls, grūti nāktos sameklēt!.. Ko?!.. Kā tu uzdrīksties ar mani tā runāt!?”

Tādu „maigu” vārdu rindu, ar kuriem kā ar koku māte dzen savus mīļos bērnus, var turpināt un turpināt. Cilvēks, kuram ģimenē vajadzētu būt mīlestības, siltuma, miera un saskaņas avotam, rada aukstu, saspringtu, nelabvēlīgu atmosfēru, kas raisa vien noslēgšanos un noved pie atsvešinātības.

Nabaga bērni, kuri auguši tādās ģimenēs, kurās ir tādi tēvi un mātes! Nezinot mātišķo maigumu, nepiedzīvojuši tēvišķo uzmanību un draudzīgo līdzdalību, viņi aiziet savās dzīvēs un kļūst par tādiem pašiem tēviem un mātēm, kuri cieš no savas nepilnīguma apziņas, bet nezin, kā to var izlabot.

Tā mēs ar savu raupjumu, bezjūtīgumu, prasīgumu un cietsirdību, to pat neapjaušot, varam izkropļot savu tuvāko dvēseles, sagraut viņu dzīvi un likteni.

Dieva kalpotājs H. V. Smits par to ir rakstījis tā:
„**Godāt savu ģimeni** – ir viens no svarīgākajiem kristietības aspektiem, vien to sastapt varam ne visai bieži. Nereti varam satikt kristiešus, taisnu dzīvi dzīvojošus tikai citu acu priekšā, bet šis taisnums tiek atstāts aiz viņu mājas sliekšņa. Es zinu kādas ģimenes tēvu, kura lūgšanas dievkalpojumos ir karstas un patiesas, kura pamācību vārdi ilgi paliek atmiņā, kura taisnums kalpo kā paraugs citiem, bet, atnākot mājās no baznīcas, viņš kļūst tik rupjš un aizkaitināms, ka sieva un visa viņa ģimene baidās izteikt pat kādu vārdu.” Itin kā pabeidzot šo domu, Samuels Džonsons ir teicis: „Savu niknumu par viņam nodarītajām sāpēm dzīvnieks mēģina izgāzt pār tiem, kuri atrodas blakus...” Piekritīsi, taču, ka te ir par ko padomāt.

Savā prasīgumā un spējā piesieties citiem, to pat nepamanot, var pārkāpt jebkuras robežas un izrādīt **nekaunību**, – netaktisku, bezkaunīgu, atraisītu un pasvītroti izaicinošu uzvedību pret kādu, kas ne tikai viņu pazemo, izraisot sašutumu, bet arī izprovocē uz negatīvām atbildes reakcijām, ko nekauna īstenībā arī cenšas panākt.

Raksturojot pēdējo laiku cilvēkus apustulis Pāvils, uzskaitot viņu netikumus, nosauc arī nekaunību. Ir šausmīgi, ja mēs pret saviem tuvākajiem uzvedamies nekaunīgi, bet vēl pretīgāk ir, ja tādā pašā veidā vērsamies pie Dieva, pieprasot izpildīt mūsu vēlēsanas un iegribas. Lai par to pārliecinātos, atliek vien ieklausīties dažu sludinātāju vārdos, kuri pārliecina savus klausītājus, ka Dievam mums viss ir jādod, piemēram: „Mūsu Dievs un debesu Tēvs ir pasakaini bagāts, un tādēļ Viņam ir jārūpējas par Saviem bērniem, dāvājot viņiem pārpilnību un labklājību... Viņam ir mums jāpalīdz!.. Ir jādod prasītais.. ir jāattīra un jāsvēto.. Ir jāuzdāvina māja, dzīvoklis, mašīna, vasarnīca, jahta, helikopters, radio un televīzijas studija!..”

Atvainojiet, bet tāda attieksme pret Dievu – uzskaitot savas prasības, ir visīstākā nekaunība! **Viņš mums neko nav parādā!** Visu, ko Dievs vēlējās dot Savas līdzcievības un žēlastības dēļ pret kritušo cilvēku Viņš jau ir devis caur Savu Dēlu Jēzu Kristu, Kam ticot, mēs iemantosim mūžīgo

dzīvību! Pie Golgātas krusta Pestītājs piepildīja visu, ko Debesu Tēvs bija paredzējis, Sevi mums atdodams līdz pēdējam asins pilienam! Cik gan lielai nekaunībai ir jābūt, lai bez maksas saņemot visu šo, turpinātu mest Viņam Sejā šos vārdus: „Tev jādod... jādod... jādod...!” Mums ir jādod Viņam! Par savu dzīvi mēs esam parādā Viņam! Jā, cik daudz taisnības bija apustulim Pāvilam, kad viņš nosauca tādus par nekaunām!

Pārdomājot augšminēto, prātā nāk Svēto Rakstu vārdi: „Bet viņi ir novirzījušies, visnotaļ izvirtuši; nav neviena, kas dara labu, it neviena.” (Ps. 14:3).

Labestība – spēja darīt citiem labu. Tā ir vēl viena dvēseles augstsirdības izpausme un pilnīgs pretstats visam augstāk teiktajam. Pasaulē, kas piepildīta ar egoismu, ļaunumu, cietsirdību, nejūtīgumu, tā ir kā gaismas stariņš tumsas valstībā. Ne velti tautā saka „pasaulē netrūks labu cilvēku”, tas patiesi tā ir. Lai cik maz viņu būtu, uz tādiem cilvēkiem ir turējusies un turas dzīve. Lai arī kritušajā un izvirtušajā pasaulē valda sātans, labestība un mīlestība turpina gūt uzvaru, jo aiz tām stāv Pats Dievs.

Būt labam – tas nozīmē, ka tu pret citiem attiecies tā kā pret tevi attiecās Tas Kungs, un ar to arī viss ir pateikts. Debesu Tēvs sūtīja uz zemi Savu Dēlu, lai izpirktu mūsu grēkus ne jau tamdēļ, ka mēs to būtu pelnījuši, bet tamdēļ, ka žēlums, žēlsirdība un līdzcietība pret grēka apstulbinātām un nocietinātām dvēselēm ir Viņa Dievišķās dabas būtība, un tai ir jādzīvo arī mūsos, ja mēs, patiesi, esam viņa bērni.

Labestībai piemīt īpaša spēja uzvarēt ļaunumu. Ja tu uz naidu atbildi ar naidu, tas liecina, ka tevi ir pievarējis ļaunums. Bet, ja tu pacelies augstāk par naidu un parādi žēlsirdību, labestību un mīlestību, tad tu rīkojies saskaņā ar Dieva Vārdu, kurš saka: „Ļaunums lai tevi neuzvar, bet pats uzvari ļaunu ar labu!” (Rom. 12:21).

Viss labais izriet no **mīlestības**, no tās pašas varenās Dievišķās „Agapes”, par kuru apustulis Pāvils kādreiz tik iedvesmoti rakstīja: „Mīlestība ir lēnprātīga, mīlestība ir laipna, tā neskauž, mīlestība nelielās, tā nav uzpūtīga.

Tā neizturas piedauzīgi, tā nemeklē savu labumu, tā neskaistas, tā nepieņem ļaunu. Tā nepriecājas par netaisnību, bet priecājas par patiesību. Tā aplāj visu, tā tic visu, tā cer visu, tā panes visu. Mīlestība nekad nebeidzas, praviešu dāvanas beigsies, valodas apklusīs, atziņa izbeigsies” (1.Kor. 13:4-8).

„Agapes” mīlestība ir tā mīlestība, kuru mums rādīja Dievs, un kuru mums, kristiešiem, ir jāparāda vienam pret otru. Tā egoisma, naida, nesaticības un ļaunuma pasaulē ir visu uzvarošais spēks. Viņa ir spējīga izdarīt to, ko nespēj neviens cits tikums, tādēļ viņa ir likumīga tikumu karaliene. Mīlestība ir taisnīga, cenšas dot labo visiem, neskatoties uz ārieni vai stāvokli sabiedrībā. Viņa ir absolūti šķīsta, tajā nav ne mīņas no iekāres. Mīlestība ir labvēlīga gan pret draugiem, gan pret ienaidniekiem, tā ir vīrišķīga un gatava uz pašuzupurēšanos. Viņai ir raksturīga nesavtība un vēlēšanās palīdzēt jebkuram, jo viņas dzinulis ir labestība un žēlsirdība. Viņā nav neiecietības, lepnības, skaudības vai atribības. Uz apvainojumiem viņa atbild ar lēnprātību un pazemību, lūdz žēlastību savām bendēm, un dzīvo pašai izliecībā tai laikā, kad citi skaļi pieprasa ievērot viņu tiesības. Viņa ir dāsna un tamdēļ dod, dod un dod līdz brīdim, kamēr ir atdevusi visu. Tā vietā, lai barotu ienaidu, mīlestība pārvērš savus ienaidniekus draugos. Pasaulē nav spēka, kas būtu stiprāks par mīlestību.

„Dievs ir mīlestība”. Visās baznīcās šī evaņģēliskā frāze tiek atkārtota miljoniem reižu. Tur, kur ir mīlestība, tur ir arī Dievs. Īstens kristietis mīlēs ne tikai savu brāli, bet arī savu ienaidnieku. Dievišķā mīlestība izslēdz jebkādu ienaidu un egoismu. Pirms Savas krusta nāves Svētā Vakarēdiena laikā Kristus pateica saviem mācekļiem: „Jaunu bausli Es jums dodu, ka jūs cits citu mīlat...” (Jņ. 13:34). Varētu likties, kas gan te jauns, jo jau divus tūkstošus gadu pirms tam Dievs bija teicis: „...bet tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu...” (3.Moz. 19:18)? Skaidrojumu šim mēs atrodam tajā pašā Jāņa evaņģēlija trīspadsmitajā nodaļā: „...**kā Es jūs esmu mīlējis**, lai arī jūs tāpat cits citu mīlat”.

Katrs kristietis ļoti labi zina, kā Kristus mūs ir mīlējis. Tieši tai ir jābūt mūsu mīlestības mērauklai. Ja Kristus

valdīs viņa sirdī, katrs ticīgais, sapņojošs par debesīm, kur viņš cer būt „ar zelta vainagu galvā”, var nonest debesis uz zemes, savā mājā, savā baznīcā. Cik skumji, ja cilvēki dzied: „...ar Kristu Debesīs es būšu un palmu zarus rokās turēšu...”, bet palmu zaru vietā rokās tur akmeni un gaida izdevīgu brīdi, lai to palaistu lidojumā uz savu līdzbiedru. Vai tā nav liekulība?

Mīlēt savus ienaidniekus – tas ir pretrunā ar cilvēcisko, grēcīgo dabu un tādēļ pretdabiski. Mīlēt ienaidnieku iespējams tikai tad, kad cilvēks patiesi atver savu sirdi Kristum, un saņem no Viņa jaunu garīgo būtību. Tad viņš iemīlēs Dievu, bet, mīlot Dievu, iemīlēs arī tuvāko, neatkarīgi no tā, kurš tas būtu. Vācu rakstnieks E.H. Lesings reiz ir teicis: „Kamēr es nemanīšu, ka cilvēks ievēro vienu no galvenajiem Kristus baušļiem: „mīlēt savus ienaidniekus”, es šaubīšos, vai tas, kurš sauc sevi par kristieti, patiesi ir kristietis...”.

Ja cilvēka sirdī nav labestības un mīlestības, tad tur kā nezāles sazeļ neskaitāmi grēki: neuzticība, nodevība, negodīgums, zagšana, viltība, ļaunprātība, nodevība, antipātijas, naid, naidīgums, neiecietība, ļauna vēlēšana, atriebība un pat slepkavošana, kura izpaužas dažādi.

Diemžēl, šos netikumus mēs neieredzam citos cilvēkos, bet, kad tie ir dzīvi un redzami mūsos pašos, tad piemeklējam tiem maigus un reizēm pat cēlus nosaukumus. Tā neuzticību nosaucam par nepastāvību un tiekšanos iepazīt kaut ko jaunu, nekaunību – spēju par sevi pastāvēt un izpaust sevi, bet nodevību – par mazdūšību un vilcināšanos. Lai kā tu censtos notušēt un aizplīvurot sevī šīs garīgās slimības, nekas no tā nemainīsies, līdz tam brīdim, kamēr atzīsi tās par grēkiem un sāksi cīņu.

Saskaņā ar Ožegova krievu valodas skaidrojošo vārdnīcu **uzticību** – tā ir pastāvība un nemainīgums savās jūtās, attieksmēs, pienākumu pildīšanā. Tā sevī ietver uzticību sev, savai dabai un saviem vārdiem, uzticamība un paļāvība attiecībās ar To Kungu un citiem cilvēkiem. Žēl, bet mūsu nepastāvīgajā un izvirtušajā pasaulē šī brīnišķīgā un vērtīgā cilvēka rakstura īpašība ir sastopama arvien retāk un retāk. Uzticamus cilvēkus ir pienācis laiks ierakstīt Sarkanajā

grāmatā kā izmirstošu sugu. Viņu skaits samazinās galvu reibinošos ātrumos. Jau Vecās Derības laikā Dāvids sēroja par viņu izzušanu: „Palīdzi, ak, Kungs, jo svētie ir zustin zuduši un ticīgo tik maz ir palicis starp cilvēku bērniem!” (Ps. 12:2). Ja viņš jau tad tā raksturoja cilvēkus, tad ko esam pelnījuši mēs, kas dzīvojam pēdējos laikos?

Uzticams cilvēks ir tas, kuram var uzticēties un uz kuru var paļauties, kurš ir ko teicis un savu lēmumu nemaina. Ja ir ko solījis, tad savu vārdu turēs. Savus pienākumus, lai uz ko tie attiektos: laulību, ģimeni, darbu vai kalpošanu Dievam – viņš ne tikai zina, bet arī nemainīgi veic, darot to ar lielu atbildību. Uzticība ir viņa goda un cilvēciskās cieņas jautājums. Tamdēļ viņš neiet uz kompromisiem ar savu sirdsapziņu, pat ja ir jāatsakās no savām interesēm. Strādājot kopā ar viņu, vari būt pilnīgi pārliecināts, ka viņš precīzi izpildīs visu, ko teicis.

Neuzticams cilvēks viegli apsola, bet neizpilda. Viņa solījumi neko nenozīmē. Viņš var norunāt tikšanos, bet neierasties vai ierasties ar lielu nokavēšanos. Kad neuzticamais ķeras pie kaut kā, tad reti izdara darbu līdz galam. Uz viņu nevienā lietā nevar paļauties. Par tādiem cilvēkiem Salomans teica: „Cerība uz kādu neuzticamu cilvēku bēdu laikā ir kā sapuvis zobs un paslīdējusi kāja” (Sal.pam. 25:19).

Mūsu ļaunajā un melīgajā laikmetā **neuzticība** ir kļuvusi par kaut ko pilnīgi dabisku. Viņu var satikt it visur: **laulības dzīvē**, kad viens vai abi laulātie, aizmirstot reiz doto uzticības zvērestu, māna un krāpj viens otru, tā otra dvēselē iecērtot dziļas un nedzīstošas rētas; **draudzībā**, kad viens no viņiem, kurš bija sirsnīgi pieķēries, pēkšņi, kādu iemeslu dēļ, bieži arī bez iemesla, nelietīgi nodod to, kuram, iespējams, par daudz ko būtu jāpateicas; **darbā** vai **kopīgā garīgā kalpošanā**, kad kāds atstāj kādu citu vienu, kaut kādreiz kopā cītīgi un aizrautīgi bija pūlējušies. Nav retums, ka tas bieži notiek tad, kad viens no viņiem, apmierinājis savas savtīgās intereses un sasniedzis vēlamu, redz, ka darbu turpinot, viņam vairs neatleiks nekāds labums.

Neuzticība vienmēr darbojas iznīcinoši, bet sevišķi rūgtus augļus tā nes ģimenes dzīvē. Diemžēl, neviens solījums,

ko savā dzīvē dod cilvēki, netiek laužts tik nodevīgi un bieži, kā solījums būt uzticīgam savam dzīvesbiedram. Mūsdienās laulāto neuzticība ir kļuvusi gandrīz vai par dzīves normu. Kā pierādījums tam ir nepārtraukti augošais laulības šķiršanu skaits. Daudzās augstas attīstības valstīs katra otrā laulība tiek šķirta. Kauns atzīt, bet, pat kristiešu vidū laulības šķiršana vairs nav ārkārtējs notikums. Kaut neuzticība laulībā, ejot cauri šķiršanās procesam, tiek konstatēta ne tik bieži, taču pastāvīga netiklība domās, jau ir kļuvusi par parastu parādību. Labi, ka tas nav rakstīts uz pieres.

Neuzticība ir visbiežāk sastopamais **nodevības** iemesls, kas sevī ietver tuva cilvēka krāpšanu, nodevīgu soli un nelietīgu rīcību pret savu tuvāko, draugu vai kādu sabiedrību. Nodevība cilvēku vidū ir eksistējusi visos laikos. Vēl pirms pasaules radīšanas pirmais nodevējs, kurš nodeva Dievu, bija gaismas eņģelis, kuru vēlāk nosauca par sātanu. Tāds pats ir tas, kurš lauž uzticību, nekaunīgi krāpj, maldinot, laužot vārdu, pieviļot. Nav vērts brīnīties, ka pret nodevējiem vienmēr ir bijusi īpaši negatīva attieksme.

Dievam ir vajadzīgi uzticami cilvēki, darba rūķi, uzticīgi kalpojoši Viņam, lai ko tas viņiem maksātu. Viņam ir nepieciešami uzticami kalpotāji un mācītāji, kuri māca nevis konfesionālo dogmatiku, bet diženās kristīgās ticības patiesības. Tam Kungam ir nepieciešami ticīgie, kuri ir gatavi tāpat kā Viņš reiz ar prieku nest savu krustu. Lai viņu galvenais dzīves mērķis un jēga būtu kalpot neatpestītajiem un ticības brāļiem un māsām. Uzticamībai ir liela vērtība Dieva acīs, un augstākā balva mūžībā par to būs Viņa Vārdi: „...labi, tu godīgais un uzticīgais kalps. Tu esi bijis uzticīgs pār mazumu, es tevi iecelšu pār daudzumu. Ieej sava kunga priekā” (Mat. 25:21).

Daudzi citi grēki, kuriem ir tas pats pamats, sākas ar neuzticības izpausmēm: negodīgumu, nekārtīgu attieksmi pret cilvēkiem, zagšanu, ļaunprātību, nodevību, viltību.

Par **negodīgumu** un **nekārtīgumu** runa ir tad, kad kāds izmanto citus cilvēkus savtīgu nolūku vadīts, savam labumam. Šīs rakstura īpašības piemīt darbīgiem cilvēkiem, sevišķi biznesa ļaudīm, kuriem galvenais ir sava labuma

gūšana, tas darbā stāv augstāk pāri visam, tai skaitā pat pāri savai sirdsapziņai, patiesumam, mīlestībai un cieņai pret tuvākajiem. Vinnēt, dabūt, iedzīvoties un pacelties augstāk uz citu rēķina – tas ir viņu galvenais uzdevums.

Negodīgums ir raksturīgs tiem cilvēkiem, kuri cenšas kaut ko dabūt vieglā veidā, nepieliekot pūles, citiem vārdiem sakot – zogot (kaut kā, kas tev nepieder, slepena, nelikumīga piesavināšanās). Cilvēks, kuram ir svešs godīgums, neapgrūtina sevi ar domām par to, kā Dieva acīs izskatās tas, ko viņš dara, un ņem visu, kas „slikti nolikts” un kas pagadās pa rokai, sākot ar naudu, kas izvilktā no sveša maciņa un beidzot ar līdzekļiem, kas paņemti no baznīcas kases.

Negodīgums un ar to saistītā zagšana ir bijusi visos laikos, bet šajos, pēdējos laikos, tā ir uzplaukusi milzu apmēros. Uz citu rēķina iedzīvoties un vēl jo vairāk – ņemšana no valsts ir vārda tiešā nozīmē, kļuvusi par sērgu. Tas ir skāris ne tikai bijušās Austrumu bloka valstis, bet arī šodien plaukstošo rietumu pasauli. Reti kurš cilvēks spēj stāties pretim šim kārdinājumam kaut ko paņemt sev, ja tas ir par brīvu. Iemeslus, lai attaisnotu šādu rīcību, nav grūti atrast. Kā argumenti tiek teikti šādi vārdi: „Valdība tik un tā mūs daudzās lietās muļķo... Es taču maksāju ienākuma nodokļus, kāpēc es nevaru paņemt kaut ko, kas pieder valstij, tātad, arī man... Strādājot pie sava darba devēja, es viņam vairāk dodu nekā ņemu. Tādēļ jau viņš nekļūs nabags, ja es drusku paņemšu no tā, kas viņam ir pārpārēm... Padomā tikai, vai tad uzņēmums (rūpnīca, firma, veikals, noliktava, utt.) paliks nabagi, ja padalīsies ar to, ko ražo? Es taču te strādāju, bet „strādnieks ir savas algas cienīgs”.

Tā, lūk, tiek meklēti attaisnojumi un izskaidrojumi šim grēkam, kuru Tas Kungs neieredz, pieskaitot zagļus pie lauļības pārkāpējiem, burvjiem, elku kalpiem un slepkavām, kuri saskaņā ar Dieva Vārdu Debesu Valstību neiemantos (1.Kor. 6:10; Atkl.gr. 21:27, 22:15).

Skumji, ka zog ne tikai pasaules cilvēki, bet arī Dieva bērni. Uz tūkstošiem kristiešu sirdsapziņām, kas dievbijīgi sēž baznīcas solos, ir neskaitāms daudzums nozagtu lietu – sākot

ar adatām, diegiem, naglām, dēļiem un visiem iespējamiem pārtikas produktiem, līdz mašīnām, mājām, vasarnīcām un būvmateriāliem, kas izmantoti lūgšanu namu celtniecībā, kā arī daudz no tā, ko nekaunas saukt par „Dieva darbu”. Ne velti ir rakstīts: „Jo akmeņi sienās kliegs un koka sijas griestos tiem pievienosies! Bēdas tam, kas ceļ pilsētas ar asinsizliešanu un kas pilis uztaisa ar ne taisnību!” (Habak. 2:11-12).

Kur mājvietu ņēmuši negodīgums un meli, tur noteikti atrod vietu arī viltība un ļaunprātība, kas nereti nonāk līdz nodevībai.

Viltība – tā ir nepatiesa uzvedība vai nekārtīga attieksme pret kādu, nosliece mānīties un izlikties, lai sasniegtu savus nodomus. Arī šo grēku Dievs neieredz un visādos veidos brīdina savus bērnus no dažādām tā izpausmēm: „Vairi projām no sevis negantību teicēju mutes, un arī lai pļāpātāju mutes ir tālu projām no tevis!” (Sal.pam. 4:24); „...bet nelietīga ļaunprātība nievātājus galīgi sagraus” (Sal.pam. 11:3); „...kam greizi ievirzīta mēle, tas iekritīs nelaimē” (Sal.pam. 17:20); „Jo, kas mīl dzīvību un grib redzēt labas dienas, tas lai attur savu mēli no ļauna un savas lūpas, ka tās nerunā viltu” (1.Pēt. 3:10); „...Viņš satver gudros viņu viltībā” (1.Kor. 3:19).

Viltība ir īpašība, kas raksturīga sātanam, kuru Dieva Vārds Svētajos Rakstos tā arī sauc – viltnieks. Tamdēļ, tas, kurš sirgst ar šo netikumu, grib viņš to vai nē, līdzinās sātanam.

Nodevība ir ļaunprātība, kas piesegta ar ārišķīgu labvēlības izrādīšanu, bet **ļaunprātība** – tā ir rīcība vai darbība attiecībā pret kādu, kura ir caurstrāvota nejaukiem un ļauniem nodomiem ar nolūku sagādāt zaudējumus vai emocionālas traumas. Arī šo grēku Tas Kungs neieredz tieši tāpat kā viltību. Par to Bībele runā tieši: „...Tev rieb j ikviens, kas izlej asinis un dara viltu” (Ps. 5:7); „...Asinskārīgie un viltīgie vīri nedzīvos ne pusmūžu” (Ps. 55:24); „Tam Kungam ir visniknākās dusmas par viltīgām un nelietīgām sirdīm...” (Sal.pam. 11:20); „Kam nelieša sirds, tas neatrod nekur nekā laba...” (Sal.pam. 17:20).

Cilvēkus, kuru sirdīs dzīvo nodevība, Dieva Vārds sauc par negodīgiem un ļaunprātiem, un iesaka no tādiem vairīties: „Daudz dzeloņu un valgu ir aplamam cilvēkam viņa dzīves ceļā, bet, kas turas tālu no tiem, tas saglabā savu dzīvību” (Sal.pam. 22:5; 12:5,20).

Nodevība, – tā ir rīcība vai solis, kas izdarīts, pielietojot krāpšanos, nodevību un blēdību. Lūk, kādēļ, īpaši negantu, sevišķi nekaunīgu, cietsirdīgu rīcība pret tuvāko apzīmē ar šādiem izteicieniem: „nodevīgais glaimotājs”, „nodevīgs uzbrukums”, „nodevīga nodevība”. Šo raksturojumu ir devis Pats Dievs, brīžos, kad neuzticība ir gājusi pāri visiem rāmjiem: „...Es zinu, ka tu esi neuzticams, un ka tevi sauc par atkritēju jau no mātes miesām” (Jes. 48:8); „...Kā sieva ir neuzticīga savam draugam, tā arī jūs Man esat bijuši neuzticīgi, Israēla nams!” – saka Tas Kungs” (Jer. 3:20); „Tās pravieši ir vieglprātīgi, neuzticami cilvēki; tās priesteri sagandē svētumu un sagroza bauslību” (Cef. 3:4).

Vērojot Dieva bērnu rīcību un darbus mūsdienu kristietībā, negribot nāk prātā doma, ka labāku vārdu kā nodevība, attiecībā uz Dievu un Viņa patiesību diemžēl, neizdomāsi.

Tālāk seko vesela rinda grēku, ko izraisa ļaunošanās pret tuvāko. Pie tiem pieder nepatika, naid, ienaid, neiecietība, ļauna vēlēšana, atriebība un nogalināšana – visos iespējamajos veidos.

Nepatika, antipātija, – nelabvēlība un nespēja būt laipnam, ko cilvēks vairs nespēj noslēpt. Tas izpaužas ļaunā izsmiešanā, nīrgāšanās, neatzinīgos vārdos, dzēlīgās piezīmēs un visāda veida izlēcienu pret to cilvēku, kurš nepatīk.

Jāsaka, ka nepatika ir viens no labākajiem sātana ieročiem, un ar to viņš sakūda cilvēku pret cilvēku. Iesējot kāda sirdī nepatiku pret otru, velns ir noķēris viņu uz āķa un vilks sev līdzī arvien tālāk un tālāk ļaunuma ceļos: no nepatikas pie neieredzēšanas, tad uz naidīgumu, nogalināšanu – tiešā vai pārnēstā nozīmē. Antipātija ir kā sērkokciņš, kurš aizdedzina naida ugunsgrāvu, kurš savā ceļā iznīcina visu un kura sekas nav paredzamas.

Naidis – tās ir pret kādu vērstas spēcīgas naidīguma un riebuma jūtas, kas izlejas pilnas rūgtuma naidīgā attieksmē vai **naidīgumā**. Ar to niknumā var sacensties tikai precēto greizsirdība. Cilvēks, kuru savā varā ir pārņēmis naidis, ir spējīgs uz visādu, arī pašu ļaunāko rīcību. Tas burtiski slāpē viņu nost, piespiežot darīt kaut ko tādu, kas palīdz viņam izlādēties, piemēram: atklāti apkaunojot, kaunpilni pazemojot, publiski nīrgājoties, nežēlīgi izsmejot, cietsirdīgi zākājoties un zvērīgi nogalinot. Vērojot sava pretinieka ciešanas, viņa skumjas, bēdas, sāpes vai viņam nodarītos zaudējumus, nīdējs izjūt **ļauņu prieku**.

Ienaids – tas ir tāds saspringts dvēseles stāvoklis, kurā jūtas, domas, vārdi un rīcība, attiecībā pret kādu cilvēku, ir piepildīts ar nesaskaņām, nepatiku un vēlmi darīt ļaunu. Zinot šo cilvēku nelabo noslieci, Dievs jau Mozus laikos brīdināja Savu tautu: „Tev nebūs savu brāli ienīst savā sirdī, bet pamācīdams pamāci savu tuvāku, lai tev nav viņa dēļ jānes grēks” (3.Moz. 19:17). Galēja nepatika un naidis izpaužas **naidīgumā**, kura dēļ cilvēki gadiem un gadu desmitiem viens ar otru strīdas un karo.

Diemžēl, šis ļaunums ir izplatīts it visur, sākot no vienas ģimenes locekļiem un beidzot ar starptautiskajām attiecībām. Ja šāda parādība ir redzama pasaules cilvēku starpā, tad tas ir pilnībā saprotams, jo, kur valda ļaunuma gars, tur nevar būt miers. Bet, ja tieši tas pats notiek kristiešu vidū, kuri zina, ko par to saka Svētie Raksti, tad to ir grūti saprast.

Ak, cik gan, starp vienas vietējās draudzes locekļiem, var būt slēpta un tieša naidīguma! Cilvēki nevēlas iet uz dievkalpojumiem, lai nebūtu jāsatiekas ar tiem, kurus viņi „nevar paciest”. Ticīgi radinieki vairās viens no otra, pat gadiem nesatiekas, tādēļ ka kāds konflikts vai garīgo jautājumu dažāda sapratne, ir kļuvuši par iemeslu viņu naidam. Ir jābrīnās, cik tālu var aiziet Dieva bērni, zinot otro bausli: „...tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu” (Mat. 22:39).

Naidīguma iemeslu ir ļoti daudz, bet par visu to būtību labi ir teikts Svētajos Rakstos: „No kurienes kari, no kurienes cīņas jūsu starpā? Vai ne no turienes, no kārībām, kas cīnās jūsu locekļos?” (Jēk. 4:1). Dieva Vārds neiziet ne uz

kādiem kompromisiem un neatzīst mūsu paskaidrojumus un attaisnojumus, bet nosauc naidīguma un šķelšanās galveno iemeslu – mūsu „ES” ar visām tā prasībām, ļaunām kārībām, kas atnes nelaimes un sabrukumu.

Ja cilvēka sirds ir piepildīta ar ienaidu, viņam ļoti raksturīgi ir būt nesamierināmam. Tā ir uzvedība, kura nepieļauj nekādu izlīgšanu, saskaņu vai savstarpēju sapratni. Naidis un naidīgums veido labvēlīgu augsni ļauna vēlēšanai, atriebībai un pat nogalināšanai.

Vēlēt ļaunu – tā ir slepena vēlme, lai kādam notiktu nelaime, lai ciestu zaudējumus, lai piedzīvotu neveiksmi. Šīs jūtas izsauc ne tikai naidis un naidīgums, bet arī skaudība un greisirdība. Ilgi sevī nēsāta ļauna vēlēšana, īpaši sakāpinātu jūtu brīžos, var izlauzties lāstu vārdos („Lai tev...!” un „esi tu nolādēts!...”), vai arī ar ļaunām, atriebīgām darbībām. Tā sākas **atriebība**, kura savā aklumā ir gatava sagraut savā ceļā visu. Cilvēks, kuru tā virza, ir briesmīgs un neiegrožojams. Viņš zaudē kontroli pār sevi, pārstāj saprātīgi spriest un domāt. To zinot, Tas Kungs brīdina neiekrist šādā stāvoklī, bet dot iespēju Viņam atjaunot taisnību: „Neatriebieties paši, mīlie, bet atstājiēt vietu Dieva dusmībai, jo ir rakstīts: Man pieder atriebšana, Es atmaksāšu, saka Tas Kungs” (Rom. 12:19); „Man pieder atriebšana un atmaksa, kad viņu kāja slīdēs; jo tuvu klāt ir viņu posta diena, un tas, kam jānāk, steigšus tuvojas” (5.Moz. 32:35).

Savā ļaunumā, naidā un atriebībā cilvēks kļūst spējīgs uz slepkavību, tas ir – apzināti, ļaunprātīgi atņemt kādam dzīvību. Protams, nogalināšana var būt arī bez iepriekšēja nodoma. Tad nāve iestājas ne kāda vainas dēļ, bet neuzmanības vai nelaimes gadījuma dēļ. Ar šādiem gadījumiem mēs sastopamies dzīvē, lasām avīzēs, dzirdam pa radio un televīziju. Bet, mums, kristiešiem, vajadzētu vairāk pārdomāt par citām atriebības izpausmes formām.

Savu tuvāko nogalināt var ar kādu smagu, satriecošu vēsti vai ar ļaunu, cietsirdīgu vārdu, tā iegrūžot cilvēku bezizejas un galējas bezcerības stāvoklī. Tieši šis nogalināšanas veids cilvēku starpā ir sastopams visbiežāk. Tas notiek ne

tikai pasaules ļaužu vidū, bet arī pie tiem, kuri sevi sauc par Dieva bērniem. Līdzīgi kā šaujamaiss, duramais vai griežamais ierocis, mēle ir spējīga iecirst tik nāvējošu brūci, ka cilvēks nekad vairs neatžirgst.

Tā kā par mēles grēkiem iepriekš jau bija pietiekoši runāts, tad vairs neatkārtosimies. Gribētos vien vēl piebilst, ka ļauni, dzēlīgi, cietsirdīgi vārdi īpaši nāvējošu spēku iegūst tad, kad tie izlido no to mutes, kurus mēs mīlam un kuri mums ir dārgi. Ja vārdus „es neieredzu tevi” izteiks svešs cilvēks vai tāds, kurš mums neko daudz nenožīmē, tad tas, kaut arī būs nepatīkami un rūgti, tomēr nedarbosies kā nazis, kas mums ietriekts no mugurpuses. Ja tos pašus vārdus vīrs pateiks sievai vai sieva vīram, vai vecāki dzirdēs no saviem bērniem, tad tie noskanēs kā pērkonu grāviens, satricinās un burtiski iznīcinās uzticamo un mīlošo dvēseli. Jā, patiesi, ar mēli var nogalināt... Kaut mēs par šo ievainojošo ieroci labi zinām, par tā bīstamību bieži aizmirstam. Brīžiem kādos dzīves krīzes momentos mēdzam to pielietot apzināti.

Cik gan reizes, izkliežot uz savu tuvāko cietsirdīgus vārdus, mēs aizcērtam aiz sevis durvis un atstājam viņu ar ievainotu un sāpošu sirdi, bet vēlāk, it kā nekas nebūtu noticis, atgriežamies un tēlojam, it kā nekas nebūtu bijis! Tāda rīcība ir ne tikai cietsirdīga, bet arī necilvēcīga. Var vien pabrīnīties, līdz kādam aklumam savā egoismā, prasīgumā un ļaunumā var nonākt. Un tas viegli pāraug naidā, kurš jebkurā brīdī var pamudināt uz slepkavību.

Kāda ticīga māsa, vakara stundā, karsti strīdējās ar savu paziņu un savā naidā izteica visu to, ko par viņu domāja. Tajā pašā naktī tas Kungs parādīja viņai šādu sapni. Viņa redzēja, ka kaut kāda sieviete, līdzīga raganai, ar nazi rokās dzinās pakal novārgušai, slimai aitiņai. Kad viņa beidzot panāca savu upuri, tā satvēra to aiz kakla un ietrieca nazi tieši sirdī. Atskanēja sirdi plosošs kliegziens, un tajā pašā brīdī aina izmainījās. Tagad raganas vietā stāvēja viņa pati un asinīm notraipītās rokās turēja ne aitiņu, bet to sievieti, kuru dažas stundas atpakaļ ievainoja ar saviem vārdiem. Noasiņojošā sieviete mirstot ar mēmu pārmetumu acīs skatījās viņā un pamazām slīga pie zemes. Šausmu kliegziens izlauzās

no gulētājas mutes, un viņa, aukstiem sviedriem klāta, pamodās, būdama gatava skriet pie tās, pret kuru bija tik nesaudzīga. Cik gan liels bija viņas izmisums, kad nākošajā rītā, ierodoties pie tās sievietes mājās, uzzināja, ka nelaimīgā naktī nomira ar miokarda infarktu. Tā tika izdarīts šis baisais noziegums, par kuru zināja tikai pati slepkava. Varam iedomāties, kādas sajūtas viņu pavadīja visu atlikušo dzīvi, apzinoties, ka mirušās asinis tiks atprasītas no viņas.

Draugi, bet cik reizes savās dzīvēs jūs, līdzīgi šai sievietei, varējāt kļūt par potenciāliem noziedzniekiem? Un pat, ja šie nelaimīgie upuri nemira no asinsizplūduma smadzenēs vai miokarda infarkta, viņu asinis neredzamā veidā tik un tā tika izlietas. Vai tiešām mūsos neiedveš bailes atmaksa, kas mūs gaida mūžībā?! Vai tiešām mēs neesam nākuši pie prāta, dzirdot Bībeles vārdus: „Katrs, kas savu brāli ienīst, ir slepkava...” (1.Jņ. 3:15)?

Ar ļaunu un cietsirdīgu vārdu cilvēku var ne tikai aizvainot, bet arī ievainot. Ka tas tā ir, mēs visi labi zinām, jo, vai nu esam to izjutuši uz savas ādas, vai arī vērsuši pret kādu. Tomēr pats skumjākais ir tas, ka ievainojam jau nevis savus konkurentus, sāncenšus vai ienaidniekus, bet tos, kuri mums ir vistuvākie uz pasaules. Tieši pret viņiem, kuri mūs mīl un dara mums labu, savos vārdos mēdzam būt īpaši cietsirdīgi. Bet apzināmies mēs to tikai tad, kad viņu vairs nav. Tieši tad mēs viņus novērtējam tā, kā viņi to bija pelnījuši dzīves laikā. Bet, lai viņiem to pateiktu un kaut ko labotu, ir jau par vēlu. Lūk, tamdēļ, pirms ļaujām ļaunam vārdam norauties no mūsu mēles, uz sekundi apstāsimies, padomāsim par iespējamām sekām un labāk neteiksim neko. Kļūsim labāki ne ar vārdiem, bet ar darbiem.

Viena no lielās pacietības izpausmēm, pieskaitāmām Svētā Gara augļiem, ir žēlsirdība un pacietīga attieksme pret to, kas cilvēku uzvedībā mums liek kļūt neiecietīgiem. Bet tas nozīmē, ka mēs nevaram būt ātri aizkaitināmi un karstgalvīgi, nedrīkstam izmantot ļaunus, graužošus vārdus, tā cenšoties atriebties tiem, kuri mums ir nodarījuši sāpes. **Žēlsirdība** – tā ir laba, maiga cēlsirdīga attieksme pret tuvākiem, gatavība viņiem palīdzēt, izrādot uzmanību un

līdzcietību. Tieši tā mūs māca Dieva Vārds: „Bet beidzot esiet visi vienprātīgi, līdzcietīgi, brālīgi, žēlsirdīgi, pazemīgi, neatmaksādami ļaunu ar ļaunu, nedz zaimus ar zaimiem, turpretim svētījiet, jo uz to jūs esat aicināti, lai jūs iemantotu svētību” (1.Pēt. 3:8-9) un „Par visām lietām lai jums būtu sirsnīga mīlestība citam pret citu, jo mīlestība apklāj grēku daudzumu. Esiet viesmīlīgi cits pret citu bez kurnēšanas. Kādu katrs dāvanu saņēmis, ar to kalpojiet cits citam, kā labi dažāda veida Dieva žēlastības namturi” (1.Pēt. 4:8-10).

Tā kā Dievs savā žēlsirdībā un pacietībā ir „laipns pret nepateicīgajiem un ļaunajiem”, ka Viņš „liek lietum līt pār taisnajiem un netaisnajiem”, tā arī mums, esot Viņa bērniem, pret saviem tuvākajiem, lai kādi viņi būtu, ir jāizturas pēc Viņa dotā parauga – ar mīlestību, labsirdīgi un krietni.

Kalna sprediķī Jēzus mācīja ļaudis, sacīdams: „Svētīgi žēlsirdīgie, jo tie dabūs žēlastību” (Mat. 5:7). Dieva žēlastība izpaužas tā, ka Viņš mūs atbrīvo no soda, kuru mēs esam pelnījuši. Tā ir Viņa līdzcietība pret mums, Viņa labestība un līdzcietība pret vājiem, nespēcīgiem un slimiem, tiem, kuri mokās savās dvēselēs, apzinoties savus grēkus un nožēlojot tos. Būdam tāds, Viņš rāda mums piemēru, lai arī mēs būtu žēlīgi pret citiem. Mēs visi zinām līdzību par žēlsirdīgo samarieti, kurš parādīja līdzcietību un žēlsirdību cilvēkam, kurš bija nonācis nelaimē (Lk. 10:30-37). Katrs no mums top viņam līdzīgs, darot tāpat savam tuvākajam. Mēs parādām žēlastību, ja piedodam vainīgajam, pabarojam izsalkušos, apģērbjam nabadzīgos, apkopjam slimos, apmeklējam atraitnes un bāreņus, raudam ar raudošiem, nesot viņu nastas. Izrādot žēlastību, mēs atsakāmies atriebties saviem pāridarītājiem un paužam līdzjūtību un līdzcietību pret kriešajiem. Mēs attiecamies ar mīlestību un labvēlību pat pret tiem, kuri mums ir nepatīkami, kuri, spriežot cilvēcīgi, to absolūti nav pelnījuši. Tādu attieksmi Dievs novērtē augstāk par jebkuru upuri un dāvanu, apsolot par to īpašu balvu: „...tie dabūs žēlastību” (Mat. 5:7).

Centīsimies neaizmirst arī par pateicību. Mēs paši ātri apvainojamies, ja kādam sniedzot palīdzīgu roku, nesagaidām pretī pat elementāru pieklājību ar vārdu „paldies”.

Taču tieši tas dod mums iespēju saprast, ko jūt citi, kad mēs, pieņemot no viņiem palīdzību vai pakalpojumu, aizmirstam viņiem izteikt mūsu atzinību. Kas gan var būt vienkāršāk? Rokasspiediens, pateicīgs skatiens, telefona zvans vai vēstule ar labiem vārdiem, – un cilvēkam kļūst silti ap sirdi. Mēs mēdzam būt tik izklaidīgi, ka nespējam atrast 20-30 minūtes, lai piezvanītu, uzrakstītu vai atrastu kādu labu vārdu kāda grūtajā situācijā. To apzinoties, ir jāķeras pie pašdisciplīnas un mērķtiecīgi jāizstrādā sevī ieradums pateikties un paust savu atzinību, darot to cik iespējams ātri, neatliekot uz rītdienu un nākamo dienu, kas nereti ievelkas dienās, nedēļās, mēnešos, gados.

Labi būtu, ja mēs savā dzīvē kā likumu ieviestu vārdus: „...un neturiet ļauna savā sirdī cits pret citu!” (Cak. 7:10). Ja izpildīsim šo, tad nevarēsim runāt sliktu par savu tuvāko, neizteiksim kritiskas piezīmes par viņu citiem, bet, pavisam pretēji, – runāsim tikai labu un lūgsim par viņu, ja mūsu starpā ir stājies šķērslis. Jo, mēs „...esam Viņa darbs, Kristū Jēzū radīti labiem darbiem, kurus Dievs iepriekš sagatavojis, lai mēs tajos dzīvotu” (Efez. 2:10). Ticiet, nemaz nav grūti atrast iespēju darīt labu. Mums visapkārt ir tik daudz to, kuriem ir nepieciešama palīdzība, sapratne, līdzdalība, līdzcieģība un līdzjūtība. Aizejiet pie viņiem. Neatlieciet to uz rītdienu, tādēļ, ka jūs gaida šodien. Kļūstiet par Dieva Vārda darītājiem: „Brāļu mīlestība jūsu starpā lai ir sirsnīga” (Rom. 12:10). Vai tad mēs neesam aicināti „priecāties ar priecīgajiem un raudāt ar tiem, kas raud” (Rom. 12:15)? Jo katrs no mums ir saņēmis kādu īpašu dāvanu no Dieva, lai varētu kalpot citiem. Tā var būt pamācīšana, dāvāšana, labdarība, aizlūgšanas, mācīšana vai dvēseļu aprūpe. Atdodot sevi citiem, mēs iegūstam prieku par savu noderīgumu. Jo dzīve, kas nodzīvota tikai sev, ir veltīga un bezmērķīga.

Dzīvojot uz zemes, Tas Kungs aicināja mūs nest citiem mieru: „Svētīgi miera nesēji, jo tie tiks saukti par Dieva bērniem” (Mat. 5:9). Virs zemes visos laikos, cilvēku attiecībās ir bijis ienaidis, naidis, ļaunums, cietsirdība un vardarbība. Tas viss ir izpaudies nepārtrauktos karos. Tādēļ Jēzus aicināja Savus bērnus, visur, lai kur viņi ietu, nestu mieru, uz

ļaušanu atbildot ar labu, tā kā to korintiešiem mācīja apustulis Pāvils: „...Mūs lamā, un mēs svētījam; mūs vajā, un mēs paciešam” (1.Kor. 4:12). Tad nu mācīsimies arī mēs būt par miera nesējiem. Visapkārt ir tik daudz cietsirdības un ļaunuma, ka dvēseles ir piekusušas, un alkst pēc mīlestības un labestības, līdzīgi kā izkaltis tuksnesis gaida lietu.

Ja atveram Bībeli un izejam cauri Tās lapaspusēm, tad, lūk, ko viņa teiks par to, kādām ir vai nav jābūt mūsu attiecībām ar savu tuvāko: „Tev nebūs nepatiesu liecību dot pret savu tuvāku” (2.Moz. 20:16); „Tev nebūs iekārot sava tuvāka namu... ..sievu, ...kalpu, ...kalponi, ...vērsi, ...ēzeli, nedz ko citu, kas tavam tuvākam pieder” (2.Moz. 20:17); „Un, ja kāds aizņemas ko no sava tuvākā..., tad tas jāatlīdzina” (2.Moz. 22:13); „Nolādēts, kas pārceļ sava tuvāka robežas!” un „Nolādēts, kas savu tuvāku slepeni nosit!” (5.Moz. 27:17, 24); „Tev nebūs pievilt savu tuvāku un nebūs viņu aplaupīt... Jums nebūs pieļaut tiesā netaisnību..., bet tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu...” (3.Moz. 19:13,15.18 un Rom. 13:9); „Nelolo nekādu ļaunu nodomu pret savu tuvāku, kas uzticībā pret tevi pie tevis dzīvo” (Sal.pam. 3:29); „Kas savu tuvāko nicina, tas grēko...” (Sal.pam. 14:21); „Mīlestība tuvākajam ļaunu nedara...” (Rom. 13:10); „Ikviens mūsu starpā lai dzīvo par patiku savam tuvākajam, viņam par labu, lai to celtu” (Rom. 15:2); „Tāpēc atmetiet melus un runāji patiesību ikviens ar savu tuvāko...” (Efez. 4:25), u.c.

Visai iespējams, ka lasītājs, kurš ir aizķerts viņa sāpīgākajā vietā, teiks: „Jā, bet vai nevarētu būt tā, ka kāds no maniem tuvākajiem attiecībā pret mani rīkojas netaisni. Kāpēc tikai man ir jāatzīst savas kļūdas un jāuzskata sevi par vainīgu, ja daru kaut ko nepareizi. Tajā pašā laikā citi, attiecībā pret mani, rīkojas daudz sliktāk?!...”

Ko lai saka? Mūsu „ES”, vienmēr vēlas attaisnoties. Un viņš izvēlas pašu īsāko un vieglāko ceļu – salīdzina sevi nevis ar tiem, kas labāki, bet ar tiem, kas sliktāki par mums. Tā kā uz pēdējo vārdu, rīcības un reakciju fona mēs izskatāmies ne pārāk slikti, tad mūsu sirdsapziņa visai ātri nomierinās. Taču, tas izskatītos pavisam citādāk, ja mēs

salīdzinājumam ņemtu tos, kuri, arī esot miesā, tomēr vienmēr paliek par Dieva bērniem, jo nes sevī cēlu garu. Tādus piemērus var atrast ne tikai Bībelē, bet arī mūsdienās, ja vien uzmanīgi pavērojam tos, kas dzīvo mums apkārt. Iespējams, viņu nav visai daudz, bet viņi ir, un tieši viņu esamības fakts šajos pēdējos, ļaunajos laikos, nedod mums iespējas attaisnot sevi un mūsu slikto dzīvi.

Neviens nestrīdas, ka mūsdienās būt par īstenu Dieva bērnu, uzticīgu Bībelei, nav viegli. Grūti – jā, bet ne neiespējami. Un tas, kādi mēs būsim, ir atkarīgs tikai no mums. Tas atkarīgs no ceļa, kuru mēs izvēlēsimies, lai sekotu Tam Kungam; vieglo ceļu ar melīgām cerībām un pašapmierinātību, vai grūto – ar cīņām, un esot līdz ar Kristu krustā sistam, ik dienas likt nomirt savam „ES”. Tāpat kā Vecās Derības taisnajiem Enoham, Noa, Ījabam un Ābrahamam apkārtējā ļaunā pasaule Dieva priekšā netraucēja staigāt taisnībā, tā arī mūsdienu ļaunums, cietsirdība, naidis, meli un nešķīstība nevar būt par šķērslī, lai mēs dzīvotu taisnīgi, tīri un svēti tā, kā to vēlas mūsu Kungs.

5. nodaļa

Naudas kārība – visu ļaunumu sakne.

Kulturālās sabiedrībās no laika gala nav pieņemts runāt par naudu. Ja kāds izrādītu ziņkāri un pajautātu otram, kādi ir viņa ienākumi vai alga, to uzskatītu par netaktiskumu un neaudzinātību. Kaut austrumu bloka valstīs, kur valdīja sociālistiskā sistēma, divdesmitajā gadsimtā daudzi tajā neredzēja neko nosodāmu, taču rietumu valstīs tas vienmēr ir bijis kas nepieļaujams. Tādi ir etiķetes noteikumi.

Pamatvilcienos cilvēka dzīves ārējās sfērās noteikumi ir noteikumi. Kas attiecas uz dzīves iekšējo sfēru, tad tur finanšu jautājumi svarīguma ziņā aizņem gandrīz pašu galveno vietu, nodarbinot cilvēka domas, vēlēšanās un tieksmes. Dažiem cilvēkiem nauda kļūst pat par visas dzīves mērķi un jēgu, mudinot veikt prettiesiskas darbības: no krāpšanas un sīkām zādzībām līdz slepkavībām un citiem smagiem pārkāpumiem. Tūkstošiem karstgalvju, kas dzinās pēc zelta, naudas un bagātības, nolika savas galvas tur, kur centās to atrast. Senos laikos, kad tika atklātas jaunas dārgmetāla raktuves, „zelta drudzis” padarīja cilvēkus vai trakus, atņemot veselo saprātu, veselību un dzīvību.

Ar naudu civilizēta cilvēka prātā ir saistīts gandrīz viss: labklājība, vieta sabiedrībā, cilvēku atzinība, brīva pieeja visāda veida baudām un izklaidēm, ceļš uz slavu un varu, vienkārši sakot – tas, ko cilvēki sauc par laimi. Kaut dzīve atkal un atkal pierāda pretējo, cilvēka psiholoģija tik un tā nemainās. Vēsture atkārtojas: tie, kas tiecas pēc bagātības, sadeg tās ugunīs kā tauriņi, kas skrien uz gaismu.

Salamans, kurš Bībelē minēts kā bagātākais visu laiku un zemju ķēniņš, reiz teica, ka „Kas palaižas uz savu bagātību, tas ies bojā, bet taisnīgie zaļos kā augoša koka lapas” (Sal.pam. 11:28). Šo, senos laikos teikto vārdu patiesums apstiprinās arī šodien. Nauda bruģē ceļu uz godu un atzinību, par to pērk mantu, amatu, stāvokli sabiedrībā, popularitāti un slavu, par to iegādājas visu, izņemot sirdsmieru un patiesu laimi. Arvien pieaugošā vēlēšanās iegūt vairāk un

vairāk, dzemdina cilvēkā nepiesātināmu alkātību. Vēlēšanās kļūt bagātam kļūst par cilvēka virzošo spēku. Bet gadi iet, un reiz viņš saprot, ka ne veiksmē, ne popularitātē, ne nauda, ne materiālās bagātības, ne neierobežotās iespējas nedod apmierinājumu.

Pirmajā vēstulē Timotejam, pamācot savu garīgo dēlu un nododot viņam savu vareno garīgo pieredzi, apustulis Pāvils saka: „Patiesi, lielu ieguvumu dod dievbijība ar pieticību, jo mēs nenieka neesam pasaulē ienesuši, tāpēc arī nenieka nevaram iznest; bet, kad mums ir barība un apģērbs, tad ar to mēs pietiksim. Bet, kas grib tapt bagāts, krīt kārdinājumā un valgā un daudzās bezprātīgās un kaitīgās iegribās, kas gāj cilvēkus postā un pazušanā. **Jo visa ļaunuma sakne ir mantas kārība**; dažs labs, tiekdamies pēc tās, ir nomaldījis no ticības un pats sev nodarījis daudz sāpju. Bet tu, Dieva cilvēks, bēdz no šīm lietām: dzenies pēc taisnības, dievbijības, ticības, mīlestības, pacietības, lēnprātības... Tiem, kas ir bagāti tagadējā pasaules laikmetā, piekodu, lai viņi nebūtu augstprātīgi un neliktu cerību uz nedrošo bagātību, bet uz Dievu, kas mums dod visu bagātīgi baudīt; lai viņi darītu labu, būtu bagāti labos darbos, devīgi, nesavtīgi, uzkrādami sev labu mantas pamatu nākamai dzīvei, ka iegūtu īsto dzīvību” (1.Tim. 6:6-11, 17-19).

Šajā fragmentā ir dots īss, bet precīzs un pareizs raksturojums vienam no cilvēku vidū visizplatītākajam grēkam – mīlestībai uz naudu: „Jo visu ļaunumu sakne ir mantas kārība”.

Aprakstot šo garīgo slimību, Pāvils sāk ar atgādinājumu par to, ka, ienākot šai pasaulē, mēs neko neienesam. Tas patiesi tā ir. Jaundzimušais šai pasaulē ienāk maziņš, bezpalīdzīgs un pilnīgi plikiņš. Vien tikai pēc piedzimšanas kādas gādīgas rokas uzvelk viņam pirmās drēbītes. Kad cilvēks ir nogājis savu ceļu virs zemes un dodas mūžībā, arī tad viņš neko nevar paņemt līdzi. Un atkal kādas gādīgas rokas uzvelk viņa nedzīvajai miesai mirstamās drēbes, kuras visai drīz zemē sapūs un atsegs kailo, sadalījušos miesu. Tā apstiprinās taisnā Ījaba vārdi: „Kails es esmu nācis no savas mātes klēpja, un kails es atkal aiziešu...” (Īj. 1:21). Vēlāk šos vārdus gandrīz precīzi atkārto gudrais Salamans mācītājs:

„Kailam, kāds viņš nācis no mātes klēpja, tādām viņam atkal jāaiziet, un viņš nevar pat arī ne to vismazāko līdzi paņemt no savu pūliņu ieguvuma, lai to paturētu savā īpašumā” (Sal.māc. 5:14).

Tāds ir cilvēka stāvoklis attiecībā uz mantiskiem labumiem viņa dzīves sākumā un nobeigumā. Tomēr starp piedzimšanu un nāvi aina ir pavisam citāda.

Dzīves laikā katrs no mums ir aizņemts ar krāšanu, un šim „vajag... vajag...” nav gala. Jau pavisam maziņam jaundzimušajam vajadzību ir tik daudz. Viņam ir vajadzīgi autiņi, krekliņi, rāpuļi, jaciņas, biksītes, zeķītes, zeķbikses, kurpītes, mantiņas, gultiņas, gultas lietas, higiēnas līdzekļi, bērnu pārtika un daudz kas cits. Bērnam augot, vajadzības arvien pieaug. Kad viņš iemācās staigāt un runāt, tad sāk prasīt, bet reizēm pat pieprasīt, lai viņam nopērk to vai kaut ko citu. Tad paliek par maz ar vienu lelli vai mašīnu. Viņam vajag vēl, vēl un vēl. Tā nu sanāk, ka tieksme krāt mūsos izpaužas jau no mazotnes. Tā ir nodota ar tēva sēklu un mātes pienu. Tas turpinās no paaudzes uz paaudzi.

Protams, dzīvē cilvēkam patiesi daudz ko vajag. Ir jāapgērbjas, jāpāēd, ir vajadzīga gulta, kur gulēt un māja, lai būtu, kur dzīvot, vajadzīgs darbs, lai varētu nopelnīt iztiku un tā tālāk. Šo vajadzību sarakstu var turpināt un turpināt. Un savā tieksmē dabūt šo „vajag”, mēs aizmirstam Rakstu vārdus: „Bet kad mums ir barība un apģērbs, tad ar to mēs pietiksim” (1.Tim. 6:8). Bet šis „pietiksim”, vai, citiem vārdiem sakot, apmierinātība un pateicība par to, kas jau ir, mums kādreiz nav, tādēļ ka mūsu vēlēšanās sniedzas daudz tālāk par to, kas ir nepieciešams. Tā nu sanāk, ka šos apustuļa Pāvila vārdus reti kurš ņem nopietni. Mēs uzskatām, ka ar ēdienu un maizi ir par maz, lai varētu normāli dzīvot un būt apmierinātiem. Mēs vienkārši nepieņemam Bībeles padomu, kas runā par to, ka „Patiesi, lielu ieguvumu dod dievbijība ar pieticību”, un turpinām krāt sev jaunus un jaunus „dārgumus”.

Apmierinātam cilvēkam ir tas, ko nevar nopirkt ne par kādu naudu. Dieva vīrs E. Stenlijs Džons reiz ir teicis: „Viss pieder tam, kurš neko nealkst. Ja viņam nav nekā, viņam

pieder viss, ieskaitot pašu dzīvi... Viņš ir bagāts, bet ne ar savas mantas daudzumu, bet ar savu iegribuniecīgumu”.

Cilvēka loģika ir tāda, ka tas nevar saprast Kristus vārdus, kad Viņš teica, lai mēs nezūdāmieš par to, „ko ēdīsim un... ar ko ģērbsimies” (Mat. 6:25). Mēs neesam spējīgi saprast kā tas ir – nedomāt par katras dienas vajadzībām. Tas taču ir tas, bez kā mēs nespēsim pat izdzīvot! Bez tam, kas gan te neprātīgs, ja cilvēks uztraucās par finansiālo nodrošinājumu vecumdienām vai atliek naudiņu „nebaltai dienai”? Nevar taču dzīvot pārāk bezrūpīgi, vieglprātīgi un bezatbildīgi! Jā, un vai tad tas ir grēks pelnīt naudu un gādāt par savu miesu? Vai tad tā nav nepieciešamība un mūsu tiešs pienākums? Vai tiešām tas Kungs mūs var par to nosodīt?!...

Ja vērsamies pie Bībeles, tad viss uzreiz top skaidrs, ka tā nekādā gadījumā mums neaizliedz pelnīt naudu. Tieši otrādi – tā mūs aicina uz to. Apustulis Pāvils visu laiku pats sev pelnīja iztiku un ieteica to darīt arī citiem, sakot: „...ja kas negrib strādāt, tam arī nebūs ēst” (2.Tes. 3:10). Un ne tikai, – Viņš mācīja strādāt, nedomājot tikai par savām, bet arī par citu vajadzībām: „...bet lai labāk cenšas sev sagādāt godīgu iztiku ar savu roku darbu, lai būtu, ko dot tam, kas ir trūcumā” (Efez. 4:28).

Runa jau nav par to, ka mums ir nauda, bet par to, kā mēs attiecamies pret to; vai tā kalpo mūsu vajadzībām, vai, pārlietu mīlot to, mēs kalpojam viņai. Te nu ir tikai divas iespējas: vai nu tā būs mūsu kalps vai kungs. Tātad pelnīt naudu ir pareizi, bet to mīlēt ir grēks. Ļoti bīstami ir, ja tā kļūst par mūsu galveno mērķi un sapņu objektu, tādēļ ka mēs tad ļoti ātri kļūsim par šī „zelta teļa” vergiem.

Kad mēs pelnām naudu, nedrīkst par katru cenu censies to dabūt pēc iespējas vairāk. Pārpuļē darbā, dzenoties pēc lielākas algas, negatīvi atsaucas ne tikai uz veselību, bet arī uz garīgo dzīvi, lūgšanām un kalpošanu Tam Kungam. Ļoti bieži tas ietekmē arī ģimenes atmosfēru. Jo nekādi materiālie labumi, kas iegādāti ar naudas palīdzību, nevar aizstāt harmoniju ģimenē, savstarpējo sapratni un uzmanību, ko veltām tuvākajiem.

Gādājot iztikas līdzekļus, nevar kļūt par to kalpu, sa-
sirgstot ar vēlmi krāt, kas ir spējīgi ievest verdzībā un garīgi
izkaltēt mūsu dvēseli. Ne velti Dieva Vārds saka, ka nav
iespējams kalpot diviem kungiem: Dievam un mamonom,
tas ir – bagātībai (Mat. 6:24).

Vēl ir kas, ko vajag atcerēties, pelnot naudu: ir sva-
rīgi, lai tā būtu nopelnīta godīgā veidā. Tādēļ, ka nauda,
kas ir iegūta negodīgā ceļā, aizplūdis kā ūdens un būs par
lāstu nevis svētību. Sevišķi svarīgi, lai to zinātu kristietis.
Viņam ir nepieļaujami pelnīt naudu, izmantojot mānī-
šanos, visādas mahinācijas, viltībuņas un neprecizitātes,
piemēram, izvairīšanās no nodokļu maksāšanas, nepareiza
izdarītā darba uzskaitē, ražošanas materiālu izmantošana
savām vajadzībām.

Visos laikos cilvēki ir ļoti dažādi attiekušies pret naudu.
Vecās Derības laikos gudrais Agura Dievam lūdza, lai nedod
viņam ne bagātību, ne nabadzību (Sal.pam. 30:7-9). Bagā-
tais jauneklis nebija spējīgs atteikties no savas bagātības un
tādēļ nevarēja sekot Jēzum (Mat. 19:16-22). Ananija un Sap-
fīra finanšu jautājumos ķērās pie meliem un samaksāja ar
savu dzīvību (Ap. d. 5.nod.). Burvis Sīmanis par naudu gri-
bēja nopirkt Svētā Gara spēku un tik tikko izvairījās no
barga soda (Ap. d. 8:9-24). Apustulis Pāvils varēja dzīvot
gan ar naudu, gan bez tās: „Es protu būt zems, protu arī dzī-
vot pilnībā...” (Filip. 4:12).

Tāpat ir arī mūsdienās. Lai iegūtu vairāk naudas, cilvēki
izmanto visādas iespējas. Tie, kuri spēlē lotu un pērk loteri-
jas biļetes, sapņo par „laimīgo” skaitli, kas atnesīs vinnestu
un dos visas iespējas piepildīt ilgi lolotos sapņus. Tie, kuri
cenšas dabūt „vieglo naudu”, kļūst par azarta pārņemtiem
kazino un spēļu automātu apmeklētājiem. Viņi nesaprot, ka
ir uzķērušies uz sātana āķa, kurš tādā veidā jau ir iznīcinājis
daudzas dvēseles. Biznesa cilvēki dažkārt ir gatavi uz visu,
lai palielinātu savus ienākumus. Ceļotmīlētāji visu gadu
strādā dienu un nakti, lai atvaļinājumā varētu braukāt pa pa-
sauli un neko sev neliegt. Bagātie dzīvo ar domām, kā izde-
vīgāk ieguldīt savu kapitālu un tā pavairot savu bagātību.
Viņi visi uzskata, ka nauda dod laimi, kaut Dieva Vārds uz

to skatās savādāk: „...jo neviens nedzīvo no tam, ka viņam ir daudz mantas” (Lūk. 12:15), „Bet, kas grib tapt bagāts, krīt kārdinājumā un valgā, un daudzās bezprātīgās un kaitīgās iegribās, kas gāž cilvēkus postā un pazušanā” (1.Tim. 6:9).

Šo biblisko izteikumu patiesumu, simtu un tūkstošu gadu garumā, apstiprina nelaimīgi un pat traģiski daudzu bagātu cilvēku likteņi. Tie, kuri varēja atļauties visu, ko vien iekāroja viņu dvēsele, mētājās ar naudu un peldēja greznībā, apkārās ar zeltu un dārgakmeņiem, priecēja sevi ar neskaitāmām izklaidēm un baudām, bet vienā brīdī pazaudēja interesi par to visu, krita dziļā depresijā, nonāca psihiatriskajā slimnīcā un beidza savu dzīvi traģiskā nāvē vai pašnāvībā. Lai pārliecinātos, ka bagātība neietver sevī laimi, varam atcerēties daudzu lielu valdnieku un visu laiku populāro cilvēku dzīves, no pašiem senākajiem laikiem līdz pat mūsdienai Holivudas superzvaigznēm.

Cik svētīgi ir apustuļa Pāvila vārdi: „Es to nesaku trūkuma dēļ, jo es esmu mācījies būt pieticīgs ar to, kas man ir. Es protu būt zems, protu arī dzīvot pilnībā; nekas man nav svešs, protu būt paēdis un izsalcis, dzīvot pilnībā un ciest trūkumu. Es visu spēju Tā spēkā, kas mani dara stipru” (Filip. 4:11-13). Lūk, kas bija viņa dzīves laime un jēga.

Diemžēl, arvien mazāk un mazāk šie vārdi ir attiecināmi uz mūsdienu kristiešiem. Mums kļūst aizvien grūtāk būt apmierinātiem, tādēļ, ka dvēselei visu laiku kaut kas pietrūkst. Iegādājoties gan šo, gan to, mums ar to nepietiek, un pastāvīgi vēlamies arvien vairāk. Pie tam, izbrīnu rada fakts, ka ar šo „kaiti” visbiežāk saslimst tie cilvēki, kuri no pieticīgas eksistences nokļūst vidē, kur ir visas iespējas, lai dzīvotu labklājībā. Tā sakot, „no cūkgana par princi”. Pāiet neilgs laiks, un, skat, viņiem māja vairs nav māja un mašīna vairs nav mašīna. Gala rezultātā tiek celtas izlolotas arhitektūras būves, kas atgādina mazas pilis, tiek pirktas mašīnas, par kurām pat bagātie nevēlas tērēties. Tas viss ir vajadzīgs, lai izceltos, skat, kas man ir!

Pateicoties zinātnes un tehnikas progresam, mūsu dzīve kļūst aizvien labāka un labāka. Bez tā, par ko agrāk pat nezinājām, mēs tagad vairs nevaram iztikt. Ja piecpadsmit,

divdesmit gadus atpakaļ datoru katram mājās nebija, tad tagad daudzi jauni cilvēki, neskatoties uz izdevumiem, cenšas sev nopirkt pašu jaunāko modeli. Dažiem nespēja nopirkt kāroto, pārvēršas gandrīz vai par traģēdiju. Taču cik bieži ir tā, ka, iegūstot kāroto, šie gribētāji drīz atskārst, ka tas viss ir niecība un zaudē savu interesi par to, ko tik ilgi kāroja.

Lai varētu būt laimīgs un apmierināts ar dzīvi, nav jādzenas pēc jaunākajiem tehnikas brīnumiem, jāpiekrauj skapjus ar arvien jaunu un jaunu apģērbu, nav jāceļ mājas, jāaizraujas ar prestižām mašīnu markām, radot sev apkārt komfortu un meklējot apmierinājumu un izklaides, cenšoties izplēst no dzīves visu, ko tā var dot. Tas viss ir tikai mirāža! Lai cilvēks būtu laimīgs, viņam ir nepieciešams Dievs. Radībai ir vajadzīga tuvība ar Radītāju. Tikai tad, kad Viņš dzīvos cilvēka sirdī, mēs spēsim būt apmierināti, pateicībā lietojot to, kas mums ir; – neatkarīgi no tā, vai tas ir daudz, vai maz.

Jāsaka, ka nauda ir grūts pārbaudījums katram, bet sevišķi liela bīstamība tā ir jauniem cilvēkiem, kuri vēl nav dzīves kārdināti. Saņemot lielu algu, izveidojot savu biznesu vai saņemot krietnu mantojumu, viņi sāk dzīvot bezrūpīgi: pērk dārgas automašīnas, ienirst baudu un kaislību pasaulē, neko sev neliedzot. Šāda uzvedība, protams, ne pie kā laba nenoved. Kā pazudušais dēls, par kuru aprakstīts evaņģēlija līdzībā. Tāds jauniets (vai jauniete) parasti beidz savu dzīvi izvirtībā un baudkāvē, samaitājot savu jaunību, veselību un karjeru. Daudzus jaunus cilvēkus Dievs ir paglābis no kalpības mamonom, neļaujot piepildīties un izdoties viņu finanšu plāniem un projektiem.

Nauda var ienest postu it visur, arī baznīcā. Nevienam nav noslēpums, ka visnopietnākās nesaprašanās ticīgo vidū, tai skaitā arī vadošo brāļu starpā, rodas tieši finanšu jautājumus. Kaut tas ir nožēlojami, bet jāatzīst, ka vecais sakāmvārds arī šeit ir pareizs: „Kad nauda ienāk mājā pa durvīm, tad mīlestība bēg ārā pa logu”.

Pēdējās desmitgadēs, pateicoties ekonomiskajām izmaiņām austrumu bloka valstīs, kā arī lielajai emigrācijai uz

rietumiem, ticīgo vidū ir pieaugusi tieksme kļūt bagātam. Skrējienā pēc vieglas naudas un centienos kļūt par kaut ko citu acīs, daudzi kristieši ir aizrāvušies ar biznesu, kurš prasa ne tikai laiku, rūdījumu un spēkus, bet arī piedāvā cilvēkam netaisnus ceļus, tā nodarot zaudējumus viņa dvēselei un garīgajai dzīvei.

Trīs kristieši, dzīvojoši dažādās valstīs, atvēra savu biznesu. Pagāja daži gadi. Viens no viņiem, atteicās no kalpošanas mācītāja amatā, pārējie divi zaudēja garīgo aktivitāti sekošanā Tam Kungam un pat interesi par Viņu. Visas viņu domas tagad saistījās pie veiksmīgiem darījumiem, tālāko biznesa uzplaukumu. Mīlestība uz naudu kļuva par staidnu purvu, kas lēnām iesūca viņu dvēseles. Nobriedušu kristiešu pūles brīdināt viņus par draudošajām briesmām viņi nicinoši noraidīja, uzskatot, ka paši zina, kā rīkoties. Viss beidzās ar to, ka viens galīgi bankrotēja, zaudējot pilnīgi visu, otrs sava biznesa plaukumā traģiski gāja bojā, bet trešais nokļuva aiz restēm par krāpšanos un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas.

Kur ir kāre uz naudu, tur agrāk vai vēlāk taps redzami citi grēki, kas izriet no šī: alkatība, skopums, sīkstulība, uzkrāšana, nepiepildāmība, mantrausība, mantkārība un Dieva „apzagšana”.

Kāre uz naudu – tā ir pārmērīga, nevaldāma cenšanās apmierināt savu vēlēšanos, tieksme ko iegādāties un iedzīvoties, nespēja kaut ko ziedot saviem tuvākajiem. Šo nepievilcīgo cilvēka rakstura pusi mēs ātri ievērojam un nosodām, ja redzam citos, bet sevī neredzam, vai viegli attaisnojam, saucot to par ekonomiju, taupīgumu un par saprātīgu tālredzību.

Kāre uz naudu liek sevi manīt ne tikai lielās lietās, bet arī sīkumos, kad tas, kurš var ziedot daudz, pēkšņi pamana, ka nav spējīgs atdot kaut ko pavisam mazu. Darbojoties uz cilvēka psihi, kāre uz naudu tā var morāli viņu izmainīt, ka, lai iegūtu kāroto, viņš būs gatavs zagt, piemānīt, nodot, pie-savināties cita īpašumu un izdarīt daudzus citus nopietnus pārkāpumus. Alkatīgas, sagraujošas rokas ir lāsts, kas agri vai vēl cilvēku pazudinās. Tādēļ, kurš šo netikumu neizsūdzēs

kā grēku un to neizbeigs, var zaudēt glābšanu. Ne velti ir rakstīts, ka „ne zagļi, ne mantrauši, ne dzērāji, ne zaimotāji, ne laupītāji neiemantos Dieva valstību” (1.Kor. 6:10).

Naudas kārības pilnīgs pretmets ir dāsnums, kas iekaro cilvēku sirdis. Dāsns cilvēks ievāc balvas, kuras citiem ir svešas, piemēram, prieku no apziņas, ka viņš dara labu Tā Kunga vārdā. Dāsnums, attiecībā pret citiem, dod pārpilnību devējam, tā apstiprinot Dieva Vārda patiesību, kas šķiet pretrunā ar veselo saprātu: „Viens labprāt piešķir no savas mantas citam, un tomēr viņam arvienu vairāk krājas; kāds cits ir sīksts pārlieku un tomēr kļūst arvienu nabagāks” (Sal.pam. 11:24). Ir viena tautas gudrība, kura vēsta: „Mēs dodam tādēļ ka mums ir, un mums ir tādēļ, ka dodam”.

Lai cik dīvaini tas būtu, bet tas ir tieši tā. Jo vairāk dod, jo vairāk tev ir, jo vairāk krāj, jo nabadzīgāks paliec. Dāsnums atnes pārpilnību, bet skopums un sīkstulība baro nabadzību. Pazīstamais teologs Viljams Makdonalds šajā sakarā saka tā: „Katrs, kurš ir pār mēru ekonomisks un taupīgs, iespējams, var palielīties ar solīdu kontu bankā, bet viņa konts prieka bankā ir niecīgs, bet ieguldījums Debesu bankā līdzinās nullei”.

Solīda summa, kas ir jūsu krājkontā, dod iluzoru drošības sajūtu par rītdienas nodrošinātību, bet nemaz nedod prieku, kas nebeidzas. Nekādi, pat visaugstākie ieguldījuma procenti, nevar salīdzināties ar sajūsmu, kas tevi pārņem, kad redzi, ka tava nauda tiek izlietota citu cilvēku labā un lai pagodinātu To Kungu. Pats Dievs ir dāsns un augstsirdīgs pret mums. Nesaudzējot Viņš mūsu glābšanas dēļ upurēja Savu Vienpiedzimušo Dēlu. Vai tiešām, zinot to, mēs visu dzīvi būsim skopuļi?!

Naudas kāre vienmēr iet roku rokā ar **skopumu**, – pārlieku lielu taupīgumu, kad cilvēkam ir žēl kaut ko atdot, cenšoties izvairīties no jebkādiem, pat vismazākajiem izdevumiem, nonākot līdz augstākai tās izpausmei – **sīkstulībai**. Brīžiem var tikai brīnīties, kā ļaudis trīc par katru kapeiku un vairākkārtīgi pārskaita naudu, pirms to atdod vai samaksā par pakalpojumu. Tādus cilvēkus tautā sauc par sīkstuļiem, sakot, ka „no viņa pat sniegu ziemā neizlūgsies”.

Kad domā par skopumu un sīkstulību, tad prātā nāk Gogoļa „Mirusās dvēseles” un Pļuškins. Kādreiz tik taupīgais saimnieks un tūkstošu dzimtļaužu dvēseļu īpašnieks, apsēsts ar kaislību uz krāšanu, „visbeidzot pārtapa par tādām kā driskām cilvēcīguma vietā”. Savā skopumā viņš ne tikai nogalināja sevī visu cilvēcisko un iznīcināja dvēselē visas labās jūtas, bet pazaudēja veselīgu skatu uz dzīvi. Aprakstot Pļuškina dzīves rata bezjēdzīgo griešanos, Gogolis atkailina viņa likteņa traģiskumu, darot to līdzīgu zirneklim, kurš sapinies paša tīklā. Skolas gados mēs jautri smējāmies par šī sīkstulļa hipertrofēto skopumu, bet, gadiem ritot, paši nereti kļuvām viņam līdzīgi.

Cilvēkiem, kuri ir alkatības un skopuma saistīti, ļoti raksturīga ir **nepiepildāmība**, – neapmierinātība ar to, kas jau pieder, un **uzkrāšanas kāre**, ko var redzēt bezgalīgos centienos iegādāties, iekrāt, kļūt bagātākam.

Nereti šis grēks izpaužas tā, ka cilvēks ņem lietas nevis tādēļ, ka viņam tās ir vajadzīgas, bet tādēļ, ka var dabūt tās par velti vai ļoti lēti, vai tiek ņemtas ar domu, ka nākotnē noderēs. Tādā veidā tiek piepildīti visi pagrabi, kambarīši un bēniņi. Bet šim „noderēs” aizvien ir par maz. Iet laiks, un nepiesātināmā tieksme iegādāties pārtop par **alkatību**. Tā raksturojas ar nevaldāmu vēlēšanos, lai būtu aizvien vairāk un vairāk.

Dieva Vārds teic: „Nesātībai ir divas meitas: „Dod šurp! Dod šurp!” (Sal. pam. 30:15 kr. val.). Tas patiešām tā ir. Cilvēki, kuri cieš no šī netikuma, nav spējīgi sev pateikt: „Pietiek”. Viņi drudzaini vēlas iegūt sev to, kas principā viņiem nav vajadzīgs. Nepiesātināmā alkatība tur savā varā biznesmeņus, kuri jebkādos veidos cenšas palielināt savus ienākumus, un visas domas ir piesaistītas tam, lai atrastu jaunus veidus ienākumu radīšanai. Ar kāri uzkrāt sirgst arī māj-saimniece, kuras dzīve riņķo ap nebeidzamiem pirkumiem, kaut mājās visi skapji un plaukti gandrīz vai lūst no sagādātajiem labumiem.

Kur ir nepiesātināmība un uzkrāšanas kāre, tur noteikti ir arī **mantkārība**. Tā ir mīlestība uz zemes bagātību iegūšanu, nevaldāma vēlme iegādāties. Īpaši spilgti alkatība un ieraušanas kāre parādās, dalot mantojumus. Vēlmē dabūt pēc

iespējas vairāk mantas un viegli iegūstamu naudu, paši tu-
vākie radinieki ir spējīgi pārvērsties par nīknākajiem ienaid-
niekiem, nespējot sadalīt māju, mēbeles, vasarnīcu, mašīnu,
jahtu, dārgu servīzi un citas lietas, ko ir atstājis netaisnais.

Alkatība – ir nekas cits kā elku kalpība, tādēļ, ka per-
sonīgās vēlēšanās tiek liktas augstāk par Dieva gribu. Tā ir
melīga, jo visiem spēkiem cenšas iedvest, ka materiālo lietu
iegūšana nes laimi. Lai tikai varētu iegūt vēlamo, cilvēki,
kurus dzen alkatība, pieļauj melus, grēku un jebkādas darī-
jumus, kas ir pret sirdsapziņu.

Cenšoties sevī šos grēkus attaisnot, cilvēki apgalvo, ka
būtu vienkārši muļķīgi, nepaglabāt kaut ko „nebaltai dienai”,
jo nevar taču zināt, kā tā dzīve iegrozīsies tālāk. Kāds Dieva
vīrs vārdā Dāvids Egners, šajā sakarā ir izteicies tā: „Mēs
visi turam vērtē to, kas mums ir, – un te nav par ko kaunē-
ties. Bet Kristus ir teicis, ka ne jau mantai ir jāvalda pār
mums, bet mums jāvalda pār to, tamdēļ, ka to, ko esam ie-
krājuši šeit, uz zemes, mēs nepaņemsim līdzi mūžībā. Mūsu
mājas ir vienkārši kārbīņas, kurās mums ir siltāk un sausāk
nekā sniegā un lietū. Bet mašīnas ir pārvietošanās līdzekļi,
lai nokļūtu no vienas vietas uz otru. Ja jau mēs ne vienu, ne
otru nevarēsim paņemt līdzi viņā saulē, tad daudz saprātīgāk
uz tām tā arī skatīties, atceroties, ka tas viss ir tikai uz laiku”.

Zinot, cik viegli cilvēks piesaistās bagātībai, Jēzus
teica: „Nekrājiet sev mantas virs zemes, kur kodes un rūsa
tās maitā, un kur zagļi rok un zog. Bet krājiet sev mantas
Debesīs, kur ne kodes, ne rūsa tās nemaitā, un kur zagļi
nerok un nezog. Jo, kur ir tava manta, tur būs arī tava sirds”
(Mat. 6:19-21). Tas patiesi tā ir. Mūsu sirds parasti ir tur, kur
atrodas mūsu dārgumi – māja, dzīvoklis, vasarnīca, mašīna,
bizness, firma vai bankas konts.

Nākamais grēks, kas izriet no mīlestības uz naudu, ir
raust mantu, **mantrausība**. Tā ir sava pašlabuma meklēšana,
cenšoties no visa saņemt materiālus ienākumus, iedzīvoties
un palikt bagātam uz citu rēķina.

Ko gan nedara daži cilvēki, lai ietaupītu kādu kapeiku!
Ekonomija un taupība, principā, nav netikums. Palaist naudu
pa vējam ir slikti un neprātīgi. Bet ekonomēt uz citu rēķina

ir pavisam kas cits. Tas Kungs nevēlas, lai sava labuma dēļ mēs kādam darītu pāri, pazemotu vai izmantotu. Tā mūs māca arī Svētie Raksti, sakot, lai mēs nemeklējam savu labumu, bet tuvākā (1.Kor. 10:33).

Diemžēl mūsu grēcīgajai dabai šāda pieeja ir pilnīgi nepieņemama. Tai nav nekādas daļas gar citiem. Tā meklē tikai savu labumu. Var tikai brīnīties par to, cik daži cilvēki, tai skaitā arī kristieši, ir mantrausības važās. Lai iegūtu savu labumu, viņus itin nekas nevar apstādināt, darbojoties pēc principa: „pakampt svešu sviesta gabalu, lai uzliktu uz savas maizes”. Tad darbā tiek laists viss: meli, krāpšana, kāda apzināta maldināšana, tuvākā izmantošana, dokumentu falsificēšana, dažādi pierakstījumi un daudz kas cits. Ja tā rīkojas pasaule, tas ir saprotams tamdēļ, ka tā ir celta uz meliem. Bet kad to pašu dara ticīgie, tad nesapratnē ir jādomā – kā gan viņi taisās izglābties, zinot, ka „Nemūžam tur nekas neieies, kas nesvēts, un neviens, kas dara negantību un melo...” (Atkl. 21:27).

Apustulis Jūda savā vēstījumā teica tā: „Vai tiem, jo tie ir staigājuši Kaina ceļu, krituši peļņas dēļ Bileāma maldos un gājuši bojā, pretodamies kā Kora” (Jūda 11). Dievam neuzticīgais pravietis Bileāms savas mantrausības dēļ bija gatavs nolādēt Dieva izredzēto tautu, un, neapšaubāmi, to būtu izdarījis, ja Tas Kungs nebūtu viņu apstādinājis.

Satriecoši, ka šādas lietas spēj darīt cilvēks, kuram ir redzējums no Dieva, un kurš pats par sevi saka: „tā pravietojums, kas uzklaušījis Dieva Vārdus, kas zina Visuaugstākā atziņas, kam skaidra Visuvarenā atklāsme, kas kritis ceļos un kam acis tikušas atvērtas” (4.Moz. 24:16). Mantas ieraušana, bagātības vilinājums un sava labuma meklēšana beidzās ar to, ka „...Bileāmu, Beora dēlu, viņi nokāva ar zobenu” (4.Moz. 31:8). Tā jau kuro reizi apliecinājās Svēto Rakstu patiesība: „...grēka alga ir nāve...” (Rom. 6:23). Raust mantu, meklēt savu labumu, ļauties alkatībai, – tas tik ļoti aptumšo cilvēka prātu, ka, kaut viņam ir „atvērtas acis”, viņš var kļūt akls un iet bojā.

Daudz no tā, kas notiek cilvēku starpā, tiek darīts savtīgos nolūkos – vai tas ir darbā, vai dienestā, vai mācību

iestādē vai savstarpējās attiecībās. Bieži vien pazīšanās un draudzība tiek veidota ar tiem pašiem apsvērumiem: sava labuma meklēšanai. Piemēram, tāds vai citāds kontakts ar publiski pazīstamiem cilvēkiem, paplašina tālākās darbības iespējas un ceļ autoritāti citu acīs.

Īpaši skumji ir tas, ka naudas kārtība ir inficējusi ne tikai pasauli, bet ir iekļuvusi dažādās garīgās dzīves sfērās. Arvien vairāk un vairāk tā sauktais „Dieva darbs” tiek veikts ar aprēķinu, ka tiks saņemts honorārs, pie kam, reizēm pat visai iespaidīgs. Jā, tā ir taisnība, ka: „...strādnieks ir savas algas cienīgs...” (Lk. 10:7) un „...evanģēlija sludinātājiem pārtikt no evanģēlija” (1.Kor. 9:14), taču tas neattaisno to, ka tu piekar cenu pie savas Dieva dotās dāvanas.

Fricis Kreislers, viens no dižākajiem pasaules vijolniekiem, reiz teica: „Mūzika manī bija jau no pašas manas dzimšanas. Vēl līdz tam, kad es iemācījos alfabētu, es jau instinktīvi zināju partitūras. Tā bija paredzēšanas dāvana, un tur nav mana nopelna. Tamdēļ man nav tiesības par savu mūziku pieprasīt pat pateicību...”

Diemžēl tik augsta dvēseles cēlsirdība un pilnīga savas atkarības no Devēja atzīšana piemīt retajam Dieva vīna kalnā strādājošam. Daudz kas kalpošanā Dievam tiek darīts naudas dēļ. Var nešaubīties, ka, ja tā saucamais kristiešu darbs vairs netiktu apmaksāts, tad liela daļa no tā apstātos. Darbinieki, kas aizņēmti Dieva druvā, nedrīkst aizmirst, ka kristīgās kalpošanas galvenais mērķis ir dot, nevis ņemt. Kalpojot Tam Kungam, bagāts ir nevis tas, kurš saņem ienākumus, bet kurš iegulda. Jo vairāk mēs atdodam, jo milzīgāka ir svētība un balva. Tad patiesi mūžībā mums tiks „...pilns, saspaidīts, sakratīts un pārpārim ejošs mērs...” (Lk. 6:38).

Personīgā labuma gars ir pretējs kristīgajam garam. Uzticamība, kas parādīta kaut kā dēļ, nav patiesa. Mēs tā esam pieraduši uz visu skatīties no sava labuma skatupunkta, ka mums pat pret Dievu attīstās patērētāja attieksme. Mēs nedomājam tik daudz par to, kā atdot sevi kalpošanai Viņam, bet par to, kā vairāk no Viņa varētu dabūt. Lai par to pārliecinātos, pietiek katram mums ieklausīties savās lūgšanās,

kurās visbiežāk sastopamais vārds ir „dod”. Pie tam šajā „dod” mēs aizejam pat tik tālu, ka bez sirdsapziņas pārmetumiem uzskaitām Dievam visu, ko vēlamies: māju, mēbeles, vasarnīcu, laivu, automašīnu, un ne jau šādu tādu, bet noteiktā krāsā, ar konkrētu marku un motora jaudu.

Dažās kristīgajās konfesijās tiek īpaši sludināts devējs Dievs. Un, ja šis Dievs ir bagāts un Viņam pieder visas pasaules bagātības, tad mēs kā Viņa mīļotie bērni esam tiesīgi prasīt no Viņa visu. No šādas pieejas ir cēlusies labklājības un materiālā uzplaukuma teorija, kura tā patīk mūsu naudas-kārei. Kaislīgi tās piekritēji nebeidz atkārtot, ka ir tik jauki redzēt bagātu kristieti tamdēļ, ka viņa materiālā labklājība apliecina, ka viņam ir bagāts Tēvs. Tikai, apgalvojot šo, viņi nez kādēļ aizmirst, ka īstenais Dieva Dēls, kurš nāca no Debesīm, nebūt nebija bagāts. Ja mēs atsakāmies no pasaules vai kaut kā cita, cerot saņemt no Dieva tā vietā vairāk, mūsu atteikumam nav nekā kopīga ar Svēto Garu. Ir tikai nožēlojama, aprēķinā balstīta alkatība.

Nobeidzot šo tēmu, parunāsim vēl par vienu naudas kārības izpaušmi. Tā top redzama kristiešu dzīvēs, un ir ļoti nepatīkama un kutelīga tēma – **Dieva apzagšana**.

Ir kāda sena, visai gudra paruna: „Var upurēt nemīlot, bet nevar mīlēt neupurējot.” Tas patiesi tā ir. Svētie Raksti saka: „Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu Vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību” (Jņ. 3:16). Debesu Tēvs Savu mīlestību uz Paša radīto cilvēku pierādīja darbos. Viņš upurēja Savu Dēlu, kurš ir vislielākais upuris virs zemes, kas jebkad ticis pienests. Lai mums dāvātu glābšanu, Viņš nepazēloja Savu Vienīgo, karsti mīlēto Dēlu, kurš pēcāk teica: „Nevienam nav lielākas mīlestības kā šī, ja kāds savu dzīvību nodod par saviem draugiem” (Jņ. 15:13).

Piekritīsiet, ja kāds mums runā par savu mīlestību, mēs esam tiesīgi gaidīt no viņa rīcību un darbības, kas to apliecinātu. Citādi tie ir tikai tukši, nekādi neapliecināti, skaisti vārdi. Tieši tāpat ir ar mūsu mīlestību uz To Kungu. Karsti apliecinot, ka mēs Viņu mīlam, mums sava mīlestība ir jāpierāda un jāapstiprina ar mūsu uzvedību, darbiem un rīcību.

Nav iespējams mīlēt, neko neupurējot. Bet vai mums tā ir? Ko mēs dodam Tam Kungam un ko esam ar mieru upurēt Viņā dēļ? Ir kāda satriecoša glezna, kurā attēlots cietsirdīgās spīdzināšanās izkropļotais un pazemotais Kristus, un tās apakšā ir uzraksts: „Šo Es izdarīju priekš tevis, bet ko tu esi darījis priekš Manis?”

Kā mēs atbildēsim uz šo jautājumu? Ko mēs esam izdarījuši un ko jau varam dot mūsu Glābējam? Vai varbūt mēs vispār neesam spējīgi kaut ko dot, bet pieraduši tikai ņemt? Mīlestība tādēļ ir mīlestība, ka tā atdod nevis ņem, upurējot visu, kas viņai pieder, un pat sevi pašu. Stāsta, ka kādā nabadzīgā valstī puisītis – ubags, redzot, ka baznīcā cilvēki nes un noliek uz altāra savas dāvanas, rūgti raudāja un teica: „Kungs, man nav nekā, ko es varētu Tev iedot. Bet man ir galva, kura prot domāt, rokas, kuras prot strādāt un kājas, kuras var staigāt. To visu Tu esi man devis, un pateicībā par Tavu labestību es vēlos Tev atdot visu sevi!” – un, ar šiem vārdiem, puisēns pats nogulās uz altāra.

Mēs visi labi atceramies notikumu, kas aprakstīts Marka evaņģēlijā. Tur ir stāstīts par to, ka Jēzus sēdēja templī un, skatījās kā bagātie ziedojumu šķirstā lika savas dāvanas, solidu summu apmērā. Tad pienāca atraitle un iemeta divas artavas, kas tajos laikos bija vismazākās naudas vienības. Kristus zināja, ka tā bija visa viņas nauda un teica saviem mācekļiem: „...šī nabaga atraitle vairāk ir iemetusi nekā visi, kas ziedojumu šķirstā ir metuši” (Mk. 12:43). Tā Viņš upurus nevērtēja pēc summas lieluma, bet pēc tā, kāda daļa tā bija no devēja mantas. Protams, Jēzus ar to nebūt nevēlējās teikt, ka mums ir jāatdod viss, kas mums pieder. Tā, runājot par atraitni, Viņš tikai pasvītvoja, ka vislabākais upuris ir tas, kas tiek dots no sirds, kura līdz galam ir uzticīga Tam Kungam un gatava Viņam uzticēties visā.

Jēzus aicinātie mācekļi, kuri vēlāk kļuva par apustuļiem, pameta savas ģimenes, mantu, bagātību un sekoja Viņam, dzīvojot gandrīz ubagu dzīvi. Dieva Vārds daudzviet vēsta, ka Jēzus un pirmapustuļu laikā daudzi kalpoja Tam Kungam ar savu īpašumu. Evaņģēlists Lūka īpaši uzsver cilvēku vārdus, kuri ir kalpojuši ar savu mantu:

Joanna, Hēroda nama uzrauga sieva, Zuzanna un daudzi citi, kuri nežēloja Dieva darbam neko no tā, kas viņiem piederēja. Par gatavību upurēt savu īpašumu, lai varētu plaukt Dieva darbs, ir stāstīts arī Apustuļu darbos 2:45; 4:32 un vēstulē Ebrejiem 10:34.

Mēs pret to attiecamies pavisam savādāk. Daudziem kristiešiem mēdz būt tā. Kad runa ir par kaut ko miesīgu, piemēram: atvaļinājumu, kādu braucienu, labu lietu iegādi sev, skaistām drēbēm, saldumiem, dārgām mēbelēm, televīzoru, datoru, mašīnu un daudz ko citu, tad līdzekļi vienmēr atrodas un cenas nemaz nemulsina. Ja runa ir par savu dvēseli un finanšu palīdzību Dieva darbam, tad viņiem naudas nekad nepietiek. Viņi var pat kļūt neiecietīgi, ja par kristīgu grāmatu, avīzi, žurnālu, kaseti vai kompaktdisku ir jāmaksā. Viņi ir pārliecināti, ka tas viss viņiem pienākas par velti vai vismaz par niecīgu cenu. Dažiem ir pat īpaša frāze: „Par velti esat saņēmuši, par velti arī atdodiet!”

Diemžēl, tā runājot, viņi nedomā, ka par velti mēs saņemam tikai gaisu, sauli un lietu no debesīm. Viss, ko rada cilvēks, vienmēr kaut ko maksā, un saņemt to par velti var tikai tad, kad kāds par mums jau ir samaksājis. Tā nu savai miesai un iegribām mums nekā nav žēl. Bet kas attiecas uz Dieva darbu un paša dvēseli, tad te nu mēs ļoti labi mākam skaitīt, cenšoties iekonomēt uz citu rēķina. Atcerieties, cik reizes jūs esat stāvējuši dilemmas priekšā: dot vai nedot, ziedot savus līdzekļus Dieva darbam vai iztērēt tos sev, tādā veidā piesavinoties to, kas pēc taisnības pieder Tam Kungam?!

Iespējams, ka kāds sašutumā par šo ir gatavs kliegt: „Kā tā var runāt? Es pastāvīgi dodu! Katrā dievkalpojumā pie mums iznēsā traukus ziedojumu vākšanai, un tur es gandrīz vienmēr kaut ko ielieku! Tādēļ neviens nevar man pārvest, ka es neziedoju!...”

Jā, tā ir taisnība. Daudzi vai gandrīz visi kristieši tagad tādā veidā dod Tam Kungam. Šādas piespiedu naudas vākšanas patiešām notiek baznīcās. Tās ir garlaicīga rutīna un ne tā patīkamākā dievkalpojuma daļa. Taču kalpotājiem tas ir jādara, lai kaut kā varētu nosegt baznīcas

izdevumus un kaut nedaudz naudas piešķirt arī misiones un citām kalpošanām. Diemžēl, šādas vākšanas drīzāk izskatās pēc laupīšanas un izsauc zālē sēdošajos maskētu sašutumū, un tas nebūt nerotā pašu dievkalpojumu. Tiesa gan, pār šiem traukiem ar savāktajiem ziedojumiem, lai piedotu labāku skatu, tiek teikti lūgšanas vārdi par to, lai saprātīgi, gudri un svētīgi tiktu izmantoti šie līdzekļi. Nu ko, it kā jau nekā slikta tajā nav. Viss ir dievbijīgi un pareizi, ja vien nebūtu viens „bet”...

Kāds mācītājs Amerikā krievu – ukraiņu draudzē teica: „Ziniet, ļaudis pie mums ziedo tā, ka pēc viena dolāra naudas zīmēm var saskaitīt cik cilvēku šodien bija dievkalpojumā”... Tā sakot, komentāri lieki. Patiesi, mūsu ziedojumi vairāk izskatās pēc dzeramnaudas, nevis pēc dāvanas Dievam. Pieminētā baznīca nebūt nav izņēmums, bet drīzāk tipisks gadījums, kas kļuvis jau par normu.

Krievu cilvēkiem ir tāda paruna: „Še tev, Dievs, kas man neder”, bet vācu tautas ļaudis saka tā: „Še tev, Dievs, kas man lieks”. Abiem sakāmajiem viena būtība: Dievam tiek ziedots vai nu tas, kas paliek pāri, vai tas, kas tik un tā vairs nav vajadzīgs.

Laikos, kad Dievs dusmojās uz Israēla tautu un tās priesteriem, kuri veica upurēšanas, ar sava pravieša muti Viņš teica: „Dēlam būs godāt savu tēvu un kalpam savu kungu. Ja nu Es esmu Tēvs, kur tad nu ir Man parādāmais gods? Ja es esmu Kungs, kur tad ir pret Mani sajūtāmā bijība?.. kā tad mēs Tavu vārdu nicinām? Jūs to darāt, nesdami uz Mana altāra upurim nešķīstu maizi. Bet jūs tad turpināt: kā tad mēs upurējam Tev ko nešķīstu? – Ar to, ka jūs sakāt: Tā Kunga galds ir nicināms! Un, kad jūs upurējat kādu aklu dzīvnieku, vai tad tas nav ļaunums, un, ja jūs nesat ziedam ko klibu vai neveselu, vai arī tas nav ļaunums? Ziedo to taču reiz sava apgabala pārvaldniekam. Vai viņam tad būs prieks par to, un vai tad viņš tevi laipni uzlūkos?... Un Es lai pieņemū to no jums?” – saka Tas Kungs Cebaots. (Mal. 1:6,7,8,13).

Protams, tagad mēs vairs neupurējam Tam Kungam dzīvniekus. Tagad mēs pienesam kaut ko citu. Te nu ir

jautājums – kāds tas ir? Vai Tas Kungs nav spiests arī šodien teikt, ka tas viss ir „klibs”, „slims” un „zagsts”?

Jāatzīst, ka pravieša Maleahijas grāmatu mēs ne visai mīlam lasīt, sevišķi šos pantus: „Vai ir pareizi, ka cilvēks krāpj Dievu, kā jūs Mani krāpjat? Jūs tad sakāt: Kā tad mēs Tevi krāpjam? – Ar desmito tiesu un labprātīgiem upuriem. Tādēļ jau jūs esat nolādēti tā, ka viss krīt jums no rokām un iet jūsu rokās bojā, jo jūs visi vienā kopā cits pār citu Mani krāpjat! Bet atnesiet katrs savu desmito tiesu pilnā vērtībā Manā klētī tā, lai arī Manā mājā būtu barība, un **pārbaudiet tad Mani šai ziņā**”, saka Tas Kungs Cebaots, vai Es arī neatvēršu Debess logus un nelikšu svētībai pa tiem pārpilnībā nolīt pār jums! Un Es padzīšu, jums palīdzēdams, rijīgo postītāja kukaini no jūsu labības laukiem, lai viņš tos neizposta un lai koks jūsu vīna dārzā jums nebūtu neauglīgs, saka Tas Kungs Cebaots, lai arī visas tautas jūs daudzina par svētlaimīgiem, jo jums pašiem būs lielu labumu un augstas cieņas pilnai zemei būt, saka Tas Kungs Cebaots (Mal. 3:8-12).

Tad, lūk, kā tas viss ir! Tagad nu ir saprotams, kādēļ nav svētības tajā, ko mēs iegādājamies? Siseņu mums it kā nav, bet nauda aizplūst kā ūdens, un mūsu „vīna koks” nes arvien mazāk un mazāk augļu. Tas Kungs paņem prom Savu svētību no tiem, kuri Viņu apzog.

Dievs savai tautai jau no senseniem laikiem bija noteicis desmito tiesu, ilgi pirms Mozus. Jau vēstījumos par Melhisedeku un Jēkabu jau ir satopamas norādes par ziedošanu svētiem mērķiem. (1.Moz. 14:20; 28:22). Šis ziedojums bija kā dāvana Dievam un tās apjoms ir desmitā daļa no zemes, koku augļiem, lopiem un citiem ienākumiem. Tas bija paredzēts levītiem, jo viņiem nebija zemes daļas citu cilšu vidū, un tādēļ bija nepieciešami līdzekļi dzīvošanai. Savukārt levītiem no tā, ko viņi saņēma, bija jādod desmitā tiesa priesteriem, viņu dzīves vajadzībām (3.Moz. 27:30; 4.Moz. 18:21,26). Atlikušās deviņas daļas atkal tika dalītas desmitajās tiesās, un līdzekļi no otrās desmitās tiesas tika izmantoti dažādu svētnīcas svētku organizēšanai, kuri notika svētnīcas pagalmā vai tam blakus esošā

telpā. Desmito tiesu varēja dot arī naudas veidā, pieliekot pie tās vienu piekto daļu no summas.

Tad bija vēl viena desmitā tiesa, kuru katru gadu nesa Dieva namā un tur kopā ar ģimeni un levītiem to apēda. Katru trešo gadu šo desmito daļu bija jāatdod nabagiem, svešiniekiem, atraitnēm un bāriņiem. Dažreiz to sauca par trešo desmito tiesu. Bībeles Sinodālā tulkojuma nekanoniskajās grāmatās vecais jūds Tobijs apraksta desmitās tiesas došanu tā: „Un atdevu visu ienākumu desmito Levija dēliem, kas kalpoja Jeruzālemē, citu desmito tiesu pārdevu un katru gadu gāju uz Jeruzālemi, un tur to tērēju; bet trešo devu tiem, kam tā pienācās, kā Debora, mana tēva māte, man to bija noteikusi, kad es pēc tēva nāves kļuvi par bāreni” (Tob. 1:7-8). Laiku pa laikam, Dievam caur saviem praviešiem un citiem uzticamiem Dieva vīriem, bija jāatgādina savai tautai par pienākumu pienest desmito tiesu (Neh. 13:10-13; Mal. 3:10).

Saprotot, ka Dieva baušļi un likumi darbojas visos laikos, arī mūsdienu kristieši arī cenšas tos izpildīt. Bet, kas attiecas uz desmito tiesu, tad tā mūsdienās ir strīdu, nevienprātības un dažādu traktējumu iemesls, kaut, liekas, tam tā nepavisam nevajadzētu būt. Lieta tāda, ka pēdējo laiku cilvēki saskaņā ar Pāvila teikto, ir ļoti „mantkārīgi” un „mīl vairāk baudas nekā Dievu” (2.Tīm. 3:2,4). Mūsu materiālisma un labklājības laikos daudziem ticīgajiem desmitā tiesa kļuvusi par „pārmērīgi grūtu” nastu, tamdēļ, ka bagātība un nauda viņiem ir dārgāka par bojā ejošām dvēselēm. Daudzi Dieva bērni tagad dzīvo pēc principa: „Es esmu gatavs sekot Tam Kungam, tikai neaiztieciēt manu maciņu”.

Kāds dedzīgs kalpotājs, vārdā A.T. Pirsons, reiz ar sāpēm teica: „Kristiešu mājās ir sakrāts tik daudz labumu, zelta, nevajadzīgu lietu un bezvērtīgu rotaslietu, ka ar to pietīktu, lai varētu uzbūvēt floti no 50 000 kuģu, kuru kravas telpas būtu pilnas ar Bībelēm un klāji ar misionāriem; uzceltu baznīcas visos, pat pašos visattālākajos ciematiņos, un vairākus gadus uz priekšu, nodrošināt katru dvēseli ar Evaņģēliju”. Kāds cits sludinātājs Dž. A. Stjuarts rakstīja: „Savu bagātību mēs notriecam, lai apmierinātu savas iegribas

nevis būtiskas vajadzības. Mums ir pati izsmalcinātākā un izmeklētākā gaume, mēs esam pārvērtušies gardēžos, taču, miljoni visā pasaulē grēkā mirst, jo nav, pat jēl kādas garīgās barības. Savu garīgo pirmdzimtību mēs pārdodam par bļodīņu viruma”.

Neviļus rodas jautājums, kad beidzot mēs, kristieši, beigsim dzīties pēc materiālajiem labumiem un visus savus spēkus, līdzekļus un enerģiju veltīsim cilvēku garīgajai labklājībai? Viena cilvēka dvēsele taču ir vērtīgāka par visas pasaules dārgumiem. Ne jau lietas ir svarīgas. Svarīgi ir cilvēki. Hadsonam Teiloram, kurš sevi bija pilnībā nodevis kalpošanai Tam Kungam, bija taisnība, kad viņš teica: „Mums nav jābaidās no līdzekļu trūkuma, bet no naudas pārpilnības, kura nav veltīta Dievam”.

Pašai dziedība Tam Kungam ir patīkama. Cilvēks zina, ka kādam ir kaut kas vajadzīgs un dod, nevis piespiests, bet pēc sirds aicinājuma, to, ko var iedot, lai atvieglotu kāda ciešanas. Dod ne tādēļ, lai par viņu runātu vai pats varētu tīkmināties par sevi. Dod „ne smagu sirdi vai piespiests”, bet „kā savā sirdī apņēmies” (2.Kor. 9:7). Ziedojojam var būt pārliecināti, ka rīkojies tā, kā Tam Kungam labi patīk, jo Viņš ir teicis: „Svētīgāk ir dot nekā ņemt” (Ap.d. 20:35). Dzīve pierāda, ka vislielākās svētības tiek sūtītas tam, kurš dāsni dod, negaidot neko pretim.

Taču šajā jautājumā var parādīties cita galējība. Kad runa ir par ziedošanu, daži kristieši lētticība robežojas ar vieglprātību. Viņi ar vieglu roku dod naudu, lai cik neticami izklausītos „asaras raisošie” stāsti, kurus viņiem stāsta iebrukšie dāvanu vācēji tā sauktajam „Dieva darbam”. Neviens neienāk prātā noskaidrot vai viss, ko viņiem stāsta, patiesi ir patiesība, tā ignorējot Svēto Rakstu vārdus: „Tāpēc pielieciet visas pūles un parādiet savā ticībā tikumu, bet tikumā atziņu” (2.Pēt. 1:5). (bet tikumā apdomību. kr.v.) Mēs nedrīkstam aizmirst, ka mūsdienās ir saradies ļoti daudz krāpnieku, kuri veikli izmanto kristiešu atvērtību un uzticēšanos.

Gadiem ritot, dara uzmanīgu viens fakts, ka dažos kristīgajos novirzienos, ziedošanas jautājums ir nostādīts gandrīz kā pats galvenais. Un viņu kalpotāju štatos ir profesionāli

ziedojumu vācēji, kuri izmanto dažādas Svēto Rakstu vietas un pavērs tās sev izdevīgā rakursā, lai piepildītu savus savtīgos mērķus, sarīko īstas izrādes, cenšoties izspiest no ticīgajiem pēc iespējas vairāk naudas. Pie viņiem atklāti tiek sludināts par bagātību. Labklājība tiek slavināta un apsveikta. Bagātniekus, kuri tur ierodas, visādi appuišo, parāda īpašu uzmanību un visāda veida godināšanas, bet, kad tie ir atgriezušies pie Tā Kunga, tūlīņ dod iespēju stāties aiz katedras un ieņemt baznīcā amatus. Tādā veidā tiek piesaistīti naudas resursi. Šīm baznīcām ir lieliskas finanšu iespējas, lai izplatītu savu mācību. Viņi ir stingri pārliecināti, ka mērķis attaisno līdzekļus, lai cik apšaubāmi un netīri tie būtu.

Lūk, kādēļ, ziedojot, nedrīkst aizmirst par gudrību, piesardzību un spriestspēju. Jādod ir katrreiz, kad redzi patiesu vajadzību, bet pirms dot, vajag pārliecināties, vai tiešām uzņēmums, kalpošana vai projekts patiesi ir Dieva darbs. Šajā jautājumā neļaujiet sevi izmantot. Savu labestību nedrīkst arī pārvērst par „pērku – pārdodu” vai „dots pret dotu” un, vēl jo vairāk, ne par kukuli, lai sasniegtu godkārtīgus un savtīgus mērķus.

Sniedzot kādam palīdzīgu roku, neaizmirstiet par to, ka tas, kurš saņem no jums lūgto, nereti, paejot kādam laikam, izrāda pret jums izteiktu nepatiku, tā atmaksājot ar ļaunu par saņemto palīdzību. Esiet gatavi arī tādām pavērsienam. Nebrīnieties, nesatraucieties un nekrītiēt izmisumā. Arī citiem Dieva bērniem visos laikos ir noticis līdzīgi. Piemēram, vīrs pēc Dieva sirds, ķēniņš Dāvids, sūdzoties Tam Kungam, teica: „...un daudz ir to, kas mani bez iemesla vajā, kas man labu atmaksā ar ļaunu un mani neieredz...” (Ps. 38:20-21). Mieriniet sevi ar Svēto Rakstu vārdiem, kuri saka: „Tad nu nepiekusīsim, labu darīdami, jo savā laikā mēs pļausim, ja nepagursim” (Gal. 6:9).

Un vēl viens padoms. Ja jūs paši ar naudu rīkojaties pareizi, tad viegli varat sākt nosodīt citus, kuru dzīves līmenis ir augstāks. Ja ejat ciemos pie ticības brāļa vai māsas, necentieties prātā aplēst, cik varētu maksāt viņu dzīvoklis, mēbeles, un pēc tam nerunāji par viņu nosodoši ar citiem, jo

katrs pats Tā Kunga priekšā dos atskaiti par visu. Pacientietes arī šajā jautājumā izvairīties no nosodījuma un kritikas.

Noslēgumā vēl atliek parunāt par to, ko darīt, lai tiktu vaļā no šī grēka, „nelietīgā zirnekļa” – naudas kāres. Jāsaka, ka pasaulē neatradīsies daudz cilvēku, kuri būtu ar mieru atzīt, ka ir gatavi „pušu plēsties kapeikas dēļ”. Visus šos netikumus mēs sevī pārsvarā cenšamies padarīt baltākus un attaisnot, pamatojot ar finanšu problēmām, materiālām grūtībām un mūžīgām naudas ķibelēm, kas visu laiku piespiež mūs ekonomēt. Cilvēku priekšā mēs, protams, varam noslēpties aiz visām šīm atrunām un slēpt savu patieso būtību, bet nav iespējams kaut kur paslēpties no Dieva. Viņš mūs redz caurcaurēm un sauc vārdā to, ko mēs vēlamies slēpt. Tad nu, vai nebūtu labāk, ka mēs, liekot roku uz sirds, pieņemtu un nožēlotu to, kas Viņam tāpat jau sen ir zināms. Jo, kā ir ar citiem grēkiem, tā arī ar šo; Dieva mērķis nav mūs nosodīt un pārmācīt, bet vest pie prāta un dot iespēju laboties.

Apzinoties, ka „zelta telš” ir uzcēlis sev altāri un pamatīgi iesakņojies mūsu sirdīs, mums ar Tā Kunga palīdzību ir jāpiesaka viņam nesamierināms karš. Katru reizi, kad velna balss jūs mudina kaut ko pietaupt sev, sevi apzināti pārvarot, tieši to arī upurējiet.

Svarīgi ir arī iemācīties pateikt stingru „nē” savām nebeidzamajām iegribām un vēlmēm un „jā” Dieva baušļiem. Protams, mūsu vienmēr gribošajam un nekad nepiesātināmajam „ES”, tas nebūs vienkārši. Taču tas ir vienīgais ceļš, lai nokļūtu pie uzvaras un nepārejoša prieka.

Saprotot, ka, nepienesot desmito tiesu, mēs pārkāpjām Dieva pavēli un Viņu apzogam, izdariat tā, ka atkāpšanās ceļš nav iespējams un, pēc savas algas saņemšanas, regulāri atnesiet desmito tiesu, vai izveidojiet konkrētas summas automātisku automātisko pārskaitījumu, kas ir desmitā daļa no visiem jūsu ienākumiem, un lai tas nonāk jūsu draudzē, kristīgajā misijā vai citā iestādē, vai jums zināmā Dieva darbā, kuru Dievs pats ieliks jums sirdī. Ir daudz kristiešu, kuri dvēseles aprūpes sarunās stāsta, ka kopš tā laika, kad viņi noslāpēja sevī skopumu un sāka Tam Kungam atdot desmito tiesu, viņu finanšu stāvoklis, viņiem pašiem par brīnumu,

uzlabojās, un viņi neilgā laika periodā spēja izklūt no saviem parādiem, kuros slīga daudzus gadus. Tādā veidā Dievs saviem bērniem, kas ir spēruši šo soli, apliecina Savu vārdu patiesumu: „...un pārbaudiet tad Mani šai lietā...” (Mal. 3:10).

Atcerieties nabaga atraidni, kura paklausīja pravietim Elijam, kurš viņai teica: „...lūdzu, iztaisi arī man mazu plāceni pašā sākumā un liec to iznest man ārā. Bet savām un sava dēla vajadzībām sagatavo vēlāk” (1.Ķēn. 17:13). Tā nu, ja šī sieviete varēja uzticēties Dieva vīra vārdiem, vai tiešām mēs nespējam noticēt Paša Tā Kunga apsoliņumiem, zinot, ka „Dievs nav cilvēks, kas melotu, nedz cilvēka bērns, ka Viņam kaut kas būtu jānožēlo. Vai Viņš ko teiktu un nedarītu, vai Viņš ko sacītu un tas neklūtu īstenība?” (4.Moz. 23:19).

Noslēdzot mūsu sarunu, gribētos atkal atcerēties, kā mēs to sākām, šoreiz izmantojot kādas dzejas rindas, kuras tik labi kā nekas cits atspoguļo to tieksmju nīcību un veltīgumu, kurām mēs, bieži vien veltām visu savu dzīvi.

Cilvēks šai pasaulē ienāk,
Ar dūrītēs savilktām rokām.
Gribēdams tajās saņemt
Visu, ko apsola laiks.

Gadiem ejot, viņš nostājas stingri,
Savā iekšienē kārdināts tiek,
Dzenas pēc dzīves labumiem,
Pēc himeras, pēc miglas.

Zem dzīves nastas smaguma
Viņš brīžiem knapi velkas,
Bet cīņā ņem no laika
Visu, ko izdodas gūt.

Viss aiziet kopā ar viņu
Līdz ar patvaļīgiem vējiem,
Pamet cilvēks šo pasauli gaistošo
Ar plaukstām, kas atvērtas ir.

6. nodaļa

Netikumi, kas dzimuši no acu kārības un miesas iegribām.

Mēs visi dzīvojam grūtos laikos, kurus Svētie Raksti sauc par pēdējiem. Divi vilņi ir pāršalkuši pasauli: okultisma vilnis, un, ar to cieši saistītais seksuālais vilnis, kurš raksturojas ar pilnīgu netikumību un visur izplatītu izlaidību. Cilvēce ir kļuvusi tāda, kāda tā ir aprakstīta Bībeles pravietojumos un kādai tai ir jāklūst pirms savas bojāejas. Ļaunums un nešķīstība ir izplēlušies līdz kolosāliem apmēriem, noslaukot vēl pēdējās barjeras. Viss augstais, tīrais un svētais slīkst smacējošā ļaunuma, liekulības, izvirtības un garīgas pagrimšanas atmosfērā. Šī mēra piesātinātā vēja elpas sev līdzī nāvi un pagrimumu, līdzīgi kā tas bija Noa laikos Sodomā un Gomorā.

Novēršoties no Dieva Vārda, cilvēki atmet visus morālos standartus, noteikumus un ierobežojumus. Ētiskās normas tiek pielāgotas atsevišķu cilvēku un cilvēku grupu vēlmēm un rīcībai. Pats cilvēks kļūst par savas uzvedības augstāko tiesnesi un vadās pēc devīzes: „Dari to, kas dod tev baudu” un attaisno sevi ar to, ka „visi tā dara”. Tā rezultātā par mīlestību sauc visu, kas ienāk prātā: iegribas, kaisli, dzimumizvirtību un pat neģēlīgus seksuālus noziegumus. Cilvēki atbrīvojas no visādiem ierobežojumiem, nododoties homoseksuālismam, lezbiānismam un izvirtību izvirtībai. Cik patiesi ir teikts: „Kur nav atklāsmes, tur tauta kļūst mežonīga un nevaldāma; bet labi tam, kas rīkojas pēc bauslības!” (Sal.pam. 29:18).

Bet, ja pat visa pasaule ieslīgs trakošanā, mežonībā un netikumībā, patiesi ticīgie dzīvos, ievērojot Dieva baušļus. Uz patiesu, īstu laimi cita ceļa nav. Pirmajā vēstulē Tesaloniķiešiem ir teikts tā: „Jo tāda ir Dieva griba, lai jūsu dzīve būtu svēta. Atturieties no netiklības! Zinait, ka ikvienam jāglabā sava miesa svētumā un godā, bet ne kaislē un kārībā, kā to dara pagāni, kas nepazīst Dievu” (1.Tes. 4:3-5). Interesanti, ka, runājot par svētošanos, Dieva Vārds vispirms

runā par atturēšanos no netiklības. Vai gan tas nenožīmē to, ka, ja savā svētošanās procesā mēs neuzvarēsim šo grēku, tad diez vai varēsim sasniegt ko citu?

Dzimumnetiklība bija un līdz šim ir palikusi par vislabāko un spēcīgāko sātana ieroci, ar kura palīdzību viņš ir spējis visu gadsimtu garumā svinēt visvarenākās uzvaras. Mežonīga kaisle kļuva par klupšanas akmeni tādiem Bībelē aprakstītiem lieliem Dieva vīriem, kā Samsons, Dāvids, Salamans. Tas bija milzu zaudējums gan viņu kalpošanai, gan aicinājumam. Ir pagājuši gadsimti, bet arī šodien, sevi nekontrolējot un neesot modriem pār saviem instinktiem, daudzi Dieva kalpi iestiguši netiklībā un laulības pārkāpšanā, kas kļuvusi par iemeslu viņu ticības pilnīgai sagrāvei.

Visi mūsos ieliktie instinkti un vēlēšanās ir doti no Tā Kunga un nāk mums par labu. Viens no tiem ir dzimuminstinkts, un tārad ir paredzēts un svētīts jau no cilvēka radīšanas brīža. Jebkuru Dieva dāvanu var izmantot saprātīgi un var to izmantot ļaunprātīgi, līdzīgi kā tas mēdz būt ar uguni. Ja tā liesmo krāsnī un tiek kontrolēta, tad tā dod siltumu, mājīgumu un silda mūs. Uz tās var izvārīt vai sasildīt ēdienu. Uguni izmanto metālu kausēšanai, zelta un sudraba attīrīšanai. Tā ir nepieciešama smēdē, kur tiek izgatavoti vajadzīgi sadzīves priekšmeti. Uguni izmanto ražošanā dažādās industrijās, kā arī citās nozarēs. Taču, ja šī celsmīgā uguns izsprūk no kontroles, tad kļūst par briesmīgu, graužošu spēku, kurš izposta un noslauka no zemes virsas visu, kas pagādās ceļā.

Līdzīgi darbojas dzimuminstinkts. Vienīgais saprātīgais tā izpausmes veids ir intīma tuvība laulībā. Dievs to tādēļ arī ir devis. Tas gudri ir iepīts dzīves sistēmā cilvēka garīgai, fiziskai un prāta labklājībai. Dzimuminstinkts tika dots vīrietim un sievietei, un palika aktīvs visā viņu dzīves laikā. Tā Radītājs bija noteicis vēl pirms tam, kad grēks ieņāca šai pasaulē. Lūk, kādēļ to īpaši pasvītrot, apustulis Pāvils teica: „Laulība lai ir visiem godā un laulības gulta neaptraipīta, jo netiklos un laulības pārkāpējus Dievs sodīs” (Ebr. 13:4). Kaut arī šī kalpotāja personīgā dzīve

ritēja neesot precētam un pilnībā tika veltīta kalpošanai Dievam, viņš augstu vērtēja laulību, izmantojot to pat par Kristus un Baznīcas attiecību pirmtēlu un paraugu, bet tas jau izsaka daudz ko. (skatīt Efez. 5:22-23). Dievs Savu laulību ar Israēlu apraksta kā derību: „Un kad Es tev atkal gāju garām un tevi skatīju, tad, redzi, jau bija klāt tavs laiks mīlēt un par sievu kļūt. Tad Es izplētu sava mēteļa stūri pār tevi un apsedzu tavu kailumu; Es zvērēju tev uzticību un stājos ar tevi derībā” – saka Dievs Tas Kungs – „un tu man piederēji” (Eceh. 16:8).

Dievs cilvēkiem ir paredzējis viena partnera laulību. Daudzsievība, blakussievas un citas haotiskas laulības formas, kaut arī Bībelē Vecās Derības laikos tiek pieminētas, nekad nav tikušas atzītas par labām. Laulību slēgšanā tiek veikta īpaša svētku ceremonija, kura ir atbilstoša laikmetam, kultūrai un tautas tradīcijām, no kuras nāk jaunlaulātie. Tas vairākkārt ir aprakstīts Svētajos Rakstos. (1.Moz. 24:53-58; Mt. 22:1-14; Lk. 12:36).

Cik Dievam ir patīkamas un svētītas vīrieša un sievietes attiecības laulībā, tikpat nepieļaujami Viņam ir netīri un neganti ārī laulības sakari. Intīmā tuvība laulības ietvaros dod šim pārim pilnību, prieku un laimi, bet dzimumsakari divu svešu cilvēku starpā ir pašiznīcināšanās forma. Tādēļ arī ir rakstīta, ka „...Katrs cits grēks, ko cilvēks dara, paliek ārpus miesas, bet, kas netiklības grēku dara, grēko pie savas paša miesas” (1.Kor. 6:18).

Zinot un lieliski to saprotot, ka, virzot cilvēkus uz netikumības ceļa, viņš neapšaubāmi panāks, ka Dieva dusmība nāks pār šiem cilvēkiem, velns šo cilvēku dzīves sfēru izmanto īpaši veiksmīgi. Lai novestu cilvēku neceļos, viņam ir neskaitāmas iespējas. Spilgtu šī ieroča izmantošanas piemēru mēs varam lasīt Vecajā Derībā, kur stāsts ir par to, kā neuzticamais Dieva praviētis Bileāms „...kas mācīja Balaku celt apgrēcību Israēla bērnu vidū, ēst elku upurus un piekopt netiklību” (Atkl.gr. 2:14). Šī viltīgā padoma rezultāts bija tāds, par kuru var lasīt 4. Mozus grāmatā: „Un Israēls dzīvoja Sītimā, un ļaudis sāka piekopt netiklību ar moābiešu meitām. Un tās aicināja tautu pie savu dievu

kaujamo upuru mielastiem, un tauta ēda un metās zemē uz sava vaiga to dievu priekšā. Kad nu Israēls sapinās ar Baalu Peoru (*viņu elku*), tad Tā Kunga dusmas iedegās pret Israēlu” (4.Moz. 25:1-3).

Tā sātans rīkojās Vecās Derības laikos, nododot pagrimumam Dieva tautu, novirzot to no Tā Kunga. Tā viņš rīkojas arī tagad, pagrūžot ticīgos ļaudis uz dzimumnetiklības ceļa, un caur šo grēku dara lielus zaudējumus gan grēcinieku dvēselēm, gan viņu ģimenēm un draudzēm.

Attieksme pret šo jautājumu baznīcās ir ļoti neviennozīmīga: no galēji ekstrēmas rīcības – padzenot no baznīcas līdz Kristus atnākšanas laikam, līdz – nepiedodamai iecietībai. Parasti no katedras nav pieņemts runāt par seksuālajiem grēkiem, jo šai tēmai ir uzlikts tabu. Taču tādai klusēšanai ir bēdīgas sekas, tādēļ, ka tas grauj draudzi no iekšienes, jo dažu locekļu nespēja būt tikumīgiem ļoti negatīvi ietekmē draudzes vispārējo garīgo stāvokli. Ja mums būtu gudrība un vīrišķība par to runāt tieši, tas varētu kļūt daudziem draudzes locekļiem par brīdinājumu un garīgu palīdzību, pasargājot viņus no liktenīgām kļūdām.

Ir nepareizi domāt, ka jautājums par netikumību, ja tam nepievērsīs uzmanību, pats par sevi pazaudēs aktualitāti. Labāk ir, ja apzinās šīs problēmas reālos draudus un ķeras pie tās nopietni, cenšoties būt tuvās attiecībās ar To Kungu, darīt visu iespējamo un no mums atkarīgo, lai aizstāvētu sevi no visāda veida amoralitātes.

Šo grūto, bet vienlaicīgi uztraucošo tēmu, vislabāk būtu sākt, aplūkojot grēku, kas sākas no netīrām domām un ļoti plaši izplatīto pašapmierināšanos.

Netīras domas ir saistītas ar netikumību, kas tiek piekopta cilvēka iztēlē. Tā ir viena no jomām milzīgajā netikumam un grēcīgu nodomu klāstā, kas apgrēcina mūsu sirdsapziņu un atdala no Dieva. Šāda veida domas sauc par laulības pārkāpšanas domām, un dod īsteno priekšstatu par cilvēka patieso garīgo un sirds stāvokli, tā apliecinot Dieva Vārdā rakstīto: „Jo no sirds iziet ļaunas domas, slepkavība, laulības pārkāpšana, nešķīstība, zādzība, nepatiesa liecība, zaimi. Viss tas sagāna cilvēku...” (Mat. 15:19-20).

Netīras, laulību pārkāpjošas domas – ir tiešs mūsu vēlēšanos un centienu atspoguļojums, kuru mēs nevaram īstenot dzīvē savu kristīgo uzskatu dēļ, bet savas sirds dziļumos kaislīgi vēlamies tās īstenot. Šāds stāvoklis ir ļoti bīstams, tādēļ ka dzemdina jaunas, līdz šim nezināmas un nepazīstamas jūtas un vēlēšanās, iededzinot miesā kaisli, kuru pēc tam ir ļoti grūti apdzēst. Iegriba, kas piedzimusi domās, vedina uz darbībām. Tad cilvēks sāk ar acīm meklēt vēlamo, bet vēlāk arī ar savu iekārē kaistošo miesu. Tā, soli pa solim, sātans mūs vedina īstenot seksuālas darbības, kas visbiežāk sākas ar pašapmierināšanos.

Pašapmierināšanās jeb masturbācija – viena no miesas iegribu izpausmēm un tāpat kā dzimumakts ir apzināts, uz sevi vērsts veids, kā sasniegt dzimumapmierinājumu. Šis grēks ir nekas cits kā savas miesas un domu apgānīšana, kā arī nevērība pret Dieva brīdinājumiem. Tautā pašapmierināšanos sauc arī par onānismu, – pēc vārda Onans, par kuru Bībelē ir stāstīts, ka viņam bija jāprec sava mirušā brāļa atraitne, bet zinot, ka bērni, kurus viņa dzemdēs nebūs viņa, nevēlējās atjaunot brāļa vārdu un izlēja savu sēklu zemē. Dievs viņu iznīcināja par nepaklausību tā laika likumam, nevis tādēļ, ka viņš būtu nodarbojies ar masturbāciju.

Kaut arī Svētajos Rakstos, liekas, nav tieši izteikumi par pašapmierināšanos, tur tomēr ir vietas, kas var mums kļūt par brīdinājumu un norādi šajā jautājumā. Piemēram: „Tāpēc lai grēks nevalda jūsu mirstīgajā miesā! Neklausiet vairs viņas iekārēm! Nenododiet arī savus locekļus par netaisnības ieročiem grēkam, bet nododiet sevi pašus Dievam kā tādi, kas no mirušiem kļuvuši dzīvi, un savus locekļus par taisnības ieročiem Dievam. Tad grēks vairs nebūs jūsu kungs; jo jūs neesat padoti bauslībai, bet žēlastībai” (Rom. 6:12-14).

No šiem vārdiem var saprast, ka mēs nedrīkstam izmantot savus ķermeņa locekļus, tajā skaitā arī rokas un dzimumorgānus, lai pašapgānītos, tādā veidā laupot godu Tam, kurš mūs ir radījis. Citā Svēto Rakstu vietā ir teikts: „Vai jūs nezināt, ka jūs esat Dieva nams, un ka Dieva Gars jūsos mājō? Ja kas Dieva namu samaitā, to Dievs samaitās;

jo Dieva nams ir svēts, tas jūs esat” (1.Kor. 3:16-17) un „Jeb vai jūs nezināt, ka jūsu miesa ir Svētā Gara mājoklis, kas ir jūsos un ko jūs esat saņēmuši no Dieva, un ka jūs nepiederat sev pašiem? Jo jūs esat dārgi atpirkti. Tad nu pagodiniet Dievu ar savu miesu!” (1.Kor. 6:19-20). Apzinoties, ka Svētais Gars mājā mūsu miesā, mēs nevārēsim nodoties tādām nepiedienīgām darbībām, kā pašapmierināšanās un sevis apgānīšana, tādā veidā vēršot uz sevi Dieva dusmību.

Tajā pašā 1. vēstulē Korintiešiem, 7. nodaļā, 4. pantā ir dots stingrs brīdinājums: „Sievai nav noteikšana par savu miesu, bet vīram; un tāpat vīram nav noteikšana par savu miesu, bet sievai”, bet tas nozīmē, ka dzimumapmierinājums attiecas tikai uz laulības dzīves sfēru. Ne jaunietim, ne meitenei, ne vīrietim, ne sievietei Dievs nav devis seksuālo varu pār savu personīgo ķermeni, kas faktiski notiek pašapmierinoties.

Bez tam Bībele Dieva bērņus sauc par traukiem, kas domāti godam un kurus Dievs izmanto cēlos un svētos nolūkos. Jēdziens „trauks” ietver sevī arī cilvēka miesu, kurai arī ir jābūt svētai tāpat kā dvēselei, jo ir rakstīts: „Jo tāda ir Dieva griba, – lai jūsu dzīve būtu svēta. Atturieties no netiklības! Ziniet, ka ikvienam jāglabā sava miesa svētumā un godā, bet ne kaislē un kārībā, kā to dara pagāni, kas nepazīst Dievu... Jo Dievs mūs nav aicinājis nešķīstībai, bet svēttapšanai” (1.Tes. 4:3-5,7).

Ir plaši izplatīts viedoklis, ka savas miesas apgānīšana ir raksturīga jaunatnei, bet dzīve rāda, ka šo grēku praktizē arī precēti, veci un pat ļoti veci opīši. Ne velti savā vēstulē Titam, Pāvils aicina pamācīt kā jaunus, tā arī vecus – būt prātīgiem un cienjamiem: „Bet tu sludini to, kas saskan ar veselīgo mācību: lai vecākie vīri turas skaidrā prātā, cienjami, prātīgi, veselīgi ticībā, mīlestībā, izturībā... Jaunākos vīrus tāpat paskubini būt prātīgiem” (Tit. 2:1-2,6).

Daudzi sevi mierina ar domu, ka apprecoties viņi beigs pašapmierināšanos. Tie patiesībā ir vēl vieni, kārtējie sātana meli. Regulāra laulāto kopdzīve negarantē atbrīvošanos no šī grēka. Katru reizi, kad vīrs vai sieva

nesasniedz dzimumapmierinājumu intīmajā tuvībā, viņi atkal un atkal atgriezīsies pie tā, kā to varēja sasniegt agrāk. Lūk, kādēļ cīņu ar šo grēku nevar atlikt uz vēlāku laiku. Ja mēs neuzvaram savu miesu, mēs paliekam par tās vergiem līdz sirmam vecumam. Tieši par to apustulis Pāvils domāja, kad rakstīja pamācības vārdus ne tikai jaunajiem, bet arī vecajiem. Pašapmierināšanās, atstājot cilvēkā riebumu pret sevi, novēlotu nožēlu un nepārtrauktus sirdsapziņas pārmetumus, iztukšo un izārda cilvēka dvēseli, un ir šķērslis garīgai pieaugšanai.

Nākamie seksuālie grēki ir : nekaunība, demonstrējot atkailinātas sava ķermeņa daļas, sākot no attiecīga seksuāla apģērba līdz pat šaušalīgai pornogrāfijai, vaļīga uzvedība ar mērķi savaldzināt, seksuāla nesavaldība caur pieskārieniem, apskāvieniem, skūpstiem un izģērbšanos, seksuāla izlaidība, kas izpaužas netiklībā, laulības pārkāpšanā, dzimumizvirtībās vai seksuālās perversijās. Tas nozīmē – pret dabiskiem, slimīgiem dzimumorientācijas traucējumiem vai apmierināšanās veidiem, tādiem kā: vīriešu homoseksuālisms, sievietes homoseksuālisms jeb lezbiānisms, pedofilija (seksuāla apmierinājuma meklēšana kopojoties ar bērniem), mazohisms, seksuālais sadisms, nimfomānija, nekrofilija, zoofilija (kopojšanās ar dzīvniekiem) un daudzas citas.

Kad Ieva un Ādams pēc čūskas pavedinājuma ēda augli no ļauna un laba atzišanas koka, pirmais, ko viņi izjuta, bija kauns. No vīgu lapām sameistarotās gurnu jostas, kuras Dievs Pats nomainīja uz ādas apģērbu, tika dotas, lai pie-segtu kailumu. No tā laika apģērbs vienmēr ir kalpojis šiem mērķiem, no svešām acīm piesedzot to, ko normālam, ar veselo saprātu domājošam un sevi cenošam cilvēkam, izrādīt vienkārši ir kauns.

Ja **kauns** plašākā sapratnē ietver sevī domu par stipru mulsumu, apzinoties savu vainu un savu nosodāmo rīcību, tad **kautrīgums** ir šaurāks formulējums kauna jūtām un bīlumam situācijās, kad ir runa par dzīves seksuālo pusi. Pie tam, cēlsirdīgam cilvēkam parādās „vēlme aizsargāties”, kas izpaužas tieksmē dažus savas dzīves stūrīšus noslēpt no citiem cilvēkiem. Pazīstamais vācu filozofs Emanuels Kants

ir rakstījis: „Kauna jūtas ir dabas noslēpums, lai ierobežotu nevaldāmas tieksmes, un kalpo tam, lai pat pāri pašām dabiskākajām un nepieciešamākajām cilvēka funkcijām pārņemtu noslēpumainības plīvuru, lai pārāk raupja to iepazīšana neizsauktu riebumu”.

Kaunīgums intīmajā sfērā – tā ir tieksme neizlikt visu apskatei attiecības, kas pastāv starp vīrieti un sievieti, nepieļaujot intīmu jūtu izpausmes cilvēku priekšā, baidoties aizvainot un aptraipīt savas garīgās un miesīgās tuvības cēlumu. Šī lieliskā cilvēka īpašība ir redzama viņa svabadībā sarunās par kādu cilvēku personīgajām attiecībām, izvairoties pieminēt intimitāti un seksu. Kautrīgums vienmēr ir bijis raksturīgs sievietēm. Pat antīkajā laikmetā ar tā kailuma kultu sieviešu kautrīgums ir pastāvējis vienmēr.

Diemžēl tas, kas atšķīra un paaugstināja sievieti daudzus gadsimtus atpakaļ, ir kļuvis par lielu retumu mūsu civilizētajā laikmetā. Kautrīgumu ir nomainījusi bezkaunība – nepiedienīga uzvedība, kurā nav ne kriptas kauna. Tā ir pretrunā ar ētiku un kristīgo morāli.

Šodien šis grēks virza pasauli. Tas ir redzams cilvēku ārējā izskatā, manierēs, viņu apģērbā, sarunās un savstarpējās attiecībās. Nav vairs rāmju, kas spēj savaldīt, nav nekādu noteikumu, visi aizliegumi ir noraidīti. Praktiski visās cilvēka un sabiedrības dzīves sfērās valda visatļautība. Tas, kas vienmēr tika uzskatīts par bezkaunību, tagad tiek izlikts visu apskatei uz žurnālu vākiem, reklāmās, televīzijā un kino. Par netiklību tagad joko. Tai cenšas atrast attaisnojumu un izskaidrojumu. Pasaule cenšas visus pārliecināt, ka tagad vairs nav tāda jēdziena kā grēks. Ja tas tev dod baudu un apmierinājumu, tad viss ir pieļaujams un visu drīkst. Par vispārēju devīzi ir kļuvuši vārdi: „Ņem no dzīves visu, ko vari”, „Ko vēlies paņemt, to dabū sev”. Un šādai pozīcijai piekrtot, pasaule arī cenšas ņemt sev visu.

Bēdīgi, bet šiem principiem seko ne tikai cilvēki, kuri nepazīst Dievu, bet, diemžēl, arī daži kristieši, kuri cenšas ar grēkos grimstošo pasauli sadzīvot tik cieši, cik vien tas ir iespējams. Šādas dzīves augļi ir labi redzami. Tas ir redzams viņu ārējā izskatā, caurspīdīgos, pieguļošos un plīvojošos,

apgērbos ar milzīgiem šķēlumiem, kuri atkailina un pasvītro visas sieviešu un vīriešu auguma īpatnības. Runas manierē, uzvedības atraisītībā un vaļībā, kas daiļrunīgi parāda, ko meklē un pēc kā alkst tā saucamie „Dieva bērni”. It kā jau nevar teikt, ka viņi ir pasaulē, bet, diktējot savus noteikumus un kārtību, pasaule dzīvo viņos.

Kaut ir bēdīgi un kauns par to runāt, bet kur tu paslēpsies no rūgtās patiesības, kura jau sen ir kļuvusi par neapstrīdamu faktu. Nevis Bībele, bet pasaule nosaka mūsu kristīgās dzīves standartus, tā apliecinot Svēto Rakstu vārdus par pēdējo laiku garīgo bezspēcību baznīcā. Nevienam nav noslēpums, ka pasaulei raksturīgā seksuālā nesavaldība, kas izpaužas nepārprotamos skatienos, pieskārienos, apskāvienos un tam līdzīgi, arvien biežāk un biežāk ir sastopama arī ticīgo vidū, sevišķi jauniešu aprindās. Seksuālo attiecību tēmu pārvēršot pat savdabīgu „tabu”, draudžu un baznīcu vadītāji ir devuši visas iespējas pasaulei, lai tā viņu draudžu locekļiem pasniegtu savas mācību stundas šajā jautājumā. To, par ko mēs savā viltus kautrīgumā baidāmies runāt, velns ir izveidojis par stipru ieroci, tā apgānot Dieva bērnu domas un sirdis, un graužot baznīcu no iekšienes.

Tur, kur ticīgo vidū iedzīvojas bezkaunība, vaļīga uzvedība un seksuāla nesavaldība, tur viegli iepotējas un ar gadiem attīstās un sevi pilnībā parāda **dzimumizlaidība**. Reizēm mēs ar šausmām uzzinām, ka kāds brālis vai kāda pazīstama māsa ir iekrituši netiklības valgos un laulības pārkāpšanā, un nesapratnē domājam, kā tas tā varēja notikt. Bet tur nav, par ko brīnīties, jo notikušais ir kļūdainas garīgās audzināšanas dabisks rezultāts. Nenoteiktība, nolaidība un visatļautība atradina kristiešus dzīvot ar Dieva bijāšanu sirdī, bet, bijība, kā zināms, ir visas gudrības sākums. Tā rezultātā dvēseles, kā prātu zaudējušas, dara to, kas ticīgajam ir ne tikai nepieļaujams, bet arī pretdabīgs. Patiesi, par kādu gan Dieva bijāšanu var būt runa, ja cilvēks, kas tur rokās Bībeli, kurā ir teikts ka „netikļi un laulības pārkāpēji neiemantos Dieva Valstību”, tieši tādā veidā grēko?

Saskaņā ar Bībeli **laulības pārkāpšana** vai laulāto uzticības laušana ir Dieva iestādīto laulības attiecību mīdīšana kājām. (skat. 1.Moz. 2:24, 2.Moz. 20:14, Mt. 19:4-6), bet netiklība vai dzimumizlaidība, ko piekopj cilvēki, kas nav laulībā – ir negantība un grēks pret savu paša miesu (skat. 1.Kor. 6:13,16,18; Ef. 5:3,5; Kol. 3:5; 1.Tes. 4:3-5; Hoz. 4:1; Sal.pam. 23:27; 1.Tim. 1:10; 4.Moz. 15:39). Dievs neieredz gan šo, gan to. Bet pasaule, kurā viss ir apgriezts kājām gaisā, jūsmo par netiklību, un laulāto uzticību uzskata par pagātnes paliekām.

Netiklība sākas no domām. Jo vairāk mēs domājam par seksu un izgaršojam to līdzīgi kā saldumus jo ātrāk būsīm spējīgi šo grēku izdarīt. Kārdinājums piepildīt miesas iegribas un netiklība īpaši vajā tos, kas daudz par to domā. Lūk, kādēļ Dieva Vārds tieši un skaidri saka: „Neviens, kas tiek kārdināts, lai nesaka: Dievs mani kārdina, jo ļaunām kārdināšanām Dievs nav pieejams, un Pats Viņš nevienu nekārdina. Bet katru kārdina viņa paša kārība, to vilinādama un valdzinādama. Pēc tam kārība, kad tā ieņēmusies, dzemdē grēku, bet grēks padarīts dzemdē nāvi” (Jēk. 1:13-15).

Miesas kārība – tā ir rupja, jutekliska dzimumtieksme. Tā vienmēr liek sevi manīt, ja mēs ļaujam vaļu nešķīstām domām un ar prātu nekontrolējamiem instinktiem. Cilvēks, kuru ir pārņēmusi iekāre, kļūst līdzīgs dzīvniekam, kuram nav pārdzīvojumu, kas sastopami cilvēku mīlestībā, un pārošanās brīdī vadās tikai pēc tiem dzimuminstinktiem, kas viņā ielikti no pirmsākumiem un to mērķis ir vairošanās. Te ir cēlušies šie teicieni „dzīvnieciska iegriba”, „gribošs kā ērzelis”, „marta kaķis”, „griboša mātiņa”.

Cilvēks atšķiras no dzīvnieka ar to, ka viņam ir prāts un veselais saprāts, kas spēj kontrolēt un vadīt mūsu darbības, bet vajadzības gadījumā – ierobežot miesas iegribas. Lūk, kādēļ nevajag visu vainu novelt uz sātanu, kurš it kā neliek mieru un kārdina ar izvirtības garu. Tādēļ, ja nebūsi nomodā un nedisciplinēsi sevi, tavas acis un domas kļūs durvis, pa kurām ieies šis grēks.

Izvirtība ir spējīga cilvēku padarīt par vergu, savažojot dvēseli ar nebeidzamām iegribām, nedabiskām tieksmēm,

mežonīgām kaislībām un nesavaldīgu iekāri. Izvirtībā prieks par gaidāmo ir vilinošs, bet tās augļu garša ir pretīga. Vara pār cilvēku šim netikumam ir tik liela, ka pat paši stiprākie nav spējīgi tam stāties pretim. Piemēru, kas apliecina šo patiesību, ir vairāk nekā pietiekami gan Bībelē, gan mūsu dzīvē. Salamana pamācību grāmatā ir dots spilgts neprātīgā jaunekļa apraksts, kurš sapinās netikles valgos un nebija spējīgs šim valdzinājumam stāties pretim un „...viņš seko viņai tūlīņ pa pēdām kā vērsis, ko ved uz kaušanu, vai arī kā trakais, kas ļaujas uzmost sev valgu, ar kuru to saista un savalda, kamēr kāda bulta pāršķel viņa sirdi; līdzīgi putnam viņš steidzas uz ķeramam sprostam un nezina, ka tas maksā viņam dzīvību” (Sal.pam. 7:22-23).

Ak, cik cilvēkus šodien var satikt, kuri saka, ka ir kristieši, bet drīz vien izrādās, ka viņi ir ievilkti pašā pretīgākajā izvirtībā! Prakse rāda, ka cilvēku vidū galvenais atkāpšanās iemesls no Dieva un pēc tam arī Dieva zaimošana ir tieši amoralitāte. Ja no ticības atkritušajiem bez aplinkiem pajautā, kādā grēkā viņi iekrita, tad kā atbildi dzirdēsi traģisku viņu dzīves stāstu par netiklību un izvirtību. Ne velti apustulis Jānis reiz rakstīja: „Jo ikviens, kas dara ļaunu, ienīst gaismu un nenāk pie gaismas, lai viņa darbi netiktu atklāti”(Jņ. 3:20).

Netiklības grēkam ir raksturīga saldkaisle (tieksme pēc jutekliskām baudām) un pārmērīgi spēcīga, neiegrožota dzimumtieksme, kuru sauc par **kaislību**, – neprātīga vēlēšanās iegūt kaut ko tagad un tūlīt. Ja tu kaut vienu reizi piekāpsies šī grēka priekšā, tad pat ja pēc tam sevi par to neieredzēsi, tu būsi tā vergs. Cilvēkā nav tāda spēka, kas varētu viņu atbrīvot no šīs verdzības. Tas ir tikai Jēzum.

Mūsu netīrajā un izvirtušajā pasaulē kaislei dzied slavas dziesmas un ceļ to godā. Par to sajūsmināti raksta mīlas romānos. Dzejnieki tai velta savus dzejoļus. Par kaisli top dziesmas. To atklāti demonstrē kino un televīzijas ekrānos. Piedzīvot kaislīgu mīlestību – daudzu karstākā vēlēšanās, un sevišķi tā pievelk jaunatni. Mūsdienās iekāre un kaisle ir liktas par galvenajām mīlestības raksturotājām. Kāds neprāts!

Kaisle un mīlestība ir tik tālu viena no otras kā austrumi no rietumiem. Īstena cilvēciska mīlestība ir līdzīga Kristus „Agapei”, tamdēļ ka dod, nevis ņem. Tā ir pacietīga, maiga, nesavtīga, gatava uzupurēties un atdot sevi. Viņā nav ne mīņas no egoisma. Viņa domā par otru, nevis par sevi. To var salīdzināt ar spožu, mierīgu un klusu zvaigznes degšanu, kurai ir raksturīga pastāvība. Kaisle turpretim ir kā sērkokciņš, uzliesmo un ātri izdeg, aiz sevis atstājot tikai pelnus un sodrējus. Tā tikai imitē mīlestību, un zināmu laiku visai veiksmīgi atdarina. Taču, pretēji mīlestībai, kaisle ņem nevis dod. Tai ir egoistisks, patmīlīgs, ciets un prasīgs raksturs. Vēlmē panākt savu, viņa ir spējīga pielietot melus, viltību un blēdību. No tā izriet, ka kaisle nav spējīga izveidot svētītu, laimīgu ģimeni, kaut ir brīdis, kad tā liekas visai pievilcīga.

Mīlestība ir mierīga, uzticama un iecietīga. Viņa līdzinās cietai klintij, uz kuras atšķirībā no grimstoša purva cīnīša – kaisles, grūtos dzīves brīžos var droši atbalstīties. Kaisle cenšas novērsties no tā, kurš vēlas uz tās atbalstīties, kā rezultātā kāds grimst bēdās un izmisumā.

Spilgts piemērs kaisles graužošajai darbībai ir Dāvida dēls Amnons, kurš burtiski dega savā iekārē pēc savas māsas Tamāras. Viņa bija skaista, un viņš stingri nolēma viņu iegūt. Kaut Amnons labi zināja, ka Dieva likums kategoriski aizliedz to, ko viņš gribēja, tomēr, nevēloties pretoties savai miesas kārībai, viņš nolēma panākt savu, lai ko tas viņam maksātu. Izliekoties par slimu, viņš ievilināja Tamāru savā istabā un izvaroja viņu. Šī kaisles brīža dēļ viņš bija gatavs upurēt visu. Protams, viņu neinteresēja viņas tālākais liktenis, jo viņš domāja tikai par savas miesas iegribu apmierināšanu. Visi Tamāras lūgumi tā nedarīt bija neveiksmīgi. Apgānījis nabaga meiteni, viņš to neieredzēja un nožēloja, ka vispār bija ar viņu saticies. Pavēlot Tamāru izdzīt no istabas, viņš aizcirta durvis aiz viņas, tādēļ, ka „...nepatika, ko viņš sajuta pret to, bija spēcīgāka par neseno mīlestību” (2.Sam. 13:1-18).

Lūk, tipisks tā saucamās kaislīgās mīlestības piemērs, uz kuru kā muļķa taureņi uz gaismu steidzas cilvēki,

īpaši jaunie. Tiem, kas to kaut reizi dzīvē izbaudīs, sirdī paliks rūgta vilšanās, izpostīti sapņi, skumjas un dvēseles sāpes. Tādēļ, dārgās meitenes un sievietes, ja puisis vai vīrietis, zvērot pie savu jūtu īstenuma pieprasa pirmslaulību dzimumtuvību, lai tādā veidā jūs pierādītu savu mīlestību pret viņu, tad ziniet, ka šajā gadījumā jums ir darīšana ar miesas kārību un kaisli, bet ne ar mīlestību, kura spēj gaidīt.

Dvēseļu aprūpē visu laiku ir sastopami stāsti, kas līdzīgi Amnona un Tamāras stāstam. Kāda ticīga meitene tā aizrāvās ar pasaulīgu puisi, kurš viņu aplidoja, ka iedegās pret viņu nevaldāmā kaislē un viegli piekrita sākt dzimumdzīvi pirms laulībām. Kad viņu mīlas sakari tapa zināmi, vecāku piespiesti, viņi apprecējās, bet cik nelaimīga un rūgta bija viņu laulība! Neskatoties uz to, ka viņu ģimenē bija daudz bērnu, vīrs nekad neticēja, ka viņa ir uzticīga viņam, paskaidrojot to tā, ka viņa varot viegli piekrist uz kādiem sakariem ar citu kā reiz ar viņu. Viņu bērni, nevarēja vien sagaidīt to brīdi, kad varēs aiziet no vecāku mājām, tādēļ ka tēvs ar māti dzīvoja kā suns ar kaķi. Tie, kuri kādreiz meklēja katru iespēju palikt divatā, tagad burtiski neieredzēja viens otru un uzskatīja, ka otrs ir izpostījis viņa dzīvi.

Kādā citā gadījumā jaunais cilvēks tā iemīlējās meitenē, ka kaisles dēļ un no vēlēšanās ātrāk viņu iegūt, burtiski pazaudēja galvu. Kāds no malas, redzot, ka no šīs savienības nekas labs nesanāks, cenšoties viņu atturēt no pārsteidzīga soļa, ieteica šajā jautājumā meklēt Dieva prātu. Bet jaunais kristietis nepieņēma nekādus argumentus, pārliecināts, ka tik lielu mīlestību Dievs vienkārši nevar nesvētīt. Tā kā abi bija ticīgi, paliekot vienatnē, šie jaunieši no sākuma centās runāt par Bībeli un uzvesties ieturēti, bet viņu sirdīs plosījās karstas jūtas, un nepagāja daudz laika, ka viņi krita grēkā. Pieļāvuši izvirtības grēku, viņi aptvēra, ka ir pārāk tālu aizgājuši, bet kaut ko izlabot vairs nevarēja. Viss taču sākās tik tīri un nevainīgi. Bet maigai roku spiešanai sekoja skūpstī un apskāvienī, tad izģērbšanās, pieskārienī noteiktām partnera ķermeņa daļām... Un tā soli pa solim nonāca līdz neizbēgamajam.

O, kā viņi mocījās, aptverot, ko ir izdarījuši. Nespējot atklāt savu grēku, viņi ietērpās laulību drānās un gāja pie Dieva altāra un zem mācītāja svētījošām rokām, kaut miesā jau bija nešķīsti. Taču Bībele ne velti saka: „Nepievilieties, Dievs neļaujas apsmieties! Jo, ko cilvēks sēj, to viņš arī pļaus” (Galat. 6:7). Dievs nevarēja svētīt tos, kuri savu miesu bija apgānījuši ar netiklību. Tas ļoti drīz tapa redzams viņu ģimenes dzīvē. Tie, kuri vēroja viņu savstarpējās attiecības, bija nesaprašānā, kur palikusi viņu skaistā mīlestība, kuru savā laikā daudzi apskauda. Slepēnībā savās sirdīs viens otru apvainojot notikušajā, viņi ļoti drīz pazaudēja cieņu viens pret otru. Tā nodzīvojot ilgus kopdzīves gadus, kuros nebija prieka, un izaudzīnot daudz bērnu, viņi ar šausmām varēja vērot, kā slēptais grēks tapa redzams viņu bērnu likteņos. Vecākais dēls jau jaunībā krita izvirtībā. Vidējais, esot kristietis, pārkāpa laulību un izšķīrās ar sievu, bet viena no meitām aizgāja pasaulē un kļuva par prostitūtu. Šo nelaimīgo laulāto bēdām un asarām, kas tika lietas par saviem bērniem, nebija gala, bet tā visa iemesls bija viņu nesavaldība. Žēl, bet ar to sirgst ne tikai jaunatne, bet arī gados vecāki cilvēki.

Viens tāds kristietis, kuram bija jau pāri piecdesmit, kaut bija vietējās baznīcas kalpotājs un vairāku bērnu tēvs, apzinoties savu acu kārības grēku, bet nepieliekot pūles, lai ar to cīnītos, krita laulības pārkāpšanā ar tās pašas draudzes gados jaunu māsu, kura vecuma ziņā varēja būt viņam meita. Pametis savu jau sirmo sievu un pieaugušos bērnus, šis cilvēks pārvācās dzīvot pie savas jaunās mīļotās, apgalvojot, ka Tas Kungs ir viņam parādījis, ka tā esot Viņa griba. Lūk, tā mēs savos netīrajos grēkos „ievelkam” pat pašu svēto Dievu.

Kas attiecas uz **dzimumperversijām**, tad šī tēma ir tik derdzīga, ka kristīgas grāmatas lappusēs vienkārši negribas par to runāt. Ja nu kādu tas interesē, tad viņš var izmantot specializēto medicīnisko literatūru seksopatoloģijas jautājumos. Vispār ir vērts kaut nedaudz pieskarties dažām perversijām, kuras visbiežāk ir dzirdamas no kristiešu mutes dvēseļu aprūpes grēksūdzēs. Tas ir vīriešu

homoseksuālisms, kura visbiežāk ir kā vīriešu apgānīšana, **lesbisms** – sieviešu homoseksuālisms, **dzīvnieku apgānīšana** jeb zoofilija – dzimumsakari ar lopiem un **pedofilija** – seksuālas attiecības ar bērniem, kas nereti noved pie to izvarošanas.

Iespējams, daudzu ticīgo ausīm viss šis izklausās kā kristietim kaut kas neiedomājams. Diemžēl dvēseļu aprūpē ar to nākas saskarties nebūt ne tik reti. Sieviešu un vīriešu homoseksuālisma izpausmes bērniem – visai izplatīta parādība, kaut viņiem tas nenotiek apzināti. Bērnu rotaļā „dakteri”, kas saistīta ar izģērbšanos, aplūkošanu un dzimumorgānu aptaustīšanu, nereti bērnos rodas vēlēšanās spert soli tālāk. Te nu tiek veikti pirmie mēģinājumi dzimumu tuvībai. Un tad puisēni cenšas šajās spēlēs izmantot ne tikai meitenes (bieži rotaļu biedrenes un jaunākās māsas), bet arī puisīšus, – vai nu vienaudžus, vai pat pavisam mazus bērnus. Kaut kas līdzīgs var notikt arī ar meitenēm, kuras var būt gan māsas, gan māsīcas, draudzenes un klasesbiedrenes. Viņām tas izpaužas intīmos glāstos un dažādos abpusējos dzimumapmierinājumu mēģinājumos. Tā veidojas zināma nosliece uz perversijām, kas ne vienmēr pazūd, cilvēkam pieaugot, bet pārvēršas noturīgā vīriešu homoseksuālisma formā vai lesbismā.

To pašu var teikt arī par dzīvnieku apgānīšanu, kad bērni un pusaudzī, vienkārši ziņkārības vai pirmo iegribu dzīti, pie dzimumnobriešanas tuvojas dzīvniekiem ar mērķi gūt seksuālu apmierinājumu. Tad tiek izmantotas vistas, pīles, truši, kaķi, suņi, kazas, aitas, govīs un citi dzīvnieki, līdz pat šokējošiem gadījumiem. Šeit nebūtu īstā vieta tos aprakstīt.

Bēdīgi, bet viss augšminētais nekur nepazūd pat tad, kad stājas laulībā, tas kļūst tikai izsmalcinātāks. Protams, tas nenožīmē, ka katrs bērns, kurš ir nodarbojies ar seksuālo netīrību, noteikti kļūs par homoseksuāli, lesbieti vai dzīvnieku apgānītāju, bet iespējamība tam ir daudz lielāka nekā tiem, kuri to nav darījuši.

Jāsaka, ka liela nozīme seksuālo grēku izpausmēs ir iedzimtībai, kas nāk no vectētiņiem, vecmāmiņām, tēviem

un mātēm. Pie tam, kā zināms, pļauja vienmēr ir lielāka nekā sēja. Ja kāds no vecākiem ir mocījies ar pašapmierināšanos, bērniem nosliece uz seksuālo nešķīstību ir vēl lielāka, izpaužoties ne tikai dzimumizlaidībā, bet arī kādās perversijās. Piemēram, kādai ticīgai sievietei, kura jaunībā nodarbojās ar pašapmierināšanos, viņas divas meitas kļuva par lesbietēm dzīvoja viena ar otru un nevēlējās iziet pie vīra.

Kas attiecas uz pedofiliju, – tā ir dzimumtieksme uz maziem bērniem, tad šī problēma ar gadiem ir kļuvusi par īstu traģēdiju. Tēvi un patēvi izvaro savas meitas un pameistas, onkuļi savas radnieces, vecākie brāļi savas jaunākās māsas. Retāk, bet ir vardarbības gadījumi pret puisīšiem. Kaut ko tādu kaut reizi piedzīvojot, bērni uz visu mūžu kļūst par garīgiem kropļiem ar izkropļotām dvēselēm. Daži dzimuma perversiju upuri vēlāk dzīvo amorālu dzīvi. Ļoti bēdīgs ir tas fakts, ka visas šīs perversijas laiku pa laikam ir sastopamas ticīgo vidū.

Šajā sakarā nāk prātā Svēto Rakstu vārdi, kurus reiz apustulis Pāvils teica nevienam citam kā tiem, kuri pazina Dievu: „Jau Dieva dusmība no Debesīm parādās pār visu cilvēku bezdievību un netaisnību, kas savā netaisnībā aplāpē patiesību. Jo, ko par Dievu var zināt, tas viņiem ir atklāts: Dievs Pats viņiem to atklājis... Jo, zinādami Dievu, viņi to nav turējuši godā kā Dievu un Viņam nav pateikušies, bet savos spriedumos krituši nīcības gūstā un savā siržu neprātā iegrimuši tumsā. ...Tāpēc Dievs viņus viņu sirds kārtībā nodevis izvirtībai, kurā viņi paši sākuši sagandēt savas miesas, tāpēc ka viņi dievišķo patiesību apmainījuši pret meliem un sākuši dievināt un pielūgt radību, atstājot novārtā Radītāju, kas ir augsti teicams mūžīgi, āmen. Tāpēc Dievs viņus nodevis apkaunojošās kaislībās; sievietes apmainījušas dabisko dzimumu kopdzīvi ar pretdabisko. Tāpat arī vīrieši, atmezdami dabisko kopdzīvi ar sievieti, cits pret citu iekaisuši savā iekārē, piekoptami netiklību, vīrietis ar vīrieti, paši saņemdami sodu par savu maldīšanos. Tad nu tāpat, kā viņi nav turējuši cieņā viņiem doto

Dieva atziņu, Dievs sagandējis viņu prātu, ka viņi dara to, kas neklājas... Pazīdami Dieva taisnību, ka tie, kas tādas lietas dara, ir pelnījuši nāvi, viņi tomēr ne vien paši tā dara, bet vēl priecājas par tiem, kas tā dzīvo” (Rom. 1:18, 19, 21, 24-28, 32).

Kad lasi šos šokējošos vārdus, tad ir grūti noticēt, ka tie nav domāti bezdievjiem, bet cilvēkiem, kuri ir iepazinuši Dievu. Tieši tāpat ir mūsdienās, kad dzirdi par to, kas notiek kristiešu vidū, tad nespēj vien beigt brīnīties un prātā ienāk doma: „Vai tiešām tas tā var būt?!” Protams, ierindas draudzes locekļi diezin vai zina par pretīgākajām nekrietnībām, kas notiek viņu vidū. Iespējams, ka notikušie netiklības un laulības pārkāpšanas gadījumi arī viņiem ir zināmi, jo tie notiek arvien biežāk un biežāk. Kas attiecas uz homoseksualismu, lesbismu, dzīvnieku apgānīšanu un citiem pretīgām perversijām, tad tādus grēkus pārsvarā zina tikai dvēseļu aprūpētāji un dažu draudžu mācītāji. Mēdz būt, ka pēc daudziem gadiem tādas lietas tomēr nāk gaismā un pamatīgi šokē kristiešus. Tā nu apustulis Pāvils lieliski zināja, par ko rakstīja ticīgajiem Romā. Un ja jau Dievs ir uzskatījis par vajadzīgu to atstāt Svēto Rakstu lappusēs, tad mums, nepārprotami, vajadzētu par to padomāt, jau tādēļ vien, ka šī pretīgā grēka spītība arvien iet plašumā.

Dvēseļu aprūpes kalpošana izgaismo daudzas derdzīgas lietas, kas notiek draudzēs un baznīcās, ceļot prom priekškaru, kas pārklāts īstenībai, kuru, visiem spēkiem, cenšas paturēt noslēpumā. Un ir jāsaka, ka tas, patiesi šokē.

Seksuālās negantības sagrauj kristiešus, lai kādā garīgās hierarhijas pakāpē tie atrastos. Diemžēl, neviens pret to nav apdrošināts. Tieši šī iemesla dēļ kristiešu aprindas laiku pa laikam satricina pēkšņa ziņas, ka tas vai kāds cits kalpotājs, sludinātājs, vai pat pasauleslavens evaņģēlists ir kritis netiklībā vai laulības pārkāpšanā. Lūk, kādēļ atkal un atkal, atskan šis satraucošais jautājums: „Dieva tauta, kas ar mums notiek?! Kurp mēs ejam, un kur taisāmies nonākt, ja tas tā turpināsies?” Par seksuālajiem grēkiem nevar vairs klusēt! Ir jārunā, jāskaidro, jāved pie prāta, jāmāca, jābrīdina un vajadzības gadījumā stingri jāsoda.

Noslēgumā daži padomi, kuri varētu palīdzēt uzvarēt miesas kārdinājumus un tādā veidā izvairīties no garīgās pakrišanas:

1. Vadiet savu dzīvi Dieva bijāšanā, baidoties Viņu apbēdināt ar kādu grēku, arī netikumības izpausmēm. Tas nemaz nav grūti, ja patiesi mīli To Kungu. Dzīvot, esot ciešā kontaktā ar Viņu, ar prieku pildīt Viņa dotos baušļus, – tā ir kā ķīla, lai pasargātu sevi no grēka. Šo patiesību mums apstiprina vārdi: „Mēs zinām, ka ikviens, kas no Dieva dzimis, negrēko, bet tas, kas no Dieva dzimis, pasargā sevi, un ļaunais neaizskar viņu” (1.Jņ. 5:18).

2. Tiem, kurus nomoka pašapmierināšanās grēks, gribās teikt, lai viņi nekad nenolaiž rokas, cīnoties ar savas miesas iegribām. Apmēram 90 – 95% šis grēks ir mantots no vecākiem un vecvecākiem, bet ar iedzimtiem netikumiem ir īpaši grūti cīnīties. Taču kaut uzvara nenāk viegli, tomēr tā ir iespējama. Apliecinājums tam ir daudzu jauniešu, vīriešu un sieviešu, kuri nemitīgi cīnoties, sasniedza pilnīgu atbrīvošanos, pat ja šī cīņa ilga vairākus gadus.

3. Nepadodoties kārdinājumiem un neejot savu instinktu, jūtu, emociju un iegribu pavadā, mēs sevi aizsargājam un atbrīvojam no daudzām nepatīkšanām un kritieniem. Bet Dievs, redzot mūsu pūliņus, panāk mums pretī, atsūtot „izeju” no jebkura kārdinājuma.

4. Lūdziet Dievu, lai Viņš jūs pasarga no visiem grēkiem, kas saistīti ar netiklību, līdzīgi kā to darīja ķēniņš Dāvids, kurš reiz izjuta krišanas rūgtumu. Viņš lūdzās: „Pasargi mani, Dievs, jo es paļaujos uz Tevi!” (Ps. 16:1). Jo Dievs ir mūsu galvenais sargātājs. Mēs vienmēr varam nākt pie žēlastības troņa, lai savlaicīgi saņemtu Viņa palīdzību. Dieva labā roka ir saudzētāja roka. Esot zem tās nekādi velna kārdinājumi nav bīstami. Dieva žēlastība mūs paglābj no iespējamības krist grēkā, un mūsu uzdevums – dzīvot tā un būt tādās attiecībās ar To Kungu, lai šī žēlastība mūs vienmēr pavadītu.

5. Gavējot un lūdzoties, lūdziet Dievu, lai Viņš dāvātu jums riebumu pret to grēku, kas jūs nomoka, tādēļ, ka nav iespējams atmet to, ko mīl.

6. Tā kā netiklības grēks tāpat kā visi citi grēki sākas no domām, mācieties tās pastāvīgi kontrolēt. Māka pārvaldīt savu iztēli, ietver sevī spēju to iegrožojot. Nepieļaujiet nekontrolētu domu darbību. Tas, kurš aizraujas ar seksuālām fantāzijām, neizbēgami pāriet pie darbībām. Ja jūtat ka domas kļūst nešķīstas, seksuāli orientētas, piepūlot gribu, novirziet jūsu domas uz kaut ko citu. Ja cilvēks nekad nedomā par laulības pārkāpšanu, tad viņš to arī neizdarīs. Lūdziet, lai Dievs jūs apvalda, runājot uz jums caur jūsu sirdsapziņu. Tad iztēlei nebūs brīva vaļa, tā būs pakļauta Dievam.

7. Kad jūs piemeklē kārdinājumi, pasargiet sevi ar Dieva Vārdu, atkārtojot Bībeles pantus, kuros ir spēks, piemēram: „Svētīgi tie, ...kas staigā pēc Tā Kunga baušļiem! ...kas nedara netaisnību, bet staigā Viņa ceļos! ...Es Tevi meklēju no visas sirds. Neļauj man aizmaldīties projām no Taviem baušļiem. Es turu Tavus vārdus savā sirdī, lai negrēkotu pret Tevi... Tavs es esmu, palīdzi man, jo es tuos pie Taviem noteikumiem! Bezdievji man uzglūn, lai mani iznīcinātu, bet es raugos uz Tavām liecībām ...Tava roka lai man palīdz, jo Tavas pavēles es esmu sev izraudzījis par savas dzīves vadītājām” (Ps. 119:1, 3, 10-11, 94-95, 173). Tā, lūgšanu domās vēršoties pie Dieva, mēs izmantojam Svēto Rakstu padomus, kuri tieši par to runā: „Kā jauneklīs uzturēs savu ceļu šķīstu? Kad turēsies pie Taviem vārdiem” (Ps. 119:9).

8. Sekojiet savām acīm, tādēļ, ka tieši caur tām visbiežāk notiek pirmais kārdinājuma impulss. Mateja evaņģēlijā 5:28 Jēzus brīdina mūs par acīm, kas iekāro „...ikviens, kas uzskata sievu, to iekārodams, tas ar viņu laulību jau ir pārkāpis savā sirdī”. Īpaši sargieties no pornogrāfijas, lai kādā veidā tā tiktu piedāvāta: fotogrāfijas ar atkailinātiem ķermeņiem, pornogrāfiski žurnāli, erotiskas filmas, mīlestības romāni un tamlīdzīgi. Iespiežoties atmiņā, šīs bildes atkal un atkal uzpeldēs iztēlē un rosinās uz netīrām domām un iegribām. Ir grūti iedomāties lielo cilvēku daudzumu, kuri ir šī grēka verdzībā. Tie paslepus pērk un slēpj savās mājās šo negantību, tad

baro savas dvēseles. Paņemiet savā bruņojumā vērtīgus Svēto Rakstu vārdus, padarot tos par savu solījumu: „Es neraudzīšos uz ļaunām un kauna pilnām lietām...” (Ps. 101:3).

9. Izvairieties no bīdrosanās ar netiklības grēku pārņemtiem cilvēkiem, atceroties Bībeles brīdinājumu par to, ka „Nepievilieties, ļauna sabiedrība samaitā labus tikumus” (1.Kor. 15:33). Par labu piemēru, kam līdzināties, var kalpot stāsts par kārdināšanu, ko piedzīvoja Jāzeps, kad dzīvoja Potifara namā. Šis jaunais cilvēks, kurš bija tuvās attiecībās ar To Kungu, stāvēja bezdibeņa malā. Atlika viņam tikai nedaudz šaubīties, un būtu noticis nelabojamais. Par laimi viņš pastāvēja un bēgot paglābās no kritiena tikumībā.

Jāteic, ka sieviete, kura bīstas To Kungu, ir Dieva atīrīta un svētota, – ir lieliska Viņa radība un svētīgs Tā Kunga trauks. Bet ...sieva, kura ir pazaudējusi kaunu un ieslīgusi visādos netikumos, – tas ir elles izdzimums, spēcīgs ierocis, ko sātans izmanto daudzu dvēseļu pazudināšanai. Raksturojot šādas laulības pārkāpējas ceļu, Dieva Vārds to apraksta šādi: „Tāds pats ir arī laulības pārkāpējas sievas ceļš; viņa bauda tai priekšā likto cienastu, noslauka muti un saka: „Es nekā ļauna neesmu darījusi!” (Sal.pam. 30:20). Bīstieties no tuvākas iepazīšanās ar tai līdzīgu. To pašu var teikt arī par vīriešiem – netikļiem un laulības pārkāpējiem, kuri ir bīstami, lai ar viņiem iepazītos sieviete – kristiete.

10. Esiet nomodā, un ar prātu kontrolējiet savu temperamentu un jutekliskumu un neļaujiet miesas instinktiem ņemt virsroku pār jūsu sirdsapziņu. Lai to sasniegtu, ir jāvairās no saskares ar visu, kas var apgānīt domas un pamodināt jūsu miesu.

11. Par jautājumiem, kas ir saistīti ar seksu un tikumību, neticiet tam, ko jums stāsta draugi skolā vai darbabiedri, kas ir rakstīts avīzēs, ar ko ir pārpildīti žurnāli. Tie visi ir tikai viltīgi āķi, ar kuriem sātans jau daudzus ir noķēris. Atcerieties, ka pats brīnišķīgākais, ko uz šīs zemes var piedzīvot, ir laimīga laulība, ko ir svētījis Tas Kungs. Bet Dieva svētība ir tikai pār tiem, kas sevi pasargā, ir tīri un nevainīgi.

12. Mākiet nolikt sev robežas attiecībās ar pretējo dzimumu. Atturieties no tā sauktajiem „draudzīgajiem”, bet pārāk maigajiem pieskārieniem, apskāvieniem un glaudīšanām, kas nereti ir par aizsākumu turpmākiem grēcīgiem sakariem.

13. Nekur nepalieciet vienatnē ar pretējā dzimuma personām, sevišķi ja jums ir kāda interese vienam par otru. Tas, kas iesākumā izskatās pilnīgi nevainīgi, vēlāk pārvērtīsies par veselu ugunsgrēku. Jebkura dvēseliska tuvība un savstarpēja sapratne ārpus laulības var kļūt par to bīstamību, par ko Dieva Vārds saka: „Vai kāds var saglabāt savā azotē uguni, lai nesāktu degt viņa drēbes?” (Sal.pam. 6:27).

14. Nekurniet un nepretojieties Dieva gribai, kad Tas Kungs pārsvītroy jūsu plānus un nodomus attiecībā uz laulību. Viņš zina vairāk nekā jūs, tādēļ var iejaukties jūsu dzīvē un izjaukt saderināšanos vai gaidāmās kāzas. Tāds likteņa pavērsiens jums var likties līdzvērtīgs traģēdijai. Bet Dievs tādā veidā pasarga mūs no nelabojamas kļūdas, gribot dot kaut ko labāku. Tādā brīdī ir ļoti svarīgi nestrādāt mulķības, bet paļauties uz Viņa providenci, pazemoties un pieņemot Viņa gribu, stipri ticot, ka Viņš nemēdz kļūdīties. Paies gadi, varbūt gadu desmiti, un mēs sapratīsim, ka ar šo Dieva iejaukšanos, mums tika parādīta īpaša Viņa žēlastība.

15. Centieties nepieļaut ilglaicīgu atturību laulāto attiecībās, tādēļ ka tieši tas ir iemesls, caur kuru sātans pastiprināti uzbrūk un kārdina. Un tas var novest pie laulības pārkāpšanas. Jo ne velti Dieva Vārds saka: „Neatraujieties viens otram, kā vien uz kādu laiku pēc pašu vienošanās, lai atrastu laiku Dieva lūgšanai, un tad turieties atkal kopā, lai sātans jūs nekārdinātu jūsu nesavaldības dēļ” (1.Kor. 7:5).

16. Izvairieties no visādām situācijām, kas varētu jūs sakompromitēt. Nedodiet cilvēkiem iemeslus, ka viņi var domāt par jums ko sliktu. Tā jūs izvairīsieties no konfliktiem ģimenē, kas varētu rasties greizsirdības dēļ. Tā jūs pasargāsiet arī sievu vai vīru no domām par krāpšanu.

17. Bīstieties no bezdarbības un dīkdienības, kas vedina uz piedzīvojumu meklēšanu. Neaizmirstiet bēdīgo piemēru no ķēniņa Dāvida dzīves, kurš pieļāva laulības pārkāpšanas grēku tieši tad, kad bija bezdarbībā. Centieties aizpildīt savu laiku ar nodarbēm, kas attālina un aizsargā jūsu domas no miesas kārdinājumiem.

18. Atcerieties, ka harmoniskas turpmākās attiecības nevar izveidot, ja to pamati ir sapuvuši iekāres dēļ. Esot nevērīgam pret Dieva likumu, kas nosaka šķīstību, cilvēks pats sevi apzog un nostājas uz bojāejas ceļa.

Cīņa ar nešķīstām domām un iegribām, jebkādu netiklības izpausmju, seksuālu noslieču nogalēšana sevī ir tā vērta, lai nenolaistu rokas, un cīnītos līdz pilnīgai uzvarai, jo ne velti ir rakstīts: „Pasaule iznīkst un viņas kārība, bet, kas dara Dieva prātu, paliek mūžīgi” (1.Jņ. 2:17).

7. nodaļa

Lepnība – krišanas priekšvēstnesis.

Ir vesela virkne netikumu, kurus ieraugot citos cilvēkos, mēs kļūstam neapmierināti, aizvainoti, un tie mūs atstumj. Bet, kad mēs tos pamanām sevī, tad vai nu uzsvērti tos neievērojam, vai viegli attaisnojam, piemeklējot tiem labskaņīgus apzīmējumus. Pie šādiem grēkiem pieder: lepnums, dižošanas, augstprātība, godkāre, būt ambiciozam, pašpārliecinātam, pašapzinīgam, pašapmierinātam, iedomīgam, lepnam, paaugstināties, pazemot citus, būt varaskāram. Tās visas ir cieši saistītas un nereti viena otru dzemdina, jo ir no vienas saknes un pirmavota – mūsu nenomirušā „ES”, kuram mēs joprojām cītīgi kalpojam.

Šis „ES” pirmo reizi savu galvu pacēla vēl pirms pasaules radīšanas, kad lieliskais eņģelis, Dieva godības troņa sargs bija kļuvis lepns par savu stāvokli un nodomājis kļūt līdzīgs Dievam. Par to viņš tika izdzīts no debesīm un no svaidīta ķeruba kļuva par melno nāves eņģeli. Mēs labi pazīstam Bībelē ierakstītos augstprātīgā Bābeles ķēniņa vārdus, kuri iemieso velna tēlu: „...es kāpšu debesīs un uzcelšu savu troni augstu pār Dieva zvaigznēm, es noņemtišos uz saiešanas kalna pašos ziemeļos! Es uzkāpšu augstumos, es būšu kā pats Visuaugstākais!” (Jes. 14:13-14). Kādreiz varenākās pasaules valsts dižā valdnieka krišanas iemesls bija tieši tāds pats kā velna gadījumā – lepība un augstprātība.

Kopš tā laika ir pagājuši gadsimti, bet šis ļaunums ar gadiem ne tikai nav mazinājies, bet ir pieaudzis, ar katru paaudzi pieņemoties spēkā un novedot savus neskaitāmos upurus neizbēgamā nāvē.

Lai cik bēdīgi tas būtu, bet nav cilvēka, kurš būtu pilnībā brīvs no lepības. Jau no agras bērnības tā parādās mūsos un pieaug reizē ar mums. Pajautājiet mazulim, par ko viņš vēlas kļūt, kad izaugs liels, tad izdzirdēsiet atbildi: „Par kosmonautu, mākslinieku, lidotāju.” Vienu vārdu sakot, slavenību, vai kādu varoni. Tā jau no mazām

dienām bērns ir augstās domās par sevi ir iedomājas, ka viņš kaut kas ir. Ar šo viedokli cilvēks iet cauri visai savai dzīvei un gadu no gada pastāvīgi pašapliecinās. Viņam tā patīk cilvēku atzinība un izrādītais gods, ka tā dēļ gatavs uz visu.

Jebkura uzslava glaimo cilvēka patmīlībai. Pasakiet jaunajai saimniecei: „Cik tu gan esi tīrīga! Cik lieliski tu cep tortes un pīrāgus!” – un tu redzi, cik viņai patīkami to dzirdēt un kā paceļas uz augšu viņas deguntiņš, tā atklājot slepenās domas: „O! Tātad es izceļos! Es kaut ko spēju!” Pat sirmgalvis, kurš nodzīvojis ilgus gadus un ir daudz pieredzējis, uzreiz atdzīvojas, kad kāds pamanīs viņa pieredzi un gudrību. Reti kura dvēsele var stāvēt pretī uzslavām un atzinībai.

Protams, šajā jautājumā ir jābūt spriest spējīgam un nemesties galējībās, pavisam atsakoties no uzslavām, baidoties cilvēkā ierosināt lepnību. Uzslava no uzslavas atšķiras. Nav nekas peļams, ja mēs to izmantojam, lai uzmundrinātu un atbalstītu kādu kādā labā darbā. Apustulis Pāvils nebaidījās uzslavēt kolosiešus, zinot, ka tas viņos vairo možumu un vīrišķību (Kol. 1:3-4). Arī bērna paslavēšanā nav nekas nosodāms, ja viņš ir centīgs un uzcītīgs vai paslavēt sievu par garšīgām pusdienām vai vecākus par lieliskiem Dieva bijāšanā izaudzina tiem bērniem vai draugu, kurš vienmēr gatavs palīdzēt. Tāds uzmundrinājums drīzāk ir kā svētība tuvākajam, kas piedod spēkus arī turpināt darīt labu. Šeit svarīgi ir nepārcensties un no vienkāršas uzslavas nepāriet uz nāvi nesošu liekuļošanu. Bez tam, novērtējot citus, mēs nedodam iespēju izpausties savai lepnībai. Jo lepnaais, kurš ir aizņemts tikai ar sevi, diez vai ir spējīgs ieraudzīt un novērtēt kāda cita priekšrocības.

Saskaņā ar Ožegova skaidrojošo vārdnīcu **lepnums** – tās ir jūtas, apzinoties savu vērtību: tā ir savas vērtības apzināšanās, pašapziņa, pašcieņa vai apmierinājums par kaut ko. Šādā skaidrojumā ir kaut kas cēls un labs. Ja mēs šo vārdu skatām no negatīvās puses, tad ar lepnību saprotam atrašanos pārāk augstās domās par sevi, kas izpaužas caur dažādām negatīvām īpašībām.

Augstprātis – tas ir pār mēru pašpārliecināts, uzpūtīgs, augstprātīgs un patmīlīgs cilvēks. Ja noteiktos gadījumos lepība var būt pozitīva īpašība, tad **lepnība** vai pārmērīgs lepnums – vienmēr ir negatīva. Tās klātbūtne liecina par jūsu samaitātību. Tieši par šo lepību runā Bībele, ar to domājot sava „ES” dievišķošanu.

Daudzi uzskata, ka šis netikums piemīt tikai pazīstamiem, izciliem, apdāvinātiem un talantīgiem cilvēkiem, tādēļ ka viņiem taču ir pamats būt lepnīem. Bet dzīve pierāda, ka šim grēkam ir pakļauti pilnīgi visi cilvēki bez izņēmuma. Var tikai pabrīnīties, cik lepnī var būt tie cilvēki, kuriem patiesi nebūtu itin nekādu iemeslu sevi cildināt. Šis netikums ir īpaši raksturīgs mūsu laika cilvēkiem, par kuriem apustulis Pāvils rakstīja Timotejam: „Bet zini to, ka pēdējās dienās iestāsies grūti laiki, ...cilvēki būs....lielīgi, augstprātīgi... uzpūtīgi...” (2.Tim. 3:1-4).

Tiem, kuri ir lepības pievarēti, ir tieksme būt uzmanības centrā. Viņi ļoti vēlas, lai par viņiem sajūsminātos un novērtētu augstāk par citiem. Viņi nevar ciest, ja viņus neatzīst, neslavē, negodā, neprasa padomu. Būt nepamanītam, pazemotam, neieredzētam, izsmietam, pamestam vai aizmirstam – viņiem ir līdzvērtīgi nāvei.

Lepība ne vienmēr ir redzama. Cilvēks pats sevī parasti to nepamana. Citi redz, bet viņš nē, un visus uz sevi vērstos aizrādījumus uzskata par apvainojumiem.

Visos zemes pastāvēšanas gadsimtos lepība ir pazudinājusi miljoniem cilvēku, kļūstos par galveno iemeslu cietisirdīgiem un asinis izlejošiem kariem. Arī tagad tā ir nesaudzīga dvēseļu nīdētāja. Kaut visi to saprot, bet tikai nedaudzi vēlas no tās atbrīvoties. Lepība cilvēkus iespaido. Spēja par sevi pastāvēt un nolikt pie vietas otru pasaulē izsauc sajūsma. Tādēļ to atbalsta un ceļ godā, uzskatot par cilvēka cienīgu īpašību. Tai pat laikā Dieva Vārds saka: „Augstprātīgas acis un lepna sirds – bezdievja spīdeklis – ir grēks” (Sal.pam. 21:4).

Svēto Rakstu lappusēs var atrast daudz piemēru par lepības uzveiktiem cilvēkiem un viņu bēdīgo galu, kas ir kā sekas viņu augstprātībai.

Pēc velna krišanas par spilgtu cilvēciskās lepnības piemēru kļuva Bābeles torņa celtniecība. Skarbā Dieva mācība caur ūdens plūdiem, kur aizgāja bojā visi cilvēki, izņemot Noa un viņa ģimeni, drīz tika aizmirsta, un grēks atkal pacēla savu galvu pārmērīgā lepnībā. Lūk, kā par to stāsta Svētie Raksti: „Un, kad nu tie savas teltis pārcēla austrumu virzienā, tad tie atrada līdzenumu Sineāras zemē un tur apmetās, un teica cits citam: „Iesim un taisīsim ķieģeļus un dedzināt tos dedzināsim,” – jo ķieģeļi tiem noderēja akmeņu vietā un zemes pikis kaļķu vietā. Un tie teica: „Celsim sev pilsētu ar torni, kura virsotne sniedzas debesīs! Ar to mēs sev sagādāsim vārdu un netiksim izkaisīti pa visu zemi.” (1.Moz. 11:2-4).

Tātad Bābeles torņa celtniecības galvenais mērķis bija sagādāt sev vārdu. Citiem vārdiem sakot, viņi sagribēja kļūt slaveni, iemantot slavu visu pēcteču acīs. Taču Dievs sagrāva šos augstprātīgos plānus, sajaucot viņu valodu. Tagad viņi vairs nesaprata viens otru un bija jāatsakās no saviem nodomiem.

Parasti cilvēks ilgi neapjauš savu lepnību. Velns, to zinot, lēnām un pamatīgi virza dvēseli tuvāk pazudināšanai. Lai to sasniegtu, viņš izmanto dažādus faktoros, kas veicina lepnības attīstīšanos, piemēram, patīkama āriene, apdāvinātība, talants un citas labās īpašības un spējas, kas piesaista sev vispārēju uzmanību. Citu uzslavas, pagodinājumi noved pie tā, ka cilvēks sāk uzskatīt sevi par kaut ko īpašu, neparastu, sasniegušu kaut ko tādu, ko citi nevar sasniegt, kļūstot sevī pārliecinātam, ka viņš nav spējīgs krist grēkā. Tāds stāvoklis ir ļoti bīstams, tādēļ ka padara dvēseli garīgi aklū, tā atņemot tai spēju būt piesardzīgai un modrai. Svētības mācībās, darbā vai garīgajā kalpošanā arī var izsaukt cilvēkam „zvaigžņu slimību”. Tādā pašā veidā darbojas arī popularitāte, cilvēku atzinība, atpazīstamība un slava. Tas viss glaimo patmīlībai un tamdēļ mums tā patīk.

Ir dažas īpašības, kuras soļo roku rokā ar lepnību. Tās ir, pirmkārt, **skaudība** un **greizsirdība**.

Lepnais nevar pārdzīvot to, ka kādu slavē vai pagodina vairāk nekā viņu. Tādas skaudības spilgts piemērs ir ķēniņš

Sauls, kurš slimīgi reaģēja uz dziesmām, kurās Dāvids tika vairāk pagodināts nekā viņš: „Tad Sauls ļoti sadusmojās, jo viņam šis teiciens nepatika, un viņš sacīja: „Viņi Dāvidam piedēvējuši desmitiem tūkstošu, bet man tie devuši tikai tūkstošus; nu vēl tikai tam trūkst ķēniņa varas!” Un, sākot ar šo dienu, Sauls apskauda Dāvidu – un tā arī joprojām” (1.Sam. 18:8-9). Kurp Saulu noveda šī greizsirdīgā lepnība, mēs zinām; pēc nerealizētās Dāvida nogalināšanas viņš vērsās pie endoriešu burves, tad tragiskā nāve gāja bojā no paša zobena asmeņa.

Pilnīgs pretstats Saula uzvedībai ir Jāņa Kristītāja pazemība, kurā nav ne miņas no greizsirdības un sevis paaugstināšanas, kurš vēlāk par Kristu spēja teikt šos vārdus: „Viņam vajag augt, bet man iet mazumā” (Jņ. 3:30).

Mūsdienās lepnība bieži izpaužas skaudībā, pie tam tur, kur vispār tai nevajadzētu būt. Piemēram, kādā draudzē jauns brālis, aicināts no paša Dieva, uzsāk savu darbu. Viņa kalpošanā var just īpašu svētību, caur ko draudzē sākas atmoda. Liekas, par to vajadzētu tikai priecāties, bet – nē. Vecākie brāļi, kuri bija „pie stūres” pirms viņa, prieka vietā sāk piepildīties ar skaudību un sāk visādos veidos viņam traucēt. Tā rezultātā gaisotne draudzē saasinās. Kāds atbalsta jaunā kalpotāja darba metodes, kāds labāk izvēlas pieturēties pie konservatīviem uzskatiem. Tas, protams, nenoved ne pie kā laba, un viss beidzas ar strīdu un šķelšanos. Kas bija visa tā iesākums? Aizskarta patmīlība un greizsirdīga lepnība, kura nav spējīga priecāties par cita Dieva kalpa svētīgu kalpošanu. Apustulis Pēteris, atzīts baznīcas balsts, spēja priecāties, kad Pāvils kļuva par svētīgu misionāru un savā kalpošanā pat šur tur viņu pārspēja. Tātad, kur nav lepnība, tur nav vieta arī skaudībai.

Bez šīm uzskaitītajām īpašībām lepnuļiem ir raksturīga arī **tieksme būt pirmajā vietā**. Šajā sakarā atmiņā nāk apustuļa Jāņa vārdi, kurš sāpošu sirdi vēstīja saviem draugiem: „Es draudzei esmu rakstījis, bet Diotrefs, kas labprāt grib būt pirmais viņu vidū, neuzņem mūs” (3.Jņ. 1:9). Diotrefs bija lepns un augstprātīgs cilvēks, kurš vēsi un pat naidīgi attiecās pret uz baznīcu atbraukušajiem

labās vēsts nesējiem. Tas bija tādēļ, ka viņš baidījās no konkurences. Nu ko, laiki mainās, bet tādus diotrefus arvien vēl var satikt.

Lepnība nevēlas piekrist citu viedoklim, atzīstot viņu taisnību tādēļ, ka par vienīgo pareizo uzskata savu viedokli. Lepnais nav spējīgs atzīt savas kļūdas. Pat ja viņš sirds dziļumos jūt, ka viņam nav taisnība, vienalga nevar pateikt to atklāti, tādēļ ka viņa „ES” ir pārāk augstprātīgs, lai pieļautu tādu pazemojumu. Tāds cilvēks nevar būt godīgs pat pats pret sevi, nerunājot jau par citiem. Lepnais nezina vārdu „piedod”, tādēļ ka vienmēr un visur uzskata par pareizo tikai sevi. Par šāda veida cilvēkiem labi izsakās gudrais Agurs: „Ir tādi, kas savas acis augstu ceļ un pašapzinīgi cilā savus acu plakstiņus” (Sal.pam. 30:13).

Lepnība tiecas pēc ievēribas, kura, būdama dvēseles lamatas, ne pie kā laba nenoved. Viss sākas ar to, ka cilvēka sirdī iedzimst doma un vēlēšanās kļūt slavenam. Tam seko piepūle un rīcība, lai to sasniegtu. Iegūtā popularitāte apvij viņu ar slavas oreolu, kurš kādu laiku dod viņam prieku un apmierinājumu, bet ne uz ilgu laiku, jo izaugušais „ES” pieprasa vairāk. Kļūstot par sava veida zvaigzni, tāda persona sāk atļauties to, kas citos gadījumos būtu neiedomājams. Pilnīga brīvība un ierobežojošu faktoru neesamība noved pie visatļautības, kas vairs nezina ne kaunu, ne robežas. Šī dvēseles iekšējā sairšana turpinās tik ilgi, līdz pienāk fināls, kurš parasti ir apkauņojošs vai traģisks.

Kaut kas līdzīgs notiek arī ar tiem, kuri cenšas dzīvot spilgtu un skaistu dzīvi. Viņi cenšas pievērst sev uzmanību, apžilbināt ar skaistumu un talantu. Kādu laiku cilvēki viņus ievēro un sajūsminās par viņiem. Bet tad lepņības smagums liek viņiem salūzt un sasisties. Bet ja tas nenotiek, popularitāte un slava tik un tā ātri pāriet, atstājot aiz sevis garīgu tukšumu, sāpes un vilšanos.

Lepņībai raksturīgas arī šīs īpašības: **dižošanās** un **citu noniecināšana**. Dižošanās ir pārmērīgi augsts pašnovērtējums, kas robežojas ar lielīšanos, – cilvēks īpaši pasvītro

savu ārējo izskatu, panākumus, spējas, zināšanas, talantus un citas priekšrocības, demonstratīvi tās izliekot visu apskatei. Kur ir dižošanās, tur noteikti būs noniecināšana, kas izpaužas nievājošā un nevērīgā attieksmē pret kādu, ar izteiktu vēlēšanos pazemot un mazināt kāda autoritāti. Apustulis Pāvils, vērsoties pie korintiešiem, runāja par nepieciešamību cīnīties ar dižošanos: „Mēs apgāžam prātojumus un visas augstprātīgās iedomas, kas paceļas pret Dieva atziņu...”; „...neuzpūšaties cits pret citu”, atgādinot, ka „...mīlestība nelielās, tā nav uzpūtīga” (2.Kor. 10:5; 1.Kor. 4:6; 13:4-5).

Šīs pretīgās cilvēku rakstura īpašības bija sastopamas visos laikos, bet īpaši izpaužas šodien, tā apliecinot Svēto Rakstu vārdus, kas raksturo pēdējo laiku cilvēkus kā patmīlīgus, lepnus, augstprātīgus, uzpūtīgus... (skat. 2.Tim. 3:1-4).

Kur ir lepnība, tur noteikti sevi pieteiks augstprātība, iedomība, uzpūtība, godkāre, pašapmierinātība, pašpaļāvība, pašcildināšana, pašpārliecinātība.

Ar **augstprātību** mēs saprotam pašpaļāvību un plātīgumu, kas izpaužas uzvedībā, balss tonī un attieksmē pret citiem cilvēkiem. **Iedomība** ir lepna un augstprātīga uzvedība vai attieksme pret kādu ar spēcīgu uzsvaru uz savu pārākumu. Iedomības un augstprātības apvienojums dod lepnības augstāko pakāpi – **uzpūtību**. Ļoti tuvi šiem grēkiem ir godkārība un tukša godkāre. Tās arī izriet no lepnības saknes un norāda uz pārmērīgu tiekšanos sasniegt kaut ko lielāku. **Godkārība** – tās ir alkas pēc ievērības un vispārējas atzīšanas, tiekšanās pēc augsta un godājama stāvokļa. Šī negatīvā cilvēka rakstura īpašība, kurai nav nekā kopēja ar tādiem jēdzieniem kā gods, ar ko ir jāsaprot cieņas vērtas cilvēka morālās īpašības vai viņa principi. Kas attiecas uz tukšu godkāri, tad ar to mēs saprotam nevaldāmu un augstprātīgu tiekšanos pēc slavas un pagodinājumiem.

Lepnība, augstprātība un iedomība iedveš cilvēkam domu, ka viņš ir kaut kas neparasts, galvas tiesu augstāks par visiem citiem. No šīs sevis apzināšanās kā par kaut ko

īpašu ceļas vesela virkne grēku, kuru pamatā ir mūsu „pašība” – pašapmierinātība, pašiedomība, pašpārliecinātība, pašpaļāvība un pašcildināšana. Šo garīgo slimību nosaukumi runā paši par sevi. **Pašapmierinātība** – apmierinātība un tīksmināšanās par sevi. **Iedomība** – pārmērīgi augstas domas par sevi. Pēc nozīmes ļoti tuvi jēdzieni ir **pašpaļāvība** un **pašpārliecinātība** – tas liecina par pārlieku lielu pārliecību par sevi un saviem spēkiem, taisnību un bezgrēcīgumu. **Pašcildināšana** ir dižošanās un lielīšanās, uzsvērtā sevis paaugstināšana un uzlielīšana, savas ārienes, dotību un talantu izcelšana.

Visas lepnības, augstprātības, iedomības, pašapmierinātības un pašslavināšanas izpausmes Dievam ir pretīgas. Ja pret citiem cilvēku netikumiem viņš izrāda neticamu iecietību, gadiem vedot dvēseles pie to atpazīšanas un nožēlošanas, pret šīs kategorijas grēkiem Viņš attiecas īpaši stingri un skarbi. Piemēram, Jēkaba vēstulē 4:6 lasām šokējošus vārdus, kas runā par to, ka „Dievs stājas pretim lepnajiem”. Diemžēl cilvēki, zinot šo rakstu vietu no galvas, nepievērš tai uzmanību un atceras tikai tad, kad ir spiesti baudīt savas lepnības vērmeļu rūgtus augļus. Pretoties – nozīmē konfrontēt, tas ir – iet karā pret kādu vai kaut ko. Briesmīgi pat padomāt, ka Tas, Kurš ir mūsu galvenā cerība, balsts un vienīgais sargs, pēkšņi kļūst par mūsu ienaidnieku. Sliktāka un bezcerīgāka situācija nevar būt, jo Tas Kungs ir neuzvarams. Iegūt sev ienaidnieku Dieva Personā – nozīmē pakļaut sevi nenovēršamai sakāvei. Ja tas ir tā, tad kādēļ vajag tik tālu nonākt?! Kādēļ ar savu lepnību pakļaut sevi Dieva dusmībai un lāstam?

Pārlapojot Bībeli un saasinot uzmanību tieši uz lepnību, augstprātību un citām augstāk minēto īpašību izpausmēm, ar izbīrību nākas secināt, ka tās visas noved vai nu **pie apkaunojoša pazemojuma** vai **krišanas un bojāejas**, piemēram: „Kur nāk lepnība, tur nāk arī negods, bet gudrība mīt pazemīgajos” (Sal.pam. 11:2); „Jo Tas Kungs Cebaots turēs tiesas dienu pār visiem, kas lieli un lepni, pār visiem varenajiem, lai tos pazemotu” (Jes. 2:12); „Jo katrs, kas

patš paaugstinās, taps pazemots, bet, kas patš pazemojas, taps paaugstināts” (Lk. 14:11); „Tad lepnā un pārgalvīgā paklups un kritīs, un neviens viņu nepacels...” (Jer. 50:32); „Kam jākļūst pazudinātam, tas papriekš kļūst lepns, un augstprātība nāk priekš bojā ejas” (Sal.pam. 16:18).

Dažādu gadījumu, kas apstiprinātu šo vārdu patiesumu, Svētajos Rakstos ir vairāk nekā pietiekoši. Apkaunojoša pazemojuma lielisks piemērs ir ķēniņš Nebukadnēcars, par kuru ir stāstīts Daniela grāmatas ceturtajā nodaļā: „Divpadsmit mēnešus vēlāk, staigādams ķēniņa pilī Bābelē, viņš teica lielīgi: „Vai šī nav tā lielā Bābele, ko es uzcēlu ar savu spēku ķēniņam par mājokli un par godu savai varenībai?” Šis vārds nebija vēl izskanējis, ka nāca balss no debesīm: „Tā tev, ak, ķēniņ Nebukadnēcar, ir likts sacīt: tava ķēniņa valstība un cienība tev ir atņemta! Tevi izstums no cilvēku sabiedrības, tu dzīvosī pie lopiem laukā, tev dos zāli ēst kā lopiem. Un tā paies septiņi gadi, iekāms tu atzīsi, ka Visuaugstākajam ir vara pār cilvēku ķēniņa valstīm un ka Viņš var ķēniņa valsti piešķirt, kam vien Viņš grib.” Tūlīt piepildījās šis vārds Nebukadnēcara dzīvē: viņu izstūma no cilvēku sabiedrības, viņš ēda zāli kā lopi laukā, debess rasa slacināja viņa miesu, viņam izauga mati tik gari kā ērgļa spalvas, un viņa nagi bija kā putnu nagi. „Kad pagāja noteiktais laiks, es, Nebukadnēcars, pacēlu savas acis uz debesīm, mans saprāts atkal atgriezās manī, un es teicu To Visuaugstāko, es slavēju un pagodināju To, Kas dzīvo mūžīgi, Kura vara un valdonība ir mūžīga un Kura ķēniņa valstība paliek uz radu radiem. Viņa priekšā pazūd nebūtībā visi zemes iedzīvotāji, Viņš dara pēc sava Prāta ar debesu pulkiem un ar zemes iedzīvotājiem. Nav neviena, kas varētu aizkavēt Viņa roku un Viņam sacīt: ko Tu tur dari? Tanī pašā laikā manī atgriezās atpakaļ mans prāts, un par slavu un uzplaukumu manai valstij atgriezās atpakaļ manā rokā arī mana varenība, mana godība un mans spožums. Mani padomnieki un dižciltīgie uzmeklēja mani, iecēla mani atkal ķēnišķā godībā, mana vara kļuva vēl lielāka. Es, Nebukadnēcars, tagad slavēju, godinu un augsti teicu

debesu Ķēniņu, jo visi Viņa darbi ir patiesība un visi Viņa ceļi ir taisnība: Viņš var pazemot tos, kas lepnībā staigā” (Dan. 4:26-34).

Vai nav brīnumains stāsts? Iesīkstējušu pagānu, dedzīgu elku kalpu viņa vīzdegunībā un augstprātībā Dievs spēja padarīt rāmu, sitot ar īpaša veida neprātu, kuru medicīnā sauc par likantropiju, – slimais iztēlojas sevi par dzīvnieku un tā arī uzvedas. Visuma Radītājs visu ļaužu priekšā dziļi pazemoja Nebukadnēcaru, padarot viņu par brīdinājumu visiem uzpūtīgajiem un tiem, kas paaugstinās. Tādēļ, ja kāds pamana, ka viņa raksturu, uzvedību, izturēšanās manieri veido lepnība un augstprātība, lai atceras šī ķēniņa rūgto pieredzi, kurš, izdzīvojot dziļu pazemojumu, bija spiests pateikt, ka Dievs „var pazemot tos, kas lepnībā staigā”. Jā, patiesi, Tas Kungs patiesi zina, kā pazemināt augstprātību un lepnos nolikt uz ceļiem. Grēks nevar palikt nesodīts. Tāds ir Radītāja likums. Un pat ja šī atmaksa nenāk uzreiz, vienalga agri vai vēlū tā īstenosies.

Taču, pat sodot, Dievs paliek Tas, Kuram žēlastība ir augstāka par tiesu. Viņš taisnīgi sodīja ķēniņu Nebukadnēcaru, bet ne tādēļ, lai pazudinātu, bet tādēļ, lai vestu pie prāta. Viņa galvenais mērķis ir nevis lepto pazudināt, bet vadīt viņu līdz grēku nožēlai, pazemībai un atziņai. Ne velti taču ir rakstīts: „Žēlīgs un lēnīgs ir Tas Kungs, pacietīgs un bagāts žēlastībā. Viņš nesaskaņas nepaturēs mūžam un nedusmosies mūžīgi. Viņš nedara mums pēc mūsu grēkiem un neatmaksā mums pēc mūsu noziegumiem. ... Kā tēvs apžēlojas par bērniem, tā Tas Kungs apžēlojas par tiem, kas Viņu bīstas. Jo Viņš zina, kādi radījumi mēs esam, Viņš piemin to, ka mēs esam pīšļi” (Ps. 103:8-10;13-14). Lūk, kādēļ, pat visdziļākais pazemojums un apkaunojums nenožīmē beigas, bet ir ceļš, kas ved pie izmaiņām un atjaunošanās.

Būdams žēlsirdīgs Dievs, Glābējs gaida gadiem, un dažreiz pat gadsimtiem, lai cilvēki apdomātos un nonāktu līdz grēksūdzei. Taču nedrīkstam sevi vieglprātīgi ar to mierināt, ja mēs apzināti grēkojam un turpinām dzīvot ārpus likuma. Dievs ir taisns Dievs un necieš grēku, citādi

tas būtu pretrunā ar Viņa svēto, dievišķo dabu. Labākais apstiprinājums tam ir pamācoši piemēri no dažādos laikos dzīvojošu cilvēku dzīvēm.

Vecajā Derībā 2. Laiku grāmatā tiek aprakstīti notikumi, kas saistās ar jūdu ķēniņu Hiskiju, kuru Tas Kungs dziedināja no nāvīgas slimības un daudzkārt svētīja. Atbildot uz Hiskija lūgšanu, Dievs brīnumainā veidā atbrīvoja jūdu tautu no Asīrijas ķēniņa. Bet pēc tam ir teikts: „Bet Hiskija nemācēja pateikties par to, kas viņam bija labi darīts, jo viņa sirdsprāts kļuva augstprātīgs; tādēļ arī nāca bargas dusmas gan pār viņu, gan pār Jūdas un Jeruzālemes iedzīvotājiem” (2.Laik. 32:25). Kaut arī vēlāk ķēniņš, apzinoties savas sirds lepnību, pazemojās Dieva priekšā, tomēr paaugstināšanās sekas izpaudās viņa pēcteču valdīšanas laikā.

Ir labi, kad Dievs soda, lai vestu pie prāta, bet ļoti traģiski, ja vaininiekiem par savu lepnību ir jāsamaksā ar krišanu un nāvi. Mēs nevaram uzzināt, kādēļ Tas Kungs rīkojas ar vieniem tā, bet ar citiem savādāk. Skaidrs ir tikai viens, Viņš ir taisnīgs un nemēdz kļūdīties.

Tāds piemērs, kur lepnība beidzas ar krišanu un nāvi, ir pirmais Israēla ķēniņš Sauls. Viņa valdīšanas sākums bija svētīgs, diemžēl tas neturpinājās ilgi. Atļaujot lepnībai pārņemt savu sirdi, viņš mitējās paklausīt Dievam. Par to viņš samaksāja ar savu dzīvību un izredzētību. Atmaskojot ķēniņu viņa nepakļāvībā Dieva pavēlēm, pravietis Samuēls teica tā: „...Kad tu pats izlikies niecīgs savās acīs, tad tu kļuvi par Israēla cilšu galvu un tad Tas Kungs svaidīja tevi par ķēniņu pār Israēlu... Kāpēc tu neesi klausījies Tā Kunga pavēlei... un esi darījis to, kas ir ļauns Tā Kunga acīs?” (1.Sam. 15:17-19). Te Dieva svētīta cilvēka lepnība kļuva par iemeslu nepaklausībai un patvaļai, kas beidzās ar atraidīšanu un traģisku nāvi.

Otrs tam līdzīgs piemērs ir aprakstīts 1. Ķēniņu grāmatā, kur stāstīts par vienu no Dāvida dēliem: „Bet Hagitas dēls Adonja lielīdamies sacīja: „Es kļūšu par ķēniņu.” Un viņš sev sagādāja ratus un jātniekus, un piecdesmit vīrus, kas skrēja viņam pa priekšu.” (1.Ķēn. 1:5). Viss beidzās ar to, ka par ķēniņu kļuva

cits Dāvida dēls – Salamans, un pēc viņa pavēles Adonja, kurš iekāroja sava tēva kalponi, tika nogalināts.

Dieva bērnu lepnība un tās šokējošās sekas arī mūsdienās nav retums. Ak, cik daudz Dieva kalpu un kalpoņu sātanam ir izdevies caur lepnību novērst no kalpošanas un „padarīt par apsmieklu” cilvēku mutēs, un vien nedaudziem no viņiem ir izdevies piecelties. Par savu lepnību viņi visbiežāk ir maksājuši ar netiklību un laulības pārkāpšanu, kas atnesa daudz kauna un negoda. Mūsdienās tas notiek arvien biežāk un mums, kristiešiem, godu nedara.

Pagājušā gadsimta beigās bijušās Padomju Savienības teritorijā trīs sludinātāji no dažādām konfesijām, kuri bija lieliski evaņģēlisti un svētīgi kalpoja Dieva druvā, kļuva lepmi. Garīgās augstprātības sekas bija bēdīgas. Kad tās kļuva zināmas, – satricināja daudzus simtus ticīgo cilvēku, nodarot lielu ļaunumu Dieva darbam. Viens no viņiem pats sevi nosauca par bīskapu, pieprasot vispārēju atzīšanu un goda došanu. Viss beidzās ar to, ka viņš pazaudēja prātu un sāka darīt dīvainas un neizskaidrojamas lietas, kas šokēja daudzus cilvēkus. Pārējie divi kalpotāji, paaugstinoties pār citiem, uzsāka seksuāli vajāt savas draudzes māsas, bet kad tika atraidīti, ķērās pie draudiem. Vēlāk vienu no viņiem atrada mirušu savā dzīvoklī – ar pārsistu galvaskausu, bet otrs, gados jauns, nomira lielās mokās ar smadzeņu audzēju.

Tā kā lepnība viegli atrod ceļu uz mūsu sirdīm, Tas Kungs, cenšoties mums palīdzēt no tā izvairīties, laiku pa laikam pieļauj mūsu dzīvēs kaut ko tādu, kas spēj mūs atgriezt uz zemes. Nereti Viņš izmanto kādu cilvēku, kurš, apzināti vai neapzināti rīkojoties atbilstoši Svētiem Rakstiem, atgādina mums, lai nepaaugstināties: „Tad nu es ieteicu ikvienam starp jums tās žēlastības vārdā, kas man dota: netiekties pāri noliktam, bet censties sevi apvaldīt saskaņā ar to ticības mēru, ko Dievs katram piešķīris” (Rom. 12:3).

Kad ar jums tā notiek, tad nevajag apvainoties un pieņemt karu tādai dvēselei, bet pazemībā pateikties Dievam par vešanu pie prāta, apjaust savu lepnību, nožēlot to un

Tā Kunga priekšā izsūdzēt šo grēku, lūdzot Viņam piedošanu. Jo, ja nebūs pazemības, pilnīgi noteikti piedzīvosiet krišanu.

Ir kāds īpašs lepnības paveids. To var sastapt tikai reliģiozu cilvēku vidū, tā ir garīga lepnība. Visbiežāk ar to „slimo” Dieva bērni, kuriem ir solīda garīgā pieredze vai atbildīga kalpošana baznīcā, vai savā ceļā ar To Kungu viņi ir piedzīvojuši ko īpašu. Šis pārdzīvojums – vai tā ir kādas Svētā Gara dāvanas saņemšana, vai brīnumaina izdziedināšanās, vai atklāsme, vai neparasta parādība, vai vienalga kāda cita svētība, dara cilvēku viņa paša acīs par ko īpašu, no citiem atšķirīgu, kurš saņēmis ko tādu, kas daudziem nav. Tādēļ viņš mīl visur par to runāt un bieži pat nepamana, ka tādās liecībās sāk cildināt nevis Dieva Vārdu, bet savējo. Šos cilvēkus nemulsina arī tas, ka notikušais ir palicis senā vai ne tik senā pagātnē, bet tagadējais laiks nemaz tik spožs vairs neizskatās.

Tā nu, ja mēs neesam modri, tad sātanam izdodas izmantot savā labā to labo, ko mēs piedzīvojām kopā ar To Kungu, un pārvērst to par iemeslu garīgai augstprātībai. Dvēseles pārliecība par savu īpašo izredzētību, ja trūkst pazemības, ved uz paaugstināšanās ceļa, kurš, kā mēs jau lasījām, noved pie pazemošanas, apkaunošanas vai krišanas.

Pašiem nemanot, pie tāda iznākuma var nokļūt arī garīgi meklējošas dvēseles. Neapšaubāmi Dieva patiesības dziļumu meklēšana ir apsveicama. Bet tas var pārvērsties par nelaimi, ja, sasniedzot ko vairāk, mēs paaugstināties pār tiem, kuri vēl tik tālu „nav izauguši”, aizmirstot, ka jebkāda lepnība, arī garīgā, nāk pirms krišanas. Tikai nedaudziem ir iespējams izziņāt Dieva dziļumus un to, kas ir atklāts. Nevajag aizmirst par atbildību, kas no tā izriet: „...Jo no katra, kam daudz dots, daudz prasīs un, kam daudz uzticēts, no tā jo vairāk atprasīs” (Lk. 12:48).

To labi saprata apustulis Pāvils. Neskatoties uz visām svētībām, kas piedzīvotas viņa Dieva meklējumos un ciešajās attiecībās ar To Kungu, ne viņa vārdos, ne uzvedībā nebija ne miņas no paaugstināšanās, ne arī norādes uz sevi kā uz kaut ko īpašu un super svētu. Viņš zināja, ka, esot ciešā

saiknē ar To Kungu, saņemto atklāsmju dēļ var kļūt lepns un nonākt uz pazušanas ceļa. Tādēļ uzskatīja par nepieciešamu visiem kristiešiem atstāt šos vārdus, kas vedina uz dziļām pārdomām: „Lai netaptu iedomīgs, man ir dots dzelonis miesā...” (2.Kor. 12:7). Tātad, lai pasargātu Savu uzticamo kalpu no garīgas lepnības, Tas Kungs pieļāva slimību, kas viņu turēja pazemībā.

Savulaik korintieši ļoti lepojās ar savām dāvanām, atklāsmēm un runāšanu mēlēs, bet nevienam citam kā tieši viņiem apustulis Pāvils bija spiests ar skumjām pateikt: „Stāsta par netiklību jūsu starpā un vēl par tādu, kāda nav sastopama pat pagānu starpā...” (1.Kor. 5:1).

Nu ko, kā saka, visšokējošākie grēki, tajā skaitā arī dažāda veida netiklība, visbiežāk mēdz būt to kristiešu vidū, kuri sevi uzskata par garīgiem un īpaši apdāvinātiem. Dieva bērni spēj lepoties ar jebko, pat ar savu uzticību Tam Kungam un reiz piedzīvotām ciešanām, aizmirstot, ka gan viens, gan otrs ir kristieša dzīves neatņemama daļa.

Tipiska lepnības un garīgās augstprātības izpausme ir plaši izplatītais uzskats, kas eksistē gandrīz visās kristīgajās konfesijās, ka tikai viņu ticība ir pareizā, un tikai viņiem vieniem ir atklāts patiesais ceļš uz glābšanu, kaut viņu dzīve, vārdi un darbi absolūti to neaplicina. Kādēļ? Kaut vai tādēļ vien, ka viņu vidū nav ne vienotības, ne mīlestības, ne piedošanas, ne otra cienīšanas, ne lēnprātības, ne pazemības. Tikai savu nopelnu un garīgo labumu cildināšana.

Karaļa Džeimsa Bībeles tulkojumā angļiski tulkotāji priekšvārdā raksta par: „augstprātīgiem brāļiem, kuriem ir sava personīgā vērtību skala, kuri noraida visu, ko nav paši izdomājuši vai izkaluši savā smēdē”. Patiesi, trāpīgi teikts! Piekritīsiet, ka tas ir precīzs raksturojums par tiem, kuri pārlieku lielās ar savu garīgumu un ticības īstenumu. Citus noniecinot un aiz muguras apsaukājot par „pilnību nenasniegušiem”, „kas no patiesības novērsušies”, un „atkritējiem”.

Kā garīgās lepnības izpausme tās lielās izplatības dēļ noteikti ir jāpiemin vēl kāds grēks – **varaskāre**.

Ožegova krievu valodas skaidrojošajā vārdnīcā kā šī vārda sinonīmi ir: varas mīlestība, vēlēšanās pavēlēt, tiek-sme valdīt pār cilvēkiem. Jēdziens varaskāre veidojas no vārda **vara**, kas nozīmē – tiesības vai iespējas rīkoties ar kaut ko vai kādu, pakļaujot to savai varai. Nav šaubu, ka ne jau pazemīgs un lēnprātīgs, bet pašpārliecināts un pašapmierināts cilvēks tiecas pēc varas.

Neņemot vērā vārda „vara” citas nozīmes (vecāku vara, aizspriedumu vara, politiskā vara, utt.), mēģināsim vara, varaskāre un valdīšana pār cilvēkiem izpaužas garīgajā sfērā. Grāmatā Salamans mācītājs 8:9 ir tādi vārdi: „...kamēr viens cilvēks valda pār citiem sev par nelaimi”. Valdīt pār citiem var tikai tāds, kurš ir vadošā postenī un kuram ir piešķirtas īpašas pilnvaras. Kurš ir tāds kristiešu draudzē? Protams, pirmkārt atbildīgie par baznīcas vadību: bīskapi, draudžu gani, diakoni, brāļu padomes locekļi un kaut kādā mērā – dvēseļu aprūpētāji, tāpat, tie ļaudis, kuri tā vai citādi veic ganu lomu.

Jaunās Derības lappusēs viens no tādiem pirmapustuliskās baznīcas ganiem, visiem mums labi zināmais Kristus māceklis, apustulis Pēteris, kurš, vērsoties pie Dieva tautas visu laiku mācītājiem ar lūgumu, pamācību un brīdinājumu, saka tā: „Vecākos jūsu starpā tad nu pamācu es, arī būdams vecākais un Kristus ciešanu liecinieks un nākamās godības dalībnieks: ganiet Dieva ganāmo pulku, kas ir jūsu vadībā, ne piespiesti, bet labprātīgi, kā Dievs to grib, nedz arī negodīgas peļņas dēļ, bet no sirds, ne kā tādi, kas grib valdīt pār viņiem piešķirto daļu, bet būdami par priekšzīmi ganāmam pulkam” (1.Pēt. 5:1-3).

Tāpat šie divi brīdinājumi no Vecās un Jaunās Derības izgaismo šo varaskāres problēmu, kura, liekas, ir bijusi visos gadsimtos, cik vien pastāv Dieva tauta. Savā brīnišķīgajā grāmatā norvēģis Edins Lovas, kurš ir četrdesmit gadus Dieva kalps un dvēseļu aprūpētājs, raksta par cilvēkiem, kuri ir „slimi” ar varaskāri: „Varas cilvēka uzvedība, metodes un portrets, pirmkārt, raksturojas ar viņa dzīšanos pēc varas. Viņam nav nekā patīkamāka kā valdīt pār dvēselēm. Varas cilvēkiem ir nevaldāma tieksme

vadīt citu sirdis un nodomus. Baznīcas, kuras pārdzīvo zināmu krīzi, nereti izrādās par to sfēru, kur viņi pārpārēm var apmierināt šo savu nepieciešamību.

Varas cilvēki parasti ir intelektuāli un rezultatīvi; savā cīņā par varu viņi izmanto visu savu enerģiju un ietekmi, lai atrastu jaunas metodes un argumentus, kas nepieciešami savu pozīciju nostiprināšanai ... Visai meistarīgi viņi izliekas tik „garīgi” un tā pielīdzina sevi dižajiem praviešiem un ticības varoņiem, ka šī iemesla dēļ viņi kļūst par tēmu visām sarunām...

Manipulēšana ar citu vainas apziņu ir varas cilvēku iemīļotais ierocis. Būdami smalki novērotāji, viņi savus upurus tur pastāvīgā kontrolē, lai viņu kļūdas uzvedībā varētu izmantot par iemeslu saviem uzbrukumiem... Varas cilvēka upuris var nonākt līdz tādām stāvoklim, ka savas lūgšanas izteiks ne tik daudz Dievam, cik savam plosītājam – varas cilvēkam...

Visur un it visā varas cilvēks cenšas sasniegt to pašu, ko diktators dara ar veselu tautu. Savā paša ģimenē viņš atver Bībeli – vēlams lielu un masīvu, un lasa tos fragmentus, kur ir runa par pilnīgu pakļaušanos viņam kā no sievas tā arī bērnu puses. Dieva Vārds tiek citēts burtiski, stingri un nesaudzīgi. Tieši tāpat varas cilvēks uzvedas arī baznīcā, tikai piesardzīgāk. Tur viņš aktīvi paudīs neapmierinātību un cīnīsies pret to, kas viņa mutes vārdiem tiek definēts kā „cietsirdība”, „remdenība”, „garīga miegainība”, „mirusi kristietība” utt...

Tādā veidā varas cilvēks tieksmē uz savu mērķi panāk, ka: pirmkārt, tieši viņš ir uzmanības un godināšanas centrā, otrkārt, nostumjot malā savus sāncenšus, iegūst vēl lielāku ietekmi un varu... Panākot vēlamo, viņš atdala uzticamu pielūdzēju grupu un līdz bezgribas stāvoklim novestos ģimenes locekļus no citiem un sūta viņus cīņā. Vieni „savus” uzskatus argumentē ar tiem pašiem secinājumiem kā viņu vadonis, bet otri kļūst vienkārši par viņa klusējošajiem piekritējiem, kuri sapulcēs balso par „pareizajiem cilvēkiem...”.

Diemžēl ticīgo vidū ir ne mazums cilvēku, kuri uzskata par labāku dzīvot pastāvīgā pakļautības stāvoklī. Jo tas

noņem no viņiem personīgās atbildības slogu! Vadonis domā, vadonis vada, vadonis runā, mēs izpildām! Pakļautajiem atliek vien akli sekot savam vadonim...”

Jā, precīzāku un labāku raksturojumu šim šausmīgajam un graužošajam varaskāres netikumam neatrast. Edina Lovasa vārdos ir smalki parādīts viss galvenais un svarīgākais, kas jāzina patiesam kristietim, lai „nevilkto svešu jūgu kopā ar neticīgajiem” (2.Kor. 6:14).

Apkopojot šo tēmu, atliek aplūkot cīņas metodes, lai uzvarētu aplūkotās garīgās slimības. Visu pirms – ja mēs apzināmies savus grēkus un gatavojamies pieteikt tiem karu, tad ir jāatceras, ka lepnība šai cīņā būs pati pēdējā, ko uzvarēsim un kura mūs pametīs. Tas nav nekas pārsteidzošs, jo šis grēks un visi no tā izrietošie netikumi ir radušies no mūsu „ES”, kurš nemaz tik viegli nepadodas un kur nu vēl mirst. To vajag atcerēties, lai necerētu uz vieglu uzvaru un nenolaistu rokas šajā cīņā, nolemjot, ka šo „Goliātu” tik un tā nav iespējams uzvarēt. Paļauties tikai uz savu cenšanos un gribas spēku, protams, nevajag, jo, nepašaubāmi, zaudēsim šo cīņu, bet, paļaujoties uz Dieva palīdzību un atbalstu, varam nešaubīties, ka mērķis tiks sasniegts. Protams, tas nav viegli, jo cilvēciskā miesīgā daba ar visiem saviem spēkiem pretosies. Lūk, kādēļ ir tikai viens ceļš, lai to uzvarētu – sava „ES” krustā sišana un apzināta viņa nonāvēšana. Tieši caur mūsu „ES” nāvi mēs atbrīvojamies no sava vecā cilvēka un piedzimstam no augšienes, kļūstot par jaunu radījumu Jēzū Kristū.

Lai mūs glābtu un dāvātu mums mūžīgo dzīvību, Jēzus gāja nāvē. Tā arī mums, lai varētu kļūt par Viņa patiesiem sekotājiem, ir jābūt gataviem iet nāvē, tas nozīmē – nomirt savam „ES”. Fantastisks piemērs mums ir apustulis Pāvils. Viņš ne tikai sludināja citiem par šāda soļa nepieciešamību, bet arī pats to īstenoja. Sākot šo cīņu, viņš gandrīz izmisumā teica: „Es, nožēlojamais cilvēks! Kas mani izraus no šīs nāvei lemtās miesas!” (Rom. 7:24). Bet laiks gāja, un tā pati mute liecināja jau pavisam ko citu: „Es mirstu ik dienas... es cīnos ne kā gaisu sizdams. Bet es norūdu un kalpinu savu miesu...” (1.Kor. 15:31; 9:26-27).

Aiz šī Dieva vīra muguras palika gadi un varbūt gadu desmiti, kad cīņa ar grēku un savu grēcīgo miesu – sava „ES” nonāvēšana un nepārvaramā vēlēšanās dzīvot Tam Kungam, atveda pie vēlamā mērķa: „Jo es bauslībā bauslībai esmu nomiris, lai dzīvotu Dievam. Līdz ar Kristu esmu krustā sists, bet nu nedzīvoju es, bet manī dzīvo Kristus...” (Gal. 2:19-20).

Līdz ar Kristu būt krustā sistam – tas nozīmē garīgi piesist krustā visu veco, netikumīgo, neatdzimušo, apglabāt savu „ES” augšāmcelties jaunai, atjaunotai dzīvei. Ikdienu praksē tas izpaužas neparastā, līdz šim nepazīstamā reakcijā uz jebkuru musināšanu, kūdīšanu grēkot saistībā ar paaugstināšanos, vai tie būtu glaimi, uzslavas, nopelnu atzīšana, slava vai popularitāte. Tā kā mironis neizrāda nekādas dzīvības pazīmes uz ārējiem kairinātājiem, tāpat nereagē arī līdz ar Kristu mirušais uz visu, kas var izsaukt viņā lepnības jūtas.

Uzsākot cīņu ar savu „ES”, visu laiku ir jālūdz Tam Kungam palīdzība un spēks, lai pareizi reaģētu provokatīvās situācijās. Ja kārdinājums ir tik liels, ka jūties bezspēcīgs, tad labākais veids ir piesaukt Tā Kunga Vārdu un rīkoties, kā rakstīts: „Tā Kunga Vārds ir stipra pils; taisnais dodas turp un top pasargāts” (Sal.pam. 18:10). Toreiz, saprotot, ka viņš viņos slīkst, Pēteris izsaucās: „Kungs, palīdzi man!” – un tūdaļ tika sadzirdēts (Mat. 14:30). Neaizmirsīsim, ka mums ir tas pats Dievs arī šodien, Kurš neatstāj bez atbildes mūsu palīgā saucienus.

Cīņa ar lepnību ir pati grūtākā no cīņām ar grēku, jo tā pamet mūs pēdējā. Bet, izejot cauri šai cīņai, cilvēks kļūst ļoti jūtīgs pret šo grēku, jo saasinātā sirdsapziņa uz to reaģē ļoti ātri. Garīgajā dzīvē ir tādas lietas, kuras var saprast tikai tad, kad pats tās piedzīvo. Tā tas ir arī ar lepnību. Ko maksā cīņa ar lepnību, sapratīsi tikai tad, kad pats caur to iziesi. Bet tas, kurš izšķirsies to izdarīt, tiks simtkārtīgi atalgots, jo būt brīvam no šī netikuma ir liela priekšrocība.

Visiem, kuri vēlas savu dzīvi veltīt Tam Kungam, ir jāiziet caur šo cīņu, nepārtraucot to līdz brīdim, iekams netiks gūta pilnīga uzvara, tieši tāpat, kā reiz cīnījās Jēkabs, sakot:

„...Es Tevi neatlaidīšu, iekams Tu mani nesvētīsi” (1.Moz. 32:27). Ja netiks uzvarēta lepņība, diez vai dvēsele būs spējīga kalpot.

Zerenai Kirkegardei pieder tādi vārdi: „Dievs visu rada no nekā, un visu, ko Dievs vēlas likt lietā, Viņš no sākuma pārvērš par neko”. Tieši šis cilvēka pārvēršanas process par **neko**, ir faktors, kas iet pa priekšu kalpošanai. Apstākļu, grūtību, nonievāšanas, bēdu, nesaprašanas, nicināšanas un neieredzēšanas pazemotus Tas Kungs ņem un izmanto savā vīna dārzā. Tāds kalpotājs nepaaugstināsies tik ātri, jo zina, kas viņš bija, kur kļūdījās un kā krita.

Pazemība ir lepņības pretpols un mērķis, uz ko mums vajadzētu tiekties. **Pazemība** – tā ir gatavība pieņemt to, ko tu nevēlēties, lēnprātībā pakļaujoties cita gribai. To nav viegli sasniegt, jo mūsu miesīgā, cilvēciskā daba no visa spēka tam pretojas. Bet, ja paturam prātā, ka tā ir atslēga uz Dieva žēlastību un svētībām, tad ir vērts papūlēties, lai to sasniegtu. Pazemība nav cilvēka vājuma un bīkluma pazīme, bet pierādījums tam, ka mūsos ir pārdabisks spēks, kas dod spēju bez kurnēšanas pieņemt visu, ko pieļauj un sūta mums Dievs. Spēja pazemoties ir pati neapšaubāmākā pazīme, ka mans „Es” ir atdots nāvei.

Spilgtākais pazemības piemērs ir Jēzus Kristus, Kurā atspīdēja Tā Kunga Godība, un Kurš Sev izvēlējās pazemošanās ceļu: „un, cilvēka kārtā būdams, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei!” (Filip. 2:8). Noejot šo ceļu, Viņš vada uz tā arī mūs, jo labi zina, ka pazemojums ved uz reālu pazemības ieleju, pie iešanas mazumā un nenožīmībā savās un apkārtējo cilvēku acīs. Ejot pazemošanās ceļu, Tas Kungs mūsos iepotē spēju domāt un dzīvot pazemīgi, tādā veidā darot mūs par svētīgas dzīves mantiniekiem.

Pazemība ir nobrieduša kristieša iezīme, kurš vienmēr ir gatavs atzīt savu vainu un palūgt piedošanu. Viņš necenšas aizstāvēties, kad viņam tiek izvirzītas melīgas apsūdzības, pacietīgi panes nepatīamus apvainojumus, pazemojumus un aizskārumus, nepieļaujot pat domu par atribību. Tieši pretēji, viņš pieņem tās kā vērtīgu līdzekli, ko Dievs lieto, lai

viņu sodītu, vestu pie prāta un attīrītu. Pazemīgais pakļaujas Dieva gribai bez kādām žēlabām un neapmierinātības, atceroties, ka Dievs nekad nekļūdās. Tāds cilvēks zina, ka viņa dzīvē nekas nenotiek nejauši un tic, ka viss, ko Dievs dod un pieļauj, ir viņam par svētību. Tieši ar pazemību ir sasniedzama uzvara pār visiem grēkiem, kas dzimuši no mūsu lepņā, augstprātīgā un uzpūtīgā „Es”.

Neapšaubāmi, tas viss nav viegli. Bet, ja mēs vēlamies dzīvot tā, kā pieklājas īsteniem Kristus mācekļiem, tad nedrīkstam aizmirst, ka viss cēlais nenāk viegli. Kristieša dzīve ir visai grūta, bet tā mūs nepiespiež kļūt vājiem un novirzīties, tieši pretēji – iedvesmo uzvarai. Lai it visā varētu parādīt Kristus mācekļa raksturu, ir nepieciešama pati skarbākā disciplīna. Dzīves cēlums netiek dots par velti, un visiem, kuri vēlas tādi būt, ir jāpieliek pūles.

8. nodaļa

Mūsdienu farizejisms.

Lūkasa evaņģēlijā ir aprakstīta Jēzus ieiešana Jeruzālemē. Toreiz Viņš šajā pilsētā iegāja svinīgi un kā uzvarētājs. Taču, neskatoties uz to, ka tur atradās templis, kur pielūdza dzīvo Dievu, tajā mita cits dievs – svešādaļais lepnā farizejiskuma dievs, kurš izskatījās reliģiozs un kārtīgs, bet bija kā „nobaltēti kapi”. Šis dievs apžilbināja tautu un slēpa no viņas skata to, kas būtu vajadzīgs viņas mieram. Lūk, kādēļ, uzlūkojot Jeruzālemes varenību, Jēzus, rūgti raudot par viņu, teica: „...Kaut arī tu šodien zinātu, kas tev pie miera vajadzīgs! Bet vēl tas ir apslēpts tavām acīm” (Lk. 19:42).

Kopš tā laika ir pagājuši gandrīz divi tūkstoši gadu, tomēr šodienas garīgā situācija neizskatās labāk. It visur viens pēc otra tiek celti lieliski lūgšanu nami, kuros nāk kristieši, kuri pielūdz dzīvo Dievu. No katedrālīm skan Svēto Rakstu vārdi, skanīgi dzied kori, tiek noturēti dažādi evaņģelizācijas pasākumi un notiek daudz kas cits, kas tiek uzskatīts par Dieva darbu, bet aiz ārējās reliģiozitātes, godīguma un tikumības joprojām spraucas laukā lepna farizejiskums.

Apzīmējums „farizejs” no laiku laikiem tiek uzskatīts par nievājumu, raksturojot cilvēku, kurš ir liekulis un svētulis. Ja šodien kādu tā nosauksi, viņš apvainosies un pat jutīsies aizskarts. Pasaulē netrūkst cilvēku, kuri, ja būtu iespējams, neaizdomājosies nosauktu tā jebkuru no saviem tuvākajiem, ar to demonstrējot savu necieņu.

Arī gadsimtiem ilgā kristīgā tradīcija vārdu „farizejs” lieto kā vārda „liekulis” sinonīmu. Tas ir pareizi, jo Jēzus atzīmēja tieši šo, viņus raksturojošo īpašību. Tikai, pirms nosodīsim Kristus laika farizejus un izmantosim šo vārdu attiecībā uz citiem, labāk noliksim uz svaru kaušiem paši sevi.

Vārds „farizejs” ceļas no ivrita vārda „perušim” un nozīmē „nošķirts no zemes tautu nešķīstības kalpošanai Israēla Dievam”. Farizeji bija jūdaisma sabiedriski – reliģisks

novirziens, kura saknes sniedzas līdz pat Makabejiem. Būdami sava veida partija, viņi tāpat kā saduķeji cīnījās par ietekmi tautā, cenšoties pēc varas valstī. Farizeju lielākā autoritāte bija Israēla senās tradīcijas. Jau ar mātes pienu saņemot „sentēvu tradīcijas”, viņi no tām veidoja reliģiskus nolikumus, likumus un lēmumus, kuri tika nodoti no paaudzes paaudzei un gandrīz tika pielīdzināti Dieva baušļiem. Ar laiku šī mācība kļuva par „mutisko likumu”, kas papildināja Toru, un izveidojās par Talmudu.

Farizejiem bija raksturīga skrupuloza sekošana likuma burtam, kas aprobežojās tikai ar viņu mācības vārdiem un teoriju, bet neapstiprinājās praktiskajā dzīvē. Apzinoties savu nespēju nevainojami pildīt Dieva likumu, viņi cītīgi meklēja un atrada ceļus un iespējas, kā sevi attaisnot, interpretējot Svētos Rakstus tā, kā tas viņiem bija izdevīgi. Bieži viņu skaidrojumos nebija vienotības, kā rezultātā farizeju partijās laiku pa laikam izcēlās strīdi un šķelšanās. Tā kā viņi pārstāvēja tautas vidējos un zemākos slāņus, tad bija visai populāri tautā. Hēroda valdīšanas laikā viņiem bija stipra ietekme savas tautas reliģiskajā dzīvē. Farizeju partija pastāvēja līdz Jeruzālemes sagraušanai, atstājot jūdaismā tā mūsdienu formu – farizejiskumu.

Farizejus Kristus nekritizēja viņu mācības dēļ, bet tādēļ, ka viņu dzīves prakse nesaskanēja ar mācību. Daudz no tā, ko viņi mācīja tautai, bija pareizs un atbilstošs Mozus likumiem, bet viņi paši nerīkojās saskaņā ar to, bet pieprasīja lai citi tā rīkotos. Lūk, kādēļ, vēršoties pie Dieva tautas, Jēzus teica: „Visu, ko tie jums saka, to dariet un turiet; bet pēc viņu darbiem nedariet. Jo tie gan māca, bet paši to nedara. Jo tie sasien smagas nastas un liek tās cilvēkiem uz pleciem, bet paši negrib ne ar pirkstu tās kustināt. Bet tie dara visus savus darbus tik tādēļ, lai ļaudis tos redzētu. Tie darina sev platas lūgšanu siksnas un drēbēm garus pušķus. Tie mīl mielastos sēdēt goda vietās un sinagogās pirmajos krēslos un ka ļaudis tirgus laukumos tos sveicina un sauc par rabi” (Mat. 23:3-7).

Pareizāku un precīzāku farizejisma raksturojumu mēs neatradīsim. Šajos Kristus vārdos skaidri redzamas

tās negatīvās iezīmes, kuras, diemžēl, Dieva tautas vidū varam sastapt arī šodien. Pirmkārt, tā ir liekulība un svētulība, kas ir cieši saistītas ar vārdu un darbu neatbilstību personīgajā dzīvē. Pie tā pieder arī garīgā lepnība un augstprātība, patmīlība, aplama sirdsapziņas nomierināšana, pašpaļāvība, ārēja svētulība, ārēja dievbijība, pārspīlēts svinīgums, atzinības, pagodinājumu un slavas meklēšana, pašcildināšanās, demonstratīvi uzsvērtā labdarība, paštaisnums, formālisms, ārēja reliģiozitāte, garīgs aklums.

Atsedzot farizejiskuma paštīksmināšanos, svētulību un garīgo aklumu, Jēzus Lūkasa evaņģēlija 18. nodaļā stāsta līdžību par farizeju un muitnieku. To lasot, mēs tā aizraujamies ar pirmā nosodīšanu, ka mums pat prātā neienāk, ka šeit runa ir par mums. Jo mūsu – mūsdienu kristiešu, līdžība ar viņiem ir vienkārši satriecoša. Neticiet? Tad pamēģināsim novilkt paralēles starp mums un farizeju no līdžības. Atcerieties viņa vārdus: „...es Tev pateicos, Dievs, ka es neesmu tāds kā citi cilvēki – laupītāji, ļaundari, laulības pārkāpēji vai arī kā šis muitnieks” (Lk. 18:11).

Vai nav pazīstams? Cik bieži mēs savās sirdīs citus nosodām un pazemojam, redzot viņu trūkumus, netikumus un grēkus, pilnībā aizmirstot par to, ka arī paši esam nepilnīgi? Jo mēs taču otrā redzam tieši to, no kā paši ciešam. Tādēļ jau mūs kaitina otrā skopums, alkatība un sīkstulība, ka pašiem tīri labi patiktu kaut ko pieturēt sev un uz kāda cita rēķina iedzīvoties. Paštīksmināšanās un lepnība, ko ieraugam tuvākajā, mūs atbaida, jo tieši tas pats nomoka mūs. Cilvēku necienīga uzvedība un slikta rīcība ir spogulis, kurā mēs redzam paši savu atspulgu.

Spriežot pēc visa, farizejs bija patiesi pārliecināts, ka nav vainīgs tādos grēkos, kurus nožēloja muitnieks. Viņam likās, ka demonstratīvā atturēšanās no kādiem konkrētiem grēkiem, tas ir viss, ko no viņa prasa Dievs. Bet viņš pilnīgi aizmirs par to, ka „cilvēks redz, kas parādās viņa acīm, bet Tas Kungs uzlūko sirdi”, ka uzlūkošanu iekārē identificē ar laulības pārkāpšanu, neieredzēšanu ar nogalināšanu, skaudību ar zādzību, bet sīku mājas tirāniju ar despotismu (1.Sam. 16:7; Mat. 5:27-28; 1.Jņ. 3:15).

Vai tāpat nav mums? Dzirdot kāda atzīšanos un nožēlu, savā sirdī mēs, iespējams, nosodām, nedomājot, ka pareizāk būtu sekot viņa piemēram un izdarīt to pašu. Bet nē! Mēs uzskatām, ka grēki ir kādiem citiem, bet ne mums. Tā nedomājot, pat neapjaušam, ka esam sagrēkojuši pret to Kungu, apsūdzot Viņu par meli jo, „Ja sakām, ka neesam grēkojuši, tad darām Viņu par meli...” (1.Jņ. 1:10). Ja mums liekas, ka esam nevainīgi un mums nav nekas, ko sevī mainīt, tas nenozīmē, ka mums nav grēku, mēs tos vienkārši neredzam. Jo ne velti Dieva Vārds saka: „...nav neviena taisna, it neviena” (Rom. 3:10).

Galvenā iezīme, kas raksturoja farizejus, bija **liekulība**, tātad, uzvedība, kas piesedza nepatiesumu un ļaunprātību ar tiešu un liekulīgu labdarību, vai, vienkārši sakot, tieksme parādīt sevi tādu, kāds tu nemaz neesi. Jaunajā Derībā **liekulis** un **svētulis** – tas ir divkosīgs cilvēks, kurš, uzskatot sevi par dievbijīgu un taisnu, pats, to nemaz nezinot, slēpj savu neganto būtību zem pazemības maskas un ārišķīgas svētulības.

Dievs necieš liekulību. Savas zemes dzīves laikā, Kristus nerimtīgi apsūdzēja farizejus šajā grēkā, saucot viņus par akliem ceļa rādītājiem, nobaltētiem kapiem un odžu dzimumu (Mat. 23:24, 27, 33). Liekuļus mūsdienās var sastapt it visur: ģimenēs, draugu un radu lokā, skolā, darbā, biznesā, politikā un, diemžēl, baznīcā.

Tāpat kā citu grēku gadījumos, šo netikumu mēs ātri ieraugām citos, bet nepamanām sevī. Ja būsim godīgi pret sevi, tad ir jāatzīstas, ka, komunicējot ar citiem cilvēkiem, mēs sevi pasniedzam no labākās puses, un bieži sev liekamies tādi, kādi patiesībā nemaz neesam. Tas tā ir ne tikai mūsu miesas dzīvē, bet arī garīgajā dzīvē. Piekritīsiet taču, ka, atnākot uz dievkalpojumu, mēs apzināti vai neapzināti spēlējam paraugkristieša lomu, cenšoties sevi rādīt kā apmierinātus, priecīgus, atsaucīgus, komunikablus, kaut patiesībā dvēselē viss izskatās pavisam savādāk. Mēs liekuļojam ne tikai uzvedībā, bet arī svētrunās, liecībās un kopīgajā dziedāšanā, izsakot vārdus, kuri absolūti neatbilst īstenībai.

Citos cilvēkos pamanot liekulību, mēs apvainojamies un kļūstam neiecietīgi, nemaz nepadomājot, ka paši neesam ne par kapeiku labāki. Runājot par kādu, ka viņš ir liekulis un dara visu tikai, lai parādītos labāks nekā ir, vai nebūtu labāk pašam nostāties Dieva Vārda spoguļa priekšā un godīgi izanalizēt savus darbības un rīcības motīvus? Būtu tikai taisnīgi un augstsirdīgi nesteigties norādīt uz citiem, bet pagriezt savu rādītājpirkstu pret sevi.

Farizeji daudz ko darīja, tā sakot, „lai izrādītos”, bet vai tieši to pašu nevar novērot pie mums? Ar ko mēs esam labāki par viņiem, ja mūsu ārējais izskats, veids kā uzvedamies, apģērbs un viss izskats ir vērsts uz to, lai atstātu vajadzīgo iespaidu uz citiem. Tā nu nākas atzīt, ka katrā no mums sēž liekulis, tikai vienā lielāks, bet citā mazāks.

Bez liekulības, farizejiem piemita **garīga lepnība un augstprātība**. Viņi paaugstinājās pār citiem, salīdzinot sevi ar viņiem. Viņiem likās, ka uz parasto cilvēku fona viņi ir tie taisnie. Tādēļ farizejs templī teica tos vārdus: „...es Tev pateicos, Dievs, ka es neesmu tāds kā citi cilvēki – laupītāji, ļaundari, laulības pārkāpēji vai arī kā šis muitnieks” (Lk. 18:11). Kaut gan, spriežot pēc ārējām pazīmēm, varbūt tā arī bija, bet cik šī „patiesība” ir atbaidoša. Cik pārākuma apziņas, pašpaļāvības un pašcildināšanas skan šajos, liekas „patiesajos”, bet tajā pat laikā melīgos vārdos! Melīgi tādēļ, ka paša raksturojums bija tikai ārēji redzamā uzskaitījums, bet iekšējais, kas atklāts tikai Dievam, viscaur bija satrūdējis. Par ko Jēzus ir teicis tā: „Vai jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs liekuļi! Jo jūs esat līdzīgi nobaltētiem kapiem, kas no ārpusē izskatās jauki, bet no iekšpuses ir pilni ar mironu kauliem un visādu netīrību. Tā arī jūs, no ārpusē gan izrādāties ļaužu priekšā kā taisni, bet iekšpusē esat pilni liekulības un netaisnības” (Mat. 23:27-28). Tā nu, salīdzinot sevi ar citiem, ņemsim kā atskaites punktu tos, kuri ir labāki par mums nevis sliktāki. Tad nebūs iespējas **pašam tīksmināties un būt apmierinātam ar sevi**.

Vēl farizejiem bija raksturīgs **aplama sirdsapziņas nomierināšana**, kas pamatojās garīgajā izcelsmē, izejošā no Ābrahama un dodot viņiem tiesības saukties par viņa

bērniem. Norādot uz to, Jānis Kristītājs teica, ka Dievs no akmeņiem var radīt Ābrahamam bērnus (skat. Mat. 3:9). Tieši tāpat tas notiek arī šodien. Vieni mierina sevi ar domu, ka kādreiz ir nožēlojuši grēkus, tātad – tiks Debesīs, neskatoties uz to, kā izskatās un ir nodzīvota vēlākā dzīve. Citi ir pārliecināti par savu glābšanu tādēļ, ka ir stājušies derībā ar To Kungu, iestājoties kādā kristīgā draudzē. Trešie ir mierīgi, jo viņi ir kristīti garā un runā citās mēlēs; ceturtnie – ka ievēro sabatu; piektnie tādēļ, ka ir piedzīvojuši īpašas svētības, atklāsmes, pravietojumus vai redzējumus.

Tā domājot, mēs aizmirstam, ka Dievs neuzlūko cilvēka vaigu. Viņš mīl katru, kurš rīkojas taisnīgi un kuram piemīt dvēseles cēlsirdība, kāds bija, piemēram, pagāns Kornēlijs, un kādi mēdz būt, jāatzīst, cilvēki no pasaules. Tā nu nelielīsimies ar to, ka esam Dieva bērni, atceroties Svēto Rakstu vārdus: „Mīļie, tagad mēs esam Dieva bērni, un vēl nav atklājies, kas mēs būsim. Mēs zinām, ka, kad tas atklāsies, mēs būsim Viņam līdzīgi, jo mēs redzēsim Viņu, kāds Viņš ir” (1.Jņ. 3:2).

Vēl viena farizeju īpašība bija **pašpietiekamība** – paļaušanās uz saviem dabiskiem tikumiem; spēju mīlēt, piedot, paciest, saglabāt sevi tikumīgā šķīstībā, ziedot Dieva darbam un palīdzēt citiem. Tas viss ir pilnīgi pareizi un ļoti labi. Tas Kungs nav pret tādām lietām, Viņš ir pret paļaušanos uz tām, vēloties, lai mēs ceram tikai uz Viņu.

Farizejiskums izpaužas arī **ārējā dievbijībā** un **ārišķīgā svētulībā**, kuras atklājas ne tikai caur atbilstošu apģērbu un uzsvērti pazemīgu uzvedību, bet arī caur garām, pompozām, ārišķīgām lūgšanām, aprēķinātām tā, lai pievērst klātesošo uzmanību. Atcerieties, ko šajā sakarā teica Jēzus un kā Viņš viņus novērtēja? „Un, kad jūs lūdzat Dievu, nedariet tā kā liekuļi, jo tie mēdz sinagogās un ielu stūros stāvēdami Dievu lūgt, lai ļaudīm rādītos. Patiesi Es jums saku, tiem jau ir sava alga... Bet, Dievu lūdzot, nepļāpājiet kā pagāni; jo tie domā, ka tie savas pļāpāšanas dēļ taps paklausīti... Vai jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs liekuļi! ...liekuļojat ar garām lūgšanām; tāpēc jūs saņemsit ļoti smagu sodu” (Mat. 6:5,7 un 23:14).

Lūgšanas ir svarīgākais veids, kā cilvēks komunicē ar Dievu. Šī brīnumainā saruna turpinās visu mūsu mūžu. Lūgšanās ir jābūt slavai un pielūgsmei, pazemīgai grēku nožēlai ar lūgumu piedot, un pateicībai par saņemto apžēlošanu, kā arī lūgumi un aizlūgumi par sevi un citiem cilvēkiem. Bet ir svarīgs lūgšanas motīvs. Viena lieta ir, ja lūdzējs dara zināmas savas vajadzības, apzinoties pilnīgu atkarību no Dieva, pazemībā atzīstot savas kļūdas un kritienus, paužot savu ticību Viņa žēlastībai, mīlestībai un piedošanai. Bet pavisam cita, ja ar savu lūgšanu visiem demonstrējam savu svētulību, Dieva īpašo attieksmi pret mums un sasniegto svētumu un taisnumu. Protams, mums ir jālūdz Dievam tas, kas ir saskaņā ar Viņa gribu, bet nevajag domāt, ka uz Viņu iedarbojas mūsu garīgā pompozitāte un svinīgums.

Dievs necieš liekvārdību un neieredz daudzvārdību. Kādēļ? Mateja evaņģēlijā 15:8 par to ir teikts tā: „...šī tauta godā mani ar savām lūpām, bet viņu sirds ir tālu nost no Manis”. Mana reliģija, tradīcijas, jēdzieni, nolikumi un pat lūgšanas neiepriecina Dievu un neapmierina Viņu līdz tam brīdim, kamēr ar Viņu nesāk runāt mūsu gars. Ārēja dievbijība Dievam nav vajadzīga. Viņam ir dārga intīmi tuvā komunikācija ar mums. Lūgšana – tie nav tikai vārdi, bet īpašs mūsu gara stāvoklis, kad Dievs caur Savu Svēto Garu komunicē ar dvēseli. Lūk, kādēļ lūgšanās vajag izvairīties no daudzvārdības, liekvārdības un izrādīšanās, ko tik ļoti neieredz Tas Kungs. Ne velti taču ir rakstīts: „Bet, Dievu lūdzot, neplāpājiēt kā pagāni; jo tie domā, ka tie savas plāpāšanas dēļ taps paklausīti! Tad nu netopiet tiem līdzīgi...” (Mt. 6:7-8).

To pašu var teikt arī par gavēni, ko īpaši uzsvēra farizeji. Pievērsiet uzmanību, ka, uzskaitot savus nopelnus un vērtību, tas no viņiem, par kuru runā evaņģēlists Lūka, pirmkārt, nosauc tieši šo, sakot: „Es gavēju divreiz nedēļā...” (Lk. 18:12). Te mēs redzam, cik lielu nozīmi viņš gavēšanai piešķīra.

Nav nekādu šaubu, ka gavēnim noteiktos mūsu garīgās cīņas brīžos un iekšējā dzīvē ir svarīga loma un tas var būt kā liela palīdzība. Tas attiecas, piemēram, uz lūgšanu par

okulti saistītām dvēselēm, par slimajiem, no ticības atkritušiem utt., taču pārvērst to par obligātu un pat rituālu daļu mūsu kalpošanā Dievam arī nav pareizi. Jo farizeji daudz gavēja, bet tomēr piesita krustā Kristu. Ir ticīgie, kas šo jautājumu liek gandrīz par stūra akmeni, dažreiz nonākot līdz pat fiziskam spēku izsīkumam, ko velns var ļoti prasmīgi izmantot. Gavēnis, kas tiek turēts vairāk tādēļ, lai izrādītos citiem īpaši garīgs, ir nekas cits, kā liekulība, par ko lieliski ir teikts Mateja evaņģēlijā 6:16-18.

Svarīgi ir atcerēties, kā reaģēja Jēzus, kad Jāņa mācekļi vērsās pie Viņa ar jautājumu: „...Kāpēc mēs un farizeji gavējam, bet Tavi mācekļi negavē?” Uz to Viņš tiem atbildēja ar vārdiem, kas vedina uz pārdomām: „Vai kāzu ļaudis var bēdāties, kamēr līgavainis pie viņiem? Bet nāks dienas, kad viņiem atņems līgavaini, tad tie gavēs” (Mat. 9:14-15). Rodas jautājums: „Vai tik mana dvēsele nav pazaudējusi Līgavaini, ka tai visu laiku vajag gavēt?” Te nu jāsaka, ka dvēseļu aprūpes prakse rāda, ka tie, kas pa labi un kreisi visiem iesaka gavēt, paši nemaz tā nesteidzas to darīt. Svarīgāk ir nedot barību grēkam, nevis savam kuņģim.

Cilvēku ārēja dievbijība Dievu neapmierina un neko Viņam nenožīmē. To varam redzēt sekojošos Viņa vārdos: „Ko lai Es tev daru, Efraim, un tev, Jūda? Jo jūsu mīlestība ir kā rīta mākonis un kā rasa, kas ātri nozūd” (Hoz. 6:4). Kaut ko līdzīgu lasām arī Jaunajā Derībā: „Ja kāds šķietas Dievam kalpojam un nesavalda savu mēli, bet maldina savu sirdi, tā kalpošana ir velta. Tīra un neapgānīta kalpošana Dieva Tēva priekšā ir šī: pieskatīt bāriņus un atraītnes viņu bēdās, sevi no pasaules pasargāt neapgānītu” (Jēk. 1:26-27). Dievs no saviem bērniem gaida patiesu, nevis izrādīšanās svētumu, tas spēj atstāt iespaidu uz cilvēkiem, bet tikai ne uz Dievu.

Tā kā farizeji bija Dieva tautas līderi, viņiem bija ļoti raksturīga uzpūtība, mākslots svinīgums un slavas, atzinības, goda meklēšana. To neieredzot, Kristus viņus raksturoja tā: „Tie mīl mielastos sēdēt goda vietās un sinagogās pirmajos krēslos, un ka ļaudis tirgus laukumos tos sveicina un sauc par rabi” (Mat. 23:6-7).

Vai pazīstam to? Dažreiz pietiek paskatīties uz tagadējās Dieva tautas vadoņu sejas izteiksmi un lepno gaitu, lai saprastu, **kas** ir viņos un no kā viņi dzīvo. Salīdzinoši nesen viens no tādiem vadītājiem nekautrējoties pats sevi pasludināja par vecāko bīskapu, pieprasot šim titulam atbilstošu goda došanu. Kas attiecas uz jautājumu par „cīņu par portfeļiem”, tad šī kristīgo baznīcu problēma ir pazīstama daudziem. Tikai ir dīvaini, ka šādi Svēto Rakstu zinātāji nez kāpēc aizmirst visiem zināmos Svēto Rakstu vārdus: „...un kas pats paaugstināsies, tas tiks pazemots; un, kas pats pazemosies, tas tiks paaugstināts” (Mat. 23:12).

Nākamās farizejisma izpausmes mūsos ir **lielīšanās** un **savas tikumības uzsvērtā demonstrēšana**, un patvaļīga sevis uzskatīšana par pazemīgu un gudru. Ir kristieši, kuri, patiesi, dara cilvēkiem daudz laba un nodod sevi kalpošanai Tam Kungam, taču viņi tik bieži un daudz par to runā, ka viņu **lielīšanās** un **savas tikumības uzsvērtā demonstrēšana** rada pretestību un atbaida. Ne velti Kristus atgādināja: „Sargieties, ka jūsu taisnība nav tāda, kas grib spīdēt ļaužu priekšā; citādi jums nav nekādas algas pie jūsu Tēva Debesīs. Kad tu dod mīlestības dāvanas, tad neliec to izbazūnēt savā priekšā, kā liekulī to dara sinagogās un ielās, lai ļaudis tos godinātu. Patiesi es jums saku: tiem jau ir sava alga. Bet, kad tu dod mīlestības dāvanas, tad tava kreisā roka lai nezina, ko labā dara, tā ka tava dāvana paliek apslēpta; un tavs Tēvs, kas redz slepenībā, tev to atmaksās” (Mat. 6:1-4).

Šos Pestītāja vārdus mēs, kristieši, protams, labi zinām, taču, kad lieta nonāk līdz mums pašiem, tad nez kādēļ absolūti aizmirstam. Mūsu „ES” pieprasa atlīdzību un godināšanu. Mēs tiešā veidā to apstiprinām, kad citiem dzirdot uzskaitām savus ziedojumus un labos darbus.

To pašu var teikt tad, kad **patvaļīgi sevi uzskatām par pazemīgu un gudru**, – demonstrējot savu liekulīgo pazemību ar mērķi pievērst sev uzmanību kā uz patiesu Dieva bērnu. Mūsu laikos var satikt ne mazums ticīgo, īpaši sievietes – kristietes, kuras ļoti mīl uzsvērt savu niecīgumu un pazemību. Parakstoties viņas pat vēstulēs neaizmirst uzrakstīt: „tava vismazākā māsa Tai Kungā...”. Bet pamēģini tādu

„vismazāko” aizķert kādā sāpīgā vietā, tad uzreiz kļūsi par šīs „pazemības” un „mazuma” liecinieku. Viņa uzreiz parādīs savu īsteno seju un nepavisam ne mazo „ES”.

Patiesi pazemīga gudrība ir lieliska īpašība. Tā mums vajadzētu staigāt sava Dieva priekšā. Bet, ja tas ir mākslīgs un uzsvērts – tas atbaida.

Tāpat viens no otra atšķiras paties un viltus taisnīgums, pēdējais ietver sevī arī paštaisnumu. Patiess taisnīgums ir pilnība it visā un absolūts bezgrēcīgums. Pilnā mērā to var attiecināt tikai uz Kristu. Kas attiecas uz mums, cilvēkiem, tad vienīgais Dievam pieņemamais taisnīgums, ir pilnība, kura no Dieva tiek piedēvēta tiem, kuri ir pieņēmuši Viņa Dēlu par savu Glābēju un Pestītāju un dzīvo saskaņā ar Svētiem Rakstiem. Tikai tur, kur būs īstena ticība, būs arī praktiskais taisnums, kas ir aprakstīts Jēzus kalna sprediķī.

Melīgs taisnums un arī paštaisnums ir uzpūsts taisnīgums, kas nesaskan ar patiesās dzīves saturu. Pasaules cilvēku vidū ir teiciens, kas tiek izmantots, lai pasmietos par kādu: „Gan dzer, gan maukojas, bet tēlo nevainīgo”. Līdzīgi var notikt arī ar ticīgiem cilvēkiem, kuri ikdienas dzīvē visu laiku pārkāpj Dieva likumu un nedzīvo tā, kā māca Bībele. Bet dievkalpojumos un kristiešu vidū visādi demonstrē savu „taisnumu”.

Tieši tā rīkojās farizeji. Viņu taisnīgums bija tikai kā mantija. Ar ārēju svētulību viņi slēpa savu iekšējo netīrību. Neskatoties uz visiem dievbijīgajiem noteikumiem, kurus viņi cītīgi pildīja, viņi bija līdzīgi skaisti nokrāsotiem kapiem, kuru iekšienē atrodas mirušas miesas. Lūk, tādēļ, vērsoties pie Saviem sekotājiem visos laikos, Kristus teica: „Jo Es jums saku: ja jūsu taisnība nav labāka par rakstu mācītāju un farizeju taisnību, tad jūs nenāksit Debesu valstībā” (Mat. 5:20).

Ļoti stingrs brīdinājums! Bet mūs tas nez kāpēc nemaz nebiedē, un mēs turpinām mierīgi dzīvot tālāk, esot apmierināti ar savu reliģiozitāti un svētulību.

Svētulība – tā ir cītīga reliģiozu priekšrakstu pildīšana. Sekošana tiem ir ticīgam cilvēkam raksturīga. Viens pazīstams

teologs ir teicis: „Cilvēkam var piederēt tonnām svētulības, bet nebūt ne grama glābšanas”. Tas patiešām tā ir. Ne ar kādām ārējām savas kristīgās ticības izpausmēm nav iespējams panākt ieiešanu mūžīgajā Dieva klātbūtnē. Tādēļ nav jēgas citiem uzspiest savas svētulības stilu.

Kas attiecas uz reliģiozitāti un reliģiju, tad tām ir divi skaidrojumi. Šī vārda vispārējā izpratnē, par reliģiju sauc garīgu priekšstatu kopumu, kas pamatojas uz ticību pārda-bisku spēku un būtņu eksistencei (Dievs, dievi, dēmoni, gari), un tie ir pielūgsmes objekti. Tverot šo vārdu dziļāk, **reliģija** – tā ir izveidojusies nesatricināma pārliecība, bez-ierunu uzticība kādai idejai, principam, tikumības likumam vai vērtībai. Un tieši par to mēs parunāsim. **Reliģiozitāte** ir dedzīga sekošana kāda garīga novirziena baznīcas mācībai, stingri ievērojot visus tai piederošos likumus, priekšrakstus, nolikumus un kārtības.

Starp reliģiozitāti un īstenu garīgumu ir milzīga atšķi-rība. Kāds gudrs cilvēks to ir raksturojis šādi: „Reliģioza personība seko savas baznīcas mācībai, bet garīga personība seko savas sirds pavēlēm”. Nav šaubu par to, ka To Kungu vairāk interesē mūsu ticības garīgie aspekti, nevis mūsu reliģijas dogmatika.

Dievs vēlas, lai mēs sekotu ne reliģijai, kuras burts no-kauj, bet Viņam kā Personībai. Velns toties ar prieku savu ļauno mērķu sasniegšanai izmantos reliģiju. Atcerieties kaut vai krusta karu reliģiozo fanātismu, kad Dieva vārdā tika no-galināti tūkstoši un miljoni cilvēku. Reliģija ir ne tikai ciet-sirdīga un prasīga pret citiem, bet vēl arī akla. Kā piemēru varam paņemt 50. Psalmu: „Bet bezdievim Tas Kungs saka: „Ko tu daudzini Manus likumus un ņem Manu derību savā mutē, ja tu ienīsti pamācību un laid Manus vārdus pār galvu?” (Ps. 50:16-17). Neskatoties uz visām zināšanām Dieva likumos, vai, runājot mūsdienu valodā, esot labam teologam, Tā Kunga acīs vari palikt grēcinieks.

Reliģiozā fanātismā nav nekā dievišķa, tādēļ, ka tas ir piepildīts ar varmācību. Bez mīlestības uz Dievu un cil-vēkiem reliģija kļūst par tukšu ceremoniju, kurai nav ne-kādas nozīmes.

Reliģija bez mīlestības bija galvenais iemesls daudzām ciešanām uz zemes. Tā kurināja mocekļiem sārtus, dzemdināja inkvizīcijas mocības, lika cilvēkiem kļūt par nodevējiem. Atcerieties tās upurus – Savonarola, Džordano Bruno, Jans Huss un citus viņiem līdzīgus, tad kļūs skaidrs, uz ko tā ir spējīga. Reliģija bez mīlestības nav spējīga apstādināt strīdus un asinsizliešanas daudzās pasaules zemēs. Naida dēļ katru dienu tiek izlietas asinis, cīnoties vienai reliģiozai grupai pret otru. Reliģija bez mīlestības piesita krustā Jēzu Kristu. Ne jau bezdievji Viņu nodeva krustā sišanai, bet tie, kas ticēja Tam Kungam. Patiesas mīlestības nepietiekamība kristiešu vidū un vienotības trūkums ticīgo starpā ir iemesls tam, ka cilvēki, kuri nezina Dievu, šaubās par kristīgās ticības patiesumu.

Kristus piedzīvoja apsmieklus no grēciniekiem, bet šodien kristieši, kuri sludina reliģiju bez mīlestības, ņirgājoties Pestītājam pievieno vēl vairāk ciešanu. Kādreiz Dāvids lūdza Dievu tā: „Pārbaudi mani, ak Dievs, un izzini manu sirdi; izmeklē mani un izdibini skaidri manas domas un lūko, vai es neesmu uz ļauna ceļa, tad vadi mani pa mūžības ceļu!” (Ps. 139:23-24). Ja šī lūgšana kļūtu par katra cilvēka, kurš uzskata sevi par kristieti, lūgšanu Dievam, tad evaņģēliskā patiesība spoži atmirdzētu pār visu pasauli.

Visur, kur parādās reliģija bez mīlestības, ārēja dievbiļība un sausa reliģiozitāte, tur noteikti ir formālisms, kalpošana burtam un garīgs aklums.

Saskaņā ar krievu valodas skaidrojošo vārdnīcu formālisms nozīmē ārējās formas ievērošanu, radot kaitējumu lietas būtībai. Šis jēdziens ir kopīgs apzīmējums visiem tiem novirzieniem, kuri kā pašu svarīgāko uzskata formu un ārējo noformējumu. Kristietības praksē tas izpaužas kā formāla dievkalpojumu novadīšana pēc pieņemtās kārtības, kas izveidojusies daudzu gadu garumā kā tradīcija.

Jēzus atmaskoja farizejus viņu formālo dievkalpojumu dēļ, jo viss aprobežojās ar ceremonijām bez kādām dzīvības pazīmēm. Bet vai tieši tāpat tas neizskatās pie mums, mūsdienu kristiešiem? Vai tad formālisms, paviršība, liekulība un nepatiesums slavēšanā un kalpošanā Tam Kungam nav

kļuvis par mūsdienu Dieva bērnu normu? Cik reizes, atgriezušies no dievkalpojuma, mēs jūtamies tukši un garīgi izsalukuši? Ārēji dievkalpojumā liekas viss bija kārtībā. No katedras skan svētrunas, saskaņoti dzied koris, tiek lūgtas pierastās lūgšanas, tikai tas viss ir bez dzīvības un Svētā Gara spēka. Tā rezultātā patiesas dvēseles, atrodoties baznīcā, vaid un mokās, jo jūtas iztukšotas, it kā atrastos garīgā tuksnesī. Būdamas neapmierinātas, tās sāk pāriet no vienas baznīcas uz kādu citu, lai meklētu dzīvu Vārdu. Taču tikai nedaudzi atrod to, pēc kā alkuši, un apmulsumā apstājas, nezinot, ko viņiem darīt tālāk.

Galveno reliģiskās mācības principu un ideju apkopojumu Bībelē sauc par **likumu**. Vēlāk ar šo vārdu sāka apzīmēt arī kādas reliģijas noteikumu un nolikumu kopumu. Par **burta kalpu** sauc cilvēku, kurš ne tikai pats stingri ievēro likumus, bet arī uzmanīgi seko, lai to darītu citi. Bet **burta kalpība** ir izkropļota paklausība likuma burtam, kas nespēj aizdegt patiesu vēlēšanos dzīvot patiesībā. Tā norāda uz cilvēka nepārtrauktiem centieniem izpelnīties Dieva labvēlību. Ar likuma ievērošanu viņš mēģina iegūt svētumu un taisnošanu. Tāda pieeja izkropļo motivāciju un mērķus, uzskatot labos darbus ne tik daudz par dabisku Dieva mīlestības izpausmi mūsos, bet kā paņēmienu, lai iegūtu Dieva labvēlību.

Burta kalpība izpaužas dažādos veidos. Vienā gadījumā tā izpaužas kā stingras prasības pret citiem, lai tie ievērotu kaut ko, ko kāds uzskata par pareizu. Tā farizeji domāja, ka viņu izcelsme no Ābrahama ir pietiekoša, lai Dievs būtu ar viņiem apmierināts. Viņi uzskatīja, ka katru dienu, ievērojot baušļus, dara sevi Dievam tīkamus. Burta ievērošana viņiem izpaudās pat ārēji, nēsājot īpašu apģērbu un pieres pārsējus ar vārdiem no Talmuda. Viņi piešķīra lielu nozīmi sīkumiem, pie tam atstājot novārtā vissvarīgāko.

Jūdaisma piekritējiem burta kalpība izpaudās prasībā noteikti apgraizīties, bez kā, pēc viņu domām, cilvēks nevar iemantot Dieva žēlastību. Tradīciju sargātājiem pirmajā vietā bija viņu reliģijas rituālu un svētku ievērošana. Pret cilvēku pievienotajām tradīcijām viņi attiecās kā pret daļu

no Dieva dotajiem likumiem un pieprasīja sekot tām, tādā veidā sasaistot cilvēku sirdsapziņu.

Tieši uz to norādīja Kristus, sakot: „Jūs aklie ceļa rādītāji, kas odus izkāšat un kamieļus aprijat” (Mat. 23:24). Ods bija vismazākais no nešķīstajiem dzīvnikiem, bet kamielis – pats lielākais. Farizeji bija ļoti sīkumaini, piemēram, tādā lietā, kā desmitās tiesas pienešana no dārzā izaudzētajām garšu zālēm, taču absolūti akli pret tādiem lieliem grēkiem kā negodīgums, liekulība, cietsirdība un skopums.

Te gribētos piebilst, ka lietojot teicienu „burta kalpība”, neskatoties uz izteikti negatīvo nokrāsu, tas ne vienmēr tiek lietots pareizi. Piemēram, šodien šo apzīmējumu lieto arī tad, kad ir runa par stingrām morāles prasībām, kuras mums pieprasa Bībele. Šajā gadījumā jebkādi mēģinājumi aizliegt kādas kristietim nepieļaujamās uzvedības formas, tiek apzīmogoti ar burta kalpības zīmogu. Nevajag aizmirst, ka Jaunajā Derībā ir daudz baušļu, kurus, no mūsu skata punkta raugoties, arī varētu nosaukt par burta kalpību, jo tajos ir skaidri un nepārprotami aizliegumi. Atšķirība ir tā, ka tie nav doti kā likumi, kurus pārkāpjot draud sods, bet kā pamācības, kas Dieva tautu ved taisnīgumā. Ja visatļautības mīļotāji Bībelē noteiktās morāles normas sāk apzīmogot ar burta kalpības zīmogu, tas runā par viņu iecietību pret grēku un attālināšanos no bibliskiem nolikumiem.

Vēl farizeji bija pazīstami ar to, ka pie Dieva baušļiem pievienoja neskaitāmus cilvēku nolēmumus un nolikumus. Blakus Dieva Vārdam viņi nolika savu kārtību un tradīcijas, pieprasot, lai citi tās pildītu. Jēzus to atklāti atmaskoja, paskaidrojot mācekļiem un tautai, ka tādā veidā viņi „...sasien smagas nastas un liek tās cilvēkiem uz pleciem, bet paši negrib ne ar pirkstu tās kustināt.” (Mat. 23:4).

Sen vairs nav farizeju, bet šī farizejiskā pieeja garīgajai dzīvei vēl šodien ir dzīva. Daudzus dažādus savas baznīcas nolikumus mēs nekurnēdami pildām, aizmirstot par galveno – mīlestības likumu, ko mums devis pats Dievs! Cik bieži sekošana kārtībai un tradīcijām, kas raksturīgas mūsu konfesijai, kļūst par mūsu pareizības mērauklu, kaut

par to nav ne vārda Svētajos Rakstos! Milzīgs daudzums prasību ir pret tās vai citas baznīcas locekļiem no viņu denominācijas viedokļa, par ko Bībelē nekas nav teikts. Kā neapstrīdama Dieva patiesība tiek pasniegts tas, kas ir cilvēku izdomāts. Absolūti tiek aizmirsts stingrs brīdinājums, kurš saka: „...ja kas tiem (*grāmatas vārdiem*) ko pieliek, tam Dievs uzliks tās mocības, par kurām rakstīts šinī grāmatā” (Atkl.gr. 22:18).

Atsevišķu Svēto Rakstu tekstu piemērošana saviem uzskatiem un pārliecībai, ir ļoti bīstama, jo noved pie dažādām novirzēm un maldu mācībām. Šāda zaimojoša attieksme pret Dieva Vārdu, skaidrojot un interpretējot to par labu savai sapratnei, agri vai vēlū ņem nelabu galu. Vecajā Derībā Israēla tautai tika dots brīdinājums, kurš ir ļoti aktuāls arī mums, šo laiku kristiešiem: „Uzmanieties, lai jūs rīkotos tā, kā Tas Kungs, jūsu Dievs, jums ir pavēlējis, un neatkāpieties nedz pa labi, nedz pa kreisi!” (5.Moz. 5:32).

Diemžēl, tieši šī ir mūsdienu kristīgo draudžu slimība. Tām ir ļoti raksturīgi no vienas galējības krist otrā. Vienos un tajos pašos jautājumos vieni Dieva bērni var kaut ko pilnībā noliegt, bet citi to pašu ņemt un likt par savas mācības stūrakmeni. Ir apbrīnojami, cik viegli var apiet Dieva baušļu pildīšanu, par kuriem Bībele runā tieši un „pierakstīt” to, kas tajā vispār nav. Gandrīz it visur var saskarties ar piemēriem, kuri apstiprina šādu pieeju garīgai dzīvei.

Kādai kristietei, kura nomainīja dzīves vietu un vēlējās kļūt par tās pašas konfesijas draudzes locekli jaunajā vietā, tika pateikts: „Mūsu lūgšanu nama vestibilā ir piekārts mūsu noteikumu un kārtības saraksts. Izlasiet tos, un ja jūs neesat ar mieru bez ierunām tos pildīt, tad nevarat kļūt par mūsu draudzes locekli”.

Šis mācītāja nosauktais saraksts ietvēra sevī visdažādākos priekšrakstus, kas attiecās uz uzvedību, apģērbu, galvas apsegšanu, sapulču zāles vietu sadalījumu vīriešiem un sievietēm, Svētā Vakarēdiena kārtību, utt. To visu izlasot, sieviete nolēma, ka nekļūs par šīs draudzes locekli, bēdīgi piemetinot, ka vēlas kalpot Tam Kungam, nevis cilvēku tradīcijām, nolikumiem un izpratnei.

Protams, nav obligāti jābūt izkārtiem šādiem noteikumiem, bet nerakstītie likumi parasti eksistē. Un ja kāds nevēlas tos pieņemt, izvairoties no to pildīšanas, agri vai vēlū saskarsies ar problēmām. Protams, tas nebūt nenozīmē atteikšanos no baznīcas disciplīnas ar visiem tās sodiem un aizrādījumiem. Taču ir ļoti svarīgi, uz kādiem pamatiem tā ir būvēta: uz dievišķiem vai cilvēciskiem. Jo nereti tieši cilvēciskā sapratne un desmitgadēs izveidojušās tradīcijas, kas saistās ar tās vai citas konfesijas īpatnībām, nosaka noliktās kārtības veidu un formu.

Un ne tikai. Dvēseļu aprūpes prakse rāda, ka, izmantojot disciplinārās metodes kārtības uzturēšanai baznīcās, tiek ļaunprātīgi pielietota vieta no Svētajiem Rakstiem: „...ko vien jūs virs zemes siesīt, tas būs siets arī debesīs; un ko vien jūs virs zemes atraisīsīt, tas būs atraisīts arī debesīs...” (Mat. 18:18). Zem šī piesega dažās baznīcās un draudzēs tiek apstiprināti likumi un nolikumi, zem kuriem dvēseles slāpst un vaid. Jēzus nekad cilvēkus nesasaistīja. Viņš vienkārši viņiem kaut ko piedāvāja un tad deva iespēju pieņemt lēmumu. Nedrīkst pielaut, ka kāds uz mūsu kakla liktu cilvēcisko likumu jūgu. Ir jāturas tikai pie tā, par ko runā Svētie Raksti.

Te vēl būtu jāpiemietina, ka daži sludinātāji, skaidrojot Dieva Vārdu, pārveido un piemēro to par labu savai sapratnei, nerēķinoties ar Bībeles brīdinājumu, kurš saka: „Visi Dieva Vārdi ir šķīstuma caurstrāvoti.... Nepievieno neko Viņa vārdiem, lai Viņš tevi nesodītu un neatzītu tevi par melīgu!” (Sal.pam. 30:5-6).

Reliģiozitātei, formālismam un burta kalpībai ir ļoti raksturīgs **garīgais aklums** un ar to saistīta **šaura domāšana, apsēstība un aprobežotība**. Kā zināms, aklums nozīmē redzes trūkumu. Pārnestā nozīmē – tā ir nespēja un nemācēšana kaut ko saprast un būt skaidrībā par kaut ko, pareizi spriest par kaut ko. **Garīgais aklums** ietver sevī nespēju saskatīt Dieva patiesību tālāk par ierobežotiem priekšstatiem un iesīkstējušiem jēdzieniem. Tas ir bīstams tādēļ, ka padara ne vien paštaisnu, bet arī nesaticīgu, stingru, nežēlīgu: par cilvēku ar augstām prasībām pret citiem.

Ne velti Jēzus farizejus sauca par akliem vadoņiem. Tā Viņš atsedza viņu garīgo aprobežotību un neīstumu, kas izpaudās vispirms viņu priekšstatos un saprašanā. Viņi nevarēja Kristu pieņemt kā ilgi gaidīto Mesiju tikai tādēļ, ka veids, kādā Viņš atnāca, neiekļāvās viņu priekšstatos, kuri bija veidojušies gadu simtos. Nespējot ticēt, viņi pienagloja Golgātā pie krusta To, Kuram nesatricināmi ticēja un Kuru ar tādu nepacietību gaidīja.

Kristiešu vidū arī šodien notiek kaut kas līdzīgs. Nespēja pieņemt to, kas neiekļaujas viņu garīgo patiesību skaidrojumos, padara cilvēkus, kuri pielūdz vienu un to pašu Dievu, par idejiskiem ienaidniekiem. Šie strīdīgie jautājumi ir, piemēram: sapratne par piedzimšanu no augšienes, par piepildīšanos ar Svēto Garu, par izredzētību un par pestīšanas neapšaubāmību. Tādēļ Dieva bērni nespēj savstarpēji saprasties un tāpat arī nevar vienoties savā starpā, nevēloties apšaubīt savu doktrīnu. Tajā pat laikā pilnīgi aizmirst, ka Dieva patiesība ir tikai viena, un tā cilvēkus apvieno nevis šķel. O, kaut tikai šis vien liktu kristiešiem uzdot sev jautājumu: „Kas tā ir par patiesību, pie kuras es tik stingri tuos, ja tā mani atdala no tiem, par kuriem, tāpat kā par mani, ir miris Kristus?” Nedrīkst aizmirst, ka tās konfesijas nosaukums, kurai mēs piederam, lai cik pareizs tas neliktos, itin neko neliecina par mūsu personīgo garīgo stāvokli.

Ja mēs uz brīdi, atliekot malā savus „pareizos” uzskatus, ieklausītos citos cilvēkos, tad ātrāk atrastu to, ko tik neprātīgi meklējam. Piemēram, Osvalds Čembers uz vienu no jautājumiem, kas interesēja daudzus kristiešus, atbildēja tā: „Vienīgā Svētā Gara klātbūtnes pazīme cilvēkā ir viņa spēcīgā līdzība ar Jēzu un visa tā prombūtne, kas neizskatās pēc Viņa”.

Ļoti vienkāršs un uzticams kritērijs, lai noteiktu garīgumu, vai ne? Ja mēs uz to skatītos tā, tad daudz kas, ar ko daži kristieši lepojas un paaugstinās pār citiem, zaudētu nozīmi un vērtību.

Patiess kristietis netiek atpazīts pēc dievbijīga ārējā izskata, bet pēc Svētā Gara augļiem, par kuriem tiek runāts vēstulē galatiešiem 5:22 – pēc mīlestības, lēnprātības, kas

izpaužas neatkarīgi no tā, kā pret viņu izturas: pēc pacietības vienmēr un visā, pat vissekstrēmākajās situācijās, pēc sirdī dzīvojoša prieka Tai Kungā un pateicības Viņam, neatkarīgi no veiksmes zemes dzīvē, pēc neliekuļotas žēlsirdības pret visiem, pēc ticības, ko nevar izšaubīt nekādi apstākļi, pēc atturības no jebkādiem grēkiem, kārdinājumiem un kairinājumiem, ar ko ir pilna pasaule. Ja tā visa mūsos nav, tad mūsu ticības, spēju, dāvanu un piedzīvoto svētību vērtība ir visai apšaubāma.

Svētais Gars tērē ne mazums laika, lai atradinātu mūs domāt, ka visi, kas neredz lietas tā kā mēs, noteikti ir maldos. Tāds skatījums nevar būt no Dieva. Kontaktējoties ar citiem kristiešiem, nedrīkst zaudēt pacietību. Jo attiecībā uz mums Dievs parāda milzīgu pretimnākšanu un lielu pacietību, piedāvājot patiesību un glābšanu, bet nekad to neuzspiežot ar varu, rēķinoties ar brīvo gribu, ko Viņš mums ir devis. Tā arī mēs, nekādā gadījumā nedrīkstam ar varu uzspiest to, ko uzskatām par Dieva patiesību. Var gadīties tā, ka tas, par ko mēs cenšamies pārliecināt citus, beigu beigās var izrādīties nevis Dieva, bet mūsu „patiesība”. Katrs no mums var krist maldos. Mēs varam domāt, ka mūsu viedoklis ir pats pareizākais, un vienlaicīgi maldīties. Tādēļ nedrīkst turēt naidu un neieredzēt tos, kas jums nepiekrīt un kuriem ir cits priekšstats par ticību Dievam.

Tas Kungs teica: „Ejiet un māciet”, – tas nozīmē „veidojiet, audziniet mācekļus, pievērsiet viņus Man, bet ne savai izpratnei, uzskatiem, viedokļiem”. Bet mums diemžēl mēdz būt otrādi. Mēs nesam cilvēkiem nevis Dieva vēsti, bet savas mācības doktrīnas. Vedam viņus nevis pie Jēzus, bet uz mūsu baznīcu un konfesiju. Mācām turēties ne tik daudz pie Dieva baušļiem, cik pie mūsu denominācijas prātulām, tradīcijām un nolikumiem.

Nereti gadās, ka cilvēks, kaut ko piedzīvojot vai, kā viņam liekas, saņemot no Dieva atklāsmi, būvē uz tā savu teoriju un pat veselu mācību, būdams pārliecināts, ka sludina citiem Dieva patiesību. Žēl, bet atrodas daudz lētticīgo, kuri uzķeras uz šī āķa. Paiet gadi, desmitgades un pat gadu simti, līdz noskaidrojas, ka šis ziepju burbulis ir nekas

cits, kā cilvēka iedomu un fantāzijas auglis, kas pasniedz vēlamo par reālu, īstu. Tā rezultātā nāk vilšanās un panīkums, kas ved pie izmisuma. Rodas iespaids, ka cilvēkam zem kājām pazūd garīgais pamats. Liekas, ka vairs nav, uz kā stāvēt, pie kā pieturēties. Dvēseles vaid un sauc, nezinot, kā tagad tālāk būvēt.

Salamana pamācību grāmatā divas reizes tiek rakstīts viens un tas pats pants, un tas skan tā: „Dažam kāds ceļš labi patīk, bet beidzot tas viņu tomēr noved nāvē” (Sal.pam. 14:12; 16:25). Ja Dieva Vārds uzskata par nepieciešamu kaut ko atkārtot divas reizes, tad tas liecina par to, ka teiktais ir īpaši svarīgs un nozīmīgs. Tā bija arī Kristus laikā. Kad Kristus, pamācot savus mācekļus, kaut kam īpaši gribēja pievērst viņu uzmanību, Viņš arī izmantoja atkārtotību: „Patiesi, patiesi Es jums saku...”. Bībelē, Sālamana pamācībās atkārtoti izteiktajos, augstāk minētajos pantos, tiekam brīdināti no kļūdas paļauties uz cilvēku spriedumu par to, kas ir un kas nav pareizi. Tas, kas kādam šķiet pareizi, galarezultātā var novest pie katastrofas garīgajā dzīvē. Tikai Dieva Vārds ir autoritāte un neapstrīdamā patiesība. Tādēļ, visi, kuri tam tic un seko, var būt pārliecināti par sava ceļa pareizumu un to, ka viņi nenomaldīsies.

Grāmatā par apustuļa Pāvila vēstulēm Donalds Gutri rakstīja: „Jebkuram neatkarīgam domātājam ir nepieciešama īpaša vīrišķība un Dieva žēlastība, lai pieņemtu, ka patiesība bez viņa var izvēlēties arī citus kanālus”. Gandrīz kā atkārtojot arī pazīstamais Dieva Vārda skaidrotājs un mūsu dienu Bībeles komentētājs, doktors Viljams Makdonalds raksta tā: „Lepojoties ar savu garīgumu un apgalvojot, ka tikai mūsu baznīcā tiek sludināta patiesība, mēs diemžēl aizmirstam, ka tas ļoti atgādina vienu no raksturīgākajām sektas iezīmēm, caur ko to vadītāji pretendē uz godu būt augstākās un vienīgās autoritātes ticības un morāles jautājumos. Viņi pieprasa bezierunu paklausību savām pavēlēm, cenšoties norobežot savus sekotājus no jebkādas saskares ar citiem uzskatiem un viedokļiem. No tā izriet, ka mums vajadzētu beidzot saprast, ka šaura, ierobežota domāšana un garīga aprobežotība vienmēr ir bīstamas, un mums vienmēr jābūt

gataviem labo atzīt par labu, lai kur mēs to ieraugām. Nevienai kristīgai baznīcai vai denominācijai nav tiesības pasludināt, ka tikai tie ir patiesie Dieva kalpi un ka tikai viņiem pieder monopoltiesības uz patiesību”.

Nu ko, tam var tikai piemērināt, ka nav izslēgts, ka Dieva patiesība pa gabaliņam ir izkaisīta dažādās konfesijās, un neviena no tām nevar pretendēt uz to, ka tiktu saukta par pilnīgu. Īstena mācekļība ir balstīta uzticībā Kristum, bet ne piesaistē kādam nolikumam vai ticībai. Mūsdienās ir populāra tendence personīgo ticību aizstāt ar kādu konfesionālo ticību. Tādēļ ir tik daudz cilvēku, kuri kalpo kalpošanai un tik maz, kuri kalpo Jēzum Kristum. Mums nav jāveido aksiomas, balstoties uz savu garīgo pieredzi, uzskatot, ka citiem arī ir jāiziet caur to pašu, caur ko esam gājuši mēs. Ļausim, lai Tas Kungs rīkojas ar mūsu tuvajiem tā, kā Viņš to uzskata par vajadzīgu. Jo katrai dvēselei Viņam ir sava, neatkārtojama, individuāla pieeja.

Ietiepība, aizstāvēt savu viedokli, var traucēt Svētajam Garam izgaismot kaut ko citu. Ja mēs neatlaidīgi un pamatīgi turamies pie kādas savas „patiesības”, Tas Kungs nevar mums atklāt ko jaunu, tādēļ, ka mēs neesam spējīgi pieņemt to, ko Viņš vēlas mums teikt. Tādā veidā mēs paši sev atņemam Dieva svētības un to vērtīgo, kas veicina mūsu garīgo briedumu un tālāko pieaugšanu. Lūk, kādēļ katram patiesam un meklējošam kristietim vajadzētu būt garīgi elastīgam, un atbrīvoties no iesūnošanās, kura radusies labi izveidotajās tradīcijās un izpratnē.

Vēl ir svarīgi, ka mēs nevis sludinām Evaņģēliju, bet praktizējam to savās dzīvēs. Reiz Osvalds Čembers ir teicis: „Ja es sludinu patiesību, bet pēc tās nedzīvoju, es runāju nepatiesību par Dievu”. Šo domu turpinot, Kārlails ir rakstījis: „Gadsimtā, kur valda fakti, nekas tā neliecina par labu Dievam, kā svēta, Dieva bērna cienīga dzīve. Vārds iegūst spēku tikai tad, kad tam seko rīcība”. Lūk, kādēļ mums nepārtraukti jācenšas padarīt mazāku to bezdibeni, kas atrodas starp mūsu vārdiem un darbiem.

Mateja evaņģēlijā, runājot par farizeju un saduķeju raugu, Kristus ar to domāja ne jau maizi, bet viņu uzvedību

un postošās doktrīnas. Evaņģēlists Lūka šo raugu sauc par ķecerību. Kaut farizeji apgalvoja, ka ievēro pašas mazākās Dieva Vārda detaļas, viņu paklausība bija ārišķīga un virspusēja, bet viņi paši bija ļauni un samaitāti. Un pat saucot šiem lepnuļiem un liekuļiem astoņas reizes „bēdas jums!”, Kristus arī tad palika pret viņiem līdzietības un apžēlošanas pilns. Šajos bēdu pilnajos izsaučienos tika izteikts nevis lāsts, bet drīzāk nožēla par viņu garīgo aklumu un bēdīgo likteni. Šajā gadījumā teiciens „bēdas jums!” ir līdzīgs teicienam „ak, vai, tev!”, kas dod vēl kādu cerību. Lūk, kādēļ, ja šodien Tas Kungs atver mums acis uz mūsu farizejiskumu, tad tas nav tādēļ, lai ar šo lēmumu mūs apzīmogotu un atraidītu uz mūžīgiem laikiem. Viņš to dara tādēļ, lai mūs atbrīvotu no visādām reliģijas klapēm uz acīm un apstādinātu mūs mūsu nepatiesajās gaitās, lai cik pareizas mums tās liktos un aicina meklēt ceļu, par kuru ir teikts: „Un tur būs līdzens ceļš, ceļš, ko sauks par svēto ceļu. Nešķīstie tur nespers savu kāju, tas ir Viņa tautas ceļš, drošs ceļš, pat neprāšas nevar tanī apmaldīties” (Jes. 35:8).

Ja mēs patiesi vēlamies atbrīvoties no farizeju gara, kas mūs ir sabojājis, tad mums ir karsti jāvēlas sevī uzvarēt uzskatu par to, ka mēs esam īpaši un nozīmīgi, jo tas ir nekas cits kā egoisms, kurš saīsina un iekal važās mūsu soļus garīgajā dzīvē. Šo aizņemtību pašam ar sevi varpazaudēt, tikai atdodot sevi Jēzus rokās un iemīlot Dievu un cilvēkus.

9. nodaļa

Grēki, kas ir tiešs izaicinājums Dievam.

Dieva Tempļa apgānīšana, bet saskaņā ar Svētajiem Rakstiem tiem esam mēs, notiek caur grēku, kas nojauc mūsu aizsargsienu, un mūsu dzīvēs atveras durvis velnam. Par to mēs runājām visās iepriekšējās šīs grāmatas nodaļās. Taču ir kāds īpašs grēku paveids, kurš ir kā atklāta sacelšanās pret Dievu un tiešs izaicinājums Viņam. Pie šiem grēkiem pieder sekojoši: nepakļaušanās Dieva gribai, kurnēšana, elku kalpība, cilvēku pielūgsmē, sevis dievišķošana, netradicionālā, jeb alternatīvā medicīna (visas okultās diagnostikas un ārstēšanas metodes, piesaistot tumsas spēkus: transcendentālā meditācija, hipnoze, joga, homeopātija, antropozofija, acu, jeb iridodiagnostika, ekstrasensorika un tā tālāk).

Nepakļaušanās Dieva gribai ir cilvēka iekšējās sacelšanās izpausme pret to, ko Dievs viņam ir paredzējis. Nevēloties darīt to, ko Debesu Tēvs mums ir plānojis, tādā veidā mēs demonstrējam savu neuzticēšanos Viņam un apšaubām Viņa providenci un gudrību.

Jebkāda Dieva gribas nepieņemšanas izpausme un jebkāds mēģinājums izmainīt Dieva nolikto notikumu plūdumu ir mūsu izaicinājums Viņam. Svētie Raksti teic, ka bez Tā Kunga gribas ne tikai mazputniņš neiet bojā, bet pat mats no mūsu galvas nenokrīt zemē. Tomēr mēs negribam pieņemt visu, kas pēc Dieva gribas notiek mūsu dzīvēs, jo vairāk tad, ja tas ir pretrunā ar mūsu vēlmēm un viedokli. Un tad sākās pretošanās Dieva iecerēm, mēģinot tās izmainīt, vai nu tas attiecas uz mūsu dzīvi virs zemes, miesas slimību vai negaidītu nāvi. Kaut mēs ļoti labi zinām, ka katram cilvēkam „būs reiz jāmirst” un no tā nevar nekur aizbēgt, mēs nespējam to pieņemt kā neizbēgamu, kad nāve mūs vai tuviniekus pārsteidz negaidīti un, pēc mūsu domām, priekšlaicīgi, it kā tā būtu mūsu daļa – nolikt laikus. Uzzinot par tuvojošos nenovēršamo galu, atrodoties pirmā šoka stāvoklī, mēs ar katru savas dvēseles šķiedru tam pretojamies un kliedzam Dievam „nē!”, pat

neaizdomājoties, ka tā mēs Viņu izaicinām un neapzināti apsūdzam netaisnībā.

Vēl viens, pie tam pats izplatītākais grēks, kas ir kā izaicinājums Dievam, ir visiem mums labi zināmā kurnēšana, kuru mēs – cilvēki, pat par grēku neuzskatām. **Kurnēšana** – tā ir neapmierinātības, aizvainojuma paušana, tā tad, pretošanās Tam Kungam un nepieņemšana tam, ko Viņš pieļauj un dara. Tā tad – sacelšanās pret Viņa gribu. Kad aizdomāties par šī netikuma jēgu un nozīmi, kļūst baisi. Radība sacēlas pret savu Radītāju, izsakot neapmierinātību par to, ko Viņš dara. Tā rīkojoties, mēs tīkojam atņemt Dieva autoritāti, noliedzam Viņa neatkarību un suverenitāti, pārmetam tuvredzību, mīlestības trūkumu un pat, kā mums liekas, cietsirdību.

Kurnot mēs sūdzamies Dievam, ka mums kaut kā nav, bet tas, kas ir dots – nepietiekams, nevērtīgs un neinteresants. Mūsu vidū ir ne mazums cilvēku, kuri vienmēr un par visu ir neapmierināti. Viņi it kā meklē iemeslu, lai varētu aizkaietināties un būt neapmierināti. Viņiem viss ir ne tā: izskats nav pievilcīgs, spējas ne tādas, kā gribētos, gan ģimene, gan bērni – neiespējami un vīrs – neaizsniedzams, un sieva – sliktāk vairs nevar būt, veselība – nekāda, cenas veikalos pārāk aukstas, ēdiens – neveselīgs un ūdens piesārņots, un darbs pārāk grūts, kolēģi neciešami, un māja ne tāda kā citiem, un kaimiņi pārāk nemierīgi, visi cilvēki neganti, un baznīca – varētu vēlēties labāku, un svētības arī nav pietiekoši, un laiks nejauks – te pārāk karsts, te auksts, un pati dzīve arī nepriecē... Viss ir briesmīgs, viss ir ne tā, viss krīt uz nerviem. Visi ir slikti, tikai viņi paši ir labi. Šie cilvēki nav vienkārši pesimisti, bet kaut kas vēl daudz sliktāks. Tieši par viņiem Jūdas vēstulē 1:16,19 ir teikts: „Tie ir kurnētāji, kas sūdzas par likteni un dzīvo savās kārtībās... tie, kas nošķiras, laicīgi cilvēki, kam nav Gara”.

Šī neapmierinātība ar to, kas tev ir, cilvēkam ir raksturīga jau no pirmlaikiem. Vēlms bija pirmais, kurš pauda neapmierinātību ar savu stāvokli un gribēja kaut ko vairāk. Vēlāk Ādamam un Ievai šķita par maz visa tā, ar ko Dievs viņus bija apveltījis, un viņi iekāroja aizliegto. Dieva tauta

kurnēja par barību, kas tika dota no debesīm: „Tagad mūsu dvēsele ir pagalam iztvīkusi, jo nav nekā cita kā vien manna mūsu acu priekšā!” (4.Moz. 11:6). Visas Dieva parādītās žēlastības: atsvabināšana no Ēģiptes jūga, brīnumainais gājiens caur Sarkano jūru, uguns un dūmu stabs, kas viņus pavadīja, klejojot pa tuksnesi, ūdens, kas tika dots no klints, Dieva rūpes par viņu apgērību un apaviem – viss tika aizmirsts. Savās domās viņi atgriezās pie tā, pēc kā ilgojās viņu dvēsele, – pie Ēģiptes ķiplokiem un sīpoliem.

Var brīnīties par israēliešu nepateicību un kurnēšanu, bet mēs taču esam tieši tādi paši. Mums arī pastāvīgi gribas ko labāku un interesantāku. Kurnēšanas garu var atpazīt sīkās ikdienas dzīves problēmās, pārbaudījumu un ciešanu laikā. Tieši tad atklājas tas, kas atrodas cilvēka dvēseles dziļumos. Tad var redzēt, kas mūs virza un iekš kā mēs dzīvojam. Te atklājās mūsu patiesā būtība.

Dvēseļu aprūpes prakse rāda, ka ir iespējams tāds stāvoklis, kad kristieša dvēselē Dievišķais un dēmoniskais pastāv līdzās. Tā bija arī Sālamana templī Manases valdīšanas laikā un Ecechiēla dienās. Tad vienlaicīgi tika kalpots gan Dievam, gan elkiem: „Un viņš uzcēla altārus debess zvaigžņu pulkiem Tā Kunga nama abos pagalmos” (2.Laiku 33:5); „Tad Viņš izstiepa it kā roku un satvēra mani pie manas galvas matiem. Gara spēks pacēla mani starp zemi un debesīm un dievišķā parādībā aiznesa mani uz Jeruzālemi pie iekšējā pagalma vārtiem uz ziemeļu pusi, kur stāvēja tas elka tēls, kas To Kungu kaitināja un sāpināja... Un Viņš man sacīja: „Cilvēka bērns, vai tu redzi, ko tie dara? Tā ir negantība, ko Israēla nams dara, lai Mani aizdzītu projām no Manas svētās vietas. Bet tu redzēsi tālāk vēl lielākas negantības”... Tad Viņš man sacīja: „Ej iekšā un apskaties tās šausmīgās negantības, ko tie šeit dara.” Kad es iegāju, es redzēju tur dažādu šausmīgu rūpuļu un nešķīstu dzīvnieku un arī dažādu Israēla nama elku attēlus, kas visapkārt bija uzzīmēti uz sienas. To priekšā stāvēja septiņdesmit vīru no Israēla nama vecajiem, viņu starpā Jaāsanja, Safana dēls. Katram bija rokā kvēpināmais trauks, smaržīgu kvēpināmo zāļu dūmu mākonis pacēlās uz augšu... Tad Viņš mani veda

pie Tā Kunga nama ziemeļu vārtiem. Tur sēdēja sievas, kas apraudāja Tammusu... Tad Viņš veda mani Tā Kunga iekšējā pagalmā. Tur es redzēju – pie ieejas starp priekštelpu un altāri stāvēja kādi divdesmit pieci vīri; tie, pagriezuši muguru pret Tā Kunga Templi un vaigu pret rītiem, pielūdza sauli.” (Ec. 8:3, 6, 9-11, 14, 16).

Lasot šo, ir grūti noticēt, ka runa ir par Dieva tautu, par templi, kas ir dzīvā Dieva mitekļis. Šeit ir runa par elku kalpību, jo Tammus ir babiloniešu dēmoniskais dievs, bet „pret rītiem pielūdza sauli” bija veids, kā ēģiptieši kalpoja dēmoniem. Tātad, templī, ko bija uzcēlis Sālamans, lai tur varētu mist Israēla Dievs, vienlaicīgi varēja vērot gan Dieva klātbūtni, gan kalpošanu elkiem. Šāda tempļa apgānīšana turpinājās gandrīz 100 gadus, tad Dievs atkāpās, tā rezultātā ēka tika pilnīgi sagrauta.

Sis piemērs ir mums, kristiešiem kā pirtmēls, kas aicina būt nomodā, lai mūsu templis, kas ir Svētā Gara mājoklis, netiktu apgānīts līdzīgā veidā, jo kā Rakstos teikts: „Nevelciet svešu jūgu kopā ar neticīgiem. Jo kāda daļa ir taisnībai ar netaisnību? Kas ir gaismai kopējs ar tumsību? Kā Kristus savienojams ar Beliaru, vai ir kāda daļa ticīgajam ar neticīgo? Kas kopējs ir Dieva namam ar elkiem? Jo jūs esat dzīvā Dieva nams, kā Dievs ir sacījis: Es viņos gribu mājot un viņu starpā staigāt, un Es būšu viņu Dievs, un tie būs mani ļaudis. Tāpēc aizeita no viņu vidus un nošķirieties no tiem, saka Tas Kungs, un neaiztieciet neko, kas ir nešķīsts, tad Es jūs pieņemšu. (2.Kor. 6:14-17).

Senlaikos cilvēki pielūdza dabas spēkus, kokus, akmeņus un savu roku veidojumus. Šāda **kalpošana elkiem** saucās par pagānismu. Cik gan ir lietu, kuras mēs godinām kā Dievu un kurām kalpojam, nemaz to nepamanot. Ja spriežam ar skaidru prātu, tad mūsu Dievs nav tas, kuru pielūdzam, bet tas, kuram patiesībā sevi atdodam un kam reāli kalpojam. Mūsu „dievs” vai pareizāk būtu teikt elks ir tas, par ko mēs daudz domājam un runājam, kam nežēlojam savus līdzekļus un kam veltam lielāko daļu sava laika. Pie šādiem elkiem pieder, piemēram, tas, kas radīts ar cilvēka prātu un rokām, bet kas aizņem pārāk lielu vietu mūsu sirdī,

tā izstumjot no tās Dievu. Vispirms tie ir sekojoši: televizors, dators, aizraušanās ar internetu un datorspēlēm, visa veida hobijs, kam mēs nežēlojam ne līdzekļus, ne laiku.

Citu dievu visāda veida godināšana un kalpošana visādiem elkiem ne tikai atņem milzum daudz laika un attālina no Dieva, bet plaši atver durvis dēmoniem, kļūstot par reālu garīgu draudu, kas, savukārt, noved pie bēdīgām un reizēm pat traģiskām sekām. Dievs neieredz jebkāda veida kalpošanu elkiem, tādēļ ka tas ir tiešs Viņa dotā pirmā baušļa pārkāpums: „Tev nebūs citus dievus turēt Manā priekšā.” (2.Moz. 20:3).

Kas attiecas uz **televizoru** un **tv pārraidēm**, tad mēs visi zinām, ka šeit visas morāles normas un piedienīguma sapratne ir atlikta tālu prom. Ļaunums, vardarbība, visnegantākā netiklība, neierobežotas kaislības, laulāto pievilšana, meli, nodevība, nogalināšana un līdzīgas tēmas, aizņem televīzijas programmu galveno daļu. Šī „garīgā barība”, kas tiek pasniegta skatītājiem, ir ļoti tālu no tiem principiem, kurus mums māca Bībele. Piemēram, apustulis Pāvils saka: „Beidzot vēl, brāļi, kas vien ir patiess, kas svēts, kas taisns, kas šķīsts, kas patīkams, kam laba slava, ja ir kāds tikums un ja ir kas cildināms, par to domājiet!” (Fil. 4:8)

Kad televizors bombardē tevi ar bezdievīgām bildītēm, tad domāt un rīkoties, vadoties no šī padoma, nemaz nav viegli. Lūk, kādēļ, pavadot stundas pie šī mūsdienu elka un pārslēdzot vienu kanālu pēc otra, ir vērts uzdot sev jautājumu: „Vai manai ticībai Kristum ir kāds sakars ar to, ko es redzu ekrānā? Kas notiek manā sirdī, iztēlē, domās, kad es skatos to vai citu pārraidi? Vai tas mani tuvina Dievam, vai attālina no Viņa?” Ja mēs būsim godīgi paši pret sevi, tad piekritīsim, ka, barojot dvēseli ar šo netīrību un atkritumiem, mēs ne tikai viņai ļoti kaitējam, bet arī liekam negodā savu kristīgo ticību un Tā Kunga vārdu.

Vēl viens iemesls, kādēļ televīzija ir bīstama kristietim – var izveidoties sava veida atkarība, kuru pats cilvēks parasti neredz. Noliekot visus darbus pie malas, aizmirstot par pienākumiem ģimenē, pret bērniem, noniecinot lūgšanu un Dieva Vārda lasīšanu, līdz pat sapulču neapmeklēšanai,

kristietis var stundām sēdēt pie televizora, skatoties raidījumu pēc raidījuma, neatpaliekot no pasaules cilvēkiem. Ar nepārvaramu spēku televizors velk pie sevis, kļūstot, gandrīz vai par dzīves nepieciešamību, līdzīgi kā narkotikas narkomānam.

Protams, atzīties sev un citiem šai lietā nu nemaz negribas. Tādēļ, šai tieksmei tiek izdomāti visādi attaisnojumi un izskaidrojumi, piemēram: vēlēšanās būt informētam par pasaulē notiekošo; mīlestība uz dzīvniekiem un dzīvnieku pasauli, ko var redzēt attiecīgajos kanālos; kaut kur notiekošu dievkalpojumu skatīšanās un tā tālāk. Bet viss šis „labais” ir nekas cits kā kārdinoša ēsma uz sātana āķa, uz ko kā „mulķa karūsas”, nedomājot par sekām, daudzi jau ir „uzķērušies”.

Labi, ja noskatoties „Panorāmu”, „Ķepu uz sirds”, „Dienas ziņas”, „Degpunktā” mums pietiek spēka nospiegt izslēgšanas pogu un pievērsties svarīgākām lietām. Bet vai tas tā ir vienmēr? Vai mēs neatjēdzamies tad, kad diktors no mums atvadās un ekrāns izdziest? Kam vairs te novēloti sirdsapziņas pārmetumi un nožēla?! Velns savu mērķi ir sasniedzis un ņirgdams priecājas. Kādēļ gan ir jāļauj viņam tik vienkārši uzvarēt? Kādēļ mānīt pašam sevi un citus, ka tajā nav nekas briesmīgs, un garīgu kaitējumu tas jau nu noteikti nenes. Sekas, ko rada aizraušanās ar televizoru, agri vai vēlu, būs redzamas, vai mēs gribam to atzīt vai nē.

Attiecībā uz televīziju atsevišķa tēma ir šausmu filmas un raidījumi, kur uzstājas ekstrasensi. Tiem neapšaubāmi, ir okults pamats, iesaistot skatītājus burvestībās, buršanā, spirītismā, sātanismā, tā ievēkot viņus sātana valgos. Žēl, bet arī ticīgo vidū ir cilvēki, kuri skatās šādas programmas, apgalvojot, ka viņiem tās ir tikai pasaciņas, ka viņi redzamajam netic, tāpēc arī nevar ciest no tā, ko redz. Var tikai brīnīties par tādu garīgu aklumu, kas jau ir kā sekas tam, kas ir skatīts, tā kontaktējoties ar okulto pasauli. Vai gan ir jābrīnās, ka tādiem ticīgajiem ar laiku apstājas garīgās pieaugšanas process, tiek bloķēta vēlme lasīt un saprast Dieva Vārdu, rodas nevēlēšanās apmeklēt dievkalpojumus, dvēselē ienāk garīgs tukšums, sastingums un apātija. Tādā kārtā tas,

kas mums izskatās nevainīgs, to velns liek lietā un nopietni ķeras pie darba.

Mūsdienu cilvēku otra galvenā aizraušanās ir dators, datorspēles un internets, kurā var atrast pilnīgi visu bez izņēmuma.

Dators – tā ir vēl viena viltīga sātana ēsma, kura mūsu civilizētajā gadsimtā ir pievīlusi jo daudzus. Neapšaubāmi datortehnika mūsu dzīvēs ir ienesusi daudz vērtīga un noderīga. Taču tāpat kā daudzas citas noderīgas lietas dators slēpj sevī arī lielu bīstamību. Mēs visi zinām, ka ar informācijas palīdzību var virzīt cilvēku domāšanu. Un dators ir brīnišķīgs informācijas avots. Ar interneta palīdzību cilvēks var atrast visu, pēc kā tiecas un alkst viņa netīrā, izvirtusī sirds. Šo nesen ienākušo jauninājumu velns veiksmīgi izmanto, lai aizrautu sev līdzī simtiem, tūkstošiem un miljoniem jaunu cilvēku, kas dzīvo visās pasaules malās. Viņu vidū vērojama aizraušanās, līdzīga vispārējai epidēmijai ar internetu ne tik daudz, lai gūtu tajā ko noderīgu sev, bet lai izvilkto no turienes nēšķīstu informāciju, kas barotu viņu sirdīs mītošos grēkus. Visizplatītākais no tiem ir netiklība un tam cieši blakus esošā tieksme pēc pornogrāfijas. Cenšoties iegūt šīsreibinošās, saldās nāves zāles, jaunais cilvēks ir gatavs pielietot visādas viltības.

Tā kāds jauniešs katru dienu ar grūtībām varēja sagaidīt vakaru, lai paliektot viens un ieslēdzoties savā istabā, sāktu caurskatīt pašu šausmīgāko un šokējošāko pornogrāfiju, vienlaicīgi nodarbojoties ar pašapmierināšanos. Kad māte, tēvs vai kāds cits mājīnieks klauvēja pie viņa durvīm, viņš steidzīgi pārgāja uz citu programmu vai izslēdza datoru, atverot turpat gatavībā nolikto Bībeli, lai ienācējiem pat prātā neienāktu, ar kādām negantībām viņš te nodarbojas. Viņam pietika nekaunības izteikt aizrādījumus traucētājiem, ka tie traucē viņam „strādāt”.

Tā nu daži kristieši ir spējīgi skatīties netīru izvirtību un apgānīt sevi pie turpat blakus stāvošas Bībeles, pēc tam iet uz lūgšanu namu, ar šīm apgānītajām, netīrajām rokām sveicināt citus un noturēt jauniešu kalpošanu! Ak, cik gan

tālu mēs varam aiziet savā garīgajā aklumā, pazaudējot jebkādu bijību un kaunu Tā Kunga priekšā!

Protams, kāds neapmierināti var iebilst, ka nevar visus interneta lietotājus uzskatīt par netikļiem. Jā, protams. Taču, ja individuālajās dvēseļu aizbildiecības sarunās ir darīšana ar jaunatni, tad var redzēt, cik izplatīta ir interneta lietošana tieši šajā nolūkā. Ja ir vēlēšanās, var atrast simtiem attaisnojumu šādām aizrautībām. Vispirms tas ir attaisnojums, ka mēs dzīvojam citā gadsimtā kā mūsu tēvi un vienkārši nevaram neiet vienā solī ar patreizējo laika garu. Jautājums jau nav par to, ar kādiem tehniskiem sasniegumiem raksturojas mūsu ēra, bet tajā, cik daudz mēs, kristieši, spējam stāties pretim grēkam. Pat ar parastu virtuves nazi var kādu nogalināt, ja ir vēlēšanās. Viss ir atkarīgs no tā, kādās rokās tas ir nonācis un kam tas tiek izmantots.

Atbildība par to, kā mēs lietojam tās lietas, kas nonāk mūsu rokās, gulstas uz mums un tikai uz mums. Tas Kungs mūs no atbildības nekad neatbrīvos. Viņš mums ir devis brīvo gribu, kura izvēlas, ko darīt, kurp skatīties, ko ņemt, no kā izvairīties un no kā bēgt kā no čūskas. Ar to jau atšķiras patiesi kristietis, kurš zina, ko nozīmē „stāvēt bijībā Tā Kunga priekšā”, no tā, kurš, saucot sevi par Dieva bērnu, lieliski redzot un apzinoties grēku, tik un tā to dara. Vārdi no Psalmā 101:3: „Es neraudzīšos uz ļaunām un kauna pilnām lietām...” var kļūt par labu padomu tam, kurš vēlas izvairīties no tā.

Tiem, kuri aizraujas ar datoriem, liela bīstamība ir arī **datorspēles**, tādēļ ka līdzīgi kā televizors, izsauc spēcīgu pieķeršanos, kas viegli pārtop pilnīgā atkarībā. Ja uzmanīgi tās izpēta, tad kļūst skaidrs, ka nevienu spēli nevar nosaukt par pilnīgi nevainīgu. Pat pašām parastākajām un nevainīgākajām no tām ir viens mērķis – spēlētājā izsaukt azartu un tiekšanos pēc tās, un tas ar laiku nemanāmi pārtop atkarībā. Sākot ar vienkāršākajām spēlēm, cilvēks, parasti, pie tām neapstājas. Kļūvis ieinteresēts un ziņkārīgs viņš pārķir arvien jaunas un jaunas.

Nepietiek, ka, aizmirsis par laiku, tāds spēlmanis, pavadot daudzas stundas pie monitora, aplaupa ne tikai sevi

un tuviniekus, viņš vēl ir pakļauts milzu draudiem tikt ievilk-
tam okultajā praksē līdz pat savas dvēseles atdošanai sā-
tanam. Datorspēļu lielākā daļa ir baismīgs mistrojums, kas
sastāv no kautiņiem, sīvām cīņām, vardarbības un nogalinā-
šanas ar asins izliešanu. Šāda veida bildītes, kas ātri nomai-
nās, tik ļoti notrulina spēju analizēt un veselīgi spriest, ka
tie, kuri ir aizrāvušies, jau vairs nereaģē ne uz kādām šaus-
mām, uztverot to kā pilnīgi normālu parādību.

Narkomāniem ar laiku attīstās fiziska, psihiska un psi-
holoģiska atkarība, pie tam pēdējā ir pati bīstamākā, tādēļ
ka nereti pakļauj cilvēku uz visu atlikušo mūžu. Tad nu, lūk,
datorspēles ir ne mazāk bīstamas kā narkotikas, jo ir vērstas
uz zemapziņu, īpašā veidā programmējot tās darbību. Ja
šādu spēļu mīļotājs pie ekrāna pavada stundas un dienas,
kuras sakrājas nedēļās un mēnešos, tad sātanam nav nekādu
grūtību aizvest viņu vēlamajā virzienā. Diemžēl, kristieši
nav izņēmums. Viņu vidū ir ne mazums tādu, kas jau sen,
un to nemaz nenojaušot, ar datorspēļu palīdzību ir uz nelabā
āķa. Un viņi ir izbrīnīti – kādēļ viņu garīgā dzīve iet ma-
zumā, par attiecībām ar To Kungu jau nemaz nerunājot.
„Sisti” ar aklumu, viņi zaudē spēju saprast savu dvēseles
stāvokli, un vaid un mokas palīdzības meklējumos.

Mūsu dzīvē ir daudz citu lietu bez iepriekš uzskaitītā,
kuras Tas Kungs neieredz ne tik daudz tādēļ, ka tās ir grē-
cīgas pēc savas dabas, cik tādēļ, ka tās pārņem mūs, kļūstot
par mūsu **elkiem**. Tādas lietas, kurām mēs sevi atdodam
un kuras neapzināti pielūdzam, var būt: mašīna, dzīvoklis,
māja, mēbeles, laiva, vasarnīca, atvaļinājums, drēbes, mak-
šķerēšana un jebkura cita aizraušanās. Par sava veida elku
mums var kļūt pat mums tuvais cilvēks: vīrs, sieva, māte,
tēvs, labākais draugs vai karsti mīlētais bērns. Visādas mī-
lestības izpausmju galējības un pārmērīga pieķeršanās pie
 kaut kā vai kāda izstumj To Kungu no tās vietas, kura ir
paredzēta tikai Viņam. Bet Dievs, kurš ir greizsirdīgs
Dievs, necieš nekādus sāncenšus. Ne velti taču ir rakstīts:
„Kas tēvu vai māti vairāk mīl nekā Mani, tas Manis nav
vērts, un, kas dēlu vai meitu vairāk mīl nekā Mani, tas
Manis nav vērts” (Mat. 10:37).

Ir vēl vesela virkne grēku, kas ir tiešs izaicinājums Dievam. Pie tiem pieder cilvēku pielūgsme un sevis dievišķošana.

Kas attiecas uz **cilvēku pielūgsmi**, tad par to Svētajos Rakstos ir teikts: „Tā saka Tas Kungs: „Nolādēts ir, kas palaujas uz cilvēkiem un tur miesu par savu atbalstu un elkoni un kura sirds atkāpjas no Tā Kunga!” (Jer. 17:5). Diemžēl, neskatoties uz šī brīdinājuma stingrību, kristiešu vidū šis grēks tiek atkārtots atkal un atkal. Padarīt cilvēku par elku – tas mums ļoti ātri izdodas, sevišķi ja tas attiecas uz kādu kalpotāju, kuru Dievs spēcīgi lieto. Apburti ar viņa spēju sludināt, mēs viņā redzam tikai labo un sajūsminamies, visiem pēc kārtas stāstām par viņu: gan to, ko zinām, gan to ko vispār nezinām. Mūsu acīs viņš ir pats gudrākais, pats pazemīgākais, pats pareizākais, pats svētītākais, pats apdāvinātākais. Vienkārši – pats, pats, pats. Nepaiet ilgs laiks, un mēs sākam uz šī „paša, paša” būvēt savu ticību un likt uz viņu savu cerību, pie tam, to nemaz nepamanām. Viņš mums kļūst par neapšaubāmu autoritāti un par pašu patiesību. Mēs vairs neesam spējīgi ar skaidru prātu uzlūkot lietas. Ir jāatceras vienkāršie vārdi no Svētajiem Rakstiem: „Tiešām, virs zemes nav neviena tik taisnīga cilvēka, kurš darītu tikai labu un nekad negrēkotu” (Sal. māc. 7:20). Un vēl kas, tā rīkojoties, mēs novēršam savu skatu no Dieva un uzlūkojam cilvēku, aizmirstot tā Kunga stingro brīdinājumu: „...jo Es, Tas Kungs, tavš Dievs, esmu greizsirdīgs Dievs...” (Bīb.kr. v.) un „Es esmu Tas Kungs, tas ir Mans Vārds, Savu godu Es citam nedošu, nedz Savu slavu elkiem”. (2.Moz. 20:5; Jes.42:8). Pats bēdīgākais tajā visā ir tas, ka mēs liekam nākt pār mums lāstam un Dieva greizsirdībai pār to, kuru paaugstinām. Bet tas jau ir ļoti nopietni.

Sevis dievišķošana ir bīstams garīgs stāvoklis, kas liecina par tā cilvēka pilnīgu garīgo aklumu un īstu tā bezprātu, kurš pats sevi dara par Dievu. Vēl Ēdenes dārzā, kad tika piemānīta Ieva, sātans pārliecināja viņu, ka, ja viņi nobaudīs augļus no laba un ļauna atzīšanas koka, tie taps kā dievi. Pēdējie laiki, kuros tagad mēs dzīvojam, ir zīmīgi ar to, ka cilvēks tiecas uz sevis dievišķošanu. Spilgts piemērs tam ir

kustība „Jaunais Laiks”, jeb „New Age”, kas ir dažādu reliģiju, astroloģijas, homeopātijas, veģetārisma, jogas, transcendentālās meditācijas, hipnozes, pirmskristīgā pagānisma, parapsiholoģijas, burvestību, kontaktēšanos ar viņpasauli, misticisma un daudzu citu okultisma formu apvienojums. Šīs filozofijas jēga ir aicināt cilvēku iegūt „zināšanas” caur iekšējo „transformāciju” un tādā veidā pašam kļūt par Dievu. Viņa pārliecinā cilvēkus, ka tiklīdz viņi atradīs „Dievu sevi” un koncentrēs uz to savu uzmanību, viņa spēkiem un iespējām vairs nebūs robežu. Protams, tiek noklusēts tas, ka gadu tūkstošus atpakaļ, kad Tas Kungs savai tautai deva baušļus un nolikumus, visstingrākajā veidā tika aizliegts darināt elkus un dievekļus, un Dievs ir teicis, ka tikai Viņš ir Dievs, un citi dievi viņiem nevar būt. Cik gan neprātīgam vajag būt, lai dievišķotu sevi, un tādā veidā tieši izaicināt Dievu.

Šajā jautājumā, cilvēces vēsturē, ir zināmi daudzi „gudrinieki”, kuri uzdrošinājās piemērot sev Dieva vārdu, par ko samaksāja ar savu dzīvību jau uz zemes, un ar mūžīgo pazušānu mūžībā. Kā piemēru varam ņemt ķēniņu Hērodu, kurš atļāva tautai sevi nosaukt par dievu, un tūdaļ tika Dieva Eņģeļa sists, tika tārpū saēsts un nomira. Vēlāk Romas imperators Nerons mira kaunpilnā nāvē, jo bija pretendējis uz dievišķumu, un uz viņa sirdsapziņas bija tūkstošiem kristiešu dzīvības. Visos gadsimtos un visās pasaules malās sāntans atrada viltvāržus, kuri pasniedza sevi kā Dieva Dēlu Jēzu Kristu, pārliecinot lētticīgos, ka viņus uz zemi ir sūtījis Pats Dievs. Dieva Vārds, to zinot, ar Paša Tā Kunga lūpām saka: „Ja tad kas jums sacīs: redzi, še ir Kristus vai tur, tad neticiet, Jo uzstāsies viltus kristi un viltus pravieši un darīs lielas zīmes un brīnumus, lai pieviltu, ja iespējams, arī izredzētos. Redzi, Es jums to esmu teicis jau iepriekš. Tāpēc kad tie jums sacīs: redzi, Viņš ir tuksnesī, tad neizeita ārā; redzi, Viņš ir kambaros, tad neticiet. Jo, kā zibens izšaujas no rīta puses un atspīd līdz vakara pusei, tā būs arī Cilvēka Dēla atnākšana” (Mat. 24:23-27).

Arī mūsdienās neesam iztikuši bez tādiem „Kristiem” un „Dieva sūtņiem”. Piemēram, tantra - jogas pamatlicējs

Bhahvans Šri Radžnina – viņa pielūdzēji bez bailēm sauca viņu par „tas svētītais, kurš ir Dievs”. Amerikā kāds Vernons Houels, kurš nomainīja savu vārdu un kļuva par Deividu Korešu no Vako pilsētas, Teksasas štata, pasludināja sevi par ķēniņa Dāvida iemiesojumu un miesā nākušu Jēzu Kristu. Pazīstamās sekta „Vienotības baznīca” vadītājs, korejietis Sun Miung Muns pats sevi pasludināja par Mesiju. Pēc viņa vārdiem, sešpadsmit gadu vecumā, lūdzoties kalnos, viņš piedzīvojis redzējumu ar Jēzu parādīšanos, Kurš it kā aicināja viņu piepildīt Viņa (Kristus) līdz galam nepiepildīto lomu un atnest pasaulei glābšanu. Pamatojoties uz šo, viņš pasludināja sevi arī par trešo Ādamu, vai par otrās atnākšanas Kungu, tās nozīmē – jaunais Mesija. Arī bijušajā Padomju Savienībā, laiku pa laikam, nākas dzirdēt par jaunizceptiem „Mesijām”, kuriem, kā neprātīgi, seko apžilbinātie cilvēki. Tas notiek līdz laikam, kamēr no viltnieku sejām krīt visas maskas, un top redzama satriecoša patiesība.

Šo viltus mesiju dzīve bija negods gan viņiem pašiem, gan viņu sekotājiem. Viņi visi ir notraipījušies vai nu ar pretīgu netiklību un laulības pārkāpšanu, vai ar mazgadīgo pāvedināšanu, vai dažādām, tai skaitā ar naudu saistītām mahinācijām un noziegumiem, par kuriem daži no viņiem, tai skaitā „sirdsskaidrais” Mūns pat nosēdēja nolikto laiku cietumā.

Protams, lasot vai dzirdot par viņiem, mēs varam brīnīties par viņu neprātu, neaizdomājoties, ka arī paši esam spējīgi uz ko līdzīgu. Neticat? Tad nu mazliet padomāsim. Sava veida sevis dievišķošana ar mums var notikt tad, kad mēs nolemjam ņemt savu likteni savās rokās, sastādot savas dzīves plānu un nospraužot mērķus, kurus vēlamies sasniegt, tā sakot „ņemam vērsi pie ragiem”, un aizmirstam Tā Kunga vārdus: „...jo bez Manis jūs nenieka ne-spējat darīt” (Jņ. 15:5).

Saucot sevi par Dieva bērniem, mēs neapgrūtinām sevi, lai meklētu Debesu Tēva Gribu, reizēm pat apzināti nevēlamies to zināt, jo baidāmies, ka tas varētu būt pretrunā ar mūsu personīgajām vēlmēm. Tādā veidā mēs izvēlamies

vieglāko ceļu, uzskatot par labāku vispār nezināt Dieva gribu nekā zināt un neizpildīt. Šādā kārtā mēs bez Dieva, gadiem ilgi būvējam savu likteni. Šiem „patstāvīgajiem” lieta parasti beidzās tā, ka, pat sasniedzot visu, ko viņi bija sev nosprauduši, īstenojuši savas idejas un plānus, viņi dzīves nogalē, iztukšoti un vīlušies sēd pie „sasistas siles”, nespējot saprast, kur gan bija viņu kļūda. Bet atbilde ir vienkārša: cilvēks pats sevi padarījis par dievu, būvēdams to, ko nekļūdīgi izdarīt var tikai Dzīvais Dievs. Ne velti Bībele mūs pamāca: „...Bet katrs lai pielūko, kā viņš to ceļ” (1.Kor. 3:10).

Savukārt citi sevi neapgrūtina un pat necenšas kaut ko sasniegt, nemeklē lūgšanās Dieva vaigu, bet vienkārši ļauj savai dzīvei ritēt pašplūsmā. Arī šīs attieksmes rezultāts ir bez darbiem. Mūsu dzīvei stingrus pamatus var ielikt tikai Dievs, pamati, ko mēs liekam paši, ir kā plūstošas smiltis, siens un salmi.

Tagad aplūkosim pēdējo un pašu lielāko grēku grupu, kas ir tiešs izaicinājums Dievam, tāpēc ka, nesāņemot vērā dziedināšanu no Dieva un ārstiem, cilvēks vēršas pēc palīdzības pie citiem spēkiem, nedomājot par to, no kurienes tie nāk, rīkojoties pēc principa – „veselība par jebkuru cenu”.

Divdesmitā gadsimta cilvēkiem gandrīz visās pasaules valstīs, sevišķi rietumu pasaulē, viņoties materiālajās vērtībās, pamodās interese par austrumu filozofiju un reliģiju. Tās likās humānas un visaptverošas.

Tieksme uz **sinkrētismu**, - kas ir dažādu reliģiju sajaukums un savienojums, ir bijusi vienmēr. To labi var redzēt Mozus laikā, kad Israēls, kuru Dievs izveda no ēģiptiešu jūga, esot vēl tikai ceļā uz apsolīto zemi, jau ķērās pie svešu dievu pielūgšanas. Pateicoties tendencei apvienot dažādas reliģijas, kā arī uzplaukumam tā saucamajā „Jaunā Laika” (New Age) reliģijā, kurā ir sajauktas austrumu un rietumu idejas, sinkrētisms mūsdienās sevi izpauž sevišķi spilgti. Mūsdienu kultūra ļoti labvēlīgi attiecas pret reliģiju un dažādu okultisma formu sajaukšanu, tā cerot aizpildīt garīgo vakuumu, kas radies

cilvēku sirdīs. Tā nu ezotērika (misticisms) ir kļuvusi par mūsdienu reliģiju.

Lai apmierinātu radušos pieprasījumu, tika izstrādātas dažādas meditācijas metodes, kas ir balstītas vecu vecajās austrumu ezotēriskajās mācībās, kuru saknes aizstiepjas okultismā. Austrumu filozofija un reliģija ir arī daudzu mūsdienu ārstēšanas, profilakses, un diagnostikas metožu pamatā. Tām ir atrasts skanīgs nosaukums – **netradicionālā**, jeb **alternatīvā medicīna**, kurā minimums 70% tās novirzienu ir saistībā ar redzamu vai aizplīvurotu satanisko spēku pielietošanu. Tādēļ, to izmantojot, cilvēks apzināti vai neapzināti vēršas pie sātana, kurš ar prieku „palīdz” mūsu miesai, bet par savu pakalpojumu pieprasa dvēseli.

Tā kā nav iespējams dažās lappusēs aplūkot alternatīvās medicīnas formu daudzveidību, tad aprobežosimies ar īsu ieskatu tajās, kuras mūsdienās ir īpaši populāras un izplatītas. Lai būtu vieglāk atcerēties, sadalīsim tās trijās nosacītās grupās:

1. Ārstniecības metodes, kas tiek maskētas zem lozunga „progresīva, moderna zinātne”. Pie tās pieder: hipnoze, joga, transcendentālā meditācija, autogēnais treniņš, grupveida dinamika, apšaubāma traumu ārstēšana ar speciāliem palīglīdzekļiem: antropozofija, akupunktūra, akupresūra, pēdas refleksu zonas masāža utt.

2. Mūsdienu netradicionālās diagnostikas metodes: acu, jeb iridodiagnostika, psihoanalīze, asins kristalogrāfija, psihometrija, radiestēzija (jūtība uz elektromagnētisko lauku) .

3. Burvestību un maģiskās slimību ārstēšanas metodes. Pie tām pieder visa veida apvārdošana, noburšana, „baltās maģijas” pielietošana, šamanisms, ekstrasensorika, magnētisms, vai ārstnieciskā magnetopātija, ārstēšana no attāluma ar „telepātijas” palīdzību, dažādu amuletu, talismanu, fetišu, rokassprādžu un kulonu valkāšana, kuriem ir it kā brīnumus daroša un aizsargājoša iedarbība uz organismu.

Hipnoze – viens no psihiskas iedvešanas veidiem, kura laikā hipnotizētājs ievieš pacientu transā un, vēršoties pie hipnotizējamā zemapziņas, izmaina viņa prāta spējas,

vēlmes, prāta un atmiņas stāvokli. Kā terapijas metode tā ir pieņemta 1958. gadā Amerikā ar piebildi, ka tā var izsaukt kaitīgas un pat veselībai bīstamas blakusparādības. Hipnozes prakse ir nākusi no tālas senatnes un bija burvestību un maģijas nevis zinātnes un medicīnas daļa. Senie okultisti hipnozi izmantoja ar mērķi manipulēt un vadīt cilvēkus. Par to nevar aizmirst arī tagad. Nevienu cilvēku nevar nohipnotizēt pret viņa gribu. Jebkāda veida pacienta pretošanās traucē viņam ieiet hipnotiskajā transā, kurš ir galvenais nosacījums, lai varētu notikt iedvešana, tas nozīmē – informācijas nodošana ar domu palīdzību. Atslābinājies un hipnotizējāja varai pakļāviens cilvēks ir pilnībā atvērts viņa iedvešanas spēkam, atbild uz jebkādiem jautājumiem un ļauj sevi vadīt kā robotu. Hipnotizējamā garīgā un dvēseliskā atvērtība tik ļoti pavājina paškontroli, ka to viegli var izmantot ļaunie spēki. Cilvēki, kuri ir atvērti iedvešanai, viegli kļūst par dēmonu, kuriem ir nepieciešama padevība un paklausība, upuriem. Ņemot vērā ka hipnoze ir maz izzināta, mums jābūt sevišķi piesardzīgiem. Dievs brīvo gribu mums ir devis ne tādēļ, lai mēs to pakļautu cilvēkam, par kuru nezinām, kā un ar kādu spēku viņš to izmanto. Katra sava doma mums ir jāpakļauj Kristum (skat. 2.Kor. 10:5). Savu prātu atverot hipnotizētājam, mēs neesam spējīgi pakļauties Tam Kungam.

Joga – tā ir tehnika, kas ar askētisma un psihiskiem pāņēmieniem cenšas pārņemt kontroli pār dzīvībai svarīgām organisma funkcijām, un tā panākt pilnīgu varu pār ķermeni. Visi daudzskaitlīgie jogas veidi ir radušies senajā Āzijā (pārsvarā Indijā) un dod iespēju pilnībā valdīt pār savām jūtām, līdz pat sava „Es” paaugstināšanai līdz augstākai, dievišķai būtībai. Tas notiek caur koncentrēšanos, ieiešanas sevī, nonākšanu ekstāzē, elpošanas vingrinājumiem, mistisko aplūkošanu (īpaša veida spēka un saprāta sevišķs stāvoklis), meditāciju, askētismu, kā arī ar īpašiem ķermeņa stāvokļiem, kas sasniedzami ar muskuļu un nervu pārvaldīšanu, kas, it kā noved pie stipras veselības iegūšanas. Šeit nav runa par klasisko fizikultūru, kas vērsta uz muskuļu trenēšanu un organisma norūdīšanu, bet par trenēšanos ar nekustīgās vingrošanas metodēm, kas pamatojas ķermeņa pozu nomaiņā

un domu koncentrēšanā uz kaut ko noteiktu, pavēlētu, uzdotu. Franču jogas biedrības pamatlicēja Eva Ruhpaul par to ir teikusi tā: „Joga – tas ir klusums un nekustīgums, lai varētu klausīties savā „Es”. To pielietot - nozīmē domāt ar savu ķermeni”. „Jaunā Laika” piekritēji daudz reklamē un praktizē jogu, – t.i., „New Age”, kura noliedz grēka realitāti, apgalvojot ka cilvēks savā būtībā ir ne tikai labs, bet viņam piemīt arī dievišķas īpašības. Joga ir saistīta ar iztēli, vizualizāciju, hipnozi, maģiju, neskaitāmiem „mantras” atkārtojumiem, pozitīvu domāšanu un dažādiem prāta paņēmieniem, kuri ir ne tikai nebībeliski, bet arī bīstami, jo noved pie cilvēka psihes izmaiņām. Tās mācība nāk no austrumu reliģijām, kas ved uz sevis dievišķošanu. Joga ir ne tikai pagāniska, bet arī okulta prakse. Piemēram, visas plaši propagandētās ārstniecības metodes, kas balstās dziļajā elpošanā, ir senlaiku veids kā sasniegt izmainītu apziņas stāvokli un iegūt tā saukto psihisko spēku, kas ir ne kas cits kā durvis uz okulto pasauli.

Transcendentālā meditācija – tā ir jogas paveids, kuru rietumu pasaulē ieviesa kā reliģisku vingrinājumu. Vai austrumu filozofija, kuru tagad māca vairāk nekā 100 pasaules valstīs. Amerikā vien ir 400 šādu mācību centru. Savā būtībā tas ir hinduistu veiksmes kults. Termins „transcendentāls” nozīmē „Dieva varenība, kas iziet ārpus cilvēka saprašanas”. Meditācija – individuāla pielūgšana vai prāta vingrinājums, kas ved pie norimšanas un augstākās esības garīgas apjaušanas. Meditācijas metodes ir koncentrēšanās, apcere, aiziešana no dzīves realitātes, utt. Pašā meditācijā kā tādā nav nekā jauna. No seniem laikiem tā ir zināma kā līdzeklis, kas vērsts uz nomierināšanos, fizisku vai garīgu ikdienas dzīves bagātināšanu, vai arī sevis sagatavošana saspringtai fiziskai vai garīgai darbībai. Meditācija atļauj regulēt pulsu, noņemt migrēnas vai pārslodzes simptomus. Dažādas pasaules reliģijas ir izstrādājušas savas meditācijas sistēmas. Viena no tām ir apcere vai uzmanības koncentrēšana uz kādu redzes objektu. Piemēram, Tibetā, vietā, kas pazīstama kā spēcīgu pasaules burvju un magu esības vieta, meditācijai izmanto īpaša veida diagrammas, (kas saucās „mandala” un sanskritā

nozīmē „aplis”). Tās ir tās pašas mandalas, kuras tagad, neko nenojaušot, Vācijas skolās zīmē bērni. Šīs darbības mērķis ir „iemācīties koncentrēt savu uzmanību”.

Transcendentālās meditācijas pamatlicējs indietis Mahariši Maheš Jogi – slavenā guru Devas (atjaunoja meditācijas tehniku, kuras tēvs bija filozofs Šankara, kurš dzīvoja IX gadsimtā) skolnieks – izsacīja fantastiskus apgalvojumus par transcendentālās meditācijas spēku un efektivitāti, kas it kā visiem, kas vēlas, dod vispusīgu spēku un iekšēju mieru. Viņš pārliecināja cilvēkus, ka, lai to saņemtu, un piedevām arī vēl mūžīgo glābšanu, vajag katru rītu tikai 20 minūtes medīt, nepārtraukti atkārtot savu personīgo, īpaši katram izveidoto iesācēja mantru (slepenais vārds sanskritā), kuru pēc ievada „lūgšanas” instruktors viņam iečukst ausī. Šo vārdu nekādā gadījumā nedrīkst nevienam atkārtot, jo tad tas zaudē savu maģisko spēku. Lai cik pārsteidzoši tas nebūtu, bet miljoni mūsdienīgu, sevi par civilizētiem uzskatošu cilvēku „uzķērās” uz šīs makšķeres, noguruši no mūsdienu dzīves nepārtrauktā sasprindzinājuma un steigas un cerot atbrīvoties no stresa, palielināt radošās spējas un ievērojami paplašināt savu saprātu. Tagad transcendentālās meditācijas piekritējus var satikt it visur: tie sēž lotosa pozā un medīt gan skolās, gan parkos, gan universitātēs, gan darba vietās un pat saunās. Pasaule jūk prātā, meklējot gudrību, spēku un mieru visur citur, tikai ne Dievā.

Autogēnais (pašam radīt) **treniņš** ir sava veida joga, kas piemērota rietumu pasaulei, un tās saknes stiepjas indiešu meditācijā. Tās pamatlicējs profesors Johannes Šulcs šo metodi skaidro kā pašhipnozi. Nav vajadzīga ārēja iedarbošanās no hipnotizētāja puses. Cilvēks, atrodoties pilnīgā atslābuma stāvoklī, pats sevi ievada hipnotiskā stāvoklī un it kā iegrimst sevī, iztēlē izejot caur dažādām fāzēm, tādām kā: miesas (fiziskā) „ES” padziļināšanu, koncentrētu sevis atslābināšanu, utt. līdz augstākai pakāpei – padziļinātai, personīgai sevis paša pārlūkošanai un „nakts ceļojuma” tipa tēlainiem pārdzīvojumiem ar iespējamiem sapņiem un pasakainiem redzējumiem. Ja tajā iedziļinās, tad kļūst skaidra šāda autogēnā treniņa bīstamība, jo jebkura hipnoze

atver durvis tumsas spēkiem, un tie sāk valdīt pār nohipnotizēto un vadā to kā paklausīgu bērnu, kur vien tiem ienāk prātā.

Grupveida dinamika – tā ir cilvēku komunikēšanās īpašs veids, kurā atsevišķa personība, zaudējot savu individualitāti, izšķīst grupas masā. Tās dibinātāji ir amerikāņu profesors, psihologs K. Rodžers un viņa skolnieks K. Levins. Metodes pamatā ir smalka „smadzeņu skalošana”, bet šīs, tā saucamās „globālās terapijas” mērķis ir – caur atsevišķa cilvēka un grupas jūtu un sirdsapziņas pārraudzināšanu izveidot jaunu, ieplānotu „labāku” sabiedrību. Savā laikā Ķīnas valdība ar panākumiem šo metodi izmantoja savas tautas pārkvalificēšanā. Grupas dinamika sola cilvēkiem dvēselisku atvieglojumu un atbrīvošanu no visa veida kompleksiem, „cerību bezcerīgajiem un nedziedināmās pasaules dziedināšanu”. Tās būtība ir šāda:

12 – 15 cilvēku grupā viss sākas ar ilgstošu un brīvu viedokļu apmaiņu. Tiek brīvi runāts par materiālām, miesīgām un garīgām problēmām, sanākušo priekšā tiek atsegtas domas, jūtas, emocijas un pat intīmā dzīve. Atverot sirdi un atklājot visiem savas slēptākās lietas. Faktiski cilvēks visas grupas priekšā veic grēksūdzi un noliek sevi visu izskatīšanai un apspriešanai. Tā rīkojoties, viņš, it kā atdod savu spēku grupai, bet grupa – savu apkopoto spēku – viņam. Tādā veidā tiek panākta nepieciešamā vienotība. Lai atbrīvotos no visādiem kompleksiem un sasniegtu pilnīgu uzticēšanos grupas locekļu starpā, tiek izmantotas ne tikai sarunas, bet arī žesti, viennozīmīgi skatieni, mīmika, rokas spiedieni, miesīga saskaršanās, viena otra aptaustīšana tumsā vai ar aizvērtām acīm, izģērbšana, apskāvienu, skūpsti, lai pārvarētu tā saucamos kompleksus, kurus cilvēkam ir devis Dievs kā barjeru, lai varētu ievērot pieklājības normas, saglabātu kauna jūtas, taktiskumu un cieņu pret sevi un citiem. Tādā veidā cilvēks nonāk pilnīgā atkarībā no grupas, kura, pie tam iegūst totalitāru raksturu un pilnībā pārņem viņu, laupot brīvo gribu, visāda veida atbildību un vainas sajūtu Dieva priekšā. Tā ir kā savdabīga sagatavošanās antikrista atnākšanai, kuras mērķis ir novest cilvēkus pie „kopēja

viedokļa”, liegt viņiem brīvību domāt un pieņemt personīgus lēmumus. Pie tam cilvēki saņem kaut kādu atbrīvošanu, atvieglojumu un pat sava veida grēksūdzi, taču tās ir tikai psihiskas izmaiņas, kuras ir dvēselē un izpaužas tikai jūtās, bet locekļus arvien vairāk piesaistot grupai, laupot cilvēcisko brīvību un padarot atkarīgus. Šādu grupu vadītāji vai līderi laiku pa laikam sanāk kopā, lai apspriestu dažādus jautājumus un saņemtu jaunas instrukcijas no augstāk stāvošiem treniņu aģentiem. Dzīve parādījusi, ka daudzi no tiem, kas nodarbojušies ar grupas dinamiku, piedzīvojuši nervu sabrukumus, dziļu depresiju, nokļuvuši psihiatriskajās slimnīcās un pat beiguši dzīvi pašnāvībā. Diemžēl jāsaka, ka grupas dinamika vai atsevišķi tās elementi tiek izmantoti biežāk nekā mēs domājam. Kā skumjš piemērs var kalpot ne tikai Mūna bēdīgi slavenā „Vienotības Baznīca”, bet arī dažas kristiešu draudzes, kuras, pašas sev nemanot, ir pārvērtušās par totalitārām sektām.

Ārstēšana ar zāļu tējām, kuras Dievs savā visgudrībā radīja kopā ar pasauli, cilvēkiem bija zināma vienmēr. Tā tika veiksmīgi izmantota dažādu slimību gadījumos. Jau 2000 gadu pirms Kristus dzimšanas ķīnieši par to uzrakstīja savas pirmās grāmatas. Viduslaikos ar zāļu tēju dziedniecību nodarbojās daudzi mūki. Mūsdienās arvien vairāk ārstu un pacientu ķīmisko zāļu vietā labāk izmanto dabīgos ārstniecības līdzekļus. Liekas, ka tas taču ir labi, tikai nelaime tajā, ka augi tiek vākti un lietoti nevis dabiskā ceļā, bet ar svārsta palīdzību, spiritisko zizli, jaunā mēnesī, pie noteikta zvaigžņu stāvokļa, ievērojot saules un mēness kalendārus, kā arī izmantojot vārdošanu un noburšanu.

Šāds zālīšu vīrs bija katoļu mācītājs Šveicē Kjunzle, kurš uzrakstīja grāmatu „Zāle un nezāle”. Viņš dziednieciskus augus atrada ar spiritisma zižļa palīdzību. Francijā ar ārstniecības augiem ārstēja Moris Mesegjū, kurš bija „dziednieks” vairākās paaudzēs. Strādāja viņš ar svārstu, rīksti un zizli. Tāpēc viņš savus pacientus pakļāva spiritiskai iedarbībai. No 1098. – 1179. gadam Vācijā dzīvoja katoļu abate Hildegarde fon Bingena, kura apvienoja reliģiju, spiritisko praksi, mistiku, ārstniecības augu medicīnu, spirituālo

psihoterapiju un veselīgu dzīves veidu. Slēpjoties aiz garīgās pakāpes(san), viņa apgalvoja, ka ir saņēmusi īpašu uzdevumu no Dieva – palīdzēt cilvēkiem viņu problēmās un vajadzībās. Viņas kā „dziednieces” darbošanās daudzus ievilka okultisma tīklos. Tajā pašā ezotēriskajā virzienā darbojas ļoti populārā Edvarda Baha ziedu terapija („Bach – Blüthen therapie”), kura sola dvēseles attīrīšanu un dziedināšanu, atbrīvojot to no dažādiem netikumiem.

No XX gadsimta beigām un līdz mūsu dienām Austrijā un Vācijā populāra bija austriete Marija Treben, kura piedzīvojusi daudzus „brīnumus” savā zāļu sievas praksē un ir izdevusi vairākas mācību grāmatas, arī šajās valstīs ļoti populāro grāmatu „Veselība no Dieva aptiekas”. Spēju dziedināt cilvēkus viņa mantoja no savas mātes. Viņa pati atzina, ka viņu vada kaut kāds augstāks spēks, un vispirms tā ir Dievmāte, kura it kā parāda ceļu, kad notiek ārstniecisko augu vākšana, uzrādot pareizos augus, kas norāda uz spirītisku iedvešanu, pielietojot viņas piedāvātās receptes. Kā apstiprinājums tam kalpo daudzu cilvēku, kuri pielietojuši Marijas Treben padomus, šausmīgi pārdzīvojumi pat tad, kad šī grāmata vienkārši atradusies viņu mājās.

Kāda ticīga sieviete, kura bija dabūjusi šo grāmatu no paziņam, neko ļaunu nenojauzdama, nolēma izmantot tur rakstītos padomus. Taču, vēl nepaspējusi to izdarīt, jau pirmajās dienās viņa mājās manīja ko nesaprotamu. Naktīs bija dzirdami klusināti soļi, it kā kāds kāptu pa trepēm augšā un lejā. Tad parādījās dīvainas, biedējošas skaņas, kas norādīja uz svešinieka klātbūtni, kaut nebija neviens redzams un uz saukšanu neviens neatbildēja. Laiku pa laikam pati ieslēdzās un izslēdzās gaisma. Bez tam šajā visai draudzīgajā ģimenē arvien biežāk notika strīdi un skandāli. Tā kā viņai radās aizdomas par kaut ko nelabu, grāmata tika atdota atpakaļ cilvēkiem, taču visas skaņas un nepatīkšanas beidzās tikai tad, kad sieviete nožēloja grēkus un atteicās no visiem ļaunajiem spēkiem, kas viņu vajāja.

Dažās rietumu valstīs, sevišķi Vācijā, lielu popularitāti un izplatību guvusi **Šuslera bioķīmija**. Viņas pamatlicējs Vilhelms Henrihs Šuslers no sākuma bija homeopātijas

cienītājs. Vēlāk viņš radīja Šuslers sastāvu, kas saturēja 12 dažādus sāļus. Tas tika nosaukts par fizioloģiski darbojošos ķīmisku līdzekli, kas domāts cilvēkiem, kuru organismā trūkst kāds no minerāliem. Tas tiek izlaists zemās homeopātiskās devās tablešu, un ziežu veidā šķaidīts D₆ un D₁₂. diemžēl, daudzi ticīgi, nedomājot neko sliktu, apstiecas tos labprāt pārņemt.

Homeopātijas radītājs, izgudrotājs ir vācu ārsta Samuels Hanemans (1755. – 1843.). Kurš bija okultists, spirītists un masons. Viņš apgalvoja, ka homeopātiju ir saņēmis „caur nezemisko spēku atklāsmi”. Visas tās galvenās domas un nolikumi ir pamatoti mācībā par mikro un makro kosmosu. Pret Dievu Hanemans vienmēr ir attiecies naidīgi, saucot Viņu par pirmo un galveno fantazētāju. Viņa spirituālisms izpaužas apgalvojumā, ka jebkāda matērijā (arī ārstniecības augos) ir gars, bet tas absolūti ir pretrunā ar Bībeli.

Hanemans bija pārliecināts, ka vairākkārtējas potencēšanas (atšķaidīšanas) rezultātā no augu ekstrakta izbrīvējas gars, tātad izpaužas vairāk garīgu spēku (pareizāk būtu teikt „garu spēka”), kuri nosaka ārstniecisko efektu. Šī pieeja tiešā veidā ir redzama homeopātisko preparātu ražošanā. To izgatavošanai tiek ņemti ārstniecības augi, kuri ir ievākti īpašā zvaigžņu un mēness stāvoklī. No tiem pagatavo sākuma uzlējumu (Urtinktur) vai jebkāda. No sākuma uzlējuma (simboliskā zīme – O) ņem desmito daļu un atšķaida to ar desmit daļām īpašu homeopātisko atšķaidītāju. Tad no iegūtā ļoti vājā šķīduma atkal ņem desmito daļu un atkal atšķaida ar tādu pašu atšķaidītāju. Un atkal tiek ņemta desmitā daļa un atkal tiek atšķaidīta. Vienlaicīgi ar visu augšminēto šķidrums tiek vairākkārtīgi pārliets un daudzreiz (simts un tūkstoš reižu) saskalināts un kratīts kosmisko spēku virzienā. Pulverveidīgās bāzes tiek dalītas maziņās porcijās un ilgu laiku berztas.

Šāda potencēšana pēc Henemana metodes, kurai ir simboliskie apzīmējumi D, C un LM, homeopātijā ir galvenais princips un tiek veikts līdzniecīgi mazām koncentrācijām, kur sākumā paņemtā augu bāze ir norādīta uz

etiķetes, bet faktiski tās tur pilnībā nav. Pat ja viszemākajā potencē D_2 no tās vēl kaut kas ir saglabājies, tas ir galīgi nepietiekami, lai no tā būtu kāds ārstniecisks efekts. Bet šķaidījumos D_{10} , D_{12} , D_{23} , D_{24} , protams, nav pat smakas no sākotnējā ekstrakta. Tātad atliek atzīt, ka homeopātisko medikamentu iedarbību rada un nosaka garu klātbūtne to, kuri tur iemitinājās šķaidīšanas, pārliešanas un kratīšanas procesos.

Lai labāk varētu saprast homeopātijas dozas un potences (atšķaidījumus), kas uzrādītas klāt pieliktajās instrukcijās, izmantosim salīdzinošu piemēru ar vienu gramu vārāmās sāls. Lai iegūtu atšķaidījumu D_4 1 grams sāls ir jāizšķīdina spainī ūdens, D_6 – vajadzēs lielu cisternu ar ūdeni, D_8 – būs vajadzīgs liels dīķis, D_{12} – veselas jūras ūdens daudzums, D_{22} – visi ūdeņi, kas ir visās jūrās un okeānos kopā ņemtos, D_{27} – daudzumā, kas atbilst zemes masai, D_{34} – saules masā, D_{50} – apjomā, kas līdzinās visuma apjomam.

Astronomiski skaitļi, vai ne? Taču, ja ņemam vērā, ka D_{24} ir vienāds ar $6 \cdot 10^{23}$. Šāds salīdzinājums runā pats par sevi. Taču arī tas vēl nav viss. Ārstu homeopātu literatūrā ir aprakstīti šķaidījumi D_{200} , D_{1000} un pat $D_{1000\ 000}$. Pilnīgi paradoksāls ir fakts, ka, jo vairāk ir atšķaidīts preparāts, jo stiprāka ir tā iedarbība. Pacienti, kuri ir aizrāvušies ar homeopātiju, baidās no augsti potencētiem, jo pēc to lietošanas viņiem sākas nakts murgi.

Ilgu laiku homeopātisko līdzekļu iedarbību centās skaidrot ar „placebo” efektu, kas balstās pašiedvesmā, taču daudzi ar veselo saprātu domājoši mediķi un zinātnieki, arvien vairāk sliecas to atzīt par paranormālu, jeb pārdabisku parādību.

Homeopātija ir netiešs mesmerisms. Franks Antons Mesmērs (1734. – 1815.) bija Hanemana priekšgājējs, medijs un burvestību meistars. Savā laikā viņš veica masveida brīnumainas dziedināšanas caur savas magnētiskās enerģijas nodošanu cilvēkiem. Tad nu, lūk, ja Mesmērs to darīja pats ar savu klātbūtni, tad Hanemans atrada netiešu veidu, lai nodotu cilvēkiem tā sauktās „kosmosa garīgās enerģijas” (ļau no garu enerģija) caur homeopātiskiem līdzekļiem. Nav

nekādu šaubu par to, ka homeopātijas saknes iesliecās dziļi baltajā un melnajā maģijā. To pašu kosmisko spēku palīdzība cilvēkiem tiek piedāvāta jogas nodarbībās, radiestēzijā, antropozofijā un citās okultās netradicionālās medicīnas metodēs. Tam nav nekas kopējs ar Dieva spēku. Tā nu visu zāļu vidū homeopātiskie līdzekļi ir visbīstamākie, tie ir kā „vilki jēra ādās”.

Varētu likties, ka pat pats parastākais un neizglītotākais, bet pilnīgi normāls cilvēks nevarētu noticēt, ka līdzekļi, kas izgatavots no augu uzlējuma viena piliena un atšķaidīts spainī, vannā, jūrā vai okeānā ūdens, var uzskatīt par zālēm. Taču, lai cik dīvaini tas būtu, cilvēki tic. Pie tam ne tikai tie, kas neatzīst Dievu, bet arī daži ticīgie.

Viena tāda kristiete, kura patiesā bijībā staigāja Tā Kunga priekšā, ciešot no dažādām psihosomatiskām slimībām, uzklusot „sirsnīgus” cilvēkus, vērsās pie homeopāta un ilgu laiku tā ārstējās. Pagāja neilgs laiks un viņas garīgajā dzīvē iestājās straujš kritums. Nepietika ar to, ka viņa sāka ticēt herēzei, viņas ģimenes dzīvē sāka notikt nelaimes un traģēdijas. No sākuma briesmīgos apstākļos viens aiz otra gāja bojā abi viņas dēli. Tad nopietni saslima un lielās mokās nomira viņas vīrs. Atlikušais dēls nevēlējās vairs dzīvot ar māti un vecumā atstāja to vienu pašu. Ļoti izmainījās arī sievietes raksturs. Viņu vairs nevarēja pazīt: no sabiedriskas, jaukas, līdzietīgas viņa kļuva par niknu, noslēgtu un vienmēr ar visu neapmierinātu, tā ka draugi vairs nevēlējās ar viņu uzturēt kontaktus.

Antropozofija – gudrība, kas nāk no cilvēka – ir mūsdienu teozofijas atzars, kuras pamatlicēja bija spiritiste Elena Blavatska Ņujorkā 1875. gadā. Pati antropozofija ir radusies Šveicē. To, 1913. gadā atdaloties no teozofijas biedrības, radīja doktors Rūdolfs Šteiners, kurš bija masons. Viņam bija gaišreģa spējas un jau 8 gadu vecumā viņš kontaktējās ar mirušo gariem. Vēlāk viņam izveidojās saikne ar mistisku zālīšu vācēju, kuru viņš sauca par „garīgo skolotāju”.

Kaut arī Rūdolfs Šteiners paziņoja, ka ir atdalījies no teozofijas, antropozofija pēc izcelsmes un satura to ļoti atgādina, kaut tai ir izteiktāka kristietības nokrāsa. Tā cenšas

dot cilvēkiem izpratni par viņu cilvēciskās būtības dziļumiem un atmodināt zemapziņā snaudošās okultās spējas. Šajā mācībā ir sajaukti indiešu, gnostiskie, spiritiskie, okultie un kristīgie pasaules uzskati. Antropozofijā labi var manīt „Jaunā Laika” idejas, astroloģiju, daoismu un kosmiskos spēkus. Daudzi cilvēki, to neapzinoties, saskaras ar to caur homeopātiskajiem medikamentiem, kas izgatavoti, izmantojot antropozofisko un teozofisko mācību.

Lai izgatavotu antropozofiskos preparātus, ārstniecības augu sēja, vākšana un apstrāde notiek, stingri ievērojot mēness un saules kalendāru, brīdī, kad zvaigznes stāv cita pie citas un ir „darbības” stāvoklī. Vēl tiek ievērots arī „garīgo ķēniņu”: Jupitera, Saturna un citu stāvoklis. Viņu vidū arī Kristus – „saules ķēniņš”, kurš ir viens no dieviem. Ražošanas procesā tiek izmantoti kosmosa spēki, kuri pārvietojas uz preparātiem to īpašajā izgatavošanas procesā.

Šāda antropozofiska pieeja izgatavošanā tiek pielietota visos medikamentos, kurus izgatavo vācu firma „Veleda” („Weleda”), vācu homeopātijas biedrība „DHU” (Deutsche Homöopathische Union), farmācijas fabrikas „Heel” un „Nattermann”, kā arī daļēji to izmanto ražotāji „Medice” un „Bionorika”. Antropozofijas skola nodarbojas ne tikai ar farmāciju, bet arī ar ārstniecisko pedagoģiju, mazu bērnu un skolnieku audzināšanu, atverot speciālas mācību iestādes un bērnu dārzus (Waldorfschule und Waldorfskindergarten). Viņiem ir arī savdabīgi veco ļaužu nami un internāti invalīdiem. Eksistē arī sava, īpaša veida mūzika, māksla, lauksaimniecība un pat teoloģija ar antropozofisko novirzienu.

Akupunktūra, kuras pamatā ir adatu terapija, jau dziļā senatnē tika izmantota ķīniešu medicīnā un ir radusies 3000 gadu pirms Kristus dzimšanas. Tās pamatā ir senās Ķīnas reliģija un filozofija. Akupunktūras prakse balstās uz noslēpumainiem, neredzamiem kanāliem (meridiāniem), kas it kā atrodas zem ādas un apgādā visas ķermeņa daļas ar enerģiju. Saskaņā ar šo uzskatu uz šiem meridiāniem atrodas no 750–950 punktu (klasiskā akupunktūra atzīst tikai 380 punktus), kurus caurdur ar adatām, lai

līdzsvarotu un atjaunotu slimnieka dzīvības enerģijas līdzsvaru. Šeit vietā būtu piebilst, ka šiem meridiāniem nav nekāda sakara ar nervu sistēmu vai asinsvadiem.

Līdz šim mūsdienu medicīna nav atradusi zinātniski pamatotu izskaidrojumu akupunktūras darbībai. Taču jau sen ir ievērots, ka ar to pārsvarā ārstē slimības, kurām ir psihisks pamats. Tas apstiprina iespēju par sava veida hipnozi un pašiedvesmu. Nemot vērā ķīniešu tautas māņticību un viņu lielo pakļautību okultajiem spēkiem, ir visas iespējas uzskatīt, ka akupunktūra ir budisma, ķīniešu filozofijas, māņticības, maģijas, alķīmijas, astroloģijas, buršanas, demonoloģijas un šarlatānisma sajaukums. Tādēļ kristiešiem nekādā gadījumā nevajadzētu vērsties pēc palīdzības pie šīs apšaubāmās ārstniecības metodes.

Akupresūra – tā ir ārstēšana, ko veic, vienkārši spiežot uz noteiktām ķermeņa daļām vai punktiem ķermenī. Tā pamatojas tajās pašās ķīniešu medicīnas zināšanās, kas ir akupunktūras pamatā – uz „meridiāniem”, kas pārklāj visu ķermenī. Tās vienkāršuma dēļ to var pielietot jebkurš cilvēks. Tādēļ speciālisti to rekomendē kā sevis paša ārstēšanas metodi, kur nevajag ne medicīniskas zināšanas, ne speciālu izglītību. Ir tikai jāzina uz ķermeņa esošie klasiskie punkti, kas atbild par to vai citu orgānu un jāspiež uz to ar pirkstu. Taču tas viss izskatās nevainīgi tikai vārdos. Realitātē gan akupunktūras, gan akupresūras saknes iesniedzas māņticībā, kalpošanā mirušo gariem un spiritismā, caur ko neizbēgama ir ļauno garu ietekme.

Pēdējās desmitgadēs popularitāti ir guvusi **reflektoro zonu masāža kāju pēdām**, kuru jau izsenis ir praktizējuši okulti saistītie Amerikas indiāņi. To izmanto arī austrumu valstu tautas medicīnā. Saskaņā ar šo mācību, dažādas pēdas daļas atbilst noteiktām ķermeņa daļām, tādēļ, masējot noteiktus pēdu punktus, „dziednieki”, it kā, iedarbojas uz slimajiem orgāniem. Patiesībā kā jebkurā roku uzlikšanas imitācijā, cilvēkā ieiet spiritiskais gars, kas ievieš okultismā un atkarībās.

Pie mūsdienu netradicionālās diagnostikas metodēm pieder: pirmkārt – diezgan izplatītā **acu diagnostika** (iridodiagnostika), kuru pareizāk būtu saukt par īpaša veida

diagnostisko pareģošanu. Īsto medicīnisko iridodiagnostiku ar lupu un mikroskopu veic ārsti- oftolmologs. Skaļi sevi pieteikusī netradicionālā iridodiagnostika ir pamatota slimību „lasīšanā”, skatoties uz acs varavīksneni pielietojot, spiritisko gaišredzību vai kādu citu sātāniskus spēkus. Prakse ir pierādījusi, ka tādas „acu diagnosticētāji” būtībā ir cilvēki, kuriem ir mediķa spējas (kuras viņi neapjauš). Taču viņi savu „mākslu” pasniedz zem „jaunāko zinātnisko atklājumu” maskas. Te vietā ir pateikt, ka pataloganatomu, kuri ir veikuši līķa sekciju cilvēkiem, kuri ir ārstējušies pie slaveniem acu diagnosticētājiem, tikai 2% gadījumu uzstādītās diagnozes ir apstiprinājušās, kas faktiski ir tikai nejausa sakritība.

Asins kristalogrāfija – diagnostikas metode, kurā asins piliens tiek izmantots kā burvju spogulis, kurā ārsts „redz” pacienta slimības. Tādai asins pētīšanai nav nekā kopēja ar parastajām laboratorijas analīzēm un pamatojas spirītmā un gaišrēģībā.

Psihoanalīze, vai dvēseles izpētīšana, ir vēl viena jauna, pseidozinātniska diagnostikas un ārstēšana metode. Tā dziļi ietiecas cilvēka zemapziņā, izpēta viņa ilgas, sapņus un seksuālās fantāzijas ar mērķi atrast morāles pārkāpšanas iemeslus un atjaunot mieru un līdzsvaru dvēselē. Šāds „diagnostikas” un „ārstēšanas” veids cilvēka dvēseli plaši atver bīstamai okultai ietekmei, kura sekas ir neparedzamas.

Psihometrija – ir viens no zīlēšanas paveidiem. Ar tās palīdzību, „nosakot priekšmeta garīgo auru” mediji dara zināmus kādus faktus par tā īpašnieku. Tādā veidā viņi diagnosticē slimības, meklē pazuudētas lietas, pareģo nākotni. Psihometrija ir pareģošanas veids, ko inspirē dēmoni un tādēļ nevar būt pieņemama kristietim.

Radiestēzija (rīkstniecība) – tā ir cilvēka spēja sajust svārstības, kuras it kā izstaro viss, kas eksistē uz zemes. Šādas iespējamās svārstības vai starojumus uztver ar svārsta, metāla vai rīkstes palīdzību – tie sāk kustēties. Zizlis vai svārsts ir diegos, ķēdītēs, auklās vai matā iekārti gredzeni, vara, stikla, koka, metāla vai akmens gabaliņi, kurus tur virs fotogrāfijām, drēbēm, rokrakstiem, matiem vai citiem

slimniekam vai meklējamai personai piederošiem priekšmetiem, kuru mērķis ir noskaidrot viņa slimību vai atrašanās vietu. Ja tiek izmantota rīkste, rīkstnieks meklē ūdens atrašanās vietu zemē, kā arī vēl daudz ko citu.

Slimību diagnostika, ūdens meklēšana, cilvēku un pazaudētu priekšmetu meklēšana ar svārsta, metāla vai rīkstes palīdzību, liecina par spiritiskām spējām. Šādu „dāvanu” var saņemt superjutīgi cilvēki, saņemot mantojumā no saviem vecākiem, vai citiem senčiem, kuriem bija mediālas, gaišredzības, spiritiskas vai citas sātaniskas spējas, spēki...

Bijušajā PSRS „perestroikas” laikos vienlaicīgi ar to varēja novērot ātri veidojošos un plašu izplatību iegūstošu visāda veida psihoterapeiti, dziednieki, ekstrasensi, burvji, magi un jogi, kuri fiziski un dvēseliski slimiem cilvēkiem solīja ātru un efektīvu palīdzību. Šo „supercilvēku” ārstnieciskā darbība joprojām vairojas un paplašinās. Pateicoties lielajam emigrācijas vilnim, maģijas un burvestību meistariem plaši atvērās durvis uz Vāciju, ASV, Franciju, Angliju, Austrāliju un citām rietumu pasaules valstīm. Šajās valstīs izdotās krievu avīzes un žurnāli ir raibi no aicinošām reklāmām, kas slavē fantastiskās paaudzēs mantotās burvju, magu, ekstrasensu, zīlnieču, čigānu un citu okultisma speciālistu spējas. Tiek solīta: dvēseles un miesas dziedināšana, visa veida lāstu noņemšana, ļaunas acs un ļauna vēlējumu noņemšana, ļauno garu izdzīšana, atbrīvošana no alkohola un narkotiku atkarības, labvēlīga ietekmēšana caur fotogrāfijām un uzlādētu ūdeni, krēmiem, smērēm un tam līdzīgi. Rietumos šāds fenomens bija vērojams agrāk – XX gadsimta sešdesmitajos gados, kas saistījās ar „Jaunā Laika” kustību. Diemžēl uz okultās dziedniecības makšķeres izķērās ne tikai pasaules cilvēki, bet arī daži ticīgie, kuri „veselību grib iegūt par jebkuru cenu”.

Buršanas grupā ietilpst visas dziedniecības metodes, kas pielieto vārdošanu, maģisku vārdu izteikšanu, pielietojot „balto maģiju” un dažādas ekstrasensoras manipulācijas, šamanizmu, magnētismu, ārstēšana no attāluma izmantojot „telepātiju”, amuletu, talismanu, fetišu, rokassprādžu,

kulonu nēsāšana, kas it kā var aizsargāt un labvēlīgi ietekmēt cilvēka organismu.

Vārdošanu un maģisku vārdu izteikšanu īpaši plaši izmanto, lai atbrīvotu no kārpām, mieža graudiem, ādas rozēs, brukas, zobu sāpēm utt. Nav iespējams šo aplūkot pamatīgāk. Šāda veida ārstēšana notiek caur noslēpumainām, iepriekš aprakstītām manipulācijām vienlaicīgi daudzas reizes atkārtojot buramvārdus, maģisku vārdu izteikšana un lūgšanas, kurām ir maģiska iedarbība. Ļoti bieži tiek izmantoti „trīs augstākie vārdi”. „Simpatija – dziedinātāji” izmanto īpaši daudz noslēpumainas formulas, un viņi apgalvo, ka „noņem” slimību, „ņem uz sevi „vai „pārliet” uz citiem cilvēkiem, dzīvniekiem, augiem un ārējās pasaules priekšmetiem.

Diemžēl daudzi cilvēki savas nezināšanas dēļ nošķir melno un balto maģiju, sakot, ka pirmā ir, lai darītu ļaunu, tātad dēmoniska, bet otra – labu, tātad ir gaišo garu darbības rezultāts. Tādēļ to izmanto, lai saņemtu dziedināšanu. Patiesībā baltā maģija ir tikai viltīgs veids, kā sātans piesedz savus ļaunos darbus, kā ir rakstīts Bībelē: „...jo pats sātans izliekas par gaismas eņģeli” (2.Kor. 11:14). Baltie magi uzmanības novēršanai izmanto ikonas, Bībeli, krucifiksu un citus reliģijas atribūtus; tā ir tikai dekorācija, kas novērš uzmanību.

Abas maģijas – gan baltā, gan melnā ir piepildītas ar ļaunumu, un Dievs aizliedz tās abas. Pasniedzot sevi kā kaut ko gaišu un labu, un tādā veidā ievēlot cilvēkus okultismā, „labā” maģija ir bīstamāka, tādēļ ka, vērsoties tur pēc „palīdzības”, cilvēki nokļūst briesmīgā sātana verdzībā.

Šamanisms ir vissenākais un negantākais cilvēkiem zināmais dvēseles un miesas dziedniecības veids. Tas ir tieši kontrolēts un vadīts no sātana puses. Tas radās Sibīrijā tungusu vidū. Šamanis ir burvis vai dziednieks, kas izmanto zāļu dziras un vudū (sens melnās maģijas veids, ko praktizē primitīvas ciltis).

Magnētisms, vai ārstnieciskā magnetopātija, – tā ir slimnieku ārstēšana ar magnētisku spēku. Magnetizētājs – cilvēks, kurš iedarbojas uz slimnieku ar savu magnētisko lauku, nododot to ar glaudīšanu, pieskaršanos ar zizli un

dažādām roku manipulācijām. Šādu dziednieku magnetizētāju magnētiskais starojums īstenībā ir nekas cits kā ļauno garu spiritiskie spēki, no kuriem viņi saņem visas savas instrukcijas.

Ekstrasensorika (dziedināšana ar biolauku) ir spirītisma paveids vai, precīzāk, viena no tā mūsdienu formām, kas pamatojas paaugstinātas jūtības pielietošanā. Paši ekstrasensi saka, ka viņi „kontaktējas ar kosmosu” un tādā veidā saņem savu enerģiju, kuru nodod citiem cilvēkiem. Patiesībā, būdami spiritisti un esot tiešā kontaktā ar viņpasauli, ekstrasensi savieno cilvēku ar elles spēkiem un tumsas valstību, pašam cilvēkam to nezinot. Un labskanīgie izteicieni: „bioenerģētika”, „energoinformācijas lauks”, „kosmiskais saprāts” vai „mūžīgais dzīvības spēks” – ir tikai labsirdīga maska, kas uzvilktā šaušalīgajai dēmoniskajai pasaulei, kuru vada sātans, kurš ir melu tēvs. Tādēļ, ja kāds par savu vieglprātību nevēlas maksāt ar okultu atkarību, psihiskiem traucējumiem un apsēstību, lai no ekstrasensiem un ekstrasensorikas turas pa gabalu.

Ārstēšana no attāluma ar telepātijas palīdzību caur vēstulēm, telefona sarunām vai atsūtītiem priekšmetiem (mati, fotogrāfijas, apģērbs, u.c.). Šādos gadījumos diagnostika notiek izmantojot gaišredzību vai svārstu, bet ārstēšana ir ar okultu un spiritisku spēku izmantošanu.

Ārstēšana ar lieldienu ūdeni – šeit kā ārstnieciskais līdzeklis tiek izmantots tekošs ūdens, kas iesmelts Lieldienās pirms saules lēkta, kuram tiek piedēvēts dziednieciskais spēks. No brīža, kad ūdens tiek iesmelts līdz mājās atnešanai nedrīkst ne ar vienu sarunāties. Mājās to salej māla traukos un glabā visu gadu. Tas nemaitājas. To dzer kā līdzekli, kas palīdz visām vainām. Faktiski tā ir tīra burvestība.

Cilvēki, cenšoties kļūt veseli, ir gatavi darīt visādas, brīžiem visai dīvainas lietas. Tai skaitā arī tie, kuri sevi sauc par Dieva bērniem. Kādam māsa, kurai bija daudz problēmu ģimenes un laulības dzīvē, jo vīrs bija atkāpies no Dieva, cita māsa atnesa „svēto ūdeni” no katoļu baznīcas un ieteica to pa druska pieliet pie vīra ēdiena, apgalvojot, ka pēc tāda ēdiena viņš noteikti kļūs savādāks. Paldies Dievam, ka viņai

tas likās aizdomīgi un tādēļ griezās pie dvēseļu aprūpētāja pēc padoma, pēc tam viņa no šīs idejas atteicās.

Šis stāsts par divām dažādi Dievam ticošām sievietēm ir tipisks piemērs tam, kā mēs mēdzam viens otram „palīdzēt”, kas nereti beidzas ar vēl lielākām problēmām, bet tas jau ir citā līmenī. Lūk, kādēļ, mums, kristiešiem, ir jābūt ļoti uzmanīgiem, izmantojot kādus „dziednieciskus” līdzekļus, ja neesam pilnīgā skaidrībā par to spēka avotu. Citādi varam izrādīties vainīgi, ka esam kādu „apbalvojuši” ar to, kas ne tuvu nav saistīts ar Dieva spēku. Šajā gadījumā runa bija par „svēto ūdeni”. Interesanti ir tas, ka tā pielietošanas metode precīzi atkārtο pieburšanas veidu, ko sievietes mēdz izmantot, lai pieburtu sev mīļoto vīrieti, pievienojot viņa ēdienam vai dzērienam savas menstruālās asinis.

Dvēseļu aprūpes sarunās ticīgie bieži uzdod jautājumu sakarā ar **urīnterapiju** (ārstēšana ar urīnu), interesējoties, vai tajā nav kas okults. Saskaņā ar medicīnu, urīns – ir vielmaiņas produkts, kuru izdala nieres un satur sevī organismam nevajadzīgās un pat indīgās vielas. Tādēļ, ja Dievs ir paredzējis, ka urīnam no organisma ir jāizdalās, lai organismu attīrītu, vai tiešām mēs – cilvēki, esam gudrāki par Dievu, uzskatot ka tā dzeršana ir veselīga un dziedinoša?!. Ja ielūkojamies pravieša Jesajas grāmatā 36:12-16, tad atradīsim, ka „dzert savus mīžalus” cilvēkiem nozīmēja būt nelaimīgiem un nosodītiem. Marka evaņģēlijā Jēzus, dodot cilvēkiem dažādas pamācības un paskaidrojumus, starp citiem ir teicis arī: ...Kas no cilvēka iziet, tas apgāna cilvēku” (Mk. 7:20), un to var saprast kā tiešā, tā pārnēstā – garīgā nozīmē. Tātad, pat ja urīnterapija tieši nav saistīta ar okultismu, vienalga tā nav saskaņā ar Bībeli.

Visām netradicionālajām un alternatīvajām ārstniecības metodēm ir raksturīgs tas, ka cilvēks izmanto tās, lai izvešotos par jebkuru cenu. Viņš vēlas atbrīvoties no slimības, jo tā ir smaga nasta, bet nedomā, vai tas ir saskaņā ar Dieva prātu vai nē. Ja Tas Kungs kaut kādu iemeslu dēļ nedziedina, tad cilvēks, to apzinoties vai nē, vērsas pēc palīdzības ne pie kāda cita kā pie sātana, ar to sakot Dievam: „Ja Tu nevēlies

mani dziedināt, es iešu pie cita!” Tādā veidā Radītājam tiek mests tiešs izaicinājums.

Vispirms Debesu Tēvs rūpējas par dvēseli un par to, kas tai nāk par labu. Cilvēks vispirms domā par miesu, stipri to pārvērtējot. Sātans, izmantojot šo ļaužu pieeju, veselību un miesu cilvēku acīs paceļ tik augstu, ka tās dēļ viņi ir gatavi upurēt savu dvēseli, savā neprātā liedzot tai glābšanu un svētlaimību mūžībā.

Mēs visi zinām, ka „...tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu...” (Rom. 8:28). Taču parasti tas cilvēkus neapmierina. Neviena nevēlas savas slimības pacietīgi panest, bet cenšas par katru cenu tikt no tām vaļā, nedomājot par sekām. Un sātans laipni atļauj sevi izmantot, bet par savu palīdzību, kas dota miesai, pieprasa cenu, kas ir nesamērīgi augsta – mūsu dvēseli.

Cilvēkiem, kuri ir bijuši pakļauti alternatīvās medicīnas ietekmei, kā arī visāda veida apvārdošanai, maģiskiem vārdiem, lāstiem, ekstrasensorām manipulācijām, burvestībām, brīnumdarīšanām, baltajai maģijai utt., kā sekas mēdz būt baiļu un neizskaidrojamu šausmu lēkmes. Viņi redz briesmīgus tēlus, kuri tiem seko. Viņiem rodas nepatīkamas, uzmācīgas idejas, tieksme uz alkoholismu, narkomāniju un dažādiem seksuāliem grēkiem. Viņiem ļoti raksturīga ir Dieva nepieņemšana, nevēlēšanās lasīt Bībeli un lūgt. Viņus nomoka zaimu pilnas domas un viņus vajā lāsti. Viņiem bieži ir depresijas un nervu sabrukumi. Bieži ir domas par pašnāvību. Cilvēki, kuri ir izdziedināti ar buršanas palīdzību, savā raksturā ir ļauni, aizkaitināmi, viegli kļūst nikni, agresīvi, nespēj sadzīvot, naidīgi pret Dievu un ticīgajiem. Bieži viņos attīstās pretestība pret visu dievišķo. Tā nu veselība, kas iegūta izaicinot un pretojoties Dievam, kļūst cilvēkam par briesmīgām dvēseles mokām uz zemes un bojāeju mūžībā. Tādēļ, ja kāds ir nokļuvis šajos tīklos, nekavējoties jāpiesauc Jēzus asinis, jānožēlo grēki, grēksūdzes lūgšanā jāatsakās no visiem okultajiem spēkiem un turpmāk jāseko Tam Kungam.

10. nodaļa

Pēdējo laiku baznīcas garīgais nespēks.

Daudziem no mūsdienu garīgajiem novirzieniem nav nekā kopēja ar skarbo Jaunās Derības laiku realitāti. Šo kustību izpratnē kalpošana Dievam ir: dievbijības atmosfēra, lūgšanas, uzticība kalpošanā, spēja ziedot un ziedoties, aktīva evaņģelizēšana un viss cits iespējamais, tikai ne sevis krustā sišana kopā ar Jēzu Kristu. Kristietība kļūst arvien vārgāka, dekoratīvāka, bankrotējusi, zaudējusi Dieva Garu un spēku no augšienes. Visur valda garīgā Lāodikeja. Sprediķi, kuri aicinātu apzināties savu grēcīgumu, cīnīties ar veco, miesīgo cilvēka dabu, sava lepnā, augstprātīgā „Es” krustā sišanu, dara cilvēkus piesardzīgus un atbaida nevis pievelk. Dieva tautas vidū vērojama arvien lielāka garīgā trūdēšana, jo visatļautība un nesodāmība rada ideālu augsni grēka izplatībai. Apzinoties to vai nē, mēs aizvien dziļāk grimstam ārējā dievbijībā un rituālā kalpošanā, kura cilvēku dvēseles vairāk iemidzina nekā sapurina un atdzīvina.

Rodas iespajds, ka garīgs dziļums ir kļuvis nedomers. Kristīgajās baznīcās arvien vairāk nostiprinās virspusīgums. Vēl pāris desmitgades atpakaļ no katedrām visai bieži varēja dzirdēt brīdinājumu par neielaišanos kompromisā ar grēku, par Dieva tautas garīgo atsalšanu, par nepieciešamību būt nomodā, jo cilvēku pievilšanas no ļauno garu puses vairojas par okultu atkarību un apsēstību pat baznīcas cilvēku vidū, par gaidāmajiem pēdējo laiku notikumiem, par vienotības saglabāšanas svarīgumu, lai varētu atvairīt un izjaukt sātana nodomus. Tagad mēs dzirdam tikai par Dieva mīlestību un žēlastību, to, ka Tas Kungs mūs mīl, lai kādi mēs būtu, ka glābšana mums ir garantēta, jo esam izredzētie, ka nevajag satraukties par saviem grēkiem, pat ja mēs tos nevaram uzvarēt, jo Dievs tik un tā ir Uzvarētājs. Viņš nevēlas, lai mēs ciestu, slimotu, būtu trūcumā. Īsāk sakot – Debesu Tēvs visu to vienkārši nevar pieļaut, jo pārāk stipri mūs mīl.

Protams, runāt par Dieva mīlestību un Viņa vareno žēlastību ir pareizi, jo Tas Kungs patiesi tāds ir. Kļūda vien tajā, ka šādi sprediķi bieži kļūst vienpusīgi un rada cilvēkā nepareizu priekšstatu par Viņu. 2. Mozus grāmatā Dievs pats dod Savu raksturojumu: „Tas Kungs, Tas Kungs, apžēlošanās un žēlastības Dievs, pacietīgs un bagāts žēlsirdībā un uzticībā, Kas tūkstošiem saglabā žēlastību, piedod noziegumus, pārkāpumus un grēkus, bet arī neatstāj nevienu nesodītu, piemeklēdams tēvu grēkus pie viņu bērniem un bērnu bērniem līdz trešajam un ceturtajam augumam” (2.Moz. 34:6-7).

Taču tieši par pēdējo mēs nemīlam runāt, koncentrējot savu uzmanību uz to, kas ir patīkams un glaimo mūsu ausīm. Te arī rodas vēlēšanās padarīt savu kristieša dzīvi vieglu, ērtu un bezrūpīgu. Tajā ir daudz sprediķu par „lēto žēlastību” un apgalvojumi par bezgalīgo mīlestību, piedošānu un apžēlošanu no Dieva puses. Saskaņā ar šādu pieeju atliek tikai ticēt Kristum, pieņemt Viņu par personīgo Glābēju, un glābšanas jautājums, mūžīgās dzīvības un Debesu balvas jautājums kļūs pats par sevi saprotamu. Mūsdienā Labās vēsts sludinātāji sludina par Viņu kā Labdari, Kurš cenšas visiem palīdzēt. Mūsu reliģiozajās aprindās šāds Viņa tēls ir visai populārs.

Ticīgajiem cilvēkiem no katedrām tiek sludināts daudz nomierinoša, iemidzinoša un ieaijājoša, kā rezultātā garīgais miegs ir ieguvis biedējošus apmērus. Šokējošs ir baznīcas vispārējais garīgais brieduma trūkums un snaidulība. Brīvība no grēka, ko dod mums Kristus, ir nomaiņīta pret visatļautību – brīvību grēkot, bet tas nevienu nebiedē. Izzūd tikumība, arvien biežāk var dzirdēt par laulības pārkāpšanas gadījumiem, netiklību, laulības šķiršanu Dieva bērnu vidū, bet tas nevienu vairs nešokē. Mantrausības un materiālisma gars ir paverdzinājis ticīgos, bet arī tam atrodas attaisnojumi un izskaidrojumi. Sprediķu pārpilnībā par Dieva mīlestību, žēlastību un apžēlošanu reti iespējams izdzirdēt atgādinājumu par bijību Dieva priekšā. Bet ja tās nav, tad nav arī gudrības!

Trīsas Tā Kunga priekšā ir kļuvušas par aizmirstu jēdzienu. Tikko grēkus nožēlojuši, neatdzimuši cilvēki kļūst

par baznīcas locekļiem, jo svarīgs ir skaits nevis kvalitāte. Par ticīgo dzīves normu ir kļuvusi personīgā labuma meklēšana, savtība, šķērdētāja gars, vēlēšanās visu iegūt viegli, bez pūlēm, uz sponsoru rēķina, arvien vairāk plaukstoša nepiesātināmība. Arvien dziļāks kļūst paaudžu konflikts: vecajos izsauc neapmierinātību jauno uzvedība, bet jauniešiem ir pretīga tēvu un māšu liekulīgā kristietība.

Evanģelizācijas pasākumos galvenais uzsvars ir uz ārējiem efektiem, uz to cilvēku skaitu, kas atgriežas un nožēlo grēkus un nevis uz to, lai analizētu patieso atgriešanās augļus, kuri ir kā rezultāts novadītajiem pasākumiem. Kristīgajā presē var lasīt tikai par veiksmēm, labo, priecīgo – vienkārši visaptveroša eiforija. Uzdevumi... projekti... prognozes... plāni... It kā nekā negatīva mums vairs nav. Tā rezultātā lasītāji ir vienpusīgi un šauri informēti. Protams, skumji un rūgti ir runāt par tādām lietām, bet kur tu liksies. Tādēļ, ka mēs cenšamies noklusēt slikto, stāvoklis ne tikai nemainās uz labo pusi, bet paliek arvien sliktāks. Vai nebūtu labāk vērsties pie rūgtās patiesības nevis pastāvīgi klausīties saldus melus!

Kad Tas Kungs izveda Israēlu no Ēģiptes, Viņš aizliecda tautai darīt tā, kā darīja ēģiptieši, no kuru vidus viņi izgāja, kā darīja kānaānieši, kuru zemē viņiem bija jāieiet. Saviem bērniem Viņš teica: „Manas taisnās tiesas dariet un sargājiet Manus likumus, ka jūs pēc tiem staigājat. – Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs!” (3.Moz. 18:4). Šodien mēs, kristieši, esam Dieva tauta. Viņš mūs ir izvedis no pasaules, dāvājot pilnīgi citu dzīvi. Bet vai tā tas mums realitātē ir? Cik daudz tagad ir Dieva bērnu, kuru dzīves rāda, ka, kaut gan viņi ir izgājuši no pasaules, tomēr joprojām turpina tajā dzīvot, visai maz atšķiroties no neticīgajiem? Pasaule dzīvo viņu vēlmēs, centienos, viņu aizraušanās un izklaidēs, uzvedības manierē, sarunās un apģērbā.

Nereti no cilvēkiem, kuri nepazīst Dievu, mēs atšķiramies ar to, ka svētdienās apmeklējam dievkalpojumu un kādu dienu nedēļā piedalāmies Vārda pētīšanā, jauniešu vai lūgšanu sapulcē. Bet, izejot no tām, mēs ienirstam ikdienas dzīvē – tādā pašā, kāda tā ir neticīgajiem. Mūsu un

viņu dienas līdz malām ir piepildītas ar niecību, tukšu laika pavadīšanu, kārtējiem uztraukumiem un neauglīgu pūlēšanos. Tāpat kā viņi mēs stundām sēžam pie televizora, piepildot dvēseli ar bīstamu cienastu, nežēlojam ne laiku, ne naudu dažādiem vaļaspriekiem un hobijiem: datoriem, mašīnām, vasarnīcām, pasaulīgām avīzēm, žurnāliem, grāmatām un daudz ko citu, kam ir pieķērusies mūsu sirds un kas pēc savas būtības ir elku pielūgšana. Savus atvaļinājumus mēs pavadām tāpat kā pasaules cilvēki, tāpat dusmojamies, esam sašutuši, apvainojamies, kašķējamies, runājam ļaunu un neieredzam. Vārda lasīšanai, lūgšanai, nošķirtībai un būšanai kopā ar To Kungu, mums paliek arvien mazāk laika un vēlēšanās. No kurienes gan šeit var rasties spēks?

Mēs sajūtam sevī garīgu pagrimumu un smagi nopūšamies, apzinoties, ka savā ticībā esam atsaluši, taču tālāk par šo fakta konstatāciju neejam, uzskatot, ka reiz viss nokārtosies un atrisināsies pats no sevi. Miegainība un slinkums ir dvēseles iekalis važās, padarot mūs par pusdzīviem kristiešiem. Mēs mierinām sevi ar to patiesību, ka no žēlastības esam pestīti ticībā uz Jēzu Kristu, aizmirstot, ka „...ticība bez darbiem ir mirusi” (Jēk. 2:26). Tai ir „jādarbojas pilnīgi” mūs izmainot un veidojot mūsos „jaunu radību Kristū”. Taču mēs esam pārāk kūtri, lai no savas puses pieliktu kādas pūles, jo esam pārliecināti, ka mūsu vietā to izdarīs Dievs.

Medicīnā ir tādi jēdzieni kā distrofija un muskuļu atrofija, kurām ir vairāki iemesli. Viens no tiem ir bezdarbība, nepietiekama slodze vai pilnīgs kustību trūkums vienā vai kādā citā ķermeņa daļā, kas noved pie vārguma un atsevišķu ķermeņa daļu, vai visa ķermeņa nekustīguma.

Kaut kas līdzīgs var notikt arī garīgajā dzīvē. Vienaldzība, apātija, bezdarbība un viltus miers noved pie garīga atslābuma un pamiŗšanas gan katru atsevišķu ticīgo, gan kristietību kopumā. Un šeit nav vainīgs Evaņģēlijs, kas sludina glābšanu caur labiem darbiem vai pilnīgu raksturu. Runa ir par tās ticības uz Jēzu Kristu īstenošanu dzīvē, kura ir dzīva un parādās mīlestībā, nevis vārdos, bet darbos. Tādēļ, ka mūsu ticību redz tikai vārdos, ne darbos, daudzi pasaules cilvēki novēršas no mūsu Labās Vēsts sludināšanas.

Mūsu uzvedība un rīcība mēdz būt tik tālu no svētuma, ka tajos, kuri vispār nepazīst Dievu, tā izsauc izbrīnu un nespātni. Tādēļ nav jābrīnās, ka, skatoties uz mums, daži no viņiem ar izsmieklīgu saka: „Ja jūs esat Dieva bērni, tad mēs arī. Ja jūs būsiet glābti, tad, kopā ar jums, arī mēs, tādēļ, ka mūsu dzīve ne ar ko neatšķiras no jūsējās”.

Jēzus, vērsoties pie Saviem skolniekiem, teica: „Jūs esat zemes sāls... Jūs esat pasaules gaišums...” (Mt. 5:13-14). Toreiz tas tiešām tā bija. Jēzus sekotāji, lai kur viņi būtu, ar savām dzīvēm nesa Dzīvā Evaņģēlija gaismu. Pirmapustuļu baznīcas laikā Jēzus ticīgajiem bija visa viņu dzīve, pats galvenais un vienīgais, ko viņi augstu vērtēja. Viņa dēļ viņi bija gatavi iet nāvē. Bet mēs Viņam kalpojam tradīcijas pēc, un tuvību ar Viņu meklējam tikai tad, kad mums ir grūti. Tad Viņš mums ir īpaši nepieciešams. Tāda pieceja ir nekas cits kā patērētāja kristietība, kura nekādā veidā nav salīdzināma ar to liesmojošo mīlestību, kas caur pirmajiem kristus sekotājiem izpaudās ticības darbos un svētā dzīvē.

Atvieglots, novienkāršots, virspusēgs Evaņģēlijs, kurš neprasa nekādu piepūli, bet garantē glābšanu, protams, ir ne tikai viegli uzņemams, bet arī plaši un ātri izplatās. Tas labi patīk mūsu miesīgajai, cilvēciskajai dabai, jo it visā tai piekāpjas. Tajā nav ciešanas un bēdas, nav bezkompromisa cīņas ar grēku, nav nomiršana savam „Es”, līdz ar Kristu sevi sitot krustā. Nevajag ne sevi aizliegt, ne pazemoties, ne sevi disciplinēt, nav sirdsapziņas pārmetumu, vainas apziņas un bailes soda priekšā. Tajā viss ir vienkāršs un viegli saprotams. Viss ir tik žilbinoši un priecīgi gan te – uz zemes, gan, protams, tur – gaidāmajā mūžībā.

Tādā kristietībā tu saņem visu, ko vēlies, un pieliktās pūles ir minimālas. Bet, kur ir tiekšanās pēc vieglas, virspusējas ticības, tur noteikti būs vēlēšanās skaisti dzīvot. Jo pasaule ir tik jauka un kārdinoša. Dažus kristiešus tas tik ļoti pievelk, ka esot nodalīti no tā, viņi jūtas apzagti. Tādēļ jau viņu dzīve rit pēc principa: „gan mūsējiem, gan jūsējiem”. Tā, lai uz zemes viss būtu un debesīs arī neko nepazaudētu. Savā tieksmē pēc pasaules viņi nedomā par to, ka tā sastāv tikai no fasādes. Pasaules piedāvātās izklaides un baudas ir

virspusējas un pārejošas. Tās nedod patiesu prieku un apmierinātības sajūtu. Baudot tās aicinošos augļus, cilvēks sevi nolemj rūgtām sekām.

Brīžiem liekas, ka daudziem kristiešiem vispār neeksistē Tā Kunga vārdi Bībelē: „Ja kāds grib Man sekot, tad tāds lai aizliedz sevi, ikdienas ņem uz sevi savu krustu un staigā Man pakaļ. Jo, kas savu dzīvību gribēs izglābt, tam tā zudīs, bet, kas savu dzīvību Manis dēļ zaudēs, tas to izglābs (Lk. 9:23-24). Mierinājuma un viegli aizsniedzamas izredzētības un glābšanas ieaijāta, Dieva tauta guļ letargiskā miegā vai garīgā komā, kas līdzinās stāvoklim, kad ir ieņemta pārāk liela narkotiku deva vai spēcīgi nomierinoši līdzekļi, vai miega zāles. Tā guļ bīstamā, neveselīgā miegā un vispār nevēlas no tā atmosties.

Tādā stāvoklī esot, protams, nav sevišķi patīkami no kāda nemiera gara un Dieva atbalstītāja, kuram nav, kur likt savus spēkus, saņemt dunku sānos. Mums patiktu, ka mūsu garīgajā snaudā mūs neviens netraucētu. Mums pieņemamākas ir saldās runas par mīlestību, žēlastību un garīgo mieru. Tādēļ, viss, kas atmodina mūsu sirdsapziņu un liek apšaubīt glābšanas neapšaubāmību, mūsos izsauc vētraini negatīvu reakciju, jo izjauc mākslīgi radīto dvēseles mājīgumu un patīkamo, atslābinošo garīgo slinkumu. Tā mēs aizmirstam, ka neesam sūtīti šajā pasaulē, lai tīkksminātos par atdusu, bet tādēļ, lai ar savām dzīvēm rādītu Kristu un darīt visu, lai uz zemes celtu Viņa Baznīcu. Taču šis aicinājums mums vairs nav galvenā rūpe. Mums gribas izmantot laiku, lai dzīvotu savam priekam.

Tikai tā nav ne tā dzīve, ne tas Kristus, ne tas Evaņģēlijs, kuru kādreiz sludināja patiesie Tā Kunga mācekļi. Pēteris un Stefans nebaidījās Dieva tautai teikt rūgto patiesību: „To Dievs pēc Sava lēmuma un paredzes nodevis, un jūs Viņu ar noziedznieku rokām esat piekaluši pie krusta un nonāvējuši... Tad lai viss Israēla nams zina un nešaubās, ka Dievs Viņu ir darījis par Kungu un Kristu, šo pašu Jēzu, ko jūs esat situši krustā... Jūs, stūrgalvj, ar nešķīstām sirdīm un nedzirdīgām ausīm, jūs vienmēr pretojaties Svētajam Garam, kā jūsu tēvi, tā arī jūs. Kuru no praviešiem jūsu tēvi

nav vajājuši? Viņi nonāvējuši tos, kas iepriekš sludinājuši Taisnā nākšanu, Kura nodevēji un slepkavas jūs tagad esat kļuvuši, jūs, kas bauslību no eņģeļu rokām esat dabūjuši un neesat sargājuši” (Ap.d. 2:23, 36; 7:51-53).

Lasot tādas iepriekšējo Evaņģēlija sludinātāju uzrunas, var pabrīnīties par viņu bezbailību. Izskatās, ka viņi nesa-traucās par to, ko tādas runas var maksāt. Lai Dieva tautai pasniegtu Dieva patiesību, lai cik šokējoša tā būtu, viņi bija gatavi atdot savas dzīves un dzīvības. Tagad bailes pazaudēt iesildītu vietīņu, savu autoritāti, algu un augstākstāvošās vadības labvēlību, savažo sludinātāju mutes, un liek viņiem pielāgoties vispārējam viedoklim.

Toreiz, kad ļaudis dzirdēja atmaskojošos vārdus „tie sāpīgi ķēra viņu sirdis, un tie sacīja uz Pēteri un citiem apustuļiem: „Brāļi, ko lai mēs darām?” (Ap.d. 2:37). Tādas sludināšanas rezultāts bija masveida atgriešanās un grēku nožēla. Tagad cilvēki mierīgi un kārtīgi, visbiežāk tradīcijas pēc, nāk uz baznīcu, klausās svētrunas, kuras pārliedzina viņus par glābšanu, un aiziet, ar tām pašām neizmainītajām, savos grēkos iesīkstējušajām sirdīm, un turpina dzīvot, kā dzīvojuši. Pētera aicinājumam: „Atgriezieties no grēkiem,... lai jūs dabūtu grēku piedošanu!” – bija tik satriecoša iedarbība uz klausītājiem, ka tūkstoši atgriezās pie Kristus, kristījās, pastāvēja apustuļu mācībā un sadraudzībā, maizes laušanā un lūgšanās, „...slavēdami Dievu, un viņi bija ieredzēti visā tautā” (Ap.d. 2:38; 40; 41; 47). Mūsdienās par sa-nriegumu tiek uzskatīts, ja gada laikā dažas dvēseles atgriežas pie Tā Kunga.

Apustuļu Darbos, lasot par Tā Kunga mācekļu vīrišķību, neviļus nāk prātā vēl kāds bezbailīgs patiesības sludinātājs – Jānis Kristītājs. Viņš, kurš bija Dieva sūtīts, lai sludinātu cilvēkiem par viņu Glābēja atnākšanu uz šīs zemes, nepazina baili un savās runās neizmeklēja skaistus vārdus, sacīdams: „Atgriezieties no grēkiem, jo Debesu valstība ir tuvu klāt pienākusi... Jūs odžu dzimums, kas jums norādījis, kā izbēgsit nākamai dūsmībai? Tad nu nesiet patiesus atgriešanās augļus un nesāciet pie sevis sacīt: Mums ir Ābrahāms par tēvu! Jo es jums saku: Dievs spēj

no šiem akmeņiem radīt Ābrahāmam bērnus! Jau cirvis pielikts kokiem pie saknes: katru koku, kas nenesīs labus augļus, nocirtīs un iemetīs ugunī” (Mat. 3:2; Lk. 3:7-9).

Kas Jānim Kristītājam deva tik daudz spēka un vīrišķības runāt to, kas bija cilvēkiem nepieciešams, neskatoties uz viņu stāvokli un personu? No kurienes šī bezbailība un autoritāte?! Kādēļ viņam bija tiesības vērsties pie klausītājiem ar tiem vārdiem, kurus neviens cits neuzdrošinājās pateikt? Kas lika cilvēkiem pamest savus ierastos dievkalpojumus un doties garā ceļā karstajā tuksnesī, lai dzirdētu viņa sludināšanu?

Nav nekādu šaubu, ka tie nebija ne Kristus priekšgājēja īpatnējais dzīves veids, ne dedzīgās runas, kas savīlvoja visu Palestīnu un pulcināja pie Jardānas ļaužu pulkus. Tā bija viņa dvēseles tīrība un svētais, nevainojamais raksturs. Šīs augstās garīgās vērtības neviens neredzēja ne farizejos, ne rakstu mācītājos, pat ne priesteros – tā laika augstākajos garīgajos kalpotājos. Pilnīga veltīšanās Dievam un nekas cits, ļāva Jānim Kristītājam droši atmaskot pasauli tās grēkos, netikumos un nolaidībā. Tieši šis bija tas, kas vilka Palestīnas iedzīvotājus pie jaunparādījušamies pravieša. Par viņa sprediķiem ieinteresējās ne tikai rakstu mācītāji, tautas vecājie un varas vīri, bet arī pats ķēniņš Hērods.

Trīsdesmit gadus jauns cilvēks, kura dzīve ir taisna un tīra, kurš sludināšanai izvēlējies tuksnesīgos Jardānas krastus, nevis Jeruzālemi – visus vedina uz domām: „Kas viņš ir? Vai ne Kristus?” Viņa neuzpērkamais taisnīgums, neparastā drosme un uzdrīkstēšanās varenī ietekmēja tūkstošiem cilvēku, kuri nāca pie viņa. Viņi sūdzēja grēkus, kristījās Jardānā un sāka jaunu dzīvi, gaidot Mesijas atnākšanu.

Par kādu lielisku un atkārtotības vērtu piemēru var kļūt šis īstena Dieva kalpa tēls kristiešiem, sevišķi sludinātājiem, evaņģēlistiem, misionāriem, mācītājiem un citiem Labās Vēsts sludinātājiem! Ja Jānim Kristītājam būtu bijušas garīgas nepilnības, grēki un netikumi, ja būtu manīta amorāla uzvedība no viņa puses, cenšanās iedzīvoties un sava labuma meklēšana, nevienam pat prātā neienāktu doties šai garajā un grūtajā ceļā, lai pajautātu, vai viņš ir Kristus! Šis cilvēks

neatkāpās ne soli no sava aicinājuma, būdams tam uzticīgs visu savu mūžu, līdz pat savai mocekļa nāvei. Viņš droši atmaskoja jūdu tautu tās grēkos, atklāja priesteru, vecajo, farizeju un rakstu mācītāju nepilnības. Pat ķēniņa Hēroda priekšā viņš neizlikās, bet teica tieši: „Tev neklājas, ka tev ir tava brāļa sieva” (Mk.6:18).

Šodien Dieva kalpi netiek vajāti. Pagājuši tie laiki, kad par Evaņģēlija sludināšanu viņus meta cietumā vai izsūtīja. Sirdsapziņas brīvība visur ir iekarojusi sev vietu, ar izņēmumiem dažās valstīs. Taču ticības brīvība vēl nenozīmē pašas kristietības brīvību! Mūsdienās sludinātāji neatmasko tautu tās grēkos. Tas nenotiek vai nu aiz bailēm zaudēt popularitāti, vai tādēļ, ka, nedzīvojot pēc Rakstiem, viņiem vienkārši nav morālas tiesības to darīt. Ja tu nedzīvo tā, kā māci dzīvot citus, tad tu vienkārši bezkaunīgi melo.

Saskaņā ar Dieva Vārdu kristieši ir īpaša tauta, svēta, izredzēta un nošķirta no pasaules. Apustulis Pēteris par to ir teicis tā: „Bet jūs esat izredzēta cilts, ķēnišķīgi priesteri, svēta tauta, Dieva īpašums, lai jūs paustu Tā varenos darbus, kas jūs ir aicinājis no tumsas Savā brīnišķīgajā gaismā” (1.Pēt. 2:9). Patiesi, brīnišķīgi vārdi, vai ne? Un šim lieliskajam raksturojumam vajadzētu attiekties arī uz mums. Ja gribam būt godīgi, tad ir jāatzīst, ka daudzu mūsdienu „izredzēto” dzīvēs šīs īpašības ir tik maz pamanāmas, ka viņi paši sen ir zaudējuši vēlēšanos „paust Tā varenos darbus”. Kā gan sev var piešķirt titulus „svēts”, „izredzēts”, ja ikdienas dzīve, kas maz atšķiras no pasaules, to neapstiprina? Bet, pamatā tieši no tādiem kristiešiem taču sastāv mūsu baznīcas, kuras ir kļuvušas pasaulei nepievilcīgas. Vai gan tas ir brīnums, ka to rindas nevis papildinās, bet arvien vairāk tukšojas!

Šāda katra atsevišķa kristieša **ticības lejupslīde** izraisa kristietības sabrukumu vispār, un tas ir pirmais un galvenais iemesls pēdējo laiku baznīcas garīgajā nespēkā.

Bet arī tas vēl nav viss. Vēršoties pie saviem sekotājiem Jēzus reiz teica: „No tam visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā” (Jņ. 13:35). Bet vēlāk, pirms krustā sišanas Viņš lūdza Debesu Tēvu:

„....Svētais Tēvs, uzturi tos Savā Vārdā, ko Tu Man esi devis, lai viņi ir viens, itin kā Mēs... Lai visi ir viens, itin kā Tu, Tēvs, Manī, un Es Tevī, lai arī viņi ir Mūsos, lai pasaule ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis” (Jņ. 17:11, 21).

Tomēr, neskatoties uz to, kristiešiem visos laikos, tieši mīlestības un vienotības trūkums bija pati lielākā un neatrisinātākā problēma. Saucoties viena un tā paša Glābēja vārdā, viņi nespēja izpildīt Viņa pavēli un vēlēšanos, tā liekot sevi kaunā bezdievju priekšā. Tādēļ kādam melnādainajam pagānam bija taisnība, kad viņš misionāram, kurš vēlējās pievērst viņu ticībai, teica; „Mēs mīlam Kristu, bet nemīlam kristiešus. Lai viņi mums parāda, ka Jēzus viņus ir iemācījis mīlēt vienam otru, tad mēs noticēsim, ka jūsu Dzīvais Dievs ir labāks par mūsu cietsirdīgajiem elkiem”.

Ar savu tieši mērķī trāpīto izteikumu šis afrikānis atklāja pašu sāpīgāko un strutojošo mūsdienu kristietības brūci – **mīlestības un vienotības trūkumu** ticīgo starpā, un tas ir otrs, svarīgākais iemesls baznīcas garīgajai bezspēcībai. Patiesi, ir tik daudz dažādu kristīgu novirzienu un konfesiju, kas apgalvo, ka viņi seko Tam Kungam, un viņiem ir patiesība, bet savā starpā īsteno sīvus doktrinālos karus, aizmirstot, ka Patiesība vieno nevis šķir. Kāds gudrs Dieva vīrs, misijas „Bībeles radio klase” prezidents Martins de Gans šajā sakarā ir teicis tā: „Mūsu baznīcas savstarpējās nesaskaņas līdzinās asiņainiem kariem starp ciltīm un klaniem. Tur asinsatriebība bija dzīves likums. Neatriebties nozīmēja būt glāvēlim. Tādēļ vienas nāves dēļ nereti ar savām dzīvībām maksāja desmitiem citu cilvēku. Mūsu starpkonfesionālās baznīcas un ģimenes „vietējās nozīmes cīņas” izbeigsies tikai tad, kad kristieši sev atradīs kaut ko pievilcīgāku par apmainīšanos ar sitieniem. Kad sapratīsim, ka, mūžīgā kara stāvoklī, mēs paši sev atņemam prieku un daudzas citas svētības, esot kristīgā sadraudzībā, tad atriebība un cīņa par tā saukto „patiesību”, zaudēs mums savu pievilcību. Ja aizdomājamies, tad izrādīsies, ka mūsu vēlēšanās atbildēt uz sitienu ar sitienu, apvainojumam ar apvainojumu neko labu mums nedod. Par sevi atriebjoties, mēs varbūt uz brīdi saņemsim kādu

gandarījumu, bet nekad neiegūsīm savās sirdīs mieru. Mūsu ļaunie vārdi, nevērīgās piezīmes, kas adresētas kādam, ir izdevīgi tikai sātanam. Bet viņam ir tikai viens mērķis – mūs iznīcināt. Kādēļ gan būtu jāmaksā tik augsta cena par mūsu iegribām? Vai nebūtu pareizāk piedot saviem pāridarītājiem, uzklausi „citādi domājošos” un pasniegt viņiem sadraudzībā roku. Tas ir daudz labāk par atriebību un doktrinālo cīņu!”

Ko te vēl var piebilst? Kad ticīgie karo ar saviem brāļiem un māsām Tai Kungā, diezin vai viņiem ir miers ar Debesu Tēvu. Ne velti Dieva Vārds mūs brīdina, sakot: „Bet, ja jūs savā starpā kožaties un ēdaties, tad pielūkojiet, ka jūs cits citu neaprijat!” (Gal. 5:15). Kaut visi to labi zinām, taču nopietni to neuztveram. Baznīcas naidojas un dalās savu dogmātisko jautājumu dēļ, dažādu Rakstu vietu skaidrojumu dēļ par to, kādā veidā un stilā tiek novadīts dievkalpojums. Vieni ir par tradicionālām kalpošanas formām, citi pieprasa pāriešanu uz mūsdienīgām. Un ticība Kristum mūs nespēj apvienot vienā veselā – Tam Pašam Glābējam, Kurš nomira par mums visiem, Kurš pie krusta izlēja Savas dārgās Asinis. Esot viena Tēva bērni, jautājumos, kuriem nav nekāda sakara ar mūsu glābšanu, mēs garīgi sitamies līdz nāvei!

Kristus sekotāji vienmēr bija pakļauti šīm briesmām. Ne velti reiz Kristus brīdināja Pēteri: „Sīmani, Sīmani, redzi, sātanam ļoti iegribējies jūs sijāt kā kviešus. Bet Es esmu lūdzis par tevi, lai tava ticība nemitētos. Un, kad tu atgriezīsies, tad stiprini savus brāļus” (Lk. 22:31-32). Ir pagājuši gadsimti, bet tā tas ir palicis līdz šai dienai. Arī tagad cilvēku dvēseļu ienaidnieks pieliek visas pūles, lai saplosītu, sadalītu un izkaisītu Dieva bērnus. Tā nu apustuļa Pētera vārdi paliek aktuāli arī šodien: „Esiet skaidrā prātā, esiet modrīgi! Jūsu pretinieks – velns staigā apkārt kā lauva rūkdams un meklē, ko tas varētu aprīt” (1.Pēt. 5:8).

Cik nožēlojami izskatās mūsu kristietība, ja mēs pazeļmojam un runājam ļaunu viens par otru, „piespriežam” saviem tuvākajiem bojāeju, kritizējam un nosodām, nesam sirdīs aizvainojumus un ļaunu rūgtumu, tajā pašā laikā uzskatot sevi par glābtiem un staigājošiem patiesībā, balstot

savu pārliecību tikai tajā, ka reiz esam nožēlojuši savus grēkus un pieņēmuši To Kungu par savu Glābēju! Ticot, bet turpinot dzīvot kā iepriekš – bezdievja dzīvi, kas maz atšķiras no tās, ko dzīvojām kādreiz, mēs kļūstam par Dieva bērniem tikai vārda pēc. Kāds labums no tā, ka esam atgriezušies un pat devuši solījumu Dievam, ja turpinām domāt, darboties, reaģēt un rīkoties tieši tāpat, kā darījām to kādreiz?! „...nedzīva ir ticība bez darbiem” – saka Dieva Vārds (Jēk. 2:26). Ja mēs to neīstenojam dzīvē, tad visai drīz tā kļūst tikai par ārēju formu. Pārliecība par pestīšanu, kas balstīta tikai priekšstatā, mūžībā var beigties ar visai rūgtu un nepatīkamu vilšanos. Iespējams, ka tikai tur noskaidrosies, kurš ir bijis patiesa Kristus avs, un kurš ir āzis, kurš maskējas par avi.

Mateja evaņģēlijā ir rakstu vieta, kas liek aizdomāties, varbūt pat pārskatīt savu pārliecību par glābšanu. Tur ir teikts tā: „Un visas tautas tiks sapulcētas Viņa priekšā; un Viņš tās šķirs, kā gans šķir avis no āžiem, un liks avis pa Savu labo, bet āžus pa kreiso roku. Tad Ķēniņš sacīs tiem, kas pa labo roku: Nāciet šurp, jūs Mana Tēva svētie, iemantojiet Valstību, kas jums ir sataisīta no pasaules iesākuma. Jo Es biju izsalcis, un jūs esat Mani paēdinājuši; Es biju izslāpis, un jūs esat Mani dzirdinājuši; Es biju svešinieks, un jūs esat Mani uzņēmuši. Es biju plīks, un jūs esat Mani apģērbuši; Es biju slims, un jūs esat Mani apmeklējuši; Es biju cietumā, un jūs esat nākuši pie Manis. Tad taisnie atbildēs Viņam un sacīs: Kungs, kad mēs esam Tevi redzējuši izsalkušu un Tevi paēdinājuši? Vai izslāpušu un Tevi dzirdinājuši? Kad mēs esam Tevi redzējuši kā svešinieku un Tevi uzņēmuši? Vai pliku un Tevi apģērbuši? Kad mēs esam Tevi redzējuši slimu vai cietumā un nākuši pie Tevis? Tad Ķēniņš tiem atbildēs un sacīs: patiesi Es jums saku: ko jūs darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši. Tad Viņš sacīs arī tiem, kas pa kreiso roku: eita nost no Manis, jūs nolādētie, mūžīgā ugunī, kas sataisīta velnam un viņa eņģeļiem. Jo Es biju izsalcis, un jūs neesat Mani paēdinājuši; Es biju izslāpis, un jūs neesat Mani dzirdinājuši. Es biju svešinieks, un jūs neesat Mani uzņēmuši;

Es biju pliks, un jūs neesat Mani apgērbuši; Es biju slimis un cietumā un jūs neesat Mani apmeklējuši. Tad tie arīdzan Viņam atbildēs un sacīs: Kungs, kad mēs esam Tevi redzējuši izsalkušu, vai izslāpušu, vai kā svešinieku, vai pliku, vai slimu, vai cietumā un neesam Tev kalpojuši? Tad Viņš tiem atbildēs un sacīs: patiesi Es jums saku: ko jūs neesat darījuši vienam no šiem vismazākajiem, to jūs arīdzan Man neesat darījuši. Un tie ieies mūžīgā sodībā, bet taisnie mūžīgā dzīvībā” (Mt. 25:32- 46).

Kā var lasīt šajos vārdos, tad Tas Kungs par mums spriež citādāk nekā mēs. Viņa glābšanas kritērijs ir pavisam cits, ne tas, kas mums liekas galvenais. Mūžībā par „svētīgiem” tiks nosaukti tie, kuri uz zemes sevi par tādām neuzskatīja, bet tie, kuri bija pilnīgi pārliecināti par savu glābšanu, tiks nosaukti par „nolādētiem” un nonāks mūžīgā pazūšanā. Ne par velti Dieva Vārds mūs brīdina: „Ne ikkatrs, kas uz Mani saka: Kungs! Kungs! – ieies Debesu valstībā, bet tas, kas dara Mana Debesu Tēva prātu. Daudzi uz Mani sacīs tanī dienā: Kungs! Kungs! Vai mēs Tavā Vārdā neesam nākošās lietas sludinājuši, vai mēs Tavā Vārdā neesam velnus izdzinuši, vai mēs Tavā Vārdā neesam daudz brīnumu darījuši? Un tad Es tiem apliecināšu: Es jūs nekad neesmu pazinis; eita nost no Manis, jūs ļauna darītāji” (Mt. 7:21-23).

Tāpat zināt To Kungu, piesaukt Viņa vārdu un darboties Viņa vārdā – nenozīmē būt Dieva bērnam. Par „ļauna darītājiem” var kļūt arī saucoties par Dieva bērnu. Jūsu kristietības patiesumu nosaka tikai viens kritērijs – Dieva gribas pildīšana, un par to Svētie Raksti runā ļoti skaidri: „Jo tāda ir Dieva griba – lai jūsu dzīve būtu svēta...” – tālāk seko apraksts, kas ar to tiek domāts, tai skaitā arī: „...Nevienam nebūs savam brālim pāri darīt vai to izmantot kādā lietā, jo Tas Kungs ir atbējis visās šinīs lietās...” (1.Tes. 4:3-11). Svētoties – tas nozīmē, līdz ar Kristu tapt piesīstam krustā, un to nevar izdarīt bez sava „Es” nonāvēšanas, bet tieši to izdarīt mums ir visgrūtāk.

Brīžiem var brīnīties, kā Dievs ar savu praviešu mutēm raksturojis tos, kas sevi uzskatīja, un, spriežot cilvēcīgi, bija

Dieva tauta. Pielīdzinot Israēlu izvirtušajiem Sodomas un Gomoras iedzīvotājiem, Tas Kungs vērsas pie viņiem šādi: „Kam Man vajadzīgi jūsu daudzie kaujamie upuri? – saka Tas Kungs. „Man ir apnikuši jūsu aunu un baroto teļu dedzināmie upuri, Man netīk jēru un āžu asinis. Kad jūs nākat rādīties Manā priekšā, kas tad no jums prasa, lai jūs samīdāt Manus pagalmus? Nenesiet Man vairs veltīgo un liekulīgo ēdamo upuri, to kvēpināmā smarža ir negantība un iedveš Man riebumu. Es neieredzu un nevaru ciest jūsu jaunajos mēnešos un sabatos noturamās svētku sapulces, jo tās ir gan krāšņas un svinīgas, bet tai pašā laikā bezdievības pilnas! Es ienīstu jūsu jaunus mēnešus un jūsu gadskārtējos svētkus, tie Man ir par nastu, tie Man kļuvuši neciešami! Kad jūs paceļat savas rokas, Es apslēpju Savas acis no jums, un, lai cik daudz jūs arī lūgtu, Es jūs tomēr neuzklausu, jo jūsu rokas ir aptraipītas asinīm. Mazgājieties, šķīstaities, pārtrauciet savus ļaunos darbus Manu acu priekšā! Mitieties ļaunu darīt! Mācieties labu darīt, meklējiet taisnību, palīdziet apspiestajiem, stājieties pretī varmācībai, piešķiriet pienācīgo tiesu bāriņiem, aizstāviet atraitni! Tad nāciet, turēsim tiesu, saka Tas Kungs. Kaut jūsu grēki arī būtu sarkani kā asinis, tomēr tie paliks balti kā sniegs; kaut tie arī būtu kā purpurs, tomēr tie kļūs kā vilna. Ja jūs būsiat Man padevēīgi un paklausīgi, tad jūs baudīsīt zemes svētību. Bet, ja jūs pretosities un nepaklausīsīt, būsit cietgalvīgi, tad zobens jūs aprīs, jo Tā Kunga mute to runājusi!” (Jes. 1:11-20).

Pielūdzot savu Dievu, senos laikos Dieva bērni upurim pienesa dzīvniekus; – šodien mūsu upuri ir lūgšanas. Bet tikai kādas tās mums ir?.. vai arī mēs kā kādreiz Israēls **veltīgi** nesamīdām Tā Kunga pagalmus?.. Svētais Dievs nevēlējās dzirdēt Israēla bērnu lūgšanas, jo viņu rokas bija „aptraipītas ar asinīm”. Šausmīgs secinājums, vai ne tā? Bet, vai arī mūsu rokas nav aptraipītas ar asinīm, ja ņem vērā Rakstos teikto, ka „Katrs, kas savu brāli ienīst, ir slepkava...”? (1.Jņ. 3:15). Israēls, par godu Dievam, rīkoja jauna mēness svētkus un ievēroja visus reliģiskos svētkus, bet Tas Kungs, zinot viņu netīrās, viltīgās un liekulīgās sirdis,

nevarēja to ciest, nosaucot, par „netaisnību, bezdievību un slinkumu”. Kā jūs domājat, varbūt arī pie mums tas izskatās līdzīgi?..

Arī no Jeremijas lūpām nāk ne mazāk šokējošs Dieva tautas raksturojums. Viņš ar skumjām un sāpēm teica: „Kaut man būtu ceļinieka mitekļis dziļi tuksnesī, tad es atstātu savu tautu un aizietu no tās! Jo tās locekļi visi ir laulības pārkāpēji, krāpnieku pūlis. „Viņi sasprindzina savu mēli kā stopu, ar meliem, ne ar patiesību viņi kļuvuši vareni un valda kā kungi pār zemi, jo tie dodas no ļaunuma uz ļaunumu, bet Mani tie nepazīst!” – saka Tas Kungs. „Sargaities ikviens no sava drauga un nepaļaujaties uz brāļiem! Jo katrs brālis krāpj un māna, un katrs draugs aprunā un apmelo. Tie apkrāpj cits citu un nerunā patiesību; viņu mēle pieradusi pie meliem, un viņi nopūlas rīkoties netaisni, viņi pat nevar citādi. Varmācība kraujas uz varmācību, roku rokā iet viltība un liekulība. Tie negrib Mani pazīt!” – tā saka Tas Kungs. Tādēļ Tas Kungs Cebaots arī saka: „Redzi, Es tos kausēšu un dzidrināšu! Jo ko Es citu lai daru ar savas tautas meitu? Viņu mēle ir nāvīga bulta, viņu mutes vārdi ir viltus. Ar savu tuvāku tie runā miermīlīgi, bet savā sirdī tam izliek valgušus. Vai tad Es to lai nesodītu, saka Tas Kungs, jeb vai Es lai neatriebtos tādai tautai kā šī?” (Jer. 9:1-8).

Vai nav tiesa, ka šāds Dieva tautas raksturojums patiesi šokē? Bet, vai tos pašus vārdus nevar attiecināt arī uz mums – mūsdienu kristiešiem? Vai tiešām mums atrastos vīrišķība pateikt, ka tādas lietas pie mums nav?! Diemžēl, ir. Pie tam ne tikai ir, bet plaukst un zeļ visapkārt. Un Dieva bērni tagad pārkāpj laulību ja ne darbos, tad domās, aizmirstot, ka: „...ikviens, kas uzskata sievu, to iekārodams, tas ar viņu laulību jau ir pārkāpis savā sirdī” (Mat. 5:28). Kas attiecas uz mūsu mēli, pilnu indes, viltus, ļaunuma un melu, par to nav pat vērts runāt, jo faktiski katrā baznīcā un draudzē šis ļaunums ir gandrīz vai galvenā problēma.

Visskumjākais visā ir tas, ka mēs tik ļoti esam pieraduši pie savas remdenības, ka to vienkārši nepamanām. Kā Israēla tauta bija pārliecināta, ka dara visu, kā pienākas, tāpat mūsdienu kristiešiem liekas, ka viss ir kārtībā, katrā

gadījumā izskatās diezgan labi. Lai gan ārēji varbūt tā arī ir. Pēc savas kārtības noris dievkalpojumi. Lieliski dzied kori. Noliktajā kārtībā noris lūgšanu stundas, brāļu tikšanās reizes, jauniešu, sieviešu, bērnu sapulces, sadziedāšanās, evaņģelizācijas, semināri, konferences, kongresi utt. Liekas, par ko gan te žēloties, ja vien nebūtu viens bet: kristiešu dzīves un sirdis, neskatoties uz visām šīm aktivitātēm, praktiski nemainās.

Apustuļa Jēkaba vēstulē ir vārdi, kas mums skan kā brīdinājums: „Bet esiet vārda darītāji un ne tikai klausītāji, paši sevi maldinādami” (Jēk. 1:22). Tajā informācijas pārbagātībā, kas kristiešiem šodien ir pieejama, patiešām eksistē reāla iespēja piedzīvot šādu maldīšanos. Lielisks Svēto Rakstu zinātnis un daudzu grāmatu, kas skaidro Bībeles tekstus, autors, amerikāņu teoloģijas zinātnis doktors Viljams Makdonalds par to saka tā: „Domā, ka apmeklējot sapulces, konferences un seminārus, mēs darām Dieva darbu, ir ietverti lieliski maskēti meli. Mēs noklausāmies svētrunas un sarunājamies par to, kas mums jādara, un mūsu sirdī iezogas maldi, ka nu tagad mēs darām Viņa prātu. Patiesībā mēs cītīgi cenšamies palielināt savu atbildību un nodarbojamies ar pašapmānu. Mēs esam pārliecinājuši sevi, ka esam garīgi, kaut patiesībā esam miesīgi, ka mēs augam, kaut patiesībā stāvam uz vietas, ka esam gudri, kaut patiesībā līdz smieklīgumam neprātīgi un dumji. Jēzus ir teicis, ka gudrs ir tas, kurš dzird Viņa vārdus un izpilda tos. Arī muļķis dzird Viņa vārdus, bet tas viņu nemudina uz rīcību. Ir daudz par maz vienkārši noklausīties sprediķi un ceļā uz mājām pateikt: „Cik labi sludinātājs to visu izskaidroja”. Daudz svarīgāk ir, atnākot mājās, pieņemt lēmumu dzīvot tajā patiesībā, par kuru sprediķī bija runa. Kāds ir teicis, ka labs sprediķis dod barību ne tikai prātam, sasildot sirdi un atmodinot sirdsapziņu, bet arī liek gribai sākt darboties. Kādā baznīcā, pārtraucot svētrunu tieši vidū, mācītājs pajautāja klausītājiem, par ko viņi dziedāja sapulces sākumā. Klusums. Tad viņš jautāja kādu Rakstu vietu viņi lasīja. Atkal klusums. Kādi paziņojumi tika nolasīti? Neviens nevarēja atcerēties. Cilvēki vienkārši spēlēja spēli – būt baznīcās. Tādēļ katram

atnākušajam pirms dievkalpojuma sākuma vajadzētu uzdot sev jautājumus: „Kādēļ es atnācu? Vai es gribu, lai Dievs uzrunātu mani personīgi? Vai es darīšu to, ko Viņš man teiks?”. Nāves jūra ir nosaukta tā tādēļ, ka tajā nav nekādas dzīvības. Tajā ietek vairākas upes, bet neviena neiztek no tās. Arī mūsu dzīvēs informācijas pārbagātība bez tās pielietošanas noved pie sastinguma. Tādēļ Tā Kunga jautājums attiecas tieši uz mums: „Ko jūs visi saucat mani par Kungu, bet nedariet to, ko Es jums saku”.

Tas, draugi mīļie, ir tieši tā! Ja Dieva Vārds pārstāj mūsos būt dzīvs un tāds, kas darbojas mūsos, un ja tas nemaz neizmaina mūsu dzīvi, tad, regulāri apmeklējot baznīcu, mēs tāpat kā Israēla tauta arī „veltīgi mīdām Tā Kunga pagalmu”. Viens godīgs kristietis, par to aizdomājoties, būdams sagrauzts par uzvaras trūkumu savā dzīvē, atcerējās pazīstamo fabulu par pavāru un kaķi Vasku, un trāpīgi izteica to savā četrindē:

Runāju par ticību, es runāju,
Klausos visas svētrunas, ak, klausos es,
Tikai Dieva liesmas manī nav,
Pats kā Vaska klausos es un turpinu ēst.

Piekritīsiet, ka ar daudziem no mums tā ir. Arī mēs katrā dievkalpojumā klausāmies par to, kādai ir jābūt mūsu dzīvei, bet no tā, diemžēl, nekas nemainās. Mēs turpinām dzīvot, kā dzīvojām, un grēkojam, kā agrāk grēkojām. Pie tam, daudziem izdodas uzskatīt, ka viņiem viss jau ir un vairāk nav nekā tāda, uz ko tiekties.

Šajā sakarā ļoti aktuāli ir Tā Kunga vārdi, kas reiz tika vērsti Lāodiķejas draudzei: „Tu saki: es esmu bagāts un man nevajag nenieka, bet tu nezini, ka tu esi nelaimīgs, nožēlojams, nabags, akls un kails” (Atkl. 3:17). Mūsu bēdīgajam stāvoklim ļoti atbilst apustuļa Pāvila vārdi korintiešiem, kuri lepojās ar savu „garīgumu”: „Jūs jau gan esat tapuši bagāti un sākuši valdīt bez mums. Kaut jūs valdītu, ka arī mēs ar jums kopā varētu valdīt” (1.Kor. 4:8). Pilnā mērā to pašu varētu teikt arī par mūsdienu kristiešiem, no kuriem daudzi ir pārliecināti, ka viņiem ir viss un, lai nu

kuram, bet viņiem gan ir atklāta Dieva patiesība. Katram tādām mūsdienu „lāodikietim” – pārliecinātam par savu „pareizo” kristietību šodien tāpat kā iepriekš skan atskurbinošie Kunga vārdi: „Es tev došu padomu: pērc no Manis zeltu, uguns kvēlē kausētu, lai tu būtu bagāts, un baltas drēbes, lai tu apsegotos un tava kailuma kauns neatklātos, un acu zāles tavas acis svaidīt, lai tu kļūtu redzīgs. Jo, ko Es mīlu, tos Es pārmācu un pamācu, tad nu iekarsies un atgriezies!” (Atkl. 3:18-19). Pati lielākā garīgā svētība ir savaniecīguma un pilnīgas nabadzības apzināšanās. Un kamēr mēs nenonāksim šajā stāvoklī, Tas Kungs būs bezspēcīgs kaut ko izmainīt. Līdz tam brīdim, kamēr mēs būsim lepņības un neatkarības pārpildīti, iedomājoties, ka mums viss ir un vairāk neko nevajag, Dievs neko nevarēs mums iedot, jo Viņa valstībā var ieiet tikai kā nabags. Tikai kļuvuši pavisam nabadzīgi, iztukšoti un garīgi izbadējušies, mēs varēsim tapt Svētā Gara piepildīti.

Un, patiesi, ja spriežam ar skaidru prātu, ar ko gan mums lepoties? Vai gan par mums var teikt, ka mēs šai pasaulei esam „gaisma” un „sāls”? Vai mēs esam tai kļuvuši par „pilsētu kalna galā”? Kuram no mums tagad ir tāda drosme kā Pēterim, lai kādam neticīgajam pateiktu: „Skaties uz mani” vai, izsakoties citādāk: „Seko manai ticībai un redzēsi Glābēja Godību”? Nē, mēs drīzāk demonstrējam savu bezspēcību, ar to apkaunojot mūsu Kungu. Jo nav jau noslēpums, ka lielākajam vairumam kristiešu, pat tiem, kuri uzskata sevi par atdzimušiem, nav patiesas uzvaras pilnas dzīves. Tās rit ciešanās, nemierā, satraukumos, rūpēs, panīkumā un bezcerībā, ar kuriem tie netiek galā. Un pasaule taču to pamana. Un ne tikai pamana, bet nosoda kristiešus tieši tādēļ, ka viņu dzīvēs nav redzama Dieva klātbūtne un Svētā Gara spēks.

Neviļus atmiņā nāk Rakstu vieta, kur ir stāstīts par to, kā kalpoja apustulis Pāvils, kurš bija apveltīts ar spēku no augšienes, un par tiem, kuriem tā spēka nebija, bet uzdrošinājās sekot viņa piemēram: „Dievs darīja neparastus brīnumus ar Pāvila rokām, tā ka pat sviedru autus un priekšautus no viņa miesas uzlika neveseliem, un slimība tos atstāja, un

ļautie gari no tiem izgāja. Daži jūdu apkārt klejojošie garu izdzinēji uzdrošinājās Kunga Jēzus vārdu piesaukt pār tiem, kam bija ļauni gari, sacīdami: „Es jūs apsaucei tā Jēzus vārdā, ko Pāvils sludina.” Tie, kas to darīja, bija jūdu augstā priesteru Skevas septiņi dēli. Bet ļaunais gars, atbildēdams viņiem, sacīja: „Jēzu es pazīstu un par Pāvilu es zinu; bet kas jūs tādi esat?” Un cilvēks, kurā ļaunais gars mājāja, tiem uzbruka un tos visus pievārēja, tā ka tiem kailiem un ievainotiem bija jābēg no šī nama” (Ap.d. 19:11-16).

Interesanti, ka sātans ar apsēstā muti uzreiz salika visus punktus uz „i”, darot zināmu augstā priesteru dēlu bezspēcības iemeslu. Jēzus viņu uzveicas Golgātā, no Pāvila viņš arī vairījās, tādēļ, ka viņam nebija daļas šajā cilvēkā, tātad arī varas pār viņu. Pat sviedru auti un priekšauti no viņa ķermeņa lika sātanam bēgt. Kādēļ? Tādēļ, ka šis Dieva kalpotājs zināja, ko nozīmē dzīvot dzīvi uzvarā, un to var secināt no viņa vārdiem: „Es mirstu ik dienu... situ krustā savu miesu... tā tad es skrienu ne kā uz ko nezināmu... es cīnos, ne kā gaisu sizdams...”. Sātanam nevarēja būt vara pār viņu ne caur nenomirušo „Es”, ne caur apslēptiem grēkiem, ne caur neuzticību, kalpojot Tam Kungam. Apustulis Pāvils viņam bija nepieejams, jo savā dzīvē viņš līdzinājās Kristum.

Pavisam cita lieta bija ar augstā priesteru dēliem. Ļaunā gara izsmejošais tonis, vēršoties pie viņiem, runā pats par sevi. Ar šo izsmiekla pilno jautājumu: „Bet kas jūs tādi esat?..” viņš it kā tiem saka: „Kas jūs tādi, ka uzdrīkstaties man pavēlēt?! Lai nu kurš, bet es jau nu jūs zinu lieliski! Man tas neko nenozīmē, ka jūs skaitāties Dieva kalpi! Man ir labi zināmi jūsu netikumi un apslēptie grēki, kas man dod varu pār jums! Es jums tūdaļ parādīšu, kā negodāt to, kurš ir jūsu kungs!” Kādas bija sekas viņu „necieņai” pret sātanu, mēs jau zinām. Redziet, kas nosaka Dieva spēku, kas dara mūs nepieejamus tumsas valstībai? Tīra, svēta, uzvaroša dzīve pilnīgā vienotībā ar To Kungu. Ja mums tās nav, mēs kļūstam pasaulei un velnam par apsmieklu.

Var tikai brīnīties, cik garīgi bezspēcīgi šodien ir kļuvuši kristieši. Dažādās teoloģiskās mācību iestādēs tiek

gataavoti teologi, misionāri, evaņģēlisti, mācītāji, sludinātāji un citi garīgie darbinieki, taču viņu vidū ir grūti atrast kalpotāju, kura lūgšanām būtu spēks, lai palīdzētu slimniekiem, okulti saistītiem un apsēstiem, kuru, diemžēl, mūsu draudzēs un kopienās ir ne mazums – visās kristīgajās konfesijās. Senos laikos Kristus mācekļi gāja pie cilvēkiem, sludinot Labo Vēsti, un viņiem bija spēks no augšienes. Kāpēc mums tā nav? Zināšanas par Dievu mums ir, bet Dieva spēka nav, vai labākā gadījumā spēka nepietiek. Lai cik rūgti tas būtu, bet jāatzīst, ka tas nav labs raksturojums pēdējo laiku cilvēkiem, un tas attiecas ne uz vienu citu kā tieši uz mums, atspoguļojot mūsu bēdīgo garīgo stāvokli: „izrādīdami ārēju svētbijību, bet tās spēku noliedzami...” (2.Tim. 3:5).

Vēl viens iemesls mūsdienu baznīcas garīgai bezspēcībai ir tas, ka patiesiem un uzticamiem Tā Kunga kalpiem **nav Svētā Gara spēka**. Daudzi jau ir samierinājušies ar šo faktu. Vieni to cenšas izskaidrot tā, ka nav tādu dāvanu, kā spēja dziedināt, darīt brīnumus, izdzīt ļaunos garus. Citi ir atraduši par labāku teikt, ka tāds spēks bija tikai apustuļu laikos, bet mūsu laikam Dievs to nav paredzējis. Patiesībā, Dieva spēka trūkumam mūsos iemesls ir mūsu nešķīstība, necienīga dzīve, kas nav saskaņā ar Svētajiem Rakstiem, bet kurai vajadzētu parādīties patiesā kristietī.

Pēdējos gados baznīcās un draudzēs ir ienākusi savdabīga „mode” lūgt par atmodu. Nu ko, laba ideja. Taču, to darot mēs diemžēl bieži neapzināmies, ko tas mums nozīmē. Jo atmoda – tā ir garīga atjaunošanās un pilnīga dzīves pārmaiņa, tā ir jauna Dievišķās Dzīvības plūsma miesā, kurai draud briesmas nomirt. Tas ir process, kas Jēzus Kristus draudzi atgriež pie pazaudētā svētuma, godības un vareņības. Bet tas nav iespējams, ja neapzinās savu grēcīgumu, garīgo saltumu un atkāpšanos no Dieva. Mums Tas Kungs ir ļoti vajadzīgs kā mūsu dvēseļu Dziedinātājs. Bet lai tu saprastu, ka tev ir vajadzīgs Ārsts, vajag sevi atzīt par slimu. Ne velti Jēzus teica: „...Veseliem ārsta nevajag, bet slimiem” (Lk. 5:31). Bet tieši to mēs nevēlamies darīt. Mums tāda atzīšanās ir līdzvērtīga pašnāvībai. Lai vai ko, tikai ne to, jo, atzīstot sevi par garīgi atslābušu un spitālīgu, var aizbaidīt

savus sekotājus, bet kaut ko tādu mēs vienkārši neesam spējīgi pārciest. Bet no kurienes gan šīs bailes? Jēzus taču nebaidījās pazaudēt savus mācekļus. Reiz, kad daudzi bija Viņu atstājuši, Viņš tiešā veidā paprasīja: „Vai arī jūs gribat aiziet?”, uz ko Viņš dzirdēja atbildi: „Kungs, pie kā mēs iesim? Tev ir Mūžīgās Dzīvības vārdi” (Jņ. 6:67-68). Tātad dvēsele jūt, kur patiesi ir Dievs un pat pašos grūtākajos uzticības pārbaudījumos tā neaizies.

Taču pie mums mēdz būt pavisam citādāk. Lai varētu sev pievērst neticīgos un noturēt savas draudzes locekļus, mēs esam gatavi darīt vienalga ko, pat pielietojot pasaulīgas metodes. Spriediet paši, kāds sakars ir baznīcai ar skaļām reklāmas kampaņām Holivudas stilā, lai piesaistītu kristīgu organizāciju darbā augsti kvalificētus, bet neticīgus speciālistus, lai organizētu neskaitāmus pasākumus, kas vairāk līdzinās šoviem, nekā evaņģelizācijas kalpošanai, ar visādiem trikiem un viltībām, lai pēc iespējas vairāk izspiestu naudu no cilvēkiem, kas viegli uzticas. Personības kultiem un dažādām muzikālām ekstravagancēm – piemēram, kristīgā roka koncertiem?!

To pašu var teikt par šodienas kristiešu tik ļoti raksturīgo aizraušanos ar jautri izklaidējošiem pasākumiem un programmām. Pirmajā brīdī liekas, ka tam ir labs attaisnojums un izskaidrojums: jo tādā veidā ir vieglāk noturēt pie ticības kristīgo jaunatni, kā arī piesaistīt baznīcai neticīgos. Viltīgāku kā šo gājieni sātans laikam nevarēja izdomāt. Rādīties Dieva bērniem „gaismas eņģeļi” izskatā – tas ir viņa pats smalkākais manevrs, ar kura palīdzību viņš jau ir īstenojis daudzas uzvaras. Jau 1900. gadā Čārlzs Sperdžins vienā no saviem rakstiem izteica satraukumu, pamanot šādu tendenci tā laika kristiešos. Kopš tā laika ir pagājuši vairāk nekā 100 gadu, un tas, kas toreiz bija tikko aizmeties, tagad zied kupliem ziediem.

Šī izsmalcinātā sātana melu metode jau daudzus ir novedusi maldos. Viss, kas pie mums nonāk skaistā, dievbijīgā iesaiņojumā, ne tikai neliek kļūt uzmanīgiem, bet pat pievelk. Jo mums tik ļoti gribas apvienot patīkamo ar lietderīgo, tā iegūstot no tā divkāršu labumu. Bet tāda pīecja diez vai ir

saskaņā ar Dieva Vārdu. Nekur visos Svētajos Rakstos ne-
atrādīsi atgādinājumu par to, ka viena no Kristus baznīcas
funkcijām ir organizēt izklaides. Ja tas tā būtu, vai gan Tas
Kungs un mācekļi nebūtu to pieminējuši?! Jēzus runāja pil-
nīgi skaidri un tieši: „Eita pa visu pasauli un pasludiniet
evanģēliju visai radībai.” (Mk. 16:15). Dieva Vārda sludi-
nāšanai te nekas nav pievienots. Ne izklaidējošas program-
mas, ne jautri pasākumi, ne jauniešu tikšanās. Tas viss
noslāpē mūsu sirdsapziņas balsi un palīdz saglabāt bezrū-
pību un viltus mieru.

Neviļus rodas jautājums: vai ne tādēļ, ka mūsu kristie-
tība ir pazaudējusi savu tīrību un spēku, kas pievelk, mēs
esam sākuši pielietot šīs, visai plaši izplatītās pasaulīgās me-
todes, un no „zemes sāls” esam pārvērtušies par saldu kon-
fekti? Pie Kristus, Jāņa Kristītāja un apustuļiem cilvēki nāca
no visām malām. Viņus neapstādināja pat tas, ka, lai noklau-
sītos sludināšanu, vajadzēja veikt garu ceļu svelmainajā tuk-
snesī. Nevienam pat prātā neienāca, ka varētu komunicēt
caur jokiem un izklaidēm. Ne stingrajos, brīžiem pat dusmī-
gajos Kristus priekšteča vārdos, ne maigi tēvišķajos Pestītāja
un Viņa mācekļa norādījumos, nebija pat ne ēnas no jokiem
un smiekliem. Tad tam visam vienkārši nebija vietas, jo cil-
vēkus pie Dieva saistīja pavisam kas cits – īstenā dzīvā
maize, kas nāk no Debesīm. Reiz kristietība un kristieši ap-
griezta otrādi visu pasauli, tagad pasaule ir apgriezusi kris-
tietību, noliekot to no kājām uz galvas. Kādēļ? Tādēļ, ka mēs
ejam nepareizā virzienā, vai runājot Tā Kunga vārdiem:
„...tie atstājuši Mani, Dzīvā Ūdens Avotu, un izrakuši sev
akas, cauras akas, kas nepatur sevī ūdeni!” (Jer. 2:13).

Tātad mūsu kristietības bezspēcība, vienotības, mī-
lestības, un Svētajam Garam raksturīgā Dieva spēka trū-
kums nosaka mūsdienu Kristus baznīcas garīgo nespēku.
Tas padara viņu „mēmu”, neinteresantu un nepievilcīgu
tiem, kuri nepazīst Dievu. Tādēļ, redzot grēkos slīgstošo
pasauli, neplātīsim rokas un neatsauksimies uz to, ka tā ir
jābūt pēdējos laikos, bet labāk nostāsimies Dieva Vārda
gaismā un pārskatīsim savu ticību Tam Kungam, un mūsu
staigāšanu Viņa priekšā.

Neskaitāmo ticīgo vidū, kuri ir apmierināti ar savu kristietību, ir arī tādi, kuri atzīst savu neatbilstību, garīgo tukšumu un bezspēcību. Viņi mokās un meklē izeju, no visas sirds vēloties piedzīvot atjaunošanos un garīgo atdzimšanu. Bet kā to sasniegt? Pazīstamais angļu evaņģēlists Rojs Hessions savā nelielajā grāmatiņā „Zem Golgātas zīmes” šajā sakarā izsaka ļoti vērtīgas domas: „Garīgā atdzimšana – tā ir dzīve, kas piepildīta ar Svēto Garu, Kunga Jēzus dzīve, kas izlīst cilvēku sirdīs. Tādēļ Viņa spēks izpaužas mūsu sirdī, dzīvē, kalpošanā, un Viņa uzvarošā dzīve mūs piepilda un līst pār apkārtējiem. Tā ir atdzimšanas būtība. Bet, lai varētu izveidot ar Viņu pareizas attiecības, vispirms ir nepieciešams apjaust, ka mūsu gribai ir jāpakļaujas Viņa gribai. Būt uzvarētam – ir atdzimšanas iesākums. Tas ir sāpīgi, tas liekas pazemojoši, bet tas ir vienīgais ceļš. Kungs Jēzus nevarēs mūsos dzīvot un darboties caur mums, ja mūsu lepnaiss „Es” nebūs salauzts. Tas nozīmē, ka mūsu patmīlīgais, nepakļāvīgais „Es”, kurš vienmēr sevi attaisno, rīkojas pēc sava prāta, iestājas par savām tiesībām un meklē savu slavu, beigu beigās noliec savu galvu Dieva gribas priekšā, atzīst savu netaisnību, dod ceļu Jēzum, atsakās no savām tiesībām un atmet savu godkāribu, lai Tas Kungs varētu iemantot visu un būt viss. Citiem vārdiem sakot – tā ir mūsu „Es” nomiršana – pašpārlicības, pašpalāvības un visa, kas no tā izriet, bojāeja.

Ja mēs godīgi palūkojamies uz savu kristīgo dzīvi, tad, droši vien ieraudzīsim, cik ļoti daudz no šī „ES” dzīvo katrā no mums. Pārāk bieži tieši „Es” cenšas dzīvot kristieša dzīvi (pats fakts, ka mēs lietojam vārdu „cenšas” norāda, ka atbildība gulstas uz „Es”). Tieši „ES” apņemas piedalīties kristīgajā darbā. Tieši „Es” dusmojas, skauž, apvainojas, kritizē un plosa sevi. Tieši „Es” nežēlīgi un nesamierināmi attiecas pret apkārtējiem. Tieši „Es” ir sasaistīts un nekomunikabls. Tādēļ nav brīnums, ka mums tas ir jāsavalda. Kamēr mūs vada mūsu „ES”, Dievs itin neko nevar ar mums iesākt, jo Gara auglis, ar ko Dievs alkst mūs apveltīt, ir pilnīgs pretstats ietiepības garam un mūsu iekšējai nepakļāvībai – pieprasot kā priekšnoteikumu, lai „Es” tiktu salauzts.

„Es” sagraušana ir gan Dieva, gan mūsu darbs. Dievs ietekmē mūs, bet izvēle ir jāizdara mums. Ja, meklējot Dievu, mēs esam gatavi atzīt savu vainu, Viņš norādīs uz mūsu augstprātīgā „Es” izpausmēm, kuras dara Viņam sāpes. Tādos brīžos mēs vai nu varam ietiepties un atteikties nožēlot grēkus, vai arī noliekt galvu un pateikt: „Jā, Kungs”. Satriekta sirds ikdienas dzīvē – tā vienkārši ir pazemīga piekrišana Dieva apsūdzībām. Tā kā grēka stāvoklis ir nemitīgs, tad mums arvien ir jānožēlo. Kad mēs ieraudzīsim, ka tā dēļ nāksies atteikties no savām egoistiskām interesēm un noteikti atzīties un izlīgt, mēs sapratīsim, cik daudz tas maksā.

Šī iemesla dēļ diez vai mēs sabruksim kaut kur citur kā tikai pie Jēzus krusta. Kristus gatavība paciest pazemojumus un ciešanas mūsu dēļ – tas ir neapgāzams iemesls par labu tam, ka arī mums ir jāpazemo sevi... Viss Kalna sprediķis ar savu mācību par pazemību, mīlestību pret ienaidniekiem, piekāpību un padevību izriet no tā, ka tā ir arī mūsu pozīcija. Bet piespiest mūs pakļauties var tikai apziņa par to Mīlestību, kura piekrita mūsu dēļ izciest visus pazemojumus”.

Ak, cik tas ir patiesi! Tādiem izteikumiem nevar nepiekrīst. Patiesi, tikai pēc tik grūta, bet absolūti nepieciešama mūsu „Es” sagraušanas procesa, mēs varēsim piedzīvot kā Jēzus Asiņu spēks pilnībā nomazgā un attīra mūs, atjaunojot un dziedinot visu, ko ir sagraāvis grēks. Šīs patiesības apjaušanā ir ietverta būtībā visām kustībām par ticības atdzimšanu, caur kuru Dievs aicina Savu Baznīcu jaunai dzīvei tās lejupeilīdes un izsīkuma stundā.

Lūk, dārgo lasītāj, te nu mēs esam nonākuši līdz šīs grāmatas beigām! Protams, ne visas garīgās slimības šeit tika aplūkotas, taču, ja tu pieņemsi savā sirdī un īstenosi tālākajā dzīvē to, ko mēs šeit varējām pārrunāt, tad daudzās lietās, kuras tagad tevi nospiež, sāks notikt ievērojamas pārmaiņas. Bez mūsu jau aplūkotajām dvēseles vainām, tai raksturīgi ir arī garīgs „nespēks”, kas ir: vientulības sāpes, skumjas, ilgas, bezizejas sajūta, nospiešana, nespēja dzirdēt Tā Kunga balsi un saprast Viņa gribu, šaubas, svārstīšanās, panīkums,

izmisums un daudz, daudz kas cits, kas piemīt mums, cilvēkiem. Vairākumu no mums uztrauc svētošanās jautājumi. Kā to pareizi izdarīt, nekrītot cilvēciskās galējībās un nepieļaujot atlaides saviem netikumiem un grēkiem.? Ar līdzīgām problēmām gribētos atnākt pie kāda, kurš ar Dieva palīdzību varētu palīdzēt, mierināt, uzmundrināt, atbalstīt un pamācīt. Kā šajā visā izvairīties no rūgtas vilšanās un kļūdām? Kas ir jāņem vērā un no kā ir jāizvairās vēršoties pie Dieva kalpa? Kurš var būt dvēseļu aprūpētājs? Kādi ir viņa pienākumi un atbildība Dieva priekšā? Kāpēc un kādēļ dvēsele mokās? Kāpēc mana dzīve ir tik neinteresanta un bez prieka? Kāda ir dzīves jēga? Kādēļ es vispār esmu nācis uz šīs zemes? Ko no manis gaida Tas Kungs? Kāda ir mana kalpošana Viņam? Kādēļ Viņš pieļauj tik daudz bēdu un ciešanu? Kā atrast izeju no bezizejas un garīga panīkuma? Par visu šo un daudz ko citu, mēs parunāsim nākamajā grāmatā – „Dvēseļu aprūpētāja kalpošana”.

Bibliogrāfija

1. С. И. Ожегов и Н. Ю. Шведова «Толковый словарь русского языка», Российская Академия наук, Москва 1998
2. Эрик Нюстрем «Библейский словарь», Мировая Христианская Миссия, Торонто 1985
3. Уильям Макдональд «Шаг за шагом», CLV, Bielefeld 1998
4. Уильям Макдональд «Библейские комментарии для христиан Новый Завет», CLV, Bielefeld 2000
5. Уильям Макдональд «Будьте святы» (Повеление с обетованием), CLV, Bielefeld 1995
6. И. В. Каргель «Собрание сочинений», «Библия для всех», Санкт-Петербург 2000
7. «Хлеб наш насущный» (ежедневное христианское чтение) «Библейский радиокласс» Минск 2002
8. Пауль Тейн «Обанкротилось ли христианство?», Keren Ahvah Meshihit, Jerusalem 1998
9. Освальд Чемберс «Всё моё предельное Господу», Oswald Chambers Publications Association
10. Уолтер Мартин «Царство культов», СП «Логос» Санкт-Петербург 1992
11. Эмиль Кремер «Открытые глаза», «Evangelium fur alle» Germany 1991
12. Лестер Самрал «Сверхъестественные начальства и власти», Kokkun Sinapeos, Украина 1996
13. Ричард ли эд Хидсон «Ангелы обмана», Издательство «Протестант», Москва 1994
14. Джош Макдауэлл «Мир оккультного», Изд. «Новая жизнь», Москва 1994
15. Эрнст Модерсон «В оковах сатаны», Миссия «Свет на востоке» 1996
16. Рой Хессион «Под знаком Голгофы», Издательство «Мир», Санкт-Петербург 1999
17. Эдин Ловас «Люди власти, властолюбие и Церковь», Friedens Bote, Gummersbach 1996
18. Ärzte: K.H. Däumer; E. Freitag, H. Yanzen und

andere «Alternative Heilverfahren, Hilfe oder Gefahr?»
ABEM e. V. Detmold 1999

19. Andreas Wahlen «Neue Ideen. Die Herausforderung
des New Age», CLS Verlagsteam Sursee 1988

20. Georg Müller «Heilkraft durch Verdünnen», CLV

21. Zeitschrift «Christliches Zeugnis heute» Esoterik I,
II Nachdruck November 2002 Campus für Christus

22. Prof. Dr. med. Manfred Weise «Homöopathie, was
steckt dahinter?» Christen im Dienst an Kranken e.V. 2004

Misijas “Dzīvie ūdeņi” izdevniecībā Vācijā, kā arī pie mūsu palīgiem-izplatītājiem ASV, Krievijā un Ukrainā ir iespējams iegādāties šādas grāmatas un kompaktdiskus:

«Пробуждение начинается с меня» Л. Плетт
«Время начаться суду с дома Божьего» Л. Плетт
«Глас вопиющего в пустыне» Л. Плетт
«Путём исканий» Л. Плетт
«Meine Suche – mein Weg» L. Plett (немецкий пер.)
«By Way of Searching» L. Plett (английский пер.)
«Духовные болезни» Л. Плетт
«Dvasinės ligos» L. Plett (литовский пер.)
«Duchovné choroby» L. Plett (словацкий пер.)
«Когда плачет душа» Л. Плетт
«Хождение во свете» Л. Плетт
«Gyvenimas šviesoje» L. Plett (литовский пер.)
«Соединённые Богом» Л. Плетт
«Откровенный разговор» Л. Плетт
«Имеющие вид благочестия» Л. Плетт
«Между Христом и сатаной» К. Е. Кох

Компакт-диски в формате MP3 с вышеуказанными озвученными (аудио) книгами Людмилы Плетт

Компакт-диски с классическими христианскими песнями в исполнении Л. Плетт и С. Нойфельд: «Наша жизнь, как свеча на столе» и «Живые воды»

Компакт диски в формате MP3 с записями душепопечительских бесед Людмилы Плетт и проповедей евангелиста из Южной Африки Тренора Даль (русский синхронный перевод с английского)